

Sidney Sheldon

**De cealaltă
parte a miezului
noptii**

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

The Other Side of Midnight
by Sidney Sheldon

© copyright 1973 by

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii MIRON.

**Editura MIRON
București - 1993**

*Pentru Jorja,
care m-a încântat de nenumărate ori.*

PROLOG
Atena: 1947

Inspectorul de poliție Georgios Skouri privea prin parbrizul prăfuit clădirile și hotelurile din centrul Atenei, care se destrămau într-un dans al dezintegrării, alunecând pe lângă mașină ca niște popice uriașe dintr-o popicărie cosmică.

— Oprim circulația pentru douăzeci de minute, spuse polițistul în uniformă de la volan.

Skouri dădu absent din cap și continuă să privească jocul clădirilor. Era o iluzie care îl fascina. Căldura dogoritoare a nemilosului soare de august împresura construcțiile în valuri unduitoare, iar ele curgeau de-a lungul străzilor într-o cascadă grațioasă de oțel și sticlă.

Era ora douăsprezece și zece minute și străzile erau aproape pustii. Cei câțiva pietoni curajoși erau prea letargici pentru a arunca mai mult de o privire curioasă celor trei mașini ale poliției care se îndreptau spre Hellenikon — aeroportul care se afla la douăzeci de mile est de centrul Atenei. Inspectorul șef Skouri era în prima mașină. Dacă ar fi fost o zi obișnuită de muncă, el ar fi stat în biroul răcoros și comod, în timp ce subordonații săi ar fi muncit în căldura toridă a după amiezei, dar acestea nu erau condiții obișnuite și Skouri avea două motive bine întemeiate să participe personal la evenimente. Primul, pentru că în cursul acestei zile, avioane din întreaga lume aduceau în oraș Persoane Foarte Importante, iar el trebuia să-i întâmpine cum se cuvine și să le faciliteze trecerea prin vamă. Al doilea și cel mai important motiv era acela că în aeroport se aflau foarte mulți ziariști și reporteri de televiziune. Inspectorul șef Skouri nu era naiv. În timp ce se bărbiera în acea dimineață, i-a trecut prin minte că îl va ajuta foarte mult în carieră, dacă la jurnalele de știri va fi văzut în prezența eminentelor personalități. Era o șansă extraordinară că acest eveniment care a stârnit senzație în întreaga lume s-a petrecut pe domeniul lui și ar fi fost o naivitate din partea sa să nu profite de el. A discutat problema sub toate aspectele cu cei doi

oameni care îi erau foarte apropiați: soția și amanta lui. Anna, o femeie mohorâtă, urâtă, de vârstă mijlocie, provenind dintr-o familie de țărani, i-a spus categoric să se țină departe de aeroport, să stea în umbră, pentru a nu fi blamat dacă se întâmplă ceva. Melina, îngerul lui frumos și dulce, l-a sfătuit să îi întâmpine personal pe eminenții oaspeți. A fost de acord cu el că acest eveniment l-ar putea catapulta pe culmile gloriei.

Dacă Skouri se descurca bine în această situație, putea să obțină o mărire de salariu și — cu voia Domnului — putea fi numit chiar Comisar de poliție, când actualul Comisar se va pensiona. Pentru a mia oară, Comisarul Skouri se gândi la ironia vieții sale intime — cum ar fi fost dacă Melina i-ar fi fost soție și Anna amantă? — și se întrebă din nou unde a greșit.

Acum Skouri reveni în momentul prezent și trecu în revistă ce avea de făcut. Trebuia să fie absolut sigur că totul va merge perfect la aeroport. Avea cu el doisprezece dintre oamenii lui cei mai buni. Știa că problema principală va fi menținerea ziaristilor sub control. El însuși a fost uluit de numărul mare de reporteri și ziariști care au venit la Atena din întreaga lume. A fost intervievat de șase ori, de fiecare dată în altă limbă. Răspunsurile lui, au fost traduse în germană, engleză, japoneză, franceză, italiană și rusă. Tocmai începuse să-i facă plăcere noul statut de celebritate, când l-a sunat Comisarul și i-a spus că nu este înțelept din partea unui Inspector șef de poliție să comenteze un proces de crimă care nici nu a început. Skouri era convins că adevărata motivație a Comisarului era gelozia, dar, în mod prudent, a hotărât să nu întindă coarda prea mult și a refuzat alte interviuri. Cu toate acestea, Comisarul nu va avea nici un motiv să se plângă, dacă el, Skouri, se va afla la aeroport, coordonând toată activitatea, în timp ce camerele de luat vederi vor filma sosirea celebrilor oaspeți.

În timp ce mașina gonea pe Sygrou Avenue, de-a lungul falezei, spre Phaleron, Skouri simți că îi tremură stomacul de emoție. În mai puțin de cinci minute va ajunge la aeroport. Revăzu în minte lista tuturor personalităților care vor sosi la Atena înainte de căderea serii.

Armand Gautier avea rău de înălțime. De fiecare dată când zbură cu avionul avea o teamă profundă, izvorâtă dintr-o dragoste excesivă față de propria persoană, care acum se combina cu agitația obișnuită de pe coasta Greciei în sezonul turistic, ceea ce îi

provoca o stare de rău violent. Era un bărbat înalt, ascetic, cu trăsături intelectuale, frunte înaltă și gura crispată într-o expresie sardonică. La douăzeci și doi de ani, Gautier a contribuit la crearea noului val din industria cinematografică franceză, iar în anii care au urmat a avut succes și în domeniul teatrului. Acum, recunoscut ca unul dintre cei mai mari directori de film din lume, Gautier trăia din plin acest rol. Până în ultimele douăzeci de minute, zborul a fost foarte plăcut. Stewardesele l-au recunoscut și s-au agitat în jurul lui, lăsându-l să înțeleagă că îi stăteau la dispoziție și pentru alte activități. Câțiva pasageri au venit la el și i-au spus cât de mult îi admiră filmele și piesele de teatru. Dar pe el l-a interesat doar studenta aceea drăguță de la Colegiul St. Anne, din Oxford. Scria acum o teză despre teatru, pentru profesorul ei și a ales ca temă activitatea lui Armand Gautier. Discuția lor a mers bine până când fata a rostit numele Noellei Page.

— Ați fost directorul ei, nu-i așa? a întrebat ea. Sper că voi reuși să intru la proces. Va fi un circ.

Gautier se trezi strângând cu putere brațele fotoliului și această reacție l-a surprins. Chiar după toți acești ani amintirea Noellei îi producea o suferință foarte vie. Nimeni nu l-a mângâiat vreodată cum a făcut-o ea și nimeni nu îl va mai mângâia la fel. De acum trei luni, de când Gautier a citit despre arestarea Noellei, nu s-a mai putut gândi la nimic altceva, l-a trimis telegrame, i-a scris, s-a oferit să o ajute, dar nu a primit niciodată răspuns. Nu dorea să participe la proces dar nici nu putea sta departe. În sinea sa se scuza că dorește să vadă cât de mult s-a schimbat Noelle. Și totuși, în intimitate, trebuia să recunoască adevăratul motiv. Omul de teatru din el trebuia să fie prezent, trebuia să participe la dramă, să studieze chipul Noellei în timp ce judecătorul îi va spune dacă va trăi sau va muri.

Vocea metalică a pilotului se auzi în interfon, anunțând că vor ateriza la Atena în trei minute și emoția la gândul că o va vedea din nou pe Noelle, îl făcu pe Armand Gautier să uite răul de înălțime.

Doctorul Israel Katz zbura spre Atena de la Capetown, unde lucra ca neurochirurg, șef de personal la spitalul *Groote Schuur*, un spital construit de curând. Israel Katz era recunoscut ca unul dintre cei mai mari neurochirurghi din lume. Revistele medicale

anunțau continuu noile sale cercetări. Printre pacienții săi se afla acum un prim-ministru, un președinte și un rege.

Se rezemă confortabil de spătarul fotoliului, în avionul BOAC. Era un bărbat de înălțime medie, cu o față inteligentă și expresivă, ochii de un căprui intens și mâinile suple, mereu agitate. Doctorul Katz era obosit și din această cauză începuse să simtă obișnuita durere din piciorul drept, piciorul amputat acum șase ani.

A avut o zi lungă. A făcut o operație înainte de revărsatul zorilor, a vizitat pacienții, apoi a participat la ședința Consiliului de Conducere, de unde a plecat direct la aeroport și a luat avionul spre Atena. Soția sa, Esther, a încercat să-l convingă să nu plece.

— Acum nu mai poți face nimic pentru ea, Israel.

Poate că avea dreptate, dar Noelle Page și-a riscat odată viața pentru a o salva pe a lui și el se simțea dator. Gândindu-se acum la Noelle avea același sentiment indescriptibil, pe care l-a avut de fiecare dată în prezența ei. I se părea că amintirea ei putea estompa toți acești ani care i-au separat. Sigur, era o fantezie romantică. Nimic nu putea aduce înapoi acei ani. Doctorul Israel Katz simți tremurul avionului, observă trenul de aterizare, în timp ce aparatul începea coborârea. Privi pe hublou și văzu panorama orașului Cairo unde va lua un avion TAE spre Atena — și spre Noelle. Era vinovată de crimă? În timp ce avionul atingea pista, doctorul se gândi la cealaltă crimă oribilă pe care Noelle a comis-o la Paris.

Philippe Sorel se afla pe puntea yachtului personal privind spre portul Piure. I-a făcut plăcere călătoria pe mare, pentru că a fost una din rarele ocazii când a reușit să scape de fani. Sorel era o atracție pentru întreaga lume deși ascensiunea sa a fost împotriva tuturor așteptărilor. Nu era un bărbat frumos. Dimpotrivă. Avea fața unui boxer care a pierdut ultimele zece meciuri — a avut nasul rupt de mai multe ori, avea părul rar și șchiopăta ușor în mers. Dar nimic din toate aceste lucruri nu conta, pentru că Philippe Sorel avea sex appeal. Era un bărbat educat, vorbea blând și acest amestec de blândețe lăuntrică și chip de șofer înnebunea femeile și îi făcea pe bărbați să îl considere un erou. Acum, în timp ce yachtul său se apropia de port, Sorel se întreba din nou ce caută el aici. A amânat un film pe care dorea să îl realizeze, numai pentru a participa la procesul Noellei. Era foarte conștient că se găsea singur și vulnerabil în fața ziarștilor, lipsit de protecția

agenților și managerilor săi. Cu siguranță reporterii vor sugera că participarea sa la procesul fostei sale amante era o încercare de publicitate gratuită. Din orice punct de vedere ar fi privit problema, experiența se dovedea a fi agonizantă, dar Sorel trebuia să o vadă din nou pe Noelle, trebuia să știe dacă o poate ajuta. Yachtul aluneca ușor spre port, iar Sorel se gândi din nou la Noelle, acea Noelle pe care a cunoscut-o, pe care a iubit-o, cu care a trăit. Ajunse la aceeași concluzie: Noelle era capabilă să comită o crimă.

În timp ce yachtul lui Philippe Sorel se apropia de coasta Greciei, asistentul personal al Președintelui Statelor Unite se afla într-un *Clipper Pan American*, la o sută de mile în aer, îndreptându-se spre Aeroportul *Hellenikon*. William Fraser avea cam cincizeci de ani, era un bărbat prezentabil, cu părul alb, fața ridată și maniere autoritare. Acum privea fix un carnețel pe care îl ținea în mână, dar căruia nu i-a întors pagina de mai bine de o oră. Fraser s-a învoit pentru această călătorie, deși Congresul trecea printr-o criză politică. Știa foarte bine cât de dureroase vor fi următoarele săptămâni și totuși simțea că nu are de ales. Era o călătorie de răzbunare și gândul acesta îl umplea de satisfacție. În mod deliberat Fraser își alungă gândurile despre procesul care avea să înceapă mâine și privi pe hubloul avionului. Dedesubt văzu o barcă legănându-se agale spre coasta Greciei.

Auguste Lanchon avea rău de mare și de trei zile era îngrozit. Avea rău de mare pentru că vaporul pe care s-a imbarcat la Marsilia a intrat în raza de acțiune a mistralului; era îngrozit pentru că se temea că soția sa va afla ce făcea el. Auguste Lanchon avea șaiszeci de ani, era un bărbat chel și gras, cu picioare scurte și îndesate și o față a cărei expresie era întărită de ochii bulbucați și buzele subțiri între care atârna veșnic o țigară mototolită. Lanchon avea un magazin de îmbrăcăminte la Marsilia și nu-și putea permite — cel puțin așa îi spunea mereu soției sale — o vacanță ca oamenii bogați. Bine, își reaminti el, dar aceasta nu era o vacanță. Trebuia să o mai vadă o dată pe draga lui Noelle. După ce l-a părăsit, în toți acești ani, el i-a urmărit cu aviditate ascensiunea, citind cu lăcomie rubricile de scandal ale revistelor. Când Noelle a jucat primul rol într-o piesă de teatru, el a luat trenul spre Paris, să o vadă și numai secretara aceea proastă a fost vinovată că ei nu

s-au întâlnit. Mai târziu a văzut filmele în care a jucat Noelle, le-a văzut de nenumărate ori, amintindu-și cu nostalgie cum a făcut dragoste cu ea. Deși această excursie era foarte costisitoare, Auguste Lanchon știa că merită fiecare bănuș. Prețioasa lui Noelle își va aminti vremurile bune trăite împreună și îl va ruga să o protejeze. El va mitui judecătorul și câțiva funcționari — dacă nu costa prea mult — și Noelle va fi eliberată, el o va instala într-un apartament la Marsilia și ea îi va sta la dispoziție, după pofta inimii.

Doamne, dacă nu ar afla soția lui!

În inima Atenei, Frederick Stavros muncea într-un birou modest la etajul al doilea al unei clădiri dărăpănate din cartierul Monastiraki. Stavros era un tânăr harnic și ambițios, care lupta din greu să se afirme în profesia pe care și-a ales-o. Pentru că nu-și putea permite să angajeze un asistent făcea singur toată munca migăloasă de cercetare a cazurilor. Nu-i plăcea această latură a activității sale, dar la cazul acesta o făcea conștiincios pentru că știa că dacă va câștiga procesul va fi renumit și nu va trebui să se mai gândească la ziua de mâine. Va reuși să cumpere un birou luxos, să angajeze funcționari și să se înscrie la cel mai modern club, *Athenae Lesky*, unde îi va întâlni pe potențialii săi clienți. De fiecare dată când Frederick Stavros ieșea acum în lume, era recunoscut și oprit pe stradă de oameni care i-au văzut fotografia în ziar. În câteva săptămâni a trecut pragul anonimatului și a devenit avocatul care îl apăra pe Larry Douglas. În sufletul său Stavros trebuia să recunoască faptul că nu avea clientul cel mai bun. Ar fi preferat să o apere pe strălucitoarea Noelle Page, nu pe necunoscutul Larry Douglas, dar și el, Stavros, era un necunoscut. Pentru moment era mulțumit că devenise participant activ în cel mai senzațional proces de crimă a secolului. Dacă acuzații vor fi achitați, toată lumea se va umple de glorie. Un singur lucru îl neliniștea pe Stavros, nu îi dădea pace. Ambii acuzați erau învinuiți de a fi comis aceeași crimă, dar pe Noelle Page o apăra un alt avocat. Dacă Noelle Page era achitată și Larry Douglas era condamnat... Stavros se cutremură și încearcă să-și alunge din minte acest gând. Reporterii îl întrebau mereu dacă el crede că acuzații sunt vinovați. Zâmbea în sine să de această naivitate. Ce importanță avea faptul dacă erau vinovați sau nu? Ei aveau dreptul la cea mai bună apărare pe care o cumpărau banii.

În cazul său, Stavros recunoștea că ideea era puțin exagerată. Dar în cazul avocatului care o apăra pe Noelle Page... ah, aici aveau dreptate. Napoleon Chotas era cel mai strălucit avocat. Chotas nu a pierdut niciodată un proces important. Gândindu-se la acest lucru Frederick Stavros zâmbi în sinea sa. Pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut față de altcineva, dar el plănuia să ajungă pe culmile gloriei folosindu-se de talentul lui Napoleon Chotas.

În timp ce Frederick Stavros muncea în biroul său modest, Napoleon Chotas participa la un dineu într-o casă luxoasă din cartierul select al Atenei, Kolonaki. Chotas era un bărbat firav și emaciat, cu ochii triști și o față ridată. Înfățișarea lui ascundea un creier incisiv și inteligent. Acum mânca desertul fără prea multă tragere de inimă, preocupat de procesul care avea să înceapă mâine. Cea mai mare parte a conversației din seara aceea s-a concentrat asupra procesului. S-a discutat la modul general pentru că invitații erau prea discreți ca să pună întrebări directe. Dar spre sfârșitul serii, când uzo și coniacul și-au făcut efectul, gazda a întrebat:

— Spune-ne și nouă, crezi că sunt vinovați?

Chotas a răspuns inocent:

— Cum ar putea fi? Unul dintre ei este clientul meu.

Vorbele spirituale au smuls zâmbete din partea oaspeților.

— Cum este de fapt Noelle Page?

Chotas ezită un moment.

— Este o femeie foarte neobișnuită, răspunse el cu grijă. Este frumoasă și talentată...

Spre surprinderea sa descoperi că nu dorește să vorbească despre ea. De fapt nimeni nu ar fi reușit să o descrie pe Noelle în cuvinte. Până acum câteva luni el însuși știa vag de existența ei, ca persoană renumită de care se ocupau ziarele mondene și care poza pentru copertele revistelor. Nu a văzut-o niciodată și dacă s-a gândit vreodată la ea, a făcut-o cu disprețul indiferent pe care îl simțea față de toate actrițele. Toate erau numai trup și nu aveau minte deloc. Dumnezeuule, cât greșise! Din momentul în care a întâlnit-o pe Noelle s-a îndrăgostit irevocabil de ea. Din pricina Noellei Page el a încălcat legea de căpătâi a meseriei sale: să nu te implici niciodată emoțional într-un caz. Chotas își amintea și acum după-amiaza aceea când i s-a cerut să o apere. Își împacheta bagajele pentru o vacanță de trei săptămâni pe care

avea de gând să o petreacă la Paris și Londra împreună cu amanta sa. Atunci era convins că nimic nu-l va putea împiedica să plece în vacanță. Și totuși l-au împiedicat două cuvinte. Cu ochii minții revăzu scena — valetul a intrat în dormitor și i-a întins telefonul spunând: „Constantin Demiris”.

Pe insulă nu se putea ajunge decât cu elicopterul sau yachtul, dar atât aeroportul cât și portul erau patrulate douăzeci și patru de ore pe zi de gărzi înarmate. Insula era domeniul privat al lui Constantin Demiris și nimeni nu îndrăznea să vină aici dacă nu era invitat. De-a lungul anilor, a fost vizitat de regi și regine, președinți și ex-președinți, vedete de cinema, renumiți cântăreți de operă, scriitori și pictori faimoși în întreaga lume. Toți au venit aici cu emoție. Constantin Demiris era unul dintre cei mai bogați oameni din lume și unul dintre cei mai puternici, avea gust și stil și știa cum să cheltuiască banii pentru a crea frumosul.

Acum, Demiris stătea relaxat în fotoliul pufos din biblioteca bogat lambrisată și fuma o țigară egipteană, un amestec special de tutun făcut numai pentru el, gândindu-se la procesul care va începe mâine dimineață. De luni de zile, ziaristii au încercat să ajungă la el, dar el pur și simplu nu a fost disponibil. Era suficient că amanta sa avea să fie judecată pentru crimă, suficient că numele său va fi târât în mocirla acestui caz, fie și numai indirect. A refuzat categoric să exagereze publicitatea, acceptând interviuri. Se întreba ce simte Noelle acum, în acest moment, în celula închisorii de pe strada Nikodemous. Dormea? Era trează? Îi era frică de chinul care o aștepta? Se gândi la ultima discuție cu Napoleon Chotas. Avea încredere în Chotas și știa că acesta nu îl va dezamăgi. Demiris l-a lăsat intenționat pe avocat să înțeleagă că pentru el nu conta dacă Noelle era vinovată sau nu. Chotas trebuia să aibă grijă să se ridice la nivelul onorariului stupefiant pe care Constantin Demiris îl plătea, să o apere. Nu, nu avea nici un motiv de îngrijorare. Procesul va merge bine. Constantin Demiris era un om care nu uita niciodată nimic — își aminti că florile preferate ale Catherinei Douglas erau *Triantafylis*, frumoșii trandafiri grecești. Întinse mâna și luă carnetelul de pe birou. Scrise: *Triantafylis. Catherine Douglas.*

Măcar atât putea face pentru ea.

PARTEA ÎNTÂI
CATHERINE
Chicago 1919-1939

1

Fiecare mare oraș are o aură distinctă, o personalitate care îi dă farmecul specific. În 1920 Chicago era un oraș agitat, un gigant dinamic, brutal și lipsit de eleganță, cu un picior în epoca fără de scrupule a gangsterilor care i-au dat viață: William B. Ogden și John Wentworth, Cyrus McCormick și George M. Pullman. Era regatul lui Philip Armour și al lui Gustavus Swifts și al lui Marshall Fields. Era regatul gangsterilor de profesie ca Hymie Weiss și Scarface Al Capone.

Una dintre primele amintiri din copilăria Catherinei Alexander, era când tatăl său a dus-o la un bar cu dușumea prăfuită și murdară și a așezat-o pe scaunul înalt din fața tejghelei. A comandat un pahar enorm de bere pentru el și un Green River pentru ea. Avea atunci cinci ani și își amintea cât de mândru a fost tatăl ei când străinii s-au înghesuit în jurul lor și au admirat-o. Toți bărbații au comandat băuturi și tatăl ei a plătit. Își amintea cum s-a lipit strâns de mâna lui, ca să îl simtă aproape. Tata era întors acasă atunci abia de o noapte și Catherine știa că va pleca din nou, foarte curând. Era comis-voiajor și îi explicase că munca lui îl purta prin cele mai îndepărtate orașe, că trebuia să stea departe de ea și mama, luni de zile, pentru ca la întoarcere să le poată aduce cadouri frumoase. Catherine a încercat cu disperare să facă o înțelegere cu el. Dacă va rămâne cu ea, ea va renunța bucuroasă la toate cadourile. Tata a râs și s-a minunat ce copil precoce are, apoi a plecat din nou și l-a mai văzut după șase luni. În timpul acelor ani, mama pe care o vedea în fiecare zi, i se părea o personalitate vagă, lipsită de viață, în timp ce tata, pe care îl vedea foarte rar îi revenea în memorie uimitor de viu. Catherine se gândea la el ca la bărbatul frumos și vesel, plin de umor scânteietor și caldă generozitate. Rarele ocazii când venea acasă erau adevărate vacanțe, pline de surprize și cadouri.

Când Catherine avea șapte ani, tata a fost dat afară din serviciu și viața lor și-a schimbat cursul. Au părăsit orașul Chicago și s-au mutat la Gary, Indiana, unde el s-a angajat tot comis-voiajor într-

un magazin de bijuterii. Catherine a fost înscrisă la școală. Se ținea departe de copii și era îngrozită de profesorii care au luat drept îngâmfare singurătatea ei. Tata venea acasă la cină în fiecare seară și pentru prima dată în viața ei Catherine simțea că sunt o familie adevărată, ca toate celelalte familii. Duminica toți trei plecau la Miller Beach, închiriau cai și călăreau o oră sau două pe nisip. Catherinei îi plăcea viața la Gary, dar după șase luni tatăl ei a fost din nou dat afară și familia s-a mutat la Harvey, o suburbie a orașului Chicago. Școala începuse demult și Catherine era fata cea nouă, izolată de prietenii deja formate. A devenit cunoscută pentru singurătatea ei. Copiii, la adăpostul grupurilor de prieteni, o necăjeau pe noua lor colegă și o ridiculizau cu cruzime.

În următorii câțiva ani, Catherine s-a ascuns sub o platoșă de indiferență, sub un scut care o apăra de ceilalți copii. Când se simțea atacată răspundea cu inteligență caustică. Intenția ei era să-i descurajeze pe atacatori, să fie lăsată în pace, dar efectul era cu totul altul și neașteptat. Lucra pentru revista școlii și în primul articol despre un musical pus în scenă de colegii ei de clasă a scris: „*Tommy Belden a avut un solo de trompetă în actul al doilea, dar l-a suflat*”. Cuvintele au fost citate, comentate pe larg și — surpriza surprizelor — Tommy Belden a venit la ea a doua zi și i-a spus că a fost nostimă.

La ora de engleză toți elevii trebuiau să citească din „*Captain Horatio Homblower*”. Catherine nu-l puteau suferi. Comentariul ei a constatat într-o singură propoziție: „*Barca lui era mai mare decât golful*”, iar profesorul, care era un marinar înrăit, i-a dat calificativ „A”. Colegii de clasă au început să citeze din vorbele ei de duh și în scurtă vreme Catherine a devenit isteța școlii.

În anul acela Catherine împlinea paisprezece ani și corpul ei se transforma căpătând forme promițătoare de maturitate. Ore în șir stătea în fața oglinzii și se studia, gândindu-se cum să îmbunătățească transformările pe care le vedea. În sinea ei se vedea Myrna Loy, care înnebunea bărbații cu frumusețea ei, dar oglinda — dușmanul de moarte îi arăta un păr zbârlit, imposibil de aranjat, ochii verzi sobri, gura care părea să se facă din ce în ce mai mare și nasul cu vârful întors obraznic. Poate că nu era chiar urâtă, își spunea consolator, dar, pe de altă parte, nimeni nu va demola ziduri de nepătruns ca să ajungă la ea și să o facă stea de cinema. Își sugea obrăjii, își alungea ochii și încerca să-și imagineze cum i-ar sta ca model sexy. Era deprimant. Lua apoi

altă poză — ochi mari deschiși, expresie languroasă și zâmbet cuceritor. Degeaba. Nu era frumusețea americană. Nu era nimic. Corpul ei va fi normal, își spunea amărâtă, dar nu va avea nimic deosebit. Și ea își dorea mai mult decât orice pe lume să fie o persoană deosebită, să fie Cineva, să fie Cunoscută și să nu moară niciodată, niciodată, niciodată.

În vara următoare, când avea cincisprezece ani, Catherine a descoperit „*Știință și Sănătate*”, revista lui Mary Baker Eddy. În următoarele două săptămâni a petrecut o oră pe zi în fața oglinzii, încercând să-i impună imaginii din oglindă să devină frumoasă. În cele din urmă singura schimbare pe care a remarcat-o a fost un pistrui pe bărbie și o aluniță pe frunte. A renunțat la dulciuri, la Mary Baker Eddy și a renunțat să se mai privească în oglindă.

Familia s-a mutat din nou la Chicago, într-un apartament înghesuit, în partea de nord a orașului, lângă Rogers Park, unde chiria era mică. Țara era cuprinsă de criză economică. Tatăl Catherinei lucra din ce în ce mai puțin și bea din ce în ce mai mult. Mama și tata se certau tot timpul și strigătele lor o forțau pe Catherine să plece de acasă. Mergea pe plajă și se plimba pe malul mării, bătută de vânturi. Ore întregi privea în gol apa cenușie, cuprinsă de o dorință disperată pe care nu o putea numi în cuvinte. Dorea ceva atât de mult, încât simțea uneori o durere de nesuportat.

Apoi a descoperit cărțile lui Thomas Wolfe, care descriau cu fidelitate nostalgia dulce-amară pe care o simțea ea; dar era o nostalgie pentru un viitor pe care nu-l putea palpa — parcă undeva, cândva, ea a trăit o viață minunată și acum nu-și găsea liniștea până nu trăia din nou viața aceea. Începuse ciclul menstrual și văzând schimbările fizice din ea știa acum limpede că nevoile, dorințele, durerile disperate după care tânjea, nu erau fizice și nu aveau nici o legătură cu sexul. Era un dor nestăpânit de a fi cunoscută, de a se ridica deasupra milioanele de oameni de pe pământ, dorea ca lumea să știe cine este ea, și când o vedea, să spună, „Iată, trece Catherine Alexander, cea renumită pentru...”. *Renumită pentru ce?* Aici era problema. Nu știa ce își dorește, dar dorea cu disperare. Sâmbăta după-amiaza, de fiecare dată când avea bani, mergea la *Teatrul Lake* sau la *Teatrul de Stat* ori la cinematograful. Se pierdea în lumea minunată și sofisticată a lui Gary Grant și Jean Arthur, râdea împreună cu Wallace Beery și Marie Dressler și agoniza împreună cu Bette Davis, în poveștile ei

romantice. Se simțea mai aproape de Irene Dunne, decât de mama sa.

Când Catherine era în ultimul an la *Senn High School* și vechiul ei dușman, oglinda, a devenit în sfârșit prietena ei, fata din oglindă arăta interesantă și plină de energie. Avea părul negru și pielea albă mătăsoasă, trăsături delicate, o gură generoasă și senzuală, ochii verzi inteligenți. Avea o siluetă frumoasă, sânii bine dezvoltati, coapsele bine arcuite și picioare frumoase. Imaginea din oglindă dădea impresia de mândrie, o aroganță pe care Catherine nu o simțea, parcă această imagine avea trăsături pe care ea nu le avea. A presupus că făceau parte din scutul protecției cu care s-a apărat în timpul anilor de școală.

Criza economică strângea în ghearele ei națiunea, o sufoca, iar tatăl Catherinei se pierdea în vise și planuri de viitor care nu se materializau niciodată. Depăna constant idei, inventa tot felul de lucruri care să-i aducă milioane de dolari. A inventat un dispozitiv de fixat pe roțile unei mașini care intra în funcțiune printr-o comandă de pe bord. Nici un constructor de mașini nu s-a arătat interesat de invenție. A inventat o reclamă luminoasă mobilă, pentru magazine. Au urmat o serie de întâlniri agitate, apoi și această idee s-a pierdut.

A împrumutat bani de la fratele său mai mic, Ralph, din Omaha pentru a pune pe roți un atelier mobil de reparat pantofi. Ore în șir a discutat ideea cu Catherine și mama sa.

— Este imposibil să nu o rezolv. Imaginați-vă, să vă vină cizmarul la ușă! Nimeni nu s-a mai gândit la așa ceva până acum. Am eu acum la ușă mea un atelier mobil de reparat pantofi? Am dreptate? Dacă aduce douăzeci de dolari pe zi, asta înseamnă o sută douăzeci de dolari pe săptămână. Două ateliere mobile aduc două sute patruzeci de dolari pe săptămână. O sută douăzeci și cinci de mii de dolari pe an. Și acesta este numai începutul...

După două săptămâni cizmarul și camionul cu atelierul mobil au dispărut și s-a sfârșit un alt vis.

Catherine spera să ajungă studentă la *Universitatea Northwestern*. Era cea mai bună elevă din clasă, dar o bursă era foarte greu de obținut și sfârșitul școlii se apropia cu pași mari. Catherine știa că va termina liceul și va trebui să muncească. Va găsi o slujbă de secretară însă era hotărâtă să nu abandoneze niciodată visul care va da sens și profunzime vieții sale; faptul că

nu știa exact care era acest vis și ce semnificație avea el, o făcea să se simtă cu atât mai lipsită de valoare și o întrista. Își spunea că probabil trece prin crizele adolescenței. Mă rog, oricare ar fi fost explicația, viața ei devenise de nesuportat. *Copiii sunt prea mici pentru a înfrunța adolescența*, se gândea ea cu amărăciune.

Doi băieți erau îndrăgostiți de Catherine. Unul era Tony Korman, care, într-o zi, va moșteni biroul de avocat al tatălui său, dar era cu un lat de palmă mai scund decât Catherine. Avea o piele păstoasă, ochii miopi apoși, în schimb o adora pe Catherine. Celălalt băiat era Dean McDermott un grăsun timid, care dorea să devină dentist. Sigur, în școală mai era și Ron Peterson, dar acesta nu se compara cu nimeni. Ron era vedeta fotbalistică a Liceului Senn și toată lumea era convinsă că el va primi o bursă sportivă la Universitate. Era înalt, bine făcut, arăta ca un idol de matiné și era de departe cel mai popular băiat din școală.

Singurul lucru care o oprea pe Catherine să se logodească imediat cu el era faptul că Ron nu părea să știe de existența ei. De fiecare dată când trecea pe lângă el pe culoarul școlii, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se gândea febril la o vorbă de duh, la ceva inteligent și provocator, în cazul în care el i-ar fi propus o întâlnire. Dar când ajungea aproape de el, i se încleșta gura și treceau tăcuți unul pe lângă altul.

Parcă trece *Queen Mary* pe lângă o coajă de bărcuță, se gândea Catherine cu amărăciune.

Problema financiară devenea tot mai acută. Chiria nu era plătită de trei luni și singurul motiv pentru care nu au fost evacuați, era magia prin care tatăl Catherinei o captiva pe proprietăreașă cu planurile lui grandioase. Ascultându-l, Catherine se umplea de tristețe. Încă era plin de vechiul optimism debordant, dar acum ea știa să citească dincolo de fațada zgomotoasă. Minunatul său farmec, care dăduse patină tuturor lucrurilor pe care le făcea și veseliei sale, se erodase. Acum, Catherinei el îi evoca un copil inocent în trupul unui bărbat de vârstă mijlocie, care depăna povești despre averi fabuloase, numai pentru a ascunde eșecurile trecutului său. Nu o dată l-a văzut Catherine dând petreceri la Henrici, luându-l apoi de-o parte pe unul dintre oaspeți și împrumutând suficienți bani pentru a acoperi cheltuiala și bacșișul generos. Era mereu generos, pentru că avea de întreținut o reputație. Dar în ciuda acestor lucruri, în ciuda faptului că știa

că el a fost un tată neglijent și indiferent, Catherine îl iubea pe omul acesta. Iubea entuziasmul și energia lui într-o lume care trăia mereu încruntată. Acesta era darul lui și el a împrăștiat cu generozitate din acest dar.

În cele din urmă Catherine hotărî că era mai bine cu el și minunatele lui vise, care nu se concretizau niciodată, decât cu mama sa, căreia îi era teamă până și să viseze.

În aprilie mama a murit de un atac de cord. A fost prima confruntare cu moartea pe care a avut-o Catherine. Prietenii și vecinii au umplut micul apartament, transmițând condoleanțe cu șoapte false de milă, pentru că așa impunea tragedia.

Moartea a micșorat-o pe mama Catherinei; rămăsese doar un trup minuscul fără esență, fără vitalitate — sau poate că așa a transformat-o viața, se gândi Catherine. Încercă să-și amintească momentele fericite pe care le-a trăit împreună cu mama, momentele când inimile lor s-au atins; dar în mintea ei apărea mereu tata, zâmbindu-i vesel. Era ca și cum viața mamei sale a fost o umbră palidă, care s-a retras înainte de zorile memoriei. Catherine privea figura de ceară din sicriu, mama ei, îmbrăcată în rochie neagră cu guleraș alb și se gândea ce viață irosită a avut. Pentru ce a acceptat-o așa? Sentimentul pe care Catherine îl avea de ani, o invadă acum din nou — hotărârea de a deveni cineva, de a lăsa o urmă în viață pentru a nu sfârși într-un mormânt anonim și lumea să nu știe sau să nu-i pese că Alexander Catherine a trăit și a murit și s-a întors în țărâna din care a fost plămădită.

Unchiul Catherinei, Ralph, împreună cu soția sa, Pauline, au venit cu avionul din Omaha pentru a participa la înmormântare. Ralph era cu zece ani mai tânăr decât tatăl Catherinei, dar nu semăna deloc cu fratele său. Lucra la un oficiu care expedia vitamine prin poștă și se descurca foarte bine. Era un bărbat masiv, cu umeri pătrați, fălci pătrate, bărbie pătrată și mintea, Catherine era sigură, tot pătrată. Soția lui era ca o pasăre, ciripea și se agita tot timpul. Erau oameni decenti și Catherine știa că unchiul le-a împrumutat sume mari de bani, dar simțea că nu are nimic comun cu ei. Ca și mama sa, aceștia erau oameni lipsiți de vise.

După funerarii, unchiul Ralph i-a anunțat că dorește să discute ceva cu ei. S-au adunat în salonul minuscul al apartamentului și Pauline a început să se agite în jurul lor cu cești de cafea și prăjituri.

— Știu că ați dus-o greu, din punct de vedere financiar, spuse unchiul Ralph spre fratele său. Ești prea visător, întotdeauna ai fost așa. Dar ești fratele meu și nu te pot lăsa să te scufunzi. Eu și Pauline am discutat problema. Vreau să vii să lucrezi la noi.

— În Omaha?

— Vei avea un venit bun și constant și vei locui cu Catherine la noi acasă. Avem o casă mare.

Inima Catherinei tresări violent. Omaha! Însemna sfârșitul tuturor visurilor.

— Am să mă gândesc, spuse tata.

— Plecăm cu trenul de șase, continuă unchiul Ralph, aș vrea să știu înainte de a pleca.

Când Catherine a rămas singură cu tata, l-a auzit mormăind:

— Omaha! Pun pariu că nu are nici măcar un salon de frizerie.

Dar Catherine știa că el joacă teatru de dragul ei. Cu frizerie sau nu, de data aceasta nu avea de ales. În sfârșit viața l-a prins în cursă. Catherine se întreba cât va dăuna veseliei lui molipsitoare faptul că va duce o viață regulată și va avea un serviciu plicticos, la ore regulate. Va fi ca o pasăre sălbatică lovind cu aripile pereții coliviei, murind din cauza captivității. Cât despre ea, ea va trebui să uite *Universitatea Northwestern*. Făcuse o cerere de bursă, dar nu a primit răspuns. În după-amiaza aceea tata i-a telefonat fratelui său să îl anunțe că acceptă slujba.

În dimineața următoare Catherine s-a dus la directorul școlii să-l anunțe că se va transfera la o școală din Omaha. Când a intrat în birou, el stătea dincolo de o masă impunătoare și a început imediat să vorbească:

— Felicitări, Catherine, tocmai ai primit acceptul de bursă integrală la *Universitatea Northwestern*.

Împreună cu tata au discutat îndelung toată noaptea și în cele din urmă au o hotărât ca el să se mute în Omaha, iar Catherine să stea la un cămin din campusul Universității. Astfel, zece zile mai târziu, Catherine îl conducea pe tata pe strada La Salle. Avea un profund sentiment de singurătate din pricina plecării lui, nu dorea să-și ia rămas bun de la omul pe care îl iubea cel mai mult pe lume; și totuși, era dornică să vadă trenul plecând, să fie liberă și, pentru prima dată, să-și trăiască viața! Stătea pe peron și privea fața tatălui său lipită de geamul vagonului. O ultimă privire; un bărbat încă frumos, puțin cam ponosit, care încă mai credea cu sinceritate că într-o zi va cuceri lumea.

În drumul spre casă, Catherine își aminti ceva și începu să râdă. Pentru a ajunge la Omaha, la slujba de care avea absolută nevoie, tatăl ei a cumpărat un loc în salonul cel mai elegant al trenului.

Prima zi de cursuri la *Northwestern* a fost plină de emoții aproape de nesuportat. Pentru Catherine avea o semnificație deosebită, pe care ea nu o putea explica în cuvinte. Era cheia care va deschide ușa tuturor visurilor, tuturor ambițiilor care au ars în ea mocnit timp de atâția ani. Privea în jurul ei, în holul imens, unde sute de studenți stăteau la coadă pentru a se înregistra în primul an și se gândea: într-o zi veți descoperi cine sunt. Veți spune, „am fost coleg de școală cu Catherine Alexander”. Optă pentru maximum de cursuri oferite și primi un pat într-un dormitor. În aceeași dimineață își găsi o slujbă — casieră în schimbul de după-amiază la *Roost*, o cafenea populară din centrul campusului studențesc, unde studenții se întâlneau la un sandwich și o bere. Primea un salariu de cincisprezece dolari pe săptămână, care nu-i oferea luxul de pe lume, dar îi asigura cărțile de școală și cheltuielile minime.

La jumătatea primului an de studenție Catherine descoperi că probabil era singura virgină din campus. În copilărie a prins ici și colo fragmente de conversație despre sex între oamenii în vârstă din jurul ei. I se părea minunat sexul și teama cea mai puternică era că va trece timpul și ea va fi prea bătrână să se bucure de el. Acum i se părea că a avut dreptate. Cel puțin în privința ei. Viața sexuală părea singurul subiect de conversație între colegele ei de școală. Se discuta în dormitoare, în sălile de clasă, la dușuri și la *Roost*. Catherine era șocată de libertatea cu care se discuta subiectul.

— Jerry este incredibil. Este un King Kong.

— Vorbești despre cocoșul sau despre mintea lui?

— În problema asta, dragă, nu are nevoie de minte. Noaptea trecută am făcut dragoste de șase ori.

— Ai mers vreodată cu Ernie Robbins? Este mic dar tare.

— Alex mi-a propus o întâlnire pentru astă seară. Care-i pontul?

— Pontul este Alex. Nu te mai chinui. Săptămână trecută m-a dus pe plajă. M-a dezbrăcat și a început să mă pipăie și eu am început să-l pipăi, dar n-am găsit nimic.

Râsete.

Catherine se gândea că toate aceste discuții erau vulgare și dezgustătoare, dar nu scăpa nici un cuvânt. Era un exercițiu de masochism. În timp ce fetele își descriau cu lux de amănunte aventurile lor sexuale, Catherine se vedea în pat cu un băiat, făcând o dragoste nebună. Simțea o durere fizică în pântec și își lovea neputincioasă coapsele, încercând să simtă durerea pentru a-și lua gândul de la cealaltă durere. *Dumnezeule, se gândi ea, am să mor virgină. Singura virgină la nouăsprezece ani din Northwestern. Pe dracu' din Northwestern, poate chiar din Statele Unite! Virginia Catherine. Biserica o să mă facă sfântă și toată lumea o să-mi aprindă lumânări o dată pe an. Ce naiba e cu mine?* se tot întreba. *Îți spun eu, își răspundea singură. Nu te vrea nimeni și pentru chestia asta este nevoie de doi. Adică, vreau să-ți spun, dacă vrei să joci cum se cuvine acest joc, trebuie să ai un partener.*

Numele care se repeta cel mai des în povestirile sexuale ale fetelor era Ron Peterson. Era student la *Northwestern* pe o bursă sportivă și era la fel de popular aici cum a fost la *Liceul Senn*. A fost ales șeful de grupă al anului de începători. Catherine s-a întâlnit cu el la prima oră de latină, în ziua în care a început semestrul. Arăta și mai bine decât la liceu, trupul lui era împlinit și fața avea o expresie de maturitate amoroasă. După oră el s-a apropiat de ea și Catherine a simțit din nou cum îi bate inima să-i spargă pieptul.

Catherine Alexander!

Bună, Ron.

Și tu ești în grupa aceasta?

Da.

Ce fericire pe capul meu! De ce?

De ce?! Pentru că nu am habar de latină, capitol la care tu ești un geniu. Vom face un cuplu perfect. Ești liberă astă seară?

Nu am nimic în program. Vrei să învățăm împreună?

Mai bine mergem pe plajă unde suntem singuri. Avem tot timpul pentru învățat.

Ron stătea în fața ei și o privea.

— Hei!... ăăă...? încerca să își amintească numele ei.

Catherine înghiți în sec căutând cu disperare să-și amintească ea însăși numele ei.

— Catherine, spuse repede. Catherine Alexander.

— 'Mda. Ce zici de locul ăsta? Nu-i așa că este grozav?

Ea încercă să-i răspundă îndatoritoare, să-i facă pe plac, să-l seducă.

— Ah, da, spuse gutural, este cel mai...

Dar el privea acum o blondă uluitoare care îi făcea semn din cadrul ușii.

— Ne mai vedem noi, spuse băiatul îndreptându-se grăbit spre blondă.

Și așa s-a sfârșit povestea minunată dintre cenușăreasă și prințul cel frumos, se gândi ea cu amărăciune. Au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, el în harem și ea într-o peșteră din Tibet.

Din când în când Catherine îl zărea pe Ron pe aleile campusului, de fiecare dată cu altă fată, uneori cu două sau trei. *Dumnezeule, nu obosește niciodată?* se întreba ea. Încă mai visa cu ochii deschiși că într-o zi Ron va veni la ea și o va ruga să-l ajute la latină, dar el nu i-a mai vorbit niciodată.

Noaptea, Catherine stătea în pat cu ochii deschiși și își imagina cum fac fetele dragoste cu prietenii lor, iar băiatul care venea în vis la ea era întotdeauna Ron Peterson. Își imagina cum îl dezbracă, așa cum citise în romanele romantice — îi scotea cămașa și îi mângâia pieptul cu vârful degetelor, apoi îi desfăcea pantalonii... În acest moment, Catherine, al cărei simț al umorului era de nestăvilit, și-l imagina pe Ron căzând pe spate și gemând de durere. *Proasto, își spunea, nici în vis nu știi să faci ce trebuie.* Poate că ar trebui să meargă la o mănăstire. Se întreba, *oare călugărițele avea fantezii sexuale, oare preoții aveau relații sexuale?*

Stătea într-o curte umbrită de copaci, într-o veche mănăstire din afara Romei, conturând imagini nedefinite pe suprafața limpede a apei dintr-un bazin. Porțile s-au deschis și un preot înalt a intrat în curte. Purta o pălărie cu boruri largi, o sutană lungă și neagră și semăna exact cu Ron Peterson.

Ah, scusi signorina, murmură el, *nu știam că am un oaspete.*

Catherine sări repede în picioare.

Nu ar fi trebuit să intru, se scuză ea. *Dar este atât de frumos aici, încât nu m-am putut abține.*

Sunteți bine venită. Se apropie de ea cu ochii strălucitori. *Mia cara... te-am mințit.*

M-ai mințit?

Da. Ochii lui îi citeau până în adâncul sufletului. *Știam că ești aici pentru că te-am urmărit.*

Simți fiori de emoție.

Dar... dar ești preot.

Bella signorina, mai întâi sunt bărbat și apoi sunt preot. O luă în brațe, dar se împiedică de poalele sutanei și căzu în bazinul cu apă.

Ce prostie!

Ron Peterson venea la *Roost* în fiecare zi după ore și se așeza în cel mai îndepărtat separeu. Acesta se umplea repede cu prieteni și devenea centrul unei conversații spumoase. Catherine stătea în spatele casei de marcat și când Ron intra în cafenea o saluta politicos, dar absent, apoi se îndrepta spre locul lui preferat. Nu-i spunea niciodată pe nume. *L-a și uitat*, se plângea Catherine în sinea sa.

Dar în fiecare zi când îl vedea intrând, îl întâmpina cu un zâmbet generos și aștepta ca el să o salute, să îi propună o întâlnire, că-i ceară un pahar cu apă, ori virginitatea ei, orice, numai să spună ceva. Cu toate acestea el o trata ca pe o piesă din decor. Examinând fetele din cafenea cu totală obiectivitatea, Catherine se hotărî că ea era cu mult mai drăguță decât toate, cu o singură excepție, fantastica Jean-Anne, o blondă sudică de care Ron nu se despărțea. Catherine era convinsă că ea era mai isteată decât toți laolaltă. Și atunci, pentru Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea? De ce nu se găsisese nici un băiat care să-i propună o întâlnire? Răspunsul l-a aflat a doua zi.

Se grăbea pe o alee spre cafeneaua *Roost* când a dat nas în nas cu Jean-Anne și o brunetă, pe care nu o cunoștea.

— Ia te uită! Domnișoara Cea Isteată, spuse Jean-Anne.

Și domnișoara numai sâni, comentă în gând, invidioasă, Catherine. Cu voce tare, spuse:

— Cursul de literatură a fost criminal, nu?

— N-o face pe grozava, spuse Jean-Anne cu răceală. Știi destulă literatură să ții singură un curs. Iar noi putem învăța de la tine și alte lucruri, nu numai literatură, nu-i așa scumpo?

Ceva din tonul vocii o făcu pe Catherine să roșească.

— Nu... Nu înțeleg.

— Las-o în pace, spuse bruneta.

— De ce? întrebă Jean-Anne. Cine naiba se crede ea? Apoi se întoarse spre Catherine. Vrei să știi ce spune toată lumea despre tine?

Dumnezeule, nu!

— Da.

— Ești lesbi.

Catherine o privea îngrozită, nevenindu-i să creadă.

— Sunt *ce?*

— Lesbiană, fetiço. Nu mai prostești pe nimeni cu aerul ăsta de sfântă.

— Es... este o prostie, se bâlbâi Catherine.

— Tu chiar credeai că ne prostești pe toți? continuă Jean-Anne. Te pricepi la chestia asta, doar că nu ți-ai pus eșarfă de semnal!

— Dar eu... niciodată eu...

— Băieții au încercat, dar tu nu i-ai lăsat niciodată.

— Să știți că eu... continuă Catherine să se bâlbâie.

— Hai s-o lășăm baltă, spuse Jean-Anne. Nu ești genul nostru.

S-au îndepărtat și au lăsat-o în mijlocul aleii privind uluită în urma lor.

În noaptea aceea, Catherine nu a putut dormi.

Câți ani ai, domnișoară Alexander?

Nouăsprezece.

Ai avut vreodată relații sexuale cu un bărbat?

Niciodată.,

Îți plac bărbații?

Cui nu-i plac?

Ai dorit vreodată să faci dragoste cu o femeie?

Catherine se gândi îndelung la această problemă. I-au plăcut fetele, profesoarele frumoase, dar aceasta a făcut parte din procesul ei de maturizare. Acum se gândea concret cum ar face dragoste cu o femeie — trupuri amestecate, buzele ei pe buzele altei femei, trupul ei mângâiat de mâini feminine. Se cutremură. *Nu!* Cu voce tare, spuse: „Sunt un om normal”. Dar dacă era normală, de ce stătea acum în patul acesta singură? De ce nu era undeva, la o întâlnire, de ce nu făcea dragoste așa cum fac toate fetele din lume? Poate că era frigidă. Poate că avea nevoie de o operație. Probabil o lobotomie.

Când cerul începu să se lumineze, Catherine era tot trează cu ochii mari deschiși, dar luase o hotărâre. Își va pierde virginitatea. Și fericitul care o va primi va fi Romeo tuturor fetelor din campus, Ron Peterson.

NOELLE
Marsilia — Paris: 1919-1939

2

S-a născut să fie prințesă.

Primele ei amintiri erau despre dulăpiorul alb acoperit cu dantelă, ornat cu panglicuțe roz, plin cu jucării împăiate, păpuși frumoase și clopoței aurii. A învățat foarte repede că atunci când deschide gura și scoate un strigăt, se găsește imediat cineva care să o ia în brațe și să o mângâie. Când avea șase luni, tata o ducea în grădină în coșulețul ei și o lăsa să mângâie florile.

— Ele sunt frumoase, Prințesă, dar tu ești mult mai frumoasă decât ele.

Acasă, cel mai mult îi plăcea când tata o lua în brațele lui puternice și o ducea la fereastră, de unde vedeau acoperișurile clădirilor înalte.

— Acesta este Regatul tău, acolo este, Prințesă. Întindea mâna și arăta catargele înalte ale vapoarelor care se legănau în golf. Vezi vapoarele acelea mari? Într-o zi, vor fi ale tale.

Tot felul de vizitatori veneau la castel să o vadă, dar numai unii, mai deosebiți, aveau voie să o ia în brațe. Ceilalți o priveau în leagăn și exclamau admirativ, văzând incredibila ei frumusețe, minunatul păr blond, pielea netedă, de culoarea mierii de albine, în timp ce tata se lăuda mândru:

— Până și un străin vede că ea este o Prințesă! Se apleca deasupra leagănului și îi șoptea: într-o zi, un Prinț frumos va veni și te va lua în brațe.

Apoi tata o învelea grijuliu în păturica roz și ea adormea mulțumită. Lumea ei atunci era un vis roz cu vapoare, catarge înalte și castele. Abia la cinci ani a descoperit că este fiica unui negustor de pește din Marsilia, iar toate castelele pe care le vedea de la fereastra cămăruței din pod, erau de fapt magaziile din jurul halei de pește care mirosea îngrozitor, locul unde muncea tatăl ei, iar flota ei era de fapt formată din vechi bărci de pescuit care porneau pe mare în zorii zilei și se întorceau după-amiaza, debordând captura de pește pe docurile portului.

Acesta era Regatul Noellei Page.

Prietenii tatălui său îl avertizau mereu că greșește.

— Nu-i băga în cap tot felul de idei, Jacques. O să creadă că

este mai bună decât ceilalți copii.

Și profețiile lor s-au adevărit.

La suprafață, Marsilia este un oraș al violenței, orașul împânzit de marinari cu bani și hoți isteți, care îi ușurează de bani. Dar spre deosebire de ceilalți francezi, locuitorii Marsiliei au un sentiment de solidaritate, izvorât din lupta pentru supraviețuire, pentru că seva orașului se trage din mare, iar pescarii Marsiliei aparțin uriașei familii de pescari din întreaga lume. Ei trec furtunile și zilele luminoase, ei împărtășesc dezastrele și recoltele bogate.

De aceea vecinii lui Jacques Page se bucurau de norocul lui, de faptul că i s-a născut o fiică incredibil de frumoasă. Și ei se mirau — cum era posibil ca din mocirla acestui oraș să se nască o adevărată Prințesă?

Părinții Noellei nu-și reveneau din uimire, văzând ce copil frumos au. Mama ei era o țărăncă, needucată și cu trăsături neexpresive, cu sânii lăsați și lată în șolduri. Tatăl ei era un bărbat bine făcut, lat în spate și cu ochi suspicioși de breton. Avea părul de culoarea nisipului ud de pe plajele Normandiei. La început el a fost convins că natura a făcut o greșală, că această zână blondă nu putea să fie a lui și a soției sale. Era convins că atunci când Noelle va crește se va transforma într-o fată obișnuită, cum erau fiicele prietenilor săi. Dar miracolul continua să crească și să înflorească, iar Noelle devenea cu fiecare zi mai frumoasă.

Mama Noellei era mai puțin surprinsă de frumusețea blondă din familie, decât soțul ei. Cu nouă luni înainte de a se naște Noelle, mama ei a întâlnit un marinăr norvegian. Era un uriaș zeu viking, cu părul blond și zâmbetul cald, seducător. În timp ce Jacques era la muncă, marinărul a petrecut un sfert de oră foarte agitat în patul negustorului de pește.

Când a văzut cât este de blondă și de frumoasă copila, pe mamă a cuprins-o teama. Trăia cu această frică, aștepta momentul în care soțul ei va întinde spre ea un deget acuzator și îi va cere să dezvăluie adevărata identitate a tatălui. Incredibil, însă, o lăcomie ascunsă din el l-a făcut să accepte copilul ca fiind al lui.

— Poate că a moștenit sângele scandinav din familia mea, se lăuda ei față de prieteni. Dar se vede cât de colo că seamănă cu mine.

Soția sa asculta, accepta tacit, dar se gândea ce proști sunt bărbații.

Noellei îi plăcea să fie împreună cu tata. Adora stângăciile lui și mirosurile ciudate și interesante pe care le simțea lângă el, dar în același timp era terorizată de brutalitatea din el. Privea cu ochii mari de uimire cum țipa la mama și o lovea, cu câtă furie o bătea. Mama striga de durere, dar dincolo de durere în strigătele ei exista ceva sexual și animalic, care o făcea geloasă pe Noelle, dorind să fie în locul mamei.

Însă cu Noelle tata era întotdeauna blând. Îi plăcea să o ducă pe docuri și să-i arate oamenii duri ai mării cu care muncea el. Pe docuri toată lumea îi spunea Prințesa și ea era mândră de asta, de dragul tatălui ei.

Întotdeauna dorea să-i facă pe plac tatei și pentru că lui îi plăcea să mănânce bine, Noelle a început să gătească mâncărurile lui preferate, luând încet locul mamei la bucătărie.

La șaptesprezece ani frumusețea promițătoare a Noellei era în plină floare. Era o femeie fină, cu trăsături delicate, cu ochii de un violet intens și părul bogat de un blond cenușiu. Avea pielea proaspătă, aurie, de parcă tocmai ieșise dintr-un butoi cu miere. Avea o siluetă uluitoare, sânii generoși, talie îngustă, coapse rotunde și picioare lungi frumos modelate, cu glezne delicate. Vocea ei însă era lucrul cel mai deosebit, moale și dulce ca mierea. Noelle avea un aer senzual, dar nu acesta îi dădea magia. Magia ei era faptul că dincolo de senzualitate se afla o insulă a inocenței, iar efectul acestei combinații era irezistibil. Nu putea ieși pe stradă fără să primească propuneri de la necunoscuți. Nu erau propunerile obișnuite pe care le primeau prostituatele Marsiliei, pentru că chiar și cei mai obtuzi dintre bărbați percepeau acel ceva special al Noellei, ceva ce nu au mai întâlnit și probabil nu vor mai întâlni. De aceea ar fi plătit oricât numai pentru a primi o părticică din acel ceva special, oricât de scurt ar fi fost momentul.

Și tatăl Noellei era conștient de frumusețea fiicei sale. De fapt, Jacques Page nu se gândea la altceva. Știa ce sentimente stârnește Noelle în toți bărbații. Deși nici el, nici soția lui, nu au discutat despre sex cu Noelle, Jacques era convins că fata este încă virgină, are încă acel mic capital al femeii. Minteia lui de țăran viclean a cumpănit îndelung cum să facă să obțină toate avantajele de la acest dar al naturii căzut pe capul lui pe neașteptate. Misiunea lui era să aibă grijă ca frumusețea fiicei sale să îi răsplătească din plin pe el și pe Noelle. La urma urmei, el i-a schimbat scutecele, el a hrănit-o, a îmbrăcat-o, a educat-o — tot ce avea Noelle, lui i se

datora. Venise vremea să-și primească răsplata. Dacă ar reuși să o facă amanta unui bărbat bogat, ar fi foarte bine pentru ea, iar el va dobândi în sfârșit o viață mai bună. În fiecare zi era din ce în ce mai greu de trăit. Umbra războiului amenința Europa. Naziștii au ocupat Austria cu iuțeala fulgerului și Europa a rămas uluită și neputincioasă. Câteva luni mai târziu, naziștii au ocupat Slovacia. Deși Hitler dădea asigurări că nu dorește alte cuceriri, toată lumea avea sentimentul că se va apropia un conflict major.

Impactul evenimentelor a fost simțit cu multă duritate de Franța. Magazinele și piețele s-au golit, în timp ce guvernul a rechiziționat totul, într-un efort imens de apărare. Lui Jacques îi era teamă, dacă vor opri și pescuitul, ce se va întâmpla cu el? Nu, răspunsul la această problemă era unul singur. Trebuia să găsească amantul potrivit pentru fiica lui. Nenorocirea era însă că el nu cunoștea oameni bogați. Toți prietenii lui erau la fel de săraci ca și el, iar Jacques nu avea de gând să lase vreun bărbat să se apropie de ea, dacă acesta nu plătea.

Răspunsul la dilema lui Jacques Page, în mod neașteptat, l-a dat Noelle. În ultimele luni devenise foarte neliniștită. La școală se descurca bine, dar școala începuse să o plictisească. I-a spus tatălui său că vrea să muncească. El a studiat-o în tăcere, cântărind cu viclenie toate posibilitățile.

— Ce fel de muncă vrei să faci? a întrebat-o.

— Nu știu, a răspuns Noelle. Papa, aș putea deveni model.

Ce simplu a fost.

În fiecare după-amiază, în săptămâna următoare, Jacques Page venea acasă de la muncă, se spăla cu grijă pentru a-și scoate mirosul de pește din păr și din mâini, se îmbrăca în costumul cel bun și pleca la plimbare pe Canebière, strada principală care lega portul de cartierele bogate ale orașului. Se plimba și cerceta toate saloanele de modă — un țăran stângaci într-o lume de mătase și dantelă, dar el nu știa și nici nu-i păsa că este o persoană nepotrivită în toată această eleganță. El avea un scop și în sfârșit l-a îndeplinit când a ajuns la *Bon Marché*. Era cel mai elegant salon de modă din Marsilia, dar nu din acest motiv a fost ales de Page. L-a ales pentru că era proprietatea domnului Auguste Lanchon. Lanchon era un bărbat de cincizeci de ani, urât, chel, cu picioare scurte și o gură lacomă. Soția lui, o femeie măruntă cu un profil delicat, lucra în atelier, supraveghind croitorii. Jacques Page le-a aruncat o singură privire domnului Lanchon și soției sale și a

știut că a găsit răspunsul problemei.

Lanchon l-a privit cu dezgust pe străinul îmbrăcat ciudat care a intrat în magazinul său. L-a întrebat cu dispreț:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Jacques Page a făcut din ochi, l-a împuns cu un deget în piept și i-a spus:

— Problema este ce pot *eu* face pentru dumneavoastră, domnule. O voi lăsa pe fiica mea să lucreze pentru dumneavoastră.

Auguste Lanchon îl privea pe necioplitul din fața sa cu uluire.

— O vei lăsa...

— Va veni mâine, la ora nouă.

— Dar eu nu...

Jacques Page dispăruse. Câteva minute mai târziu Auguste Lanchon uitase complet incidentul. A doua zi la ora nouă ridicând privirea din registre, Lanchon l-a văzut pe Jacques Page intrând în magazin. Tocmai intenționa să-i spună directorului să-l scoată afară pe bărbatul acela, când a văzut-o pe Noelle. Amândoi se apropiau de el, tatăl și incredibil de frumoasa lui fiică.

— Iat-o, este gata de muncă.

Auguste Lanchon o privea pe fată, umezindu-și buzele.

— Bună dimineața, Monsieur, îi zâmbi Noelle. Tata mi-a spus că aveți un loc liber pentru mine.

Auguste Lanchon dădu din cap incapabil să vorbească.

— D... da... eu... cred că putem aranja ceva, reuși el într-un târziu să spună.

O privea și nu-i venea să creadă. Deja își imagina cum va fi acest trup tânăr în mâinile lui. Jacques Page văzu reacția și spuse mulțumit:

— Ei bine, vă las să vă cunoașteți.

Îl lovi pe Lanchon pe umăr și îi făcu din ochi, gest cu o mie de semnificații, care nu lăsau nici o îndoială asupra intențiilor lui.

În primele câteva săptămâni, Noelle a avut impresia că a fost transplantată într-o altă lume. Femeile care veneau în magazin erau îmbrăcate în haine minunate, aveau maniere încântătoare, iar bărbații care le însoțeau erau departe de pescarii gălăgioși și needucați între care crescuse ea. Pentru prima dată în viață, Noelle nu a mai simțit mirosul de pește. Până acum nu și-a dat seama, făcuse parte din viața ei. Dar acum totul se schimbase brusc. Și toate, datorită tatălui său. Era mândră de felul în care a

ajuns la domnul Lanchon. Tata venea de două sau trei ori pe săptămână și pleca împreună cu Monsieur Lanchon la un coniac, sau o bere și când se întorceau între ei era un fel de camaraderie. La început Noellei nu i-a plăcut Monsieur Lanchon, dar el se purta întotdeauna frumos cu ea. Noelle a auzit de la una din fete că soția lui l-a prins odată împreună cu o fată în magazia de materiale, a luat un foarfece și domnul Lanchon a scăpat ca prin urechile acului de castrare. Noelle era conștientă că domnul Lanchon o urmărește tot timpul, dar era întotdeauna politicoasă cu ea. „Probabil, se gândea ea cu satisfacție, îi este frică de tata”.

Acasă atmosfera era mult mai relaxată. Tata nu o mai bătea pe mama și certurile încetaseră. Acum aveau și friptură la masă, iar după cină, tata lua o pipă (nouă), o umplea cu tutun fin, dintr-o punguță de piele și savura aroma. Și-a cumpărat un costum nou de duminică. Situația internațională se înrăutățea și Noelle asculta cu atenție discuțiile dintre tata și prietenii lui. Toți păreau alarmați de pericolul amenințător, dar Jacques Page părea singurul care nu-și făcea probleme.

La 1 septembrie 1939, trupele lui Hitler au invadat Polonia și două zile mai târziu Marea Britanie și Franța i-au declarat război Germaniei.

A început mobilizarea și peste noapte străzile s-au umplut de oameni îmbrăcați în uniforme. În jurul lor era un aer de resemnare, un sentiment de *déjà vu*, ca într-un film în care știai ce se va întâmpla; dar nu se simțea frica. Alte țări poate că se temeau de puternica armată germană, dar Franța era invincibilă. Avea Linia Maginot, fortăreața impenetrabilă care proteja Franța de invazii, timp de mii de ani. S-a declarat starea de asediu și a început raționalizarea, dar nimic din toate acestea nu-l deranja pe Jacques Page. Se schimbase, devenise mai calm. Singura dată când Noelle l-a mai văzut furios, a fost în seara când a prins-o sărutându-se cu un băiat în bucătărie, pe întuneric. Se oprise lumina și Jacques Page stătea în ușa bucătăriei tremurând de furie.

— Ieși afară, urla el către băiatul îngrozit. Și să nu o mai atingi niciodată pe fiica mea, gunoi murdar ce ești!

Băiatul a fugit îngrozit. Noelle a încercat să îi explice tatălui său că de fapt nu făceau nimic rău, dar el era prea furios să asculte.

— Nu te voi lăsa să te pierzi pe nimic, striga el. El este un nimeni, nu este destul de bun pentru *prințesa mea*.

În noaptea aceea, Noelle a adormit greu, minunându-se cât de mult o iubește tata, jurând în sinea ei că niciodată nu îl va mai supăra.

Într-o seară, înainte de ora închiderii, a venit un client în magazinul domnului Lanchon și acesta a rugat-o pe Noelle să prezinte câteva rochii. Când Noelle a terminat nu mai era nimeni decât Lanchon și soția sa, care lucra la registre. Noelle a intrat în camera de probă să se schimbe. Era doar în sutien când Lanchon a intrat după ea. A ținut-o cu privirea și buzele au început să-i tremure, în timp ce Noelle își căuta pe băjbăite rochia, dar înainte să o poată îmbrăca, Lanchon era lângă ea cu mâna între picioarele ei. Noelle a simțit repulsie și s-a cutremurat. A încercat să se îndepărteze dar Lanchon o strângea cu putere.

— Ești frumoasă, îi șoptea. Frumoasă. Voi avea grijă să te simți bine.

În acel moment l-a strigat soția și el a ieșit din cameră fără tragere de inimă.

În drum spre casă, Noelle se gândea dacă să-i spună sau nu tatălui ei ce s-a întâmplat. Probabil că o să-l omoare pe Lanchon. Și ea îl detesta, nu suporta nici să se apropie de el, dar avea nevoie de slujbă. Tata va fi dezamăgit dacă renunță la ea. Hotărî că pentru moment este bine să nu-i spună nimic și va reuși ea să se descurce singură. Vinerea următoare, doamna Lanchon a primit un telefon că mama ei este bolnavă, la Vichy. Lanchon a condus-o pe soția sa la gară și s-a întors la magazin cu sufletul la gură. A chemat-o pe Noelle în birou și i-a spus că vor pleca împreună în weekend. Noelle l-a privit la început crezând că glumește.

— Vom merge la Viena, bolborosea el. Este acolo unul dintre cele mai mari restaurante din lume, *La Pyramide*. Este scump, dar nu contează, eu sunt generos cu cei care se poartă frumos cu mine. În cât timp ești gata?

Noelle îl privea fix.

— Niciodată, reuși să spună. Niciodată..

Se întoarse și ieși în fugă din birou. Domnul Lanchon privi în urma ei cu fața descompusă de furie, apoi ridică telefonul. O oră mai târziu, tatăl Noellei intra în magazin. Se duse direct la Noelle, care îl privea fericită că a venit să o salveze. A simțit el ceva și i-a venit în ajutor. Lanchon stătea în ușa biroului. Tata a luat-o de mână și a tras-o în birou. S-a întors să o privească.

— Îmi pare atât de bine că ai venit, Papa. Eu...

— Domnul Lanchon mi-a spus că ți-a făcut o ofertă deosebit de generoasă și tu l-ai refuzat.

Fata îl privea uimită.

— Ofertă? Mi-a cerut să plec cu el în weekend.

— Și tu ai spus nu?

Înainte ca Noelle să poată răspunde, tatăl a ridicat mâna și a lovit-o cu putere în obraz. Stătea uluită, era amețită și abia auzi vocea tatălui ei:

— Proastă! Proastă! A venit vremea să te mai gândești și la ceilalți, nu numai la tine, afurisită de egoistă ce ești! Și o lovi din nou.

Treizeci de minute mai târziu, tatăl ei stătea la colțul străzii privind mașina care îi ducea pe Noelle și Monsieur Lanchon la Viena.

Camera de hotel era mobilată cu un pat dublu, mobilă ieftină de altfel, un lavoar și o cană cu apă într-un colț. Monsieur Lanchon nu era omul care să arunce banii. I-a dat băiatului de la lift un mic bacșiș și în momentul în care acesta a plecat Lanchon s-a aruncat asupra Noellei și a început să îi smulgă hainele. Cu mâinile lui umede și fierbinți i-a prins sânii și a început să-i frământa.

— Dumnezeuule, ești frumoasă, găfâia el.

A dezbrăcat-o și a aruncat-o în pat. Noelle stătea nemișcată, împietrită, parcă trecea printr-un moment de transă. În mașină nu a scos nici un cuvânt. Lanchon spera să nu fie bolnavă. N-ar fi putut explica poliției nici — ferească Dumnezeu — soției sale. S-a dezbrăcat și el în grabă și s-a aruncat lângă ea în pat. Trupul fetei era mai frumos decât bănuise.

— Tatăl tău mi-a spus că n-ai făcut niciodată dragoste. Îi rânji mulțumit. Ei bine, am să-ți arăt ce simte un bărbat.

Se rostogoli peste ea și începu să forțeze, mai tare, mai tare. Noelle nu simțea nimic. În mintea ei nu răsunau decât cuvintele tatălui său. *Ar trebui să fii recunoscătoare unui domn atât de bun ca monsieur Lanchon care vrea să aibă grijă de tine. Nu trebuie decât să te porți frumos cu el. Și ai s-o faci pentru mine. Și pentru tine!* Toată scena a fost un coșmar. Era sigură că tata a înțeles greșit, dar când a început să-i explice el a lovit-o din nou și a început să urle, „Ai să faci așa cum am să-ți spun eu. Alte fete ar fi recunoscătoare dacă ar avea asemenea noroc”. *Norocul ei.* Îl privi

pe Lanchon, trupul urât și diform, chipul de animal care gâfâia și o privea cu ochi de porc. Acesta era *prințul* căruia o vânduse tatăl său, scumpul ei tată care a adorat-o și care nu a suportat să o vadă pierzându-se pe nimic. Își aminti fripturile care au apărut din senin pe masa lor, pipa cea nouă, costumul cel nou și îi veni să vomite.

I s-a părut că în următoarele câteva ore a murit și s-a născut din nou. A murit Prințesa și s-a renăscut prostituata. Încet, a început să vadă în jurul ei, să vadă ce se petrece cu ea. Simțea o ură, pe care nu și-a imaginat-o vreodată. Nu-l va ierta niciodată pe tata pentru această trădare. Foarte ciudat totuși, nu-l ura pe Lanchon, pentru că îl înțelegea. Era un bărbat cu slăbiciunea pe care o au toți bărbații. Noelle hotărî că de acum înainte această slăbiciune va deveni forța și puterea ei. Va învăța să o folosească. Tatăl ei a avut dreptate. Era Prințesa, iar lumea era a ei. Acum știa cum să o obțină. Era atât de simplu. Bărbații conduceau lumea pentru că în mâinile lor erau banii și puterea; prin urmare era nevoie să conduci un bărbat, dar pentru a face acest lucru trebuia să te pregătești. Avea multe de învățat. Acesta era doar începutul.

Își întoarse atenția spre Monsieur Lanchon. Se găsea sub el și pentru prima dată afla ce poate face organul unui bărbat. În frenezia lui, în bucuria că a obținut această frumoasă creatură, Lanchon nici nu observa că Noelle stătea impasibilă; chiar dacă ar fi văzut nu i-ar fi păsat. O simplă privire spre ea și se ridica în culmile pasiunii pe care nu o mai simțise de foarte mulți ani. Era obișnuit cu trupul uscat al soției sale și se săturase de târfele Marsiliei. Tânăra aceasta proaspătă de sub el era ca un miracol venit pe neașteptate în viața lui.

Dar pentru Lanchon miracolul abia începea. După ce s-a epuizat făcând a doua oară dragoste cu Noelle, a auzit-o vorbind pentru prima dată:

— Nu te mișca!

Și Noelle a început să facă experiențe pe el, cu gura, cu mâinile, descoperirea zonele sensibile și le exploata până când Lanchon gemea de plăcere. Parcă apăsa niște butoane. Când Noelle făcea asta, el gemea, când făcea asta, el se cutremura în extaz. Ce ușor era. Aceasta era școala, aceasta era educația ei. Acesta era începutul puterii ei.

Au petrecut trei zile acolo și nu au fost la *Le Pyramide*, dar în timpul acelor zile și nopți Lanchon a învățat-o puținul pe care îl

știa el despre sex. Însă Noelle a descoperit mult mai multe.

Când s-au întors la Marsilia, Lanchon era cel mai fericit bărbat din Franța. În trecut a avut câteva aventuri cu fetele din magazin într-un loc numai de el știut — un restaurant care avea o sufragerie privată, cu canapea; și-a ocupat timpul cu prostituatele, cu tot felul de cadouri pentru amantele lui, iar acasă, față de soție și copii susținea sus și tare că nu are suficienți bani. De data aceasta se trezi spunând cu generozitate:

— Noelle, am să îți iau un apartament. Știi să gătești?

— Da, răspuse Noelle.

— Foarte bine. Voi veni la prânz în fiecare zi și vom face dragoste. De două sau trei ori pe săptămână voi veni seara la cină. Puse o mână pe genunchiul ei și îi mângâie rotunjimea. Cum ți se pare?

— Minunat, spuse Noelle.

— Am să-ți dau și o rentă mică. Nu prea mare, adăugă el repede, dar suficientă să-ți poți cumpăra lucruri frumoase din când în când. Nu îți cer decât să te păstrezi doar pentru mine. Acum îmi aparții.

— Cum vrei tu, Auguste, spuse ea.

Lanchon oftă mulțumit și când vorbi din nou îi spuse cu foarte multă blândețe:

— Niciodată nu am simțit ce simt pentru tine. Și știi de ce?

— Nu, Auguste.

— Pentru că tu mă faci să mă simt tânăr. Tu și cu mine vom avea o viață minunată împreună.

Au ajuns la Marsilia seara târziu, au mers în tăcere, Lanchon pierdut în visurile sale, Noelle pierdută în alte visuri.

— Ne vedem mâine la magazin la ora nouă, spuse Lanchon, apoi după un timp continuă — dacă ești obosită de dimineață, dormi puțin mai mult. Vino la nouă și jumătate.

— Mulțumesc, Auguste.

Lanchon scoase un pumn de franci și îi întinse.

— Uite. Mâine după-amiază ai să cauți un apartament. Ai aici avansul până vin și eu să îl văd.

Fata privea banii din mâna lui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Lanchon.

— Aș vrea să găsim o casă frumoasă pentru noi, spuse Noelle, unde să ne facă plăcere să fim împreună.

— Dar eu nu sunt bogat, protestă el.

Noelle îi zâmbi cu înțelegere și îi puse o mână pe picior. Lanchon o privi pierdut apoi acceptă.

— Ai dreptate.

Scoase portmoneul și începu să numere bancnote, privind-o.

Când chipul fetei a părut satisfăcut, el s-a oprit și a roșit la gândul propriei generozități. La urma urmei ce mai conta? Lanchon era un om de afaceri viclean și știa că acești bani îl puneau la adăpost și Noelle nu îl va părăsi.

Noelle îl privi plecând fericit, urcă scara, împachetă toate lucrurile, scoase din ascunziș micile ei economii și la ora zece, în noaptea aceea, se găsea în trenul care o ducea la Paris.

A doua zi dimineață când trenul intra în gara PLM din Paris, locul forfotea de călătorii abia sosiți și de cei grăbiți să părăsească orașul. Zgomotul era asurzitor, oamenii se îmbrățișau zgomotos când se întâlneau, alții plângeau luându-și rămas bun, dar Noelle nu vedea nimic. În momentul în care a coborât din tren, înainte chiar de a fi văzut orașul, Noelle știa că a ajuns acasă. Marsilia era de acum un oraș străin, iar Parisul era casa ei. Trăia sentimente ciudate, în care Noelle visa melancolic, absorbind cu fiecare por zgomotul mulțimii, viața palpitantă. Totul era al ei. Nu trebuia decât să întindă o mână și să ia. Ridică valiza și o porni spre ieșire.

Odată ieșită în soarele strălucitor, în traficul asurzitor, Noelle ezită, realizând pentru prima dată că nu știa unde merge. Un șir lung de taxiuri așteptau în fata gării. Noelle urcă în prima mașină.

— Unde?

Noelle ezită.

— Mi-ați putea recomanda un hotel mai ieftin?

Șoferul se întoarse și o cântări apreciativ.

— Ești străină de oraș?

— Da.

El clătină din cap.

— Presupun că ai nevoie de o slujbă.

— Da.

— Ai noroc, spuse bărbatul. Ai lucrat vreodată ca model?

Inima Noellei tresări.

— De fapt, am lucrat, spuse ea.

— Sora mea lucrează la o mare casă de modă, spuse șoferul încrezător. Astăzi de dimineață sora mea mi-a spus că una din fete vrea să plece. Nu vrei să vezi dacă mai este vacant locul?

— Ar fi minunat, spuse Noelle.

— Dacă te duc acolo te costă zece franci.

Noelle se încruntă.

— Dar merită, promise bărbatul.

— Bine.

Se rezemă de canapea. Șoferul scoase mașina în străzile aglomerate, mergând spre centrul orașului. A vorbit tot timpul, dar Noelle nu a auzit nimic. Absorbea cu nesaț priveliștea oferită de oraș — orașul ei. Îi trecu prin minte că din cauza camuflajului, Parisul era mai liniștit decât de obicei, dar chiar și așa pentru Noelle era magic. Avea eleganță, stil, chiar și un parfum propriu. Au trecut pe lângă Notre Dame, au traversat pe Pont Neuf, pe malul drept al Senei, apoi s-a îndreptat spre Bulevardul Marechall Foch. În depărtare Turnul Eiffel domina orașul. Prin oglinda retrovizoare șoferul vedea expresia de pe chipul ei.

— Frumos, hmm?

— Extraordinar de frumos, răspunse Noelle liniștită.

Nu-i venea să creadă că se află aici. Era Regatul unei Prințese... era al ei. Taxiul se opri în fața unei case din piatră cenușie, pe Rue de Provence.

— Am ajuns, o anunță șoferul. Doi franci pentru taxi și zece franci pentru mine.

— De unde știu eu că locul nu s-a ocupat? întrebă Noelle.

Șoferul ridică din umeri.

— Doar ți-am spus, fata a plecat azi dimineață. Dacă nu vrei să mergi, te duc înapoi la gară.

— Nu, spuse Noelle iute.

Deschise poșeta, luă doisprezece franci și îi întinse șoferului. Omul privi banii, apoi privi spre ea. Stânjenită, băgă mâna în poșetă și mai scoase un franc. El aprobă, apoi o privi coborând din mașină. Pe când mașina pleca încet, Noelle întrebă:

— Cum se numește sora dumitale?

— Jeanette.

Noelle privi în urma mașinii, apoi se întoarse și privi clădirea. Nu avea nici o firmă, dar, presupunea ea, casele de modă renumite nu aveau nevoie de firmă. Toată lumea știa unde să vină. Luă valiza de pe trotuar, se apropie de ușă și sună. Câteva momente mai târziu ușa a fost deschisă de o cameristă cu șorț negru. O privi inexpressiv pe Noelle.

— Da?

— Scuzați-mă, spuse Noelle. Am înțeles că mai aveți un loc pentru un model.

Femeia o privi din nou și clipi.

— Cine te-a trimis?

— Fratele Jeanettei.

— Intră.

Femeia deschise ușa și Noelle intră într-un hol mobilat în stilul anilor 1800. Din tavan atârna un candelabru Baccarat, iar pe toată lungimea holului mai erau câteva. Noelle văzu un salon cu mobilă antică și o scară de lemn. Pe o masă erau împrăștiate revista *Figaro* și *L'Echo de Paris*.

— Așteaptă aici. Am s-o întreb pe Madame Delys, dacă are timp să te primească acum.

— Mulțumesc, spuse Noelle.

Lăsă valiza și se apropie de o oglindă imensă de pe perete. Avea hainele șifonate din pricina călătoriei cu trenul și regreta graba de a veni aici înainte de a se fi spălat și schimbat. Era foarte important să faci o impresie bună. Totuși, examinându-se în oglindă, văzu că este frumoasă. Știa lucrul acesta, fără aroganță, își accepta frumusețea ca pe un bun personal, care trebuia folosit ca orice alt bun personal. Se întoarse și văzu o tânără coborând scara de lemn. Avea o siluetă plăcută și o față drăguță, era îmbrăcată cu o fustă lungă maron și o bluză cu guler înalt. Evident aici calitatea modelelor era de prima clasă. Tânăra îi zâmbi scurt și intră în salon. După câteva momente coborî și doamna Delys. Era o femeie de patruzeci de ani, scundă, cu ochii reci calculați. Era îmbrăcată cu o rochie pe care Noelle o estimă la cel puțin două mii de franci.

— Regine mi-a spus că ești în căutare de slujbă.

— Da, doamnă.

— De unde ești?

— Din Marsilia.

Madame Delys pufni nemulțumită.

— Orașul unde se adună marinarii și bețivii.

Chipul plin de speranță al Noellei se întunecă.

Madame Delys o bătu pe umăr.

— Nu are nici o importanță, draga mea. Câți ani ai?

— Optsprezece.

— Este bine. Cred că vei place clienților mei. Ai rude la Paris?

— Nu.

— Excelent. Ești pregătită să începi munca imediat?

— Ah, da, se grăbi Noelle să răspundă.

De undeva de sus se auzeau râsete și câteva momente mai târziu pe scară apăru o tânără roșcată la brațul unui bărbat gras, de vârstă mijlocie. Fata era îmbrăcată doar cu un negligé foarte transparent.

— Deja ați terminat? întrebă Madame Delys.

— Am epuizat-o pe Angela, râse bărbatul. Apoi o văzu pe Noelle. Cine este frumoasa asta?

— Yvette, noua noastră achiziție, spuse Madame Delys apoi adăugă fără ezitare: este din Antibe, fiica unui Prinț.

— N-am făcut niciodată dragoste cu o Prințesă, exclamă bărbatul. Cât costă?

— Cincizeci de franci.

— Glumești. Treizeci.

— Patruzeci. Și crede-mă, merită banii.

— S-a făcut.

Amândoi s-au întors spre Noelle, dar ea dispăruse.

Ore în șir a străbătut străzile Parisului. A mers pe Champs-Elisees pe o parte și pe cealaltă, prin Arcada Lido și s-a oprit la fiecare magazin privind uluită bogăția de bijuterii, rochii, accesorii de piele și parfumuri, întrebându-se cum era viața la Paris când nu erai sărac. Mărfurile din vitrine erau ametoare. În timp ce o parte din ea se simțea ca o țărănuță, cealaltă parte din ea știa că într-o zi aceste lucruri îi vor aparține. S-a plimbat prin Bois și pe strada Faubourg-St. Honore pe Bulevardul Victor Hugo, a mers până a simțit oboseala și foamea. Își lăsase poșeta și valiza la Madame Delys, dar nu dorea să se întoarcă acolo. Va trimite un curier să-i aducă lucrurile.

Noelle nu era nici șocată nici supărată de ceea ce se petrecuse. Pur și simplu știa diferența între o curtezană și o târfă ieftină. Târfele nu schimbau cursul istoriei; curtezanele da. Dar nu avea nici un ban. Trebuia să găsească o modalitate de a supraviețui până a doua zi, când va găsi o slujbă. Pânza crepusculară cuprindea încet orașul; negustorii și portarii hotelurilor trăgeau cortinele de camuflaj. Pentru a-și rezolva problema imediată și cea mai importantă, Noelle avea nevoie să găsească pe cineva care să îi ofere o cină caldă. Se apropie de un jandarm și întrebă cum putea ajunge la Hotel Crillon. Toate ferestrele erau acoperite în afară cu

jaluzele opace, dar înăuntru, holul era de o eleganță subtilă. Noelle intră hotărâtă, de parcă locuia acolo de când lumea și se așeză pe un scaun, cu fața spre lift. Nu mai făcuse niciodată așa ceva și era puțin nervoasă. Dar își aminti cât de ușor l-a dominat pe Auguste Lanchon. Bărbații erau într-adevăr niște ființe lipsite de subtilități. O fată trebuia să știe un singur lucru: un bărbat era blând când era excitat și era nervos când era prea moale. Așadar, nu trebuia decât să îl menții excitat până când obțineai de la el ceea ce doreai. Acum, privind în hol în jurul ei, Noelle hotări că era foarte simplu să atragă atenția unui bărbat singur care ieșea să ia cina.

— Mă scuzați, Mademoiselle.

Noelle întoarse capul și văzu lângă ea un bărbat bine clădit, îmbrăcat în costum negru. Nu văzuse niciodată în viața ei un detectiv, dar îl recunoscu imediat.

— Mademoiselle așteaptă pe cineva?

— Da, răspunse Noelle, încercând să-și păstreze calmul. Aștept un prieten.

Deodată își aminti de rochia șifonată cu care era îmbrăcată și de faptul că nu avea nici măcar poșetă.

— Prietenul locuiește în acest hotel?

Se simți cuprinsă de panică.

— Aăă... el... nu, nu tocmai.

Bărbatul o studie un moment apoi îi vorbi cu duritate.

— Mi-ați putea arăta buletinul de identitate?

— Eu... nu îl am la mine, bălbâi ea. L-am pierdut.

— Poate că Mademoiselle dorește să vină cu mine.

O prinse ferm de braț și o obligă să se ridice în picioare. În acel moment simți o mână pe celălalt braț și auzi:

— Chérie, îmi pară rău că am întârziat, dar știi și tu cum este la aceste cocktailuri. A trebuit să fug. Aștepti de mult?

Noelle se întoarse uluită să vadă cine îi vorbește. Era un bărbat înalt, zvelt și purta o uniformă străină, neobișnuită. Avea părul negru cu reflexe albastre și ochii de culoarea mării furtunoase, conturați de gene lungi și dese. Semăna cu o monedă florentină. Avea o față cu trăsături neregulate, parcă avea două profiluri care nu erau identice, i se părea că mâna sculptorului care i-a modelat profilul a alunecat o fracțiune de secundă. Dar avea o față extraordinar de mobilă, pregătită parcă să zâmbească, să râdă sau să se încrunte în orice moment. Singurul lucru care nu te făcea să-i apreciezi frumusețea ca feminină, era bărbia puternică,

bărbătească, crestată de o gropiță adâncă. Bărbatul arătă spre detectiv:

— Te deranjează domnul acesta?

Vocea îi era profundă și vorbea cu ușor accent străin.

— Nu... nu, răspunse Noelle uluită.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, spuse detectivul hotelului. Am făcut o greșeală. În ultima vreme am avut probleme cu... Se întoarse spre Noelle. Vă rog să primiți scuzele mele, domnișoară.

La rândul său străinul o privi pe Noelle.

— Ei bine, să vedem. Dumneata ce crezi?

Noelle înghiți în sec și dădu din cap afirmativ. Bărbatul se adresă detectivului:

— Mademoiselle este foarte generoasă, îți primește scuzele. Dar ar trebui să fii mai atent.

O prinse pe Noelle de braț și o conduse spre ușă. Când au ajuns în stradă, Noelle reuși să murmure:

— Eu... nu știu cum să vă mulțumesc, domnule.

— Nu i-am putut suferi niciodată pe polițiști, râse străinul. Vrei să îți opresc un taxi?

Noelle îl privi speriată, simțind cum o cuprinde panica. Amintindu-și în ce situație se afla, spuse grăbit:

— Nu.

— Foarte bine. Noapte bună.

Străinul se îndreptă spre primul taxi, se răzgândi, se întoarse din nou spre ea și o văzu împietrită în mijlocul trotuarului. În ușa hotelului detectivul o urmărea. Străinul ezită apoi se apropie din nou de ea.

— Ar fi bine să pleci de aici, o sfătui el. Prietenul nostru te urmărește.

— Nu am unde pleca.

Bărbatul clătină din cap și duse mâna la buzunar.

— Nu am nevoie de banii tăi, spuse ea repede.

El o privi surprins.

— De fapt, ce vrei? o întrebă.

— Să luăm cina împreună.

— Îmi pare rău, se scuza el zâmbind. Am o întâlnire la care deja am întârziat.

— Atunci pleacă, mă descurc eu.

Bărbatul puse banii în buzunar și se întoarse pe călcâie:

— Cum vrei scumpo. *Au 'voir.*

Se apropie din nou de taxiul care aștepta. Noelle îl privea întrebându-se de ce nu o place. Știa că s-a purtat prostește, dar mai știa și că nu avea de ales. Din primul moment în care a dat cu ochii de el a avut un sentiment pe care nu l-a mai cunoscut, un val de emoție atât de puternic încât simțea că îl atinge cu sufletul. Nici măcar nu știa cum se numește și probabil că nu îl va mai vedea niciodată. Noelle privi spre hotel și îl văzu pe detectiv îndreptându-se hotărât spre ea. Era numai vina ei. De data aceasta nu se va mai descurca. În acel moment simți o mână pe umăr și întorcându-se dădu cu ochii de străin. Bărbatul o luă de mână, o trase iute spre taxi, deschise ușa și urcară împreună. Îi spuse șoferului o adresă necunoscută. Mașina plecă, lăsându-l în urmă pe detectivul nedumerit.

— Cum rămâne cu întâlnirea ta? întrebă Noelle.

— Este o petrecere, ridică el din umeri. Un oaspete în plus nu mai contează. Sunt Larry Douglas. Cum te numești?

— Noelle Page.

— De unde ești Noelle?

Noelle căută ochii cu luciri întunecate.

— Din Antibe. Sunt fiica unui Prinț.

Bărbatul izbucni în râs, arătând o dantură perfectă.

— Foarte frumos din partea ta, Prințesă, spuse el.

— Ești englez?

— American.

Noelle cercetă uniforma necunoscută.

— America nu este în război.

— Eu sunt înrolat în Forțele Aeriene Britanice, explică el. Tocmai s-a format un grup de piloți americani. Se numește Escadronul Vulturii.

— Dar de ce să luptați voi pentru Anglia?

— Pentru că Anglia luptă pentru noi — numai că noi nu știm acest lucru încă.

— Nu cred. Hitler este un clown de neamț.

— Poate că ai dreptate. Dar este un clown care știe bine ce vor germanii: să conducă lumea.

Noelle asculta fascinată, în timp ce Larry îi povestea strategia militară a lui Hitler, retragerea subită din Liga Națiunilor, pactul comun de apărare cu Japonia și Italia. Era fascinată nu de ceea ce îi povestea el, îi plăcea să îl privească. Ochii întunecați strălucneau de entuziasm, debordând o vitalitate irezistibilă.

Noelle nu a cunoscut niciodată un asemenea om. Era raritatea rarităților — se risipea dăruindu-se altora. Era deschis, cald și vioi, se oferea bucurându-se de viață, având grijă ca cei din jurul său să simtă aceeași bucurie. Era ca un magnet care îi atrăgea în orbită pe toți cei dare se apropiiau.

Au sosit la petrecere într-un mic apartament din strada Chemin Vert. Apartamentul era plin de oameni veseli, zgomotoși, cei mai mulți dintre ei foarte tineri. Larry o prezentă pe Noelle gazdei — o roșcată sexy, fermecătoare. Imediat Noelle îl pierdu în mulțime. În cursul serii l-a mai văzut din când în când mereu înconjurat de tinere înflăcărate, care încercau să-i capteze atenția. Și totuși el nu avea un aer nici arogant, nici egoist. Parcă era inconștient de farmecul pe care îl degaja. Cineva se apropie de Noelle cu un pahar de băutură și altcineva îi oferi o farfurie cu gustări — dar deodată simți că nu-i mai este foame. Dorea să fie cu americanul, dorea să-l smulgă din grupul de fete care îl înconjură. Bărbații se apropiiau pe rând de ea încercând să-i capteze atenția, dar mintea Noellei era în altă parte. Din momentul în care au intrat acolo, americanul a ignorat-o, s-a purtat de parcă ea nu exista. *De ce nu?* se gândi Noelle. De ce să se încurce cu ea când putea avea orice fată frumoasă de aici? Doi tineri încercau agitați să converseze cu ea, dar Noelle nu se putea concentra. Camera i se părea deodată sufocantă. Privi în jurul ei încercând să scape.

Auzi o voce șoptindu-i în ureche:

— Să mergem, iar câteva momente mai târziu ea și americanul erau în stradă, în aerul răcoros al nopții.

Orașul era întunecat și liniștit în așteptarea germanilor invizibili care zburau deasupra lui. Mașini fără faruri alunecau pe străzi ca peștii tăcuți dintr-o mare întunecată.

Nu au găsit un taxi și au pornit pe jos. Au luat cina într-un mic bistro din Place des Victoires și abia atunci Noelle și-a dat seama cât îi era de foame. Îl studia pe americanul din fața ei și se întreba ce se întâmplă cu ea. Simțea că i-a atins o coardă invizibilă în străfundul sufletului, de existența căreia nu a știut nici ea. Niciodată nu a simțit o asemenea fericire. Au vorbit despre o mulțime de lucruri. Ea i-a povestit despre familie, iar el i-a spus că locuiește în South Boston și provine dintr-o familie de irlandezi. Mama lui s-a născut în comitatul Kerry.

— Unde ai învățat să vorbești atât de bine franțuzește? îl întrebă Noelle.

— Când eram copil îmi petreceam verile la Cap D'Antibes. Tatăl meu era negustor de animale, până l-au prins urșii.

— Urșii?

Larry a trebuit să îi explice toate dedesubturile bursei din America. Pe Noelle nu o interesa ce îi povestește, nu-și dorea decât să îl audă vorbind.

— Unde locuiești?

— Nicăieri.

I-a povestit despre șoferul de taxi și Madame Delys, despre bărbatul cel gras care a crezut că este Prințesă și s-a oferit să plătească patruzeci de franci pentru ea. Larry râdea în hohote.

— Mai știi unde este casa aceea?

— Da.

— Să mergem, Prințesă.

Au ajuns la casa din Rue de Provence și aceeași cameristă în uniformă le-a deschis ușa. S-a luminat când l-a văzut pe frumosul american, apoi s-a întunecat când a văzut cine îl însoțea.

— Vrem să vorbim cu Madame Delys, spuse Larry.

Au intrat în hol. În salon erau câteva fete.

Camerista a plecat și după câteva minute a venit Madame Delys.

— Bună seara domnule, spuse ea către Larry. Apoi se întoarse spre Noelle. Ah, sper că te-ai răzgândit.

— Nu s-a răzgândit, spuse Larry cu o voce plăcută. Dumneavoastră aveți aici ceva ce îi aparține Prințesei.

Madame Delys îl privi întrebător.

— Valiza și poșeta, explică el.

Madame Delys ezită un moment apoi plecă. După câteva minute camerista intră cu valiza și poșeta Noellei.

— Merçi.

Se întoarse spre Noelle

— Să mergem Prințesă.

În noaptea aceea Noelle, s-a mutat la Larry, într-o cameră mică dintr-un hotel curat, în strada Lafayette. Nu au discutat despre asta, dar amândoi știau că era inevitabil. Când au făcut dragoste în noaptea aceea, Noelle a avut o experiență pe care nu a mai simțit-o niciodată, o explozie sălbatică și primitivă care i-a cutremurat pe amândoi. Toată noaptea a stat în brațele lui Larry, mai fericită decât în cele mai frumoase visuri ale ei.

În dimineața următoare au făcut din nou dragoste, apoi au

plecat să cunoască orașul. Larry era un ghid minunat. I-a prezentat Noellei Parisul ca pe o jucărie minunată, spre marea ei amuzament. Au luat prânzul la Tuileries. Au petrecut după-amiaza la Mal Maison și apoi au cutreierat ore în șir de la Place de Vosges, la Notre Dame și în cele mai vechi cartiere ale Parisului, construite de Ludovic al XIII-lea. I-a arătat locuri necunoscute de turiști, a dus-o în piața Maubert cu străzile ei pitorești, în piața de pe Quai de la Mégisserie și i-a arătat coliviile cu păsări frumos colorate. Au ajuns apoi la Marché unde i-au ascultat încântați pe gălăgioșii vânzători ambulanți care își făceau reclamă roșiilor, stridiilor și calupurilor cu brânză frumos ambalate. Au cinat pe un Bateau Mouche și au sfârșit excursia la patru dimineața, când au mâncat o supă de ceapă la Hale împreună cu măcelarii și șoferii de camioane. Înainte de a se termina excursia Larry avea deja o grămadă de prieteni și Noelle a înțeles că acest lucru se datora unui dar pe care numai el îl avea — darul înnăscut de a râde. El a învățat-o să râdă și abia acum a aflat Noelle că râsul face parte din ea. Este un dar al zeilor, îi era recunoscătoare lui Larry și era foarte îndrăgostită de el. S-au întors la hotel în zorii zilei. Noelle era epuizată dar Larry era plin de energie, ca un dinam. Ea stătea în pat și îl privea cu dragoste, iar el, de la fereastră, privea răsăritul soarelui la Paris.

— Iubesc Parisul, spuse el. Este ca un templu, tot ce a făcut mai frumos și mai bun omenirea. Este orașul frumuseții, al dragostei și al mâncărilor bune. Se întoarse răsând spre ea: nu e necesar să respectăm ordinea.

Se dezbracă și urcă în pat lângă ea. Noelle îl îmbrățișă dorind să se absoarbă cu toți porii ființei ei. Se gândi la tatăl ei și la trădarea lui. A greșit când i-a judecat pe toți bărbații după tatăl ei și după Auguste Lanchon. Acum știa că mai există și bărbați ca Larry Douglas. Mai știa că în viața ei nu va mai exista nici un alt bărbat.

— Știi care au fost cei mai mari bărbați care au trăit vreodată, Prințesă? o întrebă el.

— Tu, spuse ea.

— Wilbur și Orville Wright. Ei doi i-au dat omului adevărata libertate. Ai zburat vreodată?

Ea clătină din cap.

— Noi avem o casă de vară la Nontauk — în Long Island — și când eram copil stăteam pe malul mării și priveam pescărușii planând deasupra plajei, abandonându-se în voia brizei marine.

Mi-aș fi dat sufletul să fiu acolo sus cu ei. Știam că voi fi pilot, chiar înainte de a merge. Când aveam nouă ani, un prieten de familie m-a luat într-un zbor cu biplanul, iar la paisprezece ani am primit prima lecție de zbor. Numai atunci trăiesc cu adevărat, când zbor.

Puțin mai târziu continuă:

— Va fi un război mondial. Germania vrea să cucerească lumea.

— Nu va cuceri Franța, Larry. Nimeni nu poate trece de Linia Maginot.

El pufni:

— Eu am trecut-o de sute de ori. Când văzu că ea îl privește uluită, continuă: prin aer, Prințesa. Și acesta va fi un război în aer... războiul meu.

Mai târziu spuse cu nonșalanță:

— Ce-ar fi să ne căsătorim?

A fost cel mai fericit moment din viața Noellei.

Duminică a fost o zi leneșă și relaxată. Au luat micul dejun într-o cafenea din Montmartre, apoi s-au întors în cameră și au petrecut toată ziua în pat. Noellei nu-i venea să creadă că poate trăi asemenea sentimente. Când făcea dragoste era ca o magie. Dar se simțea la fel de fericită și atunci când îl asculta, când îl privea. Îi era suficient să fie doar în preajma lui. Ciudat, gândi ea, ce întorsătură ciudată au luat lucrurile. Încă din leagăn, tatăl ei i-a spus Prințesa, iar acum, ca o glumă bună, Larry îi spunea tot Prințesa. Când era cu Larry simțea că este și ea cineva. El i-a redat încrederea în oameni. El era lumea ei, iar Noelle știa că nu mai are nevoie de altceva. I se părea incredibil să fie atât de fericită.

— Am jurat în sinea mea să nu mă însor până nu se termină războiul, îi spuse el. Dar, la naiba cu asta. Planurile se fac pentru a fi schimbate, nu-i așa, Prințesă?

Noelle dădu din cap plină de o fericire care amenința să explodeze în ea.

— Hai să ne căsătorim la o primărie de la țară, spuse Larry. Vrei o nuntă mare?

— Este minunat la țară, spuse Noelle.

— S-a făcut. Diseară trebuie să mă întorc la escadronul meu. Ne întâlnim aici vinerea viitoare. Ce zici de asta?

— Eu... eu nu știu dacă pot suporta să stau atât de mult timp departe de tine.

Vocea Noellei tremura. Larry o îmbrățișă cu căldură.

— Mă iubești?

— Mai mult decât viața, spuse Noelle cu simplitate.

Două ore mai târziu Larry era în drum spre Anglia. Nu a lăsat-o să îl conducă la aeroport.

— Nu-mi plac despărțirile. A scos un pumn de bani din buzunar și a continuat: cumpără-ți o rochie de mireasă, Prințesă. Vreau să te văd îmbrăcată cu ea săptămână viitoare.

Și a plecat.

Noelle a petrecut săptămână într-o stare de euforie. A vizitat din nou locurile unde a fost cu Larry, ore în șir a visat la viața lor împreună. Zilele se târau, minutele refuzau cu încăpățănare să treacă. Simțea că își pierde mințile.

A vizitat zeci de magazine căutând o rochie de mireasă pe care a găsit-o în sfârșit la Madeleine Vionett. Era dintr-o dantelă spumoasă, cu corsaj înalt, mâneci lungi încheiate cu șase perle și trei juupoane de crinolină albă. A costat mai mult decât a anticipat Noelle, dar nu a ezitat nici un moment. A cheltuit toți banii lăsați de Larry și aproape toate economiile ei. Întreaga ei ființă gravita în jurul lui Larry. Se gândea cum să-i facă plăcere, căuta în memorie anecdote să-l amuze. Se simțea ca o școlăriță.

Aștepta ziua de vineri într-o nerăbdare agonizantă și când aceasta a sosit în sfârșit, Noelle s-a trezit devreme, a făcut o baie de două ore și s-a îmbrăcat, a încercat toate rochiile pe care le avea întrebându-se care îi plăcea mai mult lui Larry. S-a îmbrăcat și cu rochia de mireasă dar a dezbrăcat-o repede speriată că îi va purta ghinion. Trăia o frenezie de emoții.

La ora zece, studiindu-se în oglinda din dormitor, Noelle acceptă că niciodată nu a fost mai frumoasă. Nu se aprecia în mod egoist — era pur și simplu mulțumită, de dragul lui Larry, bucuroasă că îi poate oferi în dar frumusețea ei. La amiază el nu apărui și Noelle își dorea să-l fi întrebat la ce oră trebuia să sosească. A sunat încontinuu la recepție întrebând dacă nu sunt mesaje. Din zece în zece minute ridica receptorul să fie sigură că telefonul funcționează. La șase seara tot nu avea nici o veste de la el. Nici la miezul nopții, iar Noelle stătea ghemuită în fotoliu și privea fix telefonul dorind parcă să-l hipnotizeze să sune. A adormit și când s-a trezit era dimineață — sâmbătă. Era tot în fotoliu, înțepenită și înghețată. Rochia pe care a ales-o cu atâta grijă era șifonată și ciorapii erau rupți.

Noelle și-a schimbat hainele și s-a așezat la geam, spunându-și

că dacă va sta acolo Larry va veni; dacă va pleca i se va întâmpla ceva îngrozitor lui Larry. Dimineața de sâmbătă a alunecat spre amiază și spre după-amiază și Noelle era din ce în ce mai convinsă că s-a întâmplat un accident. Avionul lui Larry a fost doborât și el se afla mort pe vreun câmp de bătălie, sau rănit în vreun spital necunoscut. Îi treceau prin minte imagini de coșmar. Noaptea de sâmbătă nu a putut dormi, bolnavă de grijă, îngrozită să plece din cameră, neștiind cum să dea de Larry.

Duminică la amiază, când tot nu avea nici o veste de la el, nu mai putu suporta. Trebuia să telefoneze. Dar cum? În timp de război o legătură telefonică era greu de obținut, iar ea nu știa nici măcar unde se află Larry. Știa doar că el zboară în Trupele Aeriene Britanice, într-un escadron american. Ridică receptorul și vorbește cu telefonista.

— Este imposibil, spuse aceasta cu convingere.

Noelle explică situația și fie din pricina cuvintelor, fie din pricina disperării din glas, două ore mai târziu avea legătura cu Ministerul de Război din Londra. Ei nu o puteau ajuta, dar i-au dat legătura la Ministerul Trupelor Aeriene, care i-a dat legătura la Departamentul Operațiilor de Luptă, apoi legătura s-a întrerupt, înainte ca ea să obțină vreo informație. Abia după patru ore a reușit o altă legătură, când Noelle era în pragul isteriei. Departamentul Operațiilor Aeriene nu i-a putut da nici o informație, dar i-a sugerat să ia legătura cu Ministerul de Război.

— Am vorbit cu ei! urlă Noelle în telefon.

Începu să plângă în hohote și vocea de la celălalt capăt al firului îi spuse stânjenită:

— Vă rog domnișoară, nu poate fi chiar atât de rău. Așteptați un moment.

Noelle a rămas cu receptorul în mână știind că nu avea nici un rost, sigură că Larry a murit și că ea nu va ști niciodată unde și cum a murit el. Tocmai dorea să pună receptorul în furcă când auzi vocea comunicându-i veselă:

— Ceea ce doriți domnișoară este o legătură cu Escadronul Vulturii. Sunt americanii cu baza în Yorkshire. Nu au un program regulat de zbor, dar vă dau legătura cu Church Fenton, aeroportul lor. Băieții de acolo vă vor putea spune mai multe.

Și legătura s-a întrerupt.

Era unsprezece noaptea când Noelle a reușit să obțină legătura. O voce plictisită spuse:

— Baza Aeriană Church Fenton.

Legătura era atât de slabă, încât Noelle abia auzea. Parcă vorbea de pe fundul mării. Evident nici pe ea nu o auzea persoana necunoscută.

— Vă rog să vorbiți mai tare, spuse acesta.

Nervii Noellei erau atât de încordați încât nu se mai putea controla.

— Îl caut — nici măcar nu-i cunoștea gradul. Locotenent? Căpitan? Maior? — îl caut pe Larry Douglas. Sunt logodnica lui.

— Nu vă aud domnișoară. Nu puteți vorbi mai tare?

Aflată în pragul panicii, Noelle urlă cuvintele, sigură că vocea de la capătul firului încerca să îi ascundă faptul că Larry a murit. A urmat apoi un moment miraculos, linia s-a eliberat și Noelle a auzit vocea de parcă era în camera de alături.

— Locotenentul Larry Douglas?

— Da. Noelle încerca disperată să-și controleze emoțiile.

— Un moment, vă rog.

Așteaptă câteva secunde, cât o eternitate, apoi vocea reveni.

— Locotenentul Douglas este în permisie. Dacă aste ceva urgent poate fi găsit la *Hotelul Savoy* din Londra, la petrecerea dată de generalul Davis.

Și legătura s-a întrerupt.

În dimineața următoare când camerista a intrat să facă ordine, Noelle era în stare de inconștiență pe dușumea. Camerista a privit-o o secundă, tentată să își vadă de treabă și să plece. De ce se întâmplau astfel de lucruri numai în sectorul ei? Se apropie totuși de Noelle și îi puse mâna pe frunte. Frigea. Bombănind nemulțumită, camerista coborî în hol și îi spuse portarului să îl anunțe pe director. O oră mai târziu în fața hotelului oprea o ambulanță și doi tineri, ducând o targă, intrară direct în camera Noellei. Internul de serviciu îi ridică o pleoapă și o ascultă cu stetoscopul.

— Pneumonie, îi spuse el colegului său. Să o ducem de aici.

Au așezat-o pe targă și după cinci minute ambulanța alerga nebunește spre spital. A fost imediat conectată la un tub de oxigen. Abia după patru zile și-a recăpătat cunoștința. Cu eforturi îngrozitoare încerca să se smulgă din negurile uitării. Știa că s-a întâmplat ceva îngrozitor, dar lupta să nu își amintească ce. În timp ce acele lucruri îngrozitoare pluteau încet spre realitate,

brusc, mintea Noellei percepu cu claritate întregul — își amintea. Larry Douglas. Începu să plângă până când, epuizată, adormi din nou. Simțea o mână blândă pe mâna ei și știu că Larry s-a întors, că totul va fi bine. Deschise ochii. În fața ei se afla un străin în halat alb care îi lua pulsul.

— Ei, bun venit la viață, îi spuse acesta vesel.

— Unde mă aflu?

— La *Spitalul Municipal L'Hotel-Dieu*.

— Ce caut aici?

— Te faci sănătoasă. Ai avut dublă pneumonie. Eu sunt Israel Katz.

Era un tânăr cu față inteligentă și ochii cercetători.

— Ești doctorul meu?

— Sunt internist. Eu te-am adus aici. Mă bucur că ai reușit să depășești criza. Nu am fost sigur de tine.

— De cât timp sunt aici?

— De patru zile.

— Vrei, te rog, să-mi faci un serviciu? Întrebă ea abia auzit.

— Dacă pot.

— Sună, te rog, la *Hotel Lafayette*. Întrebă-i... ezită un moment... întreabă-i dacă nu au vreun mesaj pentru mine.

— Știi, eu sunt foarte ocupat...

Noelle îi strânse mâna cu înfrigurare.

— Te rog, este foarte important. Logodnicul meu trebuie să ia legătura cu mine.

Tânărul zâmbi.

— Nu-i de mirare. Bine, am să mă ocup de asta. Acum încearcă să dormi.

— Nu, până când nu te întorci.

Tânărul plecă și Noelle rămase în așteptare. Sigur că Larry a încercat să ia legătura cu ea. Ce încurcătură îngrozitoare. Ea o să-i explice și totul va fi bine.

Israel Katz s-a întors abia după două ore. S-a apropiat de pat și a așezat lângă el o valiză.

— Ți-am adus hainele. Am fost personal la hotel.

Noelle îl privi și văzu că este încordat.

— Îmi pare rău, spuse tânărul stânjenit. Nici un mesaj.

Noelle îl privi îndelung, apoi se întoarse cu fața la perete, cu ochii uscați de lacrimi.

După două zile, Noelle era externată și Israel Katz a venit să-și ia rămas bun.

— Ai unde să mergi? Ai o slujbă? o întrebă el.

— Ce meserie ai?

— Sunt model.

— Aș putea să te ajut?

Își aminti de șoferul de taxi și de Madame Delys.

— Nu am nevoie de ajutor.

Israel Katz scrisese ceva pe o foaie de hârtie.

— Dacă te răzgândești, mergi aici. Este o casă de mode mică. O conduce o mătușă de a mea. Am să vorbesc cu ea despre tine. Ai bani?

Noelle nu răspunse.

— Uite, spuse întinzându-i câțiva franci. Îmi pare rău că nu am mai mulți. Interniștii nu sunt bine plătiți.

— Mulțumesc.

A stat multă vreme într-o cafenea încercând să adune cioburile vieții ei. Știa că trebuie să supraviețuiască, pentru că acum avea un motiv. Ardea de o ură clocotitoare, atât de devastatoare că nu mai lăsa loc altor sentimente. Era răzbunătoarea Phoenix născută din cenușa emoțiilor pe care Larry Douglas le-a ucis în ea. Nu-și va găsi odihna până când nu îl va distruge. Nu știa cum, nici când, dar știa că într-o zi o va face.

Avea nevoie de o slujbă și de un acoperiș. Deschise poșeta și luă hârtia pe care i-a dat-o tânărul internist. O studie și se hotărî. În după-amiaza aceea, se întâlni cu mătușă lui Israel Katz și primi slujba.

Mătușă lui Israel Katz era o femeie de vârstă mijlocie, cu părul alb, cu o față de zgrițuroaică și un suflet de înger. Se purta ca o mamă cu fetele ei, iar fetele o adorau. Se numea Madame Rose. I-a dat Noellei un avans de bani și i-a găsit un mic apartament în apropierea salonului de modă. Primul lucru pe care l-a făcut Noelle când a despachetat lucrurile a fost să scoată rochia de mireasă. A pus-o pe ușa dulapului ca să fie primul lucru pe care deschidea ochii dimineața și ultimul lucru pe care îl vedea înainte de a adormi.

Noelle știa că este însărcinată cu mult înainte de a avea semne vizibile, înainte de a face analize. Simțea viața nouă din pântecul ei și noaptea stătea cu ochii în tavan gândindu-se la această viață,

iar ochii îi străluceau de o plăcere animalică.

În prima zi liberă, Noelle l-a sunat pe Israel Katz și i-a spus că vrea să-i vorbească.

— Sunt însărcinată, i-a spus când s-au întâlnit la prânz.

— De unde știi? Ai făcut analize?

— Nu am nevoie de analize.

— Noelle, foarte multe femei cred că sunt însărcinate și nu sunt.

Câte perioade ai pierdut?

Ea alungă întrebarea cu un gest de nerăbdare.

— Am nevoie de ajutorul tău.

El o privi serios.

— Vrei să renunți la copil? Ai discutat cu tatăl copilului?

— El nu este aici.

— Știi că avortul este ilegal. Ai putea avea necazuri.

Noelle îl studie.

— Cât vrei?

Bărbatul se înfurie.

— Noelle, tu crezi că totul se plătește?

— Sigur, spuse ea simplu. Totul se cumpără și se vinde.

— Incluzi și persoana ta aici?

— Da, dar sunt foarte costisitoare. Mă ajuți?

Moment lung de ezitare.

— Bine, dar mai întâi vreau să faci niște analize.

— Perfect.

În săptămâna următoare, Israel Katz a programat-o pe Noelle pentru analize la laboratorul spitalului. Când au venit rezultatele, după două zile, a sunat-o.

— Ai avut dreptate. Ești însărcinată.

— Știu.

— Am aranjat la spital să faci un chiuretaj. Le-am spus că soțul tău a murit într-un accident și nu poți lăsa copilul. Te operăm sâmbăta viitoare.

— Nu, spuse ea hotărât.

— De ce? Nu e bine sâmbătă?

— Încă nu sunt pregătită pentru avort, Israel. Am vrut doar să știu că pot conta pe ajutorul tău.

Madame Rose a observat schimbările Noellei. Nu era doar o schimbare fizică, era ceva mult mai profund, radia o lumină interioară care părea că o împlinește. Noelle zâmbea tot timpul, un zâmbet misterios, ascunzând parcă un secret minunat.

— Te-ai îndrăgostit, îi spuse Madame Rose. Ți se citește în ochi.

— Da, doamnă.

— Dacă este bun cu tine, ține-te de el.

— Așa voi face, promise Noelle. Atâta timp cât va fi posibil.

Trei săptămâni mai târziu, Israel Katz a sunat-o din nou.

— Nu mai știu nimic despre tine. Mă întrebam dacă nu cumva ai uitat.

— Nu am uitat, spuse Noelle. Numai la asta mă gândesc.

— Cum te simți?

— Minunat.

— Știi, m-am uitat în calendar. Cred că ar trebui să facem ceva.

— Nu sunt încă pregătită, spuse Noelle.

După alte trei săptămâni, Israel Katz a sunat din nou.

— Nu vrei să cinăm împreună?

— Bine.

S-au întâlnit la o cafenea ieftină pe strada Chat Qui Peche. Noelle ar fi sugerat un restaurant mai bun, dar și-a amintit că Israel era internist și nu avea mulți bani. El a sosit mai devreme. Un timp au discutat despre tot felul de lucruri, abia când au ajuns la cafea Israel a trecut la subiect.

— Tot mai vrei să faci avortul?

Noelle îl privi surprinsă.

— Sigur că da.

— Atunci trebuie să-l faci imediat. Sarcina a trecut de două luni.

Noelle clătină din cap.

— Nu, nu încă, Israel.

— Este prima sarcină?

— Da.

— Atunci, să-ți explic ceva, Noelle. Până la trei luni, un avort este ușor de făcut. Embrionul nu este bine conturat și nu ai nevoie decât de un chiuretaj foarte simplu, dar după trei luni... ezită... trebuie să faci o altă operație și aceasta este periculoasă. Cu cât aștepți mai mult, cu atât este mai periculos. Eu vreau să faci operația acum.

Noelle se aplecă peste masă.

— Cum arată copilul?

— Acum? Israel ridică din umeri. Este doar un ghem de celule. Sigur, sunt formate toate nucleeele din care se va naște o ființă.

— Dar după trei luni?

— Embrionul devine o ființă.

— Simte?

— Răspunde la lovituri și la zgomote puternice.

Noelle îl privea transfigurată.

— Poate simți durerea?

— Presupun că da. Dar este protejat de o membrană amniotică. Deodată, Israel simți un fior de neliniște. Știi, cred că ar fi greu să îl rănească cineva.

Noelle își coborî privirea spre fața de masă și rămase gânditoare. Israel Katz o studia intens.

— Noelle, dacă vrei să păstrezi copilul și ți-e teamă pentru că nu are tată... știi, eu aș putea să mă căsătoresc cu tine și să-i dau copilului un nume.

Ea îl privi surprinsă.

— Ți-am spus doar. Nu vreau copilul acesta. Vreau un avort.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fă-! strigă Israel. Văzând că oamenii privesc spre masa lor, coborî tonul: dacă mai aștepți mult, nu vei găsi în toată Franța un doctor care să-l facă. Înțelegi? Dacă aștepți prea mult, poți muri și tu!

— Înțeleg, spuse Noelle, foarte liniștită. Dacă aș vrea să păstrez acest copil, ce fel de regim ar trebui să am?

Bărbatul își trecu degetele prin păr, uluit.

— Foarte mult lapte și fructe, carne slabă.

În noaptea aceea, în drum spre casă, Noelle s-a oprit la piață și a cumpărat două kilograme de lapte și multe fructe. Zece zile mai târziu, a intrat în biroul doamnei Rose și i-a spus că este însărcinată și are nevoie de concediu.

— Pentru cât timp? o întrebă Madame Rose.

— Șase sau șapte săptămâni.

Madame Rose oftă.

— Ești sigură că faci bine?

— Sunt sigură, răspunse Noelle.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Cu nimic.

— Bine. Vino înapoi când ai să poți. O să-i spun casierei să îți dea un avans.

— Mulțumesc, doamnă.

În următoarele patru săptămâni, Noelle nu a ieșit din casă decât pentru cumpărături. Nu îi era foame, pentru ea mânca foarte

puțin, dar bea enorm de mult lapte pentru copil și se îndopa cu fructe. Nu mai era singură. Avea copilul și vorbea cu el. Știa că este băiat, așa cum a știut că este însărcinată. L-a botezat Larry.

— Vreau să te faci mare și puternic, îi spunea gustând din lapte. Vreau să fii sănătos... sănătos și puternic când vei muri.

Toată ziua stătea în pat, gândindu-se la răzbunarea împotriva lui Larry și a fiului său. Ce avea ea în trup nu făcea parte din ea. Era al lui, iar ea îl va omori. Era singurul lucru care i-a rămas de la el, și îl va distruge, exact așa cum el a încercat să o distrugă pe ea.

Cât de puțin o înțelegea Israel Katz! Pe ea nu o interesa un embrion fără formă, care nu știa nimic. Ea dorea ca sămânța lui Larry să simtă ce îl așteaptă, să sufere, așa cum a suferit ea. Rochia de mireasă stătea acum lângă pat, talisman al răului care îi amintea de trădarea lui.

Mai întâi, fiul lui Larry, apoi Larry.

Telefonul suna foarte des, dar Noelle stătea inertă în pat, pierdută în vise. Era sigură că Israel Katz încerca să vorbească cu ea.

Într-o seară, a auzit bătăi în ușă. A rămas în pat, ignorându-le, dar când acestea au devenit mai puternice, fără tragere de inimă a deschis ușa. Era Israel Katz care o privea îngrijorat.

— Dumnezeu, Noelle, de zile întregi încerc să dau de tine. Privi spre pântecul deformat. Am crezut că ai făcut-o în altă parte.

Noelle dădu din cap.

— Nu. Tu o vei face.

Israel o privi înmărmurit.

— Nu ai înțeles nimic din ce ți-am spus? Este prea târziu! Nimeni nu o mai poate face.

Intrând în cameră, Israel văzu sticlele de lapte și fructele proaspete de pe masă. O privi fără să o înțeleagă.

— Dar vrei copilul. De ce nu recunoști?

— Spune-mi, Israel, cum arată acum?

— Cine?

— Copilul. Are ochi, urechi? Are degete la mâini și la picioare? Simte durerea?

— Pentru Dumnezeu, Noelle, termină! Vorbești că și când... ca și când...

— Ce?

— Nimic. Clătină din cap, disperat. Nu te mai înțeleg.

Ea îi zâmbi cu blândețe.

— Nu, nu mă înțelegi.

Israel se gândi câteva secunde, apoi se hotărî:

— Bine, îmi pun capul în laț pentru tine, dar dacă ești hotărâtă să faci avortul, hai să terminăm odată. Am un prieten doctor care îmi datorează un serviciu. El...

— Nu.

Israel o privi împietrit.

— Larry nu este încă pregătit, spuse ea.

Trei săptămâni mai târziu, la ora patru dimineața, Israel Katz a fost trezit din somn de portarul care bătea furios în ușă.

— Telefonul, domnule Pasăre de Noapte! Și te rog spune-i celui care te cheamă că este miezul nopții și oamenii respectabili mai și dorm!

Israel sări imediat din pat și ieși în hol ia telefon, întrebându-se ce s-a mai întâmplat.

— Israel?

Nu recunoștea vocea.

— Da?

— Acum...

Era o șoptă fără trup, anonimă.

— Cine sunteți?

— Acum. Vino acum, Israel...

Era o voce sinistră, nepământească, care îi trimitea fieri de gheață pe șira spinării.

— Noelle?

— Acum...

— Pentru numele lui Dumnezeu, explodă el. Nu pot să o fac. Este prea târziu. Ai să mori și eu nu vreau să fiu răspunzător de moartea ta. Mergi la un spital.

Auzi un clic în ureche și rămase cu receptorul în mână. Îl trânti în furcă și se repezi spre camera lui, cu mintea tulburată de gânduri. Știa că nu mai poate face nimic, nimeni nu mai putea face nimic. Sarcina avea cinci luni și jumătate. A avertizat-o mereu, dar ea a refuzat să îl asculte. Ei bine, ea era vinovată. El nu dorea să fie amestecat.

Începu să se îmbrace repede cu mâinile reci ca gheața.

Când Israel Katz a intrat în apartament, Noelle era întinsă pe dușumea într-o baltă de sânge, cu hemoragie puternică. Era albă ca varul, dar nu arăta nimic din agonia care îi sfâșia trupul. Parcă

era îmbrăcată cu o rochie de mireasă. Israel îngenunche lângă ea:

— Ce s-a întâmplat? Cum ai...?

Se opri înghețat când dădu cu ochii de capătul metalic al unui umerăș, care era la picioarele ei.

— Isuse Cristoase!

Era plin de furie, dar în același timp, frustrat și neajutorat. Sângele curgea abundent, nu mai era nici un moment de pierdut.

— Am să chem o ambulanță, spuse și încercă să se ridice.

Noelle întinse mâna și îl prinse cu o forță surprinzătoare, trăgându-l înapoi lângă ea.

— Copilul lui Larry a murit, îi spuse, și fața i se luminează de un zâmbet frumos.

O echipă de șase doctori au muncit timp de cinci ore, încercând să-i salveze viața. Diagnosticul era infecție septică, uter perforat, hemoragie și stare de șoc. Toți erau convinși că nu are șanse de supraviețuire. La ora șase seara, Noelle era în afară de pericol și două zile mai târziu era în stare să vorbească. Israel a venit să o vadă.

— Toți doctorii spun că este un miracol că mai trăiești, Noelle.

Ea clătină din cap. Pur și simplu, nu ea trebuia să moară. Avusese loc prima răzbunare împotriva lui Larry, dar acesta era numai începutul. Urmau și altele. Mult mai multe. Însă mai întâi trebuia să îl găsească. Va dura multă vreme. Dar o va face.

CATHERINE **Chicago: 1939-1940**

3

Aripile amenințătoare ale războiului pluteau și deasupra Statelor Unite, iar Europa era redusă la o supunere neputincioasă.

În campusul Universității Northwestern, băieții se înrolau voluntar, studenții îi cereau Președintelui Roosevelt să declare război Germaniei, iar cei care împliniseră vârsta se înscriau în Forțele Armate. Totuși, în general, atmosfera a rămas la fel de pitorească, iar vulcanul era abia perceptibil.

În timp ce mergea la slujbă, în acea după-amiază de octombrie, Catherine Alexander se întreba dacă războiul îi va schimba viața. Era sigură însă că o schimbare trebuia să o facă singură și era

hotărâtă să o realizeze cât de curând posibil. Dorea cu disperare să știe cum este când te strânge un bărbat în brațe și face dragoste cu tine și era convinsă că în parte dorea acest lucru din pricina impulsurilor fizice, iar în parte îl dorea pentru că îi era teamă că va rata această experiență minunată. Doamne Dumnezeule, dacă o călca o mașină și la autopsie descopereau că este virgină! Nu, trebuia să facă ceva. Acum.

Privi în jurul ei, când intră în cafeneaua *Roost*, dar nu văzu fața pe care o căuta. Când Ron Peterson intră în cafenea, o oră mai târziu, împreună cu Jean-Anne, Catherine simți cum se încordează și inima începe să-i bată. Când trecură pe lângă ea, le întoarse spatele. De jur-împrejurul camerei erau reclame: „Încercați hamburgerul nostru dublu special”... „Încercați deliciul îndrăgostiților”... „Încercați berea noastră triplă”...

Catherine inspiră adânc și se îndreptă spre separeu. Ron Peterson studia lista de bucate încercând să se hotărască.

— Nu știu ce vreau, spuse el.

— Cât îți este de foame? întrebă Jean-Anne.

— Mor de foame.

— Atunci, încearcă asta.

Cei doi ridicară surprinși privirile. Lângă ei se afla Catherine. Îi întinse lui Ron Peterson o hârtie împăturită, se întoarse și se așeză la locul ei, în spatele casei de marcat. Ron deschise biletul, citi și izbucni în hohote de râs. Jean-Anne îl privi cu răceală.

— Este o glumă intimă sau putem ști și noi?

— Intimă, răsă Ron și puse biletul în buzunar.

Ron și Jean-Anne au plecat la puțin timp după aceea. Când a plătit la casă, Ron nu a spus nimic, dar a privit-o pe Catherine lung și speculativ, i-a zâmbit, s-a întors și a ieșit împreună cu Jean-Anne. Catherine a privit lung în urma lor simțindu-se ca o proastă. Nici măcar nu știa să agațe un băiat.

Când a venit schimbul, Catherine și-a luat haina, a spus noapte bună și a ieșit în grabă. Era o seară de toamnă, cu o briză rece dinspre lac. Cerul era ca o catifea purpurie pe care sclipeau stele atât de aproape, că le puteai atinge. Era o seară perfectă pentru... ce? Catherine începu să facă o listă de gânduri.

Pot merge acasă să-mi spăl părul.

Pot merge la bibliotecă să învăț pentru examenul de latină, de mâine.

Pot merge la un film.

Mă pot ascunde în tufișuri să violez primul pescar care îmi iese în cale.

Mă pot compromite.

Compromisul, hotărî ea.

Porni spre campus, dar se opri când din spatele unui stâlp îi sări în față cineva.

— Bună, Cathy. Încotro?

Era Ron Peterson și îi zâmbea. Inima Catherinei începu să bată până simți că îi iese din piept. O privi plutind lângă ea, continuând să bată. Văzu că Ron o privește ciudat. Nu era de mirare. Câte fete știaiu șmecheria asta cu inima? Își dorea cu disperare să se fi machiat și pieptănat, să-și fi controlat dunga la ciorapi, dar încercă să nu arate nimic din această nervozitate. Regula numărul unu: fii calmă.

— Pof... poftim? se bâlbâi ea.

— Unde mergi?

Să-i spună ce avea în cap? Dumnezeule, nu! Ar crede că a înnebunit. Era față în față cu marea ei șansă și nu trebuia să o rateze. Îl privi cu ochii mari, calzi și îmbietori, precum Carole Lombard în „*Nimic sacru*”.

— Nu am nici un plan, spuse ea, îmbietor.

Ron o privea nesigur, precaut, avertizat de un instinct primar.

— Ți-ar plăcea să faci ceva deosebit?

Gata. Asta este. Vine propunerea. Nu mai există drum de întoarcere.

— Spune și sunt a ta.

În sufletul ei se încruntă. Ce caraghioasă. Nimeni nu spunea niciodată „spune și sunt a ta”, decât în romanele proaste scrise de Fannie Hurst. O să-i întoarcă spatele dezgustat.

Dar el nu i-a întors spatele. Incredibil, îi zâmbea. O luă de mână și spuse:

— Să mergem.

Catherine mergea lângă el ca o somnambulă. Ce simplu a fost. Iată, era în drum spre locul unde va face dragoste. În sinea ei, începu să tremure. Dacă el afla că ea este virgină, era terminată. Oare despre ce să vorbească atunci când va fi cu el în pat? Oamenii vorbeau când făceau asta sau așteptau să termine? Nu dorea să pară necioplită, dar habar nu avea care erau regulile jocului.

— Ai luat cina? o întrebă Ron.

— Cina?

Îl privea încercând să gândească. Oare trebuia să fi mâncat? Dacă spunea da, el o ducea direct în pat și termina repede.

— Nu, spuse ea pe nerăsuflăte. Nu am mâncat.

Ce am făcut? De ce am spus asta? Am stricat totul! Dar Ron nu părea neliniștit.

— Bine. Îți place mâncarea chinezească?

— Este mâncarea mea preferată.

Nu o putea suporta, dar cu siguranță zeii nu vor pedepsi o minciunică nevinovată în cea mai importantă noapte din viața ei.

— Este un restaurant chinezesc foarte bun la Estes. Se numește *Lum Fong*. Îl știi?

Nu, dar nu îl va uita toată viața.

Ce ai făcut în noaptea când ți-ai pierdut cireșica?

Oh, mai întâi am mers la Lum Fong și am mâncat specialități chinezești, cu Ron Peterson.

Au fost bune?

Sigur, dar știi și tu cum este mâncarea chinezească. O oră mai târziu, eram din nou sexy.

Au ajuns la mașina lui Ron, un Reo convertibil. Ron i-a deschis portiera și Catherine s-a așezat pe locul unde au stat toate fetele pe care le-a invidiat ea. Ron era încântător, frumos, athletic. Maniac sexual. Ce titlu bun pentru un film — *Maniacul sexual și virgina*.

— Un bănuț pentru un gând, spuse el.

Grozav! Așadar, nu era cea mai strălucită companie de dialog. Bine, dar nu pentru asta se afla ea aici. Îl privi mios.

— Mă gândeam la tine, și se lipi de el ca o pisică.

Ron zâmbi.

— Și pe mine m-ai păcălit, Cathy.

— Te-am păcălit?

— Întotdeauna am fost convins că ești ciudată — vreau să spun, că nu te interesează bărbații.

Cuvântul pe care îl cauți, dragă, este lesbiană, gândi Catherine, dar cu voce tare spuse:

— Îmi place să aleg bine momentul și locul.

— Mă bucur că m-ai ales pe mine.

— Și eu.

Și se bucura, se bucura cu adevărat. Era sigură că Ron era cel mai potrivit iubit. A fost testat și a primit certificat de calitate de la toate fetele pe o rază de o sută cincizeci de mile. Ar fi fost umilitor

pentru ea să aibă prima experiență sexuală cu un băiat la fel de ignorant ca și ea. Cu Ron devenea și ea o expertă. După noaptea aceasta, n-o să-și mai spună Sfânta Catherine. Probabil că o să-și spună Catherine cea Mare. Și de data asta, „Mare” însemna ceva. Va fi fantastică în pat. Secretul era să nu intre în panică. Toate lucrurile minunate pe care le-a citit în cărțuliile verzi (pe care le-a ascuns de mama), toate i se vor întâmpla ei acum. Trupul ei va deveni o orgă cu o muzică feerică. Oh, știa că o va dura; întotdeauna te doare. Dar Ron n-o să știe. O să se miște sub el mereu pentru că bărbaților nu le plac femeile care stau nemișcate. Și când Ron o va pătrunde, ea o să-și muște buzele să ascundă durerea sau va scoate un strigăt sexy.

— Poftim?

Se întoarse spre Ron uimită și abia atunci și-a dat seama că a strigat cu voce tare.

— Nu... nu am spus nimic.

— Ai scos un strigăt nostim.

— Da? Încercă să îi zâmbească dulce.

— Ești la un milion de mile depărtare.

Catherine analiză vorbele și hotărî că nu este bine.

Trebuia să se poarte ca Jean-Anne. Puse o mână pe mâna lui și se apropie de el.

— Sunt aici, aproape.

Încerca să scoată sunete guturale ca și Jean Arthur, în „*Catastrofa de Jane*”.

Ron o privea confuz, dar pe fața ei nu vedea decât o căldură îmbietoare.

Lum Fong era un restaurant îngrozitor. Tot timpul cât au mâncat au auzit trenurile care treceau pe deasupra și scuturau vesela. Arăta ca alte mii de restaurante chinezești din întreaga Americă, dar Catherine nu era preocupată decât de detaliile din jurul ei — tapetul ieftin și pătat, ceainicul ciobit, petele de sos de pe masă.

Un chelner micuț a venit la masa lor și i-a întrebat dacă vor să bea ceva. Catherine a gustat de câteva ori whisky, dar nu-l putea suferi. Însă acum era ajunul Anului Nou, Patru Iulie, Sfârșitul Virginității. Suficiente motive de sărbătorit.

— Am să beau un whisky cu o cireasă.

Cireasă! Dumnezeule! M-am dat de gol.

— Pentru mine scotch și sifon.

Chelnerul se înclină politicos și plecă. Catherine se întreba dacă era adevărat că femeile orientale se nasc oblic.

— Nu știu de ce nu am fost prieteni până acum, spunea Ron. Toată lumea spune că ești cea mai deșteaptă din Universitate.

— Știi cum exagerează oamenii.

— Și ești chiar foarte drăguță.

— Mulțumesc.

Încerca să vorbească precum Katherine Hepburn din „*Alice Adams*”, privindu-l cu subînțeles. Nu mai era Catherine Alexander. Era o mașină de sex. Era pe punctul de a fi Mae West, Marlene Dietrich și Cleopatra, toate la un loc.

Chelnerul le aduse băutura și ea termină paharul dintr-o înghițitură. Ron o privi surprins.

— Încetișor, o avertiză. Este tare.

— Mă descurc, se laudă Catherine.

— Încă un rând, îi spuse el chelnerului și întinse mâna să o mângâie. Este nostim, toată lumea la școală te-a înțeles greșit.

— Greșeală. Nimeni la școală nu m-a înțeles.

El o privi curios. *Atenție, n-o face pe deșteapta*. Bărbații preferă fetele cu glande mamare excesive, maximum de mușchi alunecoși și extrem de puțin creier.

— Mie mi-ai plăcut... de foarte mult timp, se grăbi ea să continue.

— Da' știi să păstrezi un secret! Ron scoase bilețelul. „*Încercați noua noastră casieră*”, citi cu voce tare, râzând. Până în acest moment, asta îi place cel mai mult.

Mâna lui aluneca pe mâna Catherinei și îi dădea fiori pe șira spinării, exact cum scriau cărțile. Poate că după noaptea asta, ea o să scrie un manual despre sex, să le instruiască pe biete virgine proaste care nu știau despre ce este vorba. După al doilea pahar, Catherinei îi părea rău pentru toate virginele din lume.

— Păcat.

— Pentru ce păcat?

Iar a vorbit cu voce tare. Hotărî să fie îndrăzneată.

— Îmi părea rău pentru toate virginele din lume.

Ron începu să râdă.

— Am să beau pentru asta, spuse ridicând paharul.

Îl studia și vedea că prezența ei îi face plăcere. Nu avea motive de îngrijorare. Totul mergea perfect. O întrebă dacă nu mai vrea să bea, dar Catherine refuză. Nu avea intenția să fie amețită de

alcool, atunci când va fi deflorată. *Deflorată?* Oamenii din ziua de azi mai foloseau asemenea cuvinte? Oricum, dorea să-și amintească fiecare moment, fiecare senzație.

Dumnezeule! Va fi dezbrăcată! Nu avea nici un prezervativ! Oare el avea? Cu siguranță, un om cu atâta experiență, ca Ron Peterson, avea la el ceva să o protejeze să nu rămână însărcinată. Dar dacă el aștepta acest lucru de la ea? Dacă el se gândea că o fată cu atâta experiență, cum era Catherine Alexander, nu pleca de acasă fără prezervative? Oare să-l întrebe? Hotărî că mai bine moare, aici, la masă. Îi vor lua corpul și îi vor face ceremonialul chinezesc de înmormântare.

Ron comandase o cină de un dolar și șaptezeci și cinci de cenți, dar Catherine ar fi putut mânca orice în acel moment. Era încordată și nu simțea nimic. Avea gura uscată, parcă era amortită. *Dacă făcea un atac de cord?* Dacă făcea dragoste imediat după atacul de cord, probabil va muri. Poate că era mai bine să-l avertizeze pe Ron. I-ar strica reputația dacă oamenii ar găsi o fată moartă în patul lui. Sau poate că i-ar mări reputația.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Ron. Ești palidă.

— Mă simt extraordinar, spuse Catherine, încercând să pară nonșalantă. Sunt doar emoționată că stau lângă tine.

Ron o studia aprobator, cântărind fiecare detaliu, coborându-și privirea spre sânii ei și rămânând cu ochii ațintiți în această direcție.

— Și eu simt la fel, spuse el.

Chelnerul a strâns masa și Ron a plătit nota. Catherine nu se putea mișca.

— Mai dorești ceva? o întrebă Ron.

Dacă mai doresc? Oh, da! Aș vrea să mă aflu acum într-o barcă, în drum spre China. Aș vrea să fiu în ceaulul unui canibal, fiartă pentru cină. Vreau la mama!

Ron o privea așteptând. Catherine inspiră adânc.

— Nu... nu cred.

— Bine. Rostise silabele alungit și molatec, de parcă tocmai aranja un pat pe masa dintre ei. Să mergem.

Catherine îl urmă. Sentimentul de euforie pe care i-l dăduse băutura dispăruse complet și acum îi tremurau picioarele.

Erau afară, în aerul cald al nopții, când Catherinei îi trecu prin minte un gând care o eliberă de spaimă. *Nu mă duce direct în pat.* Bărbații nu fac niciodată asta la prima întâlnire. O să mă invite

din nou la cină și data viitoare vom merge la *Henrici* și ne vom cunoaște mai bine. Ne vom cunoaște cu adevărat. Și, probabil, că ne vom îndrăgosti unul de altul — la nebunie — și el o să mă invite să îi cunosc pe părinții lui și totul va fi bine... Și eu n-o să mai am frica aceasta stupidă.

— Preferi un motel anume? întrebă Ron.

Catherine îl privi, lipsită de grai. Duse erau visurile cu serata muzicală în compania părinților lui. Ticălosul avea de gând să o ducă într-un pat nenorocit de motel! Păi, nu asta a dorit ea? Nu de aceea a scris biletul acela nebunesc?

Mâna lui Ron era acum pe umărul Catherinei și aluneca încet pe brațul ei. Simțea o căldură ciudată în ea. Înghiți în sec și spuse:

— Dacă ai văzut un motel, le cunoști pe toate.

Ron o privi din nou ciudat. Nu spuse însă decât:

— O.K., să mergem.

Au urcat în mașină și au pornit spre vest. Trupul Catherinei era un bloc de gheață, dar mintea îi alerga febril. Ultima dată când a stat la un motel, avea opt ani și făcea o călătorie cu mama și tata. Acum se va culca cu un bărbat care îi era total străin, tot într-un motel. Ce știa despre el? Știa doar că este frumos, popular și făcea bine dragoste. Ron îi luă o mână.

— Ai mâinile reci.

— Mâini reci, picioare calde.

Dumnezeule, gândi ea, iar încep. Nu știa din ce motive, dar versurile din „*Ah, dulce mister al vieții*” îi zburau obsesiv prin minte. Ei bine, era pe cale să rezolve problema. Va descoperi misterul. Va afla ce doreau să spună cărțile, reclamele sexy și poeziile — „*Leagănă-mă în cuibul iubirii*”, „*Încă o dată*”, „*Și păsările fac dragoste*”. Iar acum o va face și Catherine.

Ron viră spre sud, pe Clark Street.

De o parte și de alta a străzii, firme luminoase ca niște ochi roșii înviorau noaptea prezentându-și ofertele ieftine, paradisurile temporare pentru îndrăgostiții nerăbdători. „*Motelul Odihna plăcută*”, „*Motelul de o noapte*”, „*Încă o dată*” (ăsta era freudian!), „*Odihna călătorului*”. Lipsa totală de imaginație era uluitoare, dar probabil că proprietarii acestor locuri erau prea ocupați să scoată și să bage în pat tinere cupluri, pentru a se mai gândi la literatură.

— Acesta este cel mai bun dintre ele, spuse Ron arătând o reclamă luminoasă.

„*Hanul Paradisului — avem locuri*”.

Era un simbol. Erau locuri în Paradis și ea, Catherine Alexander, va ocupa un loc.

Ron intră în parcare motelului, în fața unei uși pe care scria: „Sunați și intrați”. În jurul lor erau cam douăzeci de bungalouri.

— Cum ți se pare? o întrebă Ron.

Ca Infernul lui Dante. Precum Colosseumul din Roma, unde creștinii erau aruncați leilor. Ca templul din Delphi, unde se sacrifică vestala virgină.

Catherine simțea din nou căldura necunoscută din trupul ei.

— Grozav, spuse, grozav.

Ron zâmbi atotștiutor.

— Mă întorc imediat.

Avea mâna pe genunchiul ei și o mișca ușor spre coapsă. O sărută impersonal și ieși din mașină. Ea privi în urma lui încercând să nu se gândească la nimic. În depărtare auzi sirenele mașinilor. *Dumnezeule, se face un raid! Mereu se fac raiduri în asemenea locuri!*

Ușa biroului se deschise și Ron ieși cu o cheie în mână, evident netulburat de urlatul sirenelor. Se apropie de mașină și deschise portiera pentru Catherine.

— Rezolvat, îi spuse.

Sirenele urlau din ce în ce mai aproape. Oare îi puteau aresta dacă îi găseau în parcare motelului?

— Vino, o îndemnă Ron.

— Nu auzi nimic?

— Ce să aud?

Sirenele trecuseră de ei și se îndepărtau. La naiba!

— Păsările, spuse abia șoptit.

Pe chipul lui Ron era o expresie de nerăbdare.

— Ascultă, dacă...

— Nu, nu, îl întrerupse ea repede. Vin. Ieși din mașină și plecă ră împreună spre un bungalow. Sper că ai luat numărul meu norocos, încercă ea să pară veselă.

— Ce ai spus?

Catherine îl privi și își dădu seama că de fapt nu articulase cuvintele. Avea gura uscată.

— Nimic, reuși să spună.

Au ajuns în fața ușii cu numărul treisprezece. Exact asta merita. Era un semn din ceruri, va rămâne însărcinată, Dumnezeu o va pedepsi pe Sfânta Catherine.

Ron descuie și deschise ușa larg. Aprinse lumina și Catherine intră. Nu-și putea crede ochilor. Camera era ocupată de un pat enorm. Singura altă mobilă era un fotoliu într-un colț și o oglindă pe perete. Lângă pat era un radio cu dispozitiv de primit monede de un sfert de dolar. Oricine intra într-o asemenea cameră înțelegea exact destinația ei: era locul unde aduceai o fată să faci dragoste cu ea. Nu puteai spune din greșeală, suntem în sălașul alb, în sala de jocuri sau în apartamentul nupțial de la *Ambassador*. Nu. Acesta era un cuib ieftin de făcut dragoste. Catherine se întoarse spre Ron, care tocmai înclua ușa. Doamne! Dacă venea poliția să-i aresteze, mai întâi trebuiau să spargă ușa. Se și vedea târâtă goală din pat de doi polițiști, în timp ce un fotograf îi făcea poze pentru prima pagină a ziarului „*Chicago Daily News*”.

Ron se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Ești nervoasă?

Ea îl privi și încercă un zâmbet de care ar fi fost mândră și Margaret Sullavin.

Nervoasă? Ron, nu fi caraghios!

Băiatul încă o mai privea nesigur.

— Ai mai făcut asta, nu-i așa, Cathy?

— Nu le-am numărat.

— Toată seara am avut un sentiment ciudat în privința ta.

Gata. S-a terminat. O va alunga cu virginitatea ei cu tot și îi va spune să se răcorească sub un duș rece. Nu, ea nu va permite așa ceva. Nu în această seară!

— Ce fel de sentiment ciudat?

— Nu știu. Vocea lui Ron era uimită. O secundă ești sexy și vrei, iar în secunda următoare ești pierdută și rece ca gheața. Parcă ar fi doi oameni în tine. Care este adevărata Catherine Alexander?

Rece ca gheața, repetă automat, în sinea ei. Cu voce tare spuse:

— Am să-ți arăt.

Îl îmbrățișă și îl sărută lung, savurând senzația erotică.

El prinse curaj și o sărută febril, lipind-o de el. Îi trecu mâinile peste sâni și îi mângâie. Catherine simțea că se topește. Gata! se gândi din nou. Se va petrece! Se va petrece cu adevărat! Se lipi de el, cuprinsă de o emoție de nestăpânit.

— Să ne dezbrăcăm, spuse Ron, răgușit.

Se desprinse de ea și începu să-și dezbrace jacheta.

— Nu, exclamă Catherine. Lasă-mă pe mine.

Vocea ei era sigură. Era cea mai importantă noapte din viața ei și avea de gând să facă totul ca la carte. Își va aminti absolut tot ce a citit. Ron nu va avea ocazia să povestească fetelor cum a făcut el dragoste cu o virgină proastă. Poate că ea nu avea sânii lui Jean-Anne, dar avea o minte de zece ori mai folositoare și o va pune la muncă — îl va face pe Ron atât de fericit, că nici lui n-o să-i vină să creadă. Îi dezbracă jacheta și o așeză pe pat.

— Stai puțin! spuse Ron. Vreau să te văd dezbrăcată.

Catherine îi privi fix, înghiți în sec, întinse încet mâna la fermoar și dezbracă rochia. A rămas așa, nemișcată, numai în sutien, furou, ciorapi și pantofi.

— Continuă!

Fata ezită un moment, apoi continuă.

— Hei, grozav! Continuă!

Se așeză încet pe pat și, scoțându-și pantofii și ciorapii, se chinuia să pară cât putea de sexy. Îl simți pe Ron lângă ea, desfăcându-i sutienul. Îl lăsă pe pat. Inspiră adânc și închise ochii, dorindu-și să se afle în altă parte, cu un alt bărbat, care să o iubească, pe care și ea să îl iubească, un bărbat care să fie tatăl copiilor ei, să lupte pentru ea, să fie în stare să ucidă pentru ea, pe care ea să îl adore... un bărbat care să-l ucidă pe ticălosul de Ron Peterson, care a îndrăznit să o aducă în locul acesta degradant. Catherine deschise ochii.

Ron o privea cu admirație.

— Dumnezeule, Cathy, ești frumoasă. Ești foarte frumoasă!

Se aplecă și îi sărută sânii. Peste umărul lui, ea privi în oglinda de pe perete. Totul părea o farsă sordidă și murdară. Totul în ea, cu excepția durerii calde din pântec, totul îi spunea că ceea ce face este îngrozitor de urât, este o greșeală, dar acum nu se mai putea opri. Îmbujorat, Ron își desfăcu cravata, apoi își descheie cămașa, apoi pantalonii, apoi...

— Știi, nu te mint, Cathy, ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Cuvintele lui nu făcură decât să-i sporească panica. Ron purta pe față un zâmbet plin de dorințe.

Când el se ridică în picioare, Catherine văzu un organ enorm, incredibil de mare.

— Cum îți plac? întrebă el mândru.

Fără să gândească, fata spuse:

— Tăiat felii, cu garnitură de orez, muștar și salată verde.

În momentul următor, sub ochii ei, incredibila viziune dispărea umilită.

Între colegii Catherinei se simțea schimbarea. Și atmosfera din campus era alta.

Pentru prima dată se simțea îngrijorarea față de ceea ce se întâmpla în Europa. Simțeau cu toții că America nu mai putea sta multă vreme deoparte. Visul lui Hitler de a conduce omenirea era pe cale să devină realitate. Naziștii ocupaseră Danemarca și invadaseră Norvegia.

În ultimele șase luni, discuțiile din campus și-au schimbat centrul de greutate de la sex la înrolări și viitor. Din ce în ce mai mulți studenți veneau îmbrăcați în uniforme militare.

Într-o zi, Susie Roberts, o fostă colegă de liceu, a oprit-o pe Catherine pe culoarul Universității.

— Vreau să-mi iau rămas bun, Cathy. Plec.

— Unde pleci?

— La Klondike.

— Klondike?

— Da, la Washington D.C. Fetele au dat de o mină de aur acolo. Se spune că pentru o fată sunt acolo cel puțin o sută de băieți. Știi? De ce-ți mai pierzi vremea pe aici? Școala a devenit o prostie. Ne așteaptă lumea, viața.

— Nu pot pleca acum, spuse Catherine, dar nu știa să explice de ce.

Nu se simțea legată de Chicago. Coresponda în mod regulat cu tatăl ei, din Omaha, și vorbeau la telefon de două ori pe lună. De fiecare dată știa că tata se simte ca într-o închisoare.

Catherine nu depindea de nimeni. Cu cât se gândea mai mult la Washington, cu atât se simțea mai atrasă de ideea de a pleca. În seara aceea l-a sunat pe tatăl său și i-a spus că vrea să renunțe la școală și să muncească la Washington. El a întrebat-o dacă nu ar dori să vină la Omaha, dar Catherine a simțit reținerea din vocea lui. Nici el nu dorea să o țină închisă în colivie.

În dimineața următoare, Catherine s-a prezentat la decan și l-a informat că renunță la școală, l-a trimis o telegramă lui Susie Roberts și a doua zi era în trenul de Washington.

Paris: 1940

4

Sâmbătă, 14 iunie 1940, Armata A Cincea Germană intra într-un Paris uluit. Linia Maginot s-a dovedit a fi cel mai mare fiasco din istorie și Franța se afla lipsită de apărare în fața uneia dintre cele mai puternice mașini de război pe care a cunoscut-o vreodată omenirea.

Ziua era ciudat de cenușie, o pâclă deasă se răspândise deasupra orașului, ca un nor amenințător de origine necunoscută. În ultimele patruzeci și opt de ore, rafale de arme au spart liniștea nenaturală și înspăimântată a Parisului. Bubuitul tunurilor se auzea din afara orașului, dar ecoul reverbera chiar în inima Parisului. A fost mai întâi un potop de zvonuri, apoi un val de comunicate radio și știri în ziare. Nemții invadau coasta franceză... Londra a fost distrusă... Hitler a ajuns la o înțelegere cu guvernul britanic... Nemții vor șterge Parisul de pe fața pământului. Fiecare al cincilea zvon era luat drept profeție, crea panică și smulgea urlete de neînțeles, de parcă mintea și trupul omului nu erau în stare să absoarbă teroarea îngrozitoare și se ascundeau sub un scut protector de apatie. În acea zi, fabrica de zvonuri s-a oprit, presele tipografiilor s-au oprit, radiourile s-au oprit. Instinctul uman a depășit mașinăriile și parizienii au simțit că aceasta era o zi hotărâtoare pentru soarta lor. Norul negru era un semn prevestitor de rele.

Apoi au văzut lăcustele germane invadând orașul.

Deodată, Parisul s-a umplut de uniforme străine, de oameni străini, care vorbeau o limbă străină, guturală, și treceau în viteză pe bulevarde, în Mercedesuri negre pe care flutura steagul german. Erau cu adevărat *Urbemensch* și aveau aerul că le este scris să cucerească și să conducă lumea.

În două săptămâni, orașul s-a transformat uluitor. Semnele apariției nemților se vedeau peste tot. Statuile eroilor francezi au fost dărâmate și zvestica era ridicată pe toate clădirile. Efortul nemților de a șterge tot ce era galic în oraș a atins proporții ridicole. Semnele bușoanelor de apă au fost schimbate din *Chaud* și *Froid* în *Heiss* și *Kalt*. Piața Broglie din Strasbourg a devenit Adolf Hitler Platz. Statuile lui Lafayette, Ney și Kleber au fost dinamitate. Inscricțiunile de pe monumentele funerare au fost

înlocuite de „Gefallen fur Deutschland”.

Trupele germane de ocupație se distrau de minune. Mâncarea devenise pentru ei abundentă — cu prea multe sosuri, schimbare plăcută după raționalizarea de până atunci. Soldaților nu le păsa, nici nu știau că Parisul era orașul lui Baudelaire, Dumas și Moliere. Pentru ei, Parisul era o târfă strident machiată, cu fustele ridicate, pe care fiecare o viola în felul său. Le obligau pe fetele franceze să se culce cu ei, uneori amenințând cu baioneta, în timp ce șefii lor, Goering și Himmler, violau Louvrul și bogatele domenii ale francezilor, confiscau cu lăcomie orice de la dușmanii Reichului.

Francezi corupți și oportuniști au scos capetele în aceste vremuri de criză. Dar se găseau și eroi. Una din armele secrete ale luptei de rezistență au fost pompierii, care în Franța se găseau sub jurisdicția armatei. Germanii au rechiziționat zeci de clădiri pentru Gestapo și diverse ministere, iar localizarea acestor clădiri nu era un secret. Rezistența franceză avea hărți detaliate ale fiecărei clădiri. S-au primit sarcini și în fiecare zi prin fața acestor clădiri trecea o mașină sau un biciclist nevinovat aruncând o bombă pe fereastră. Nu produceau stricăciuni mari. De fapt, aici era ingeniozitatea planului.

Germanii chemau pompierii să stingă focul. Se știe că în toate țările în care există conflicte, pompierii au foarte mult de muncă. La fel era și la Paris. Pompierii intrau în clădire, în timp ce germanii asistau neputincioși cum se distrugea totul. Astfel, mișcarea de rezistență a reușit să distrugă documente foarte prețioase. Au trecut aproape șase luni până când comandanții germani să înțeleagă ce se petrecea, dar pagubele erau ireparabile. Gestapoul nu putea dovedi nimic, însă trupele de pompieri au fost arestate și trimise să lupte pe frontul rusesc.

Nu se găsea aproape nimic, de la mâncare până la săpun. Nu exista benzină, carne, lapte, unt. Nemții confiscaseră totul. Magazine luxoase erau deschise, dar singurii cumpărători erau soldații care plăteau cu mărci, bani fără valoare.

— Ce să facem cu acești bani? se plângeau proprietarii magazinelor.

Nemții râdeau:

— Îi schimbați la Banca Angliei.

Cu toate acestea, nu toți francezii sufereau. Pentru cei care aveau bani și prieteni influenți exista piața neagră.

Viața Noellei Page s-a schimbat foarte puțin în timpul ocupației. Lucra acum ca model la Casa Chanel, într-o clădire de piatră de o sută cincizeci de ani, cu un interior foarte rafinat. Războiul, ca toate războaiele, crease milionari peste noapte și moda avea clienți. Primea din ce în ce mai multe propuneri; singura diferență era că ele veneau acum de la nemți. Când nu muncea, stătea ore în șir în cafenelele de pe Champs-Élysees sau pe malul stâng, lângă Pont Neuf. Aici vedea sute de nemți, cei mai mulți dintre ei însoțiți de fete franceze. Bărbații francezi erau fie prea bătrâni, fie schilodiți de luptă, iar cei tineri erau înrolați sub armă. Noelle îi recunoștea pe nemți chiar atunci când nu erau îmbrăcați în uniformă. Aveau priviri arogante, privirea cuceritorilor. Nu îi ura, nici nu îi plăcea. Pur și simplu, îi erau indiferenți.

Ea avea o intensă viață interioară, își plănuia cu grijă fiecare mișcare. Știa cu precizie ce scop are și știa că nimic nu o poate opri. Imediat ce a avut suficienți bani, a angajat un detectiv particular. Se numea Christian Barbet și avea un birou ponosit, pe strada St. Lazare. Pe firma de pe ușă scria:

ANCHETE
PRIVATE ȘI COMERCIALE
CERCETĂRI
CONFIDENȚIALE
URMĂRIRI

Firma era aproape mai mare decât biroul. Barbet era un bărbat scund, chel, cu dinții galbeni stricați, ochii iscoditori și degetele pătate de nicotină.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat-o el pe Noelle.

— Vreau informații despre o anumită persoană.

Omul clipi suspicios.

— Ce fel de informații?

— Tot felul de informații. Dacă este căsătorit, cu cine se întâlnește, totul. Vreau să îl urmăriți atent.

Barbet se scărpină și o studie.

— Este englez?

— American. Este pilot în Escadronul Vulturii din Trupele Aeriene Britanice.

Barbet se scărpină din nou în vârful capului.

— Nu știu. Suntem în război. Dacă sunt prins că încerc să obțin

informații din Anglia despre un pilot... vocea lui se pierdu și bărbatul ridică din umeri. Nemții mai întâi te împușcă și apoi pun întrebări.

— Dar eu nu vreau informații militare, îl asigură Noelle.

Deschise poșeta și scoase un teanc de franci. Barbet îi privi cu lăcomie.

— Am prieteni în Anglia, spuse el cu grijă, dar va fi costisitor.

Așa a început totul. După trei luni, detectivul a sunat-o pe Noelle. Când a intrat din nou în biroul lui, primele ei cuvinte au fost:

— Trăiește?

Și când Barbet a confirmat, a răsuflat ușurată, iar Barbet s-a gândit: trebuie să fie minunat să te iubească cineva atât de mult.

— Prietenul dumneavoastră a fost transferat.

— Unde?

Bărbatul căută în dosarul de pe birou.

— A fost transferat la *Escadronul 609* din Trupele Aeriene. Apoi la *Escadronul 121* din estul Angliei. Zboară acum pe un Hurri...

— Nu mă interesează asta.

— Plătiți informațiile, spuse el. Trebuie să merite banii. Privi din nou în dosar. Acum zboară pe Hurricane. Înainte de asta, a zburat pe American Buffaloes, Mai întoarse o pagină — de acum înainte sunt informații personale.

— Continuă, îl grăbi Noelle.

Barbet ridică din umeri,

— Este o listă de fete cu care s-a culcat. Nu știam dacă vreți...

— Doar ți-am spus, vreau totul.

O notă ciudată din vocea ei l-a izbit pe detectiv. Era ceva anormal aici, ceva ce nu suna adevărat. Christian Barbet era un detectiv de mână a treia și avea clienți de mână a treia, dar tocmai din această cauză avea un instinct al adevărului, un nas care mirosea faptele. Frumoasa fată care se găsea acum în biroul său îi tulbura. La început, Barbet a crezut că vrea să îl amestece într-un fel de spionaj. Apoi a tras concluzia că era o soție părăsită care își urmărea soțul. A recunoscut apoi că și aici a greșit. Acum chiar că nu mai înțelegea ce dorea clienta lui și de ce. Îi înmână Noellei lista cu prietenele lui Larry Douglas și îi studie atent chipul, în timp ce citea. Parcă citea un bon de spălătorie. Termină și îl privi. Christian Barbet a fost total nepregătit pentru cuvintele care au urmat.

— Sunt foarte mulțumită de dumneata.

O privea uluit.

— Te rog să mă suni imediat ce mai afli ceva.

Noelle Page plecase de mult, dar Barbet se afla tot la fereastră, privind în gol, încercând să ghicească ce anume dorea clienta lui.

Teatrele Parisului își reluaseră activitatea. Germanii participau masiv, sărbătoreau astfel victoriile și se mândreau cu franțuzoaicele agățate la brațul lor. Francezii mergeau la spectacole pentru a uita preț de câteva ore că erau un popor înfrânt și nefericit.

Noelle a fost la teatru și la Marsilia, dar a văzut piese slabe jucate de actori de mâna a treia în fața unui public indiferent. Teatrul la Paris era ceva cu totul special. Era viu, strălucitor, plin de spiritul și grația lui Moliere, Racine și Colette. Incomparabilul Sacha Guitry avea un teatru al său și Noelle mergea la spectacole în mod regulat. A văzut *La Morte de Danton* și *Asmodee*, piesă scrisă de un tânăr scriitor promițător, numit Francois Mauriac. A mers și la Comedia Franceză și a văzut *Chacun la verite* și *Cyrano de Bergerac*. Întotdeauna la teatru, Noelle mergea singură, ignorând privirile admirative, complet pierdută în dramele de pe scenă. Ceva din magia de dincolo de reflectoare vibra o coardă sensibilă din sufletul ei. Și ea juca un rol, ca și actorii de pe scenă, se prefăcea că este un om care nu era, se ascundea în spatele unei măști.

O piesă anume, *Huis Clos* de Jean-Paul Sartre, a impresionat-o în mod deosebit. În rolul principal juca Philippe Sorel, idolul Europei. Sorel era urât, scund, corpulent, cu nasul turtit și față de boxer. Dar când vorbea, totul era o magie, se transforma într-un bărbat frumos și sensibil. *Parcă este povestea prințului și a broaștei*, se gândi Noelle, privindu-l și încercând să afle secretul magnetismului său.

Într-o seară, în timpul unei pauze, un curier i-a adus Noellei un bilet. „Te-am văzut la spectacol în fiecare seară. Te rog să vii la cabină după spectacol, să facem cunoștință. P.S.” Noelle îl citi de mai multe ori, savurându-l. Nu dădea doi bani pe Philippe Sorel, dar aceasta era ocazia pe care o aștepta.

După spectacol a intrat în culise și un bătrân a introdus-o în cabina lui Sorel. Era în fața oglinzii, îmbrăcat în pantaloni scurți și se demachia. O studie pe Noelle prin oglindă.

— Este incredibil, spuse el într-un târziu. De aproape ești și mai frumoasă.

— Mulțumesc, domnule Sorel.

— De unde ești?

— Din Marsilia.

Sorel se întoarce și începu să o studieze. Porni de la picioare și își ridică încet privirea spre cap, nelăsând să-i scape nimic. Noelle stătea nemișcată.

— Ai nevoie de o slujbă? o întrebă.

— Știi, eu nu plătesc niciodată, continuă el. De la mine vei obține doar un bilet pentru piesele mele. Dacă vrei bani, trebuie să te culci cu un bancher.

Noelle îl privea foarte calmă. În cele din urmă, Sorel continuă:

— Nu.

— De fapt, ce cauți?

— Cred că pe tine te caut.

În seara aceea, au luat masa împreună și s-au oprit în apartamentul lui Sorel din strada Maurice-Barres, spre Bois de Boulogne. Philippe Sorel era un amant foarte priceput, surprinzător de atent și lipsit de egoism. De la Noelle nu aștepta nimic decât frumusețea ei și a rămas uluit când a constatat cât este de sofisticată în pat.

— Dumnezeu! exclamă el. Ești fantastică! Unde ai învățat toate acestea?

Noelle rămase pe gânduri. Nu se punea problema de a fi învățat undeva. Simțea. Pentru ea, trupul unui bărbat era un instrument la care cânta, căruia îi explora profunzimile, îi găsea coardele sensibile și le specula folosindu-se de trupul lui pentru a crea armonii deosebite.

— M-am născut așa, spuse ea cu simplitate.

Începu să-i mângâie buzele cu vârful degetelor, coborând încet spre piept. Văzu cum îl tensionează. Toată noaptea au făcut dragoste și în dimineața următoare Sorel i-a propus să se mute la el.

Noelle a trăit cu Philippe Sorel timp de șase luni. Nu a fost nici fericită, nici nefericită. Știa că prezența ei îl face pe Sorel fericit, dar acest lucru nu conta pentru ea. Se considera o elevă, hotărâtă să învețe ceva nou în fiecare zi. El era școala ei, el făcea parte din planul ei. Pentru Noelle, legătura lor nu avea nimic personal, pentru că ea nu dădea nimic din ființa ei. A făcut această greșală

de două ori și nu o va mai repeta. În gândurile ei nu avea loc decât pentru un bărbat și acesta era Larry Douglas. Trecea adesea prin Place des Victoires, prin parcurile și restaurantele în care fusese cu Larry și simțea cum crește în ea ura. O sufoca, nu mai putea respira, dar mai simțea ceva, ce nu putea explica în cuvinte.

La două luni după ce s-a mutat cu Sorel, Noelle a primit un telefon de la Christian Barbet.

— Am un raport pentru dumneavoastră, îi spusese detectivul.

— Este sănătos? întrebă Noelle, repede.

Din nou Barbet s-a simțit cuprins de acel sentiment de neliniște.

— Da, spuse el.

Simți ușurarea din vocea Noellei.

— Vin imediat.

Raportul avea două părți. Prima se ocupa de cariera militară a lui Larry Douglas. Doborâse cinci avioane germane și era primul american declarat Erou de Război. A fost avansat căpitan. Dar a doua parte a raportului o interesa pe Noelle. Larry devenise o figură populară în viața mondenă londoneză și se logodise cu fiica unui amiral englez. Urma apoi o listă de fete cu care se culcase — de la figurante de teatru până la soția unui subsecretar dintr-un minister.

— Doriți să continui? întrebă Barbet.

— Desigur, răspunse Noelle. Scoase din poșetă un plic și i-l întinse.

— Sună-mă când ai noutăți.

Și a plecat.

Barbet oftă și privi în tavan.

— Nebună... *Folle*.

Dacă Philippe Sorel ar fi avut cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în mintea Noellei, ar fi fost uluit. Pentru că Noelle părea total devotată lui. Făcea totul pentru el: gătea, făcea cumpărăturile, supraveghea curățenia apartamentului și făcea dragoste de câte ori avea el chef. Nu-i cerea nimic în schimb. Sorel se felicita în sinea lui, gândindu-se că a găsit metresa perfectă. O lua peste tot. A prezentat-o tuturor prietenilor și toți au fost încântați de ea, gândind că Sorel este un bărbat norocos.

Într-o seară, în timp ce luau masa după un spectacol, Noelle i-a spus:

— Philippe, vreau să fiu actriță.

El clătină din cap.

— Numai Dumnezeu știe cât ești de frumoasă, Noelle, dar eu toată viața mea m-am sufocat cu actrițe. Tu ești altfel și vreau să rămâi neschimbată. Nu vreau să te împart cu nimeni. Nu-ți dau eu tot ce îți dorești?

— Ba da, Philippe.

Când s-au întors în apartament în seara aceea, Sorel a vrut să facă dragoste. După ce au terminat era epuizat. Niciodată Noelle nu a fost atât de excitantă și el s-a felicitat încă o dată de alegerea făcută.

Duminica următoare era ziua ei de naștere și Sorel a organizat o petrecere la *Maxim*. A închiriat un salon privat, mobilat în lemn îmbrăcat cu pluș roșu. Noelle a făcut lista invitaților, incluzând un nume fără să-i spune lui Philippe. Erau patruzeci de invitați. Toți au felicitat-o și i-au adus daruri încântătoare. Când au terminat de mâncat, Sorel s-a ridicat în picioare. Băuse mult coniac și șampanie și era puțin nesigur.

— Prieteni, spuse el, am băut cu toții pentru cea mai frumoasă fată din lume, i-am oferit cadouri minunate, dar eu am pentru ea un cadou care va fi o mare surpriză. Sorel o privi încântat pe Noelle, apoi se întoarse spre invitați: eu și Noelle ne vom căsători.

Au urmat ovații, oaspeții l-au îmbrățișat și i-au dorit noroc. Noelle îi privea zâmbind și murmură mulțumiri. Un singur oaspete nu se ridicase în picioare. Era așezat la o masă în cel mai îndepărtat colț, fuma un trabuc și privea sardonice toată scena. Noelle știa că el a privit-o tot timpul. Era un bărbat înalt, suplu, cu o expresie foarte intensă pe chip. Părea foarte amuzat de ce se petrecea în jurul lui, părea mai mult un observator decât un oaspete.

Noelle îi prinse privirea și îi zâmbi.

Armand Gautier era unul dintre cei mai renumiți directori de film din Franța. Se ocupa de repertoriul *Teatrului Francez* și era renumit în întreaga lume. Aveai succes garantat când Gautier regiza o piesă sau un film. Avea reputația unui creator de stele de cinema.

Sorel era lângă ea și continua să vorbească:

— Ai fost surprinsă, draga mea?

— Da, Philippe.

— Vreau să ne căsătorim imediat. Vom face nunta la vila mea.

Peste umăr, Noelle îl vedea pe Armand Gautier, zâmbindu-i enigmatic. Câțiva prieteni l-au luat pe Philippe și când Noelle s-a întors, Gautier era lângă ea.

— Felicitări, spuse el cu o ușoară nuanță de ironie. Ai prins un pește mare.

— Da?

— Philippe Sorel este o personalitate.

— Pentru unii poate, spuse Noelle cu indiferență.

Gautier o privi surprins.

— Încerci cumva să-mi spui că nu te interesează?

— Nu încerc să-ți spun nimic.

— Atunci, noroc. Se întoarse să plece.

— Monsieur Gautier...

Bărbatul se opri.

— Ne-am putea vedea astă seară? întrebă Noelle cu blândețe. Aș dori să te văd între patru ochi.

Armand Gautier o studie câteva clipe, apoi ridică din umeri.

— Dacă dorești...

— Vin eu acasă la tine. Este bine așa?

— Da, sigur. Adresa mea este...

— Știu adresa. La douăsprezece noaptea?

— La douăsprezece noaptea.

Armand Gautier locuia într-un apartament modern pe strada Marbeuf. Portarul a condus-o pe Noelle până la apartamentul lui Gautier. Noelle a sunat și după câteva momente Gautier a deschis ușa. Era îmbrăcat într-un halat înflorat.

— Intră.

Noelle intră. Nu avea gustul educat, dar simțea că apartamentul este decorat cu obiecte de artă foarte valoroase.

— Scuză-mă că nu sunt îmbrăcat. Până acum am vorbit la telefon.

Privirea Noellei îl înfruntă.

— Nici nu trebuia să fii îmbrăcat.

Se îndreptă spre canapea și se așează. Gautier zâmbea.

— Și eu am avut același sentiment, Miss Page. Dar sunt curios. De ce eu? Sunteți logodită cu un bărbat renumit și foarte bogat. Sunt convins că dacă ați dori altfel de activități, ați găsi bărbați mai atrăgători decât mine, cu siguranță mai bogați și mai tineri. Ce doriți de la mine?

— Vreau să mă înveți să joc teatru, spuse Noelle.

Armand Gautier o privi și oftă.

— Mă dezamăgești. Așteptam ceva mult mai original.

— Meseria ta este că lucrezi cu actori.

— Cu actori, nu cu amatori. Ai jucat vreodată teatru?

— Nu, dar tu o să mă înveți. Își scoase pălăria și mânușile.

Unde este dormitorul?

Gautier ezită. Viața lui era plină de femei frumoase care doreau să joace teatru sau doreau un rol mare în film. Toate erau o problemă. Știa că ar face o prostie dacă s-ar încurca acum cu încă una. Și totuși, nu era nevoie să se încurce. Iată, o fată frumoasă i se oferea. Va fi o problemă care se va rezolva în pat și apoi va scăpa de ea.

— Acolo, spuse arătând spre ușa dormitorului.

O privi pe Noelle îndreptându-se fără scrupule spre dormitor. Se întrebă ce ar spune Philippe Sorel dacă ar ști că viitoarea lui soție își petrece noaptea aici. Femeile! Toate sunt niște târfe. Gautier își turnă coniac în pahar și dădu câteva telefoane. Când intră în dormitor într-un târziu, Noelle era în pat și îl aștepta. Trebuia să recunoască faptul că fata aceasta era un produs deosebit al naturii. Era de o frumusețe care îți tăia respirația. Avea pielea ca mierea de albine. Din propria lui experiență, Gautier știa că fetele frumoase sunt fără excepție îndrăgostite de propria lor persoană, atât de egoiste încât nici dragoste nu știau să facă. Ele sunt convinse că participarea lor la actul sexual constă doar în prezența lor în patul unui bărbat. Ah, poate că pe aceasta o va învăța câte ceva.

Noelle îl privea dezbrăcându-se, aruncându-și neglijent hainele pe dușumea.

— N-am să-ți spun că ești frumoasă. Ai auzit-o de prea multe ori.

— Frumusețea nu înseamnă nimic, spuse Noelle, dacă nu este în slujba plăcerii.

Gautier o privi surprins, apoi îi zâmbi.

— De acord. Hai să-ți folosim frumusețea.

Ca majoritatea francezilor, Armand Gautier era mândru că este un amant desăvârșit. Se amuza la poveștile pe care le auzise despre nemți și americani, a căror idee de a face dragoste era de a termina foarte repede și a pleca. Americanii aveau chiar și o vorbă de duh — „Wham, bam, thank you ma'am”. Când Armand Gautier

se implica emoțional în legătura cu o femeie, folosea multe mijloace de a spori plăcerea. Întotdeauna trebuia să existe înainte o cină perfectă și vinurile cele mai potrivite. Aranja cadrul în mod artistic, camera era scaldată de o muzică ușoară, trezind în femei sentimente tandre de dragoste.

În cazul Noellei, se dispensă de toate acestea. Numai pentru o noapte nu era nevoie de ambianță, muzică sau șoapte de dragoste. Ea a venit pentru un singur scop. Era proastă dacă își imagina că fiecare femeie care se oferea genialului Armand Gautier, îl și domina. Începu, dar Noelle îl opri.

— Așteaptă, șopti ea.

O privi uimit cum ia o cutie de cremă de pe noptieră și începe să îl maseze.

— Ce faci?

— Ai să vezi, îi spuse ea zâmbind.

Apoi începu să îl sărute, mișcându-se încet pe tot trupul lui. Abia mai târziu a simțit el senzația de rece-cald care l-a înnebunit. L-a masat cu o cremă mentolată. Au făcut dragoste toată noaptea, de fiecare dată altfel. A fost pentru el cea mai incredibilă experiență. Dimineața, Armand Gautier i-a spus:

— Dacă voi avea energia să mă îmbrac, îți voi oferi micul dejun.

— Stai cuminte, spuse Noelle. Se îmbracă în halatul lui și continuă: odihnește-te, mă întorc imediat.

S-a întors după treizeci și cinci de minute cu o tavă de mic dejun. Suc proaspăt de portocale, omletă cu cârnați, pâine prăjită cu unt și un ibric cu cafea. Toate i se păreau extraordinar de bune.

— Tu nu mănânci nimic? o întrebă Gautier.

— Nu, spuse ea simplu.

Stătea într-un fotoliu și îl privea. Părea și mai frumoasă.

Armand Gautier a trebuit să își schimbe primele estimări făcute despre Noelle. Nu era inocentă; era o comoară ascunsă. Dar el a întâlnit multe comori în cariera lui și nu avea de gând să-și piardă timpul și talentul cu o amatoare, oricât era de frumoasă, oricât era de pricepută în pat. Gautier era un bărbat dăruit, își lua arta în serios. A refuzat să se compromită și nu avea de gând să o facă acum.

Noaptea trecută plănuiise să și-o petreacă cu Noelle și să scape de ea dimineața. Acum, își lua micul dejun și o studia, încercând să găsească o soluție, să o păstreze ca amantă până se plictisea de ea, dar să nu o încurajeze ca actriță. Știa că trebuie să fie precaut.

— Vrei să te căsătorești cu Philippe Sorel? o întrebă.

— Sigur că nu, răspunse ea liniștită. Nu asta vreau.

Intra pe teren sensibil.

— Dar ce vrei?

— Ți-am spus doar, vreau să fiu actriță.

Gautier mușcă dintr-un biscuit, trăgând de timp.

— Ah, da. Aș putea să te trimit la un profesor foarte bun, Noelle...

— Nu, îl întrerupse ea.

Îl privea cu căldură, de parcă dorea să îi îndeplinească cele mai intime dorințe. Și totuși, Gautier a avut sentimentul că în sufletul ei a dat de o voință de oțel. Putea spune „nu”, în mii de feluri. Cu mânie, cu reproș, dezamăgită, disperată, dar l-a spus cu blândețe. Și cu o hotărâre absolută. Va fi mai greu decât a crezut. Pentru un moment, Armand Gautier a fost tentat să îi spună să plece, așa cum spunea de zeci de ori pe săptămână altor fete. Dar își aminti incredibilele senzații din noaptea trecută și știu că ar face o prostie dacă ar lăsa-o să plece. Merita un mic compromis.

— Foarte bine, spuse el. Îți voi da să studiezi o piesă de teatru. După ce ai memorat, îmi vei recita și voi vedea atunci cât talent ai. Numai așa vom hotări ce putem face.

— Mulțumesc, Armand.

În cuvintele ei, nu se simțea victorie, nici măcar o urmă de plăcere. Se simțea doar recunoașterea inevitabilului. Pentru prima dată în viață, Gautier a simțit gustul îndoielii. Era ridicol. El era specialist în privința femeilor.

În timp ce Noelle se îmbrăca, Armand Gautier căuta în bibliotecă o piesă potrivită. Într-un târziu, cu un zâmbet răutăcios, alese „*Andromaca*” de Euripide. Era unul dintre cele mai dificile roluri. Se întoarse în dormitor și îi întinse Noellei cartea.

— Iată, draga mea. După ce ai memorat rolul, îl vom relua împreună.

— Mulțumesc, Armand. N-o să-ți pară rău.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai bucuros de viclenia lui. Noelle va memora rolul într-o săptămână sau două sau va veni la el să-i spună că nu reușește să îl învețe. El o va consola și îi va explica atunci cât era de greu să joci un rol, o va convinge că este mai bună o legătură între ei fără astfel de ambiții. Au hotărât să ia cina împreună și Noelle a plecat.

Ajunsă acasă la Philippe Sorel, îl găsi așteptând-o. Era beat.

— Căteea ce ești, urlă el. Unde ai fost toată noaptea?

Răspunsul ei nu avea nici o importanță. Sorel știa că îi va asculta scuzele, o va bate bine, se va culca cu ea și o va ierta.

Însă, în loc de scuze, Noelle spuse calm:

— Am fost la un alt bărbat, Philippe. Am venit să-mi iau lucrurile.

În timp ce Sorel o privea uluit, Noelle intră în dormitor și începu să-și facă bagajele.

— Pentru Dumnezeu, Noelle, o rugă el. Nu-mi face asta! Noi ne iubim. Noi vrem să ne căsătorim.

În următoarea jumătate de oră, a certat-o, a amenințat-o, dar Noelle împacheta liniștită, și când a terminat a plecat, lăsându-l pe Sorel să se întrebe de ce a pierdut-o, pentru că nu-i trecea prin minte că niciodată nu a avut-o.

Armand Gautier regiza o piesă a cărei premieră era peste două săptămâni. A petrecut toată ziua la teatru în repetiții. De regulă, când muncea, nu se gândea la nimic altceva. O parte a geniului său consta în faptul că avea o mare putere de concentrare în munca sa. Pentru el, în acele momente, nu existau decât cei patru pereți și actorii cu care lucra. De data aceasta însă, se simțea altfel. Se trezea gândindu-se la Noelle și la incredibila noapte petrecută împreună. Actorii jucau o scenă, apoi îi așteptau comentariile, dar Gautier își dădea seama că nu era atent și nu știa ce s-a jucat în fața lui. Furios, încercă să se concentreze, dar gândurile îi zburau din nou la trupul Noellei și la lucrurile uimitoare pe care le-au făcut împreună.

Pentru că Gautier avea o minte analitică, încercă să descifreze ce anume avea fata aceasta de îl afecta atât de mult. Noelle era frumoasă, dar el se culcase cu cele mai frumoase femei din lume. Era pricepută când făcea dragoste, dar el a mai întâlnit femei pricepute. Părea inteligentă, dar nu strălucită; avea o personalitate plăcută, dar nu complexă. Nu, era altceva, iar directorul nu putea numi în cuvinte. Își aminti acel „nu” blând și simți că aici trebuia să caute explicația. Avea în ea o forță irezistibilă, prin care obținea tot ce-și dorea. Avea în ea ceva ce el nu putea atinge.

Gautier a petrecut ziua într-o stare de confuzie totală. Abia aștepta seara, nu pentru că dorea să facă dragoste, ci pentru că dorea să-și demonstreze că nu are dreptate. Își dorea ca Noelle să-l dezamăgească, să o poată alunga din viața lui.

În timp ce au făcut dragoste în noaptea aceea, Armand Gautier a fost preocupat, atent la artificiile pe care le aștepta de la Noelle, pentru a-și spune că ea se purta mecanic și fără emoții. Dar greșea. Ea i se abandona total, nu se gândea decât să-i facă pe plac, așa cum n-a mai simțit el niciodată. Dimineața următoare, Gautier era în întregime sub vraja ei.

Din nou, Noelle i-a pregătit micul dejun, ciuperci cu șuncă și cafea fierbinte și din nou lui i s-a părut totul extraordinar de gustos.

„Bine, își spuse Gautier în sinea sa. Ai găsit o fată frumoasă, care știe să facă dragoste și gătește bine. Bravo! Dar este oare suficient pentru un bărbat inteligent? După ce termini cu dragostea și cu mâncatul, trebuie să vorbiți. Despre ce puteți vorbi voi doi?” Răspunse singur că nu îl interesa.

Nu au mai vorbit despre piesa pe care i-a dat-o Gautier și el spera că Noelle ori a uitat, ori nu a reușit să memoreze versurile. Când a plecat în dimineața aceea, ea i-a promis că vor lua cina împreună.

— Poți pleca de la Philippe? a întrebat-o Gautier.

— L-am părăsit, spuse Noelle simplu și îi dădu noua ei adresă.

O privi uluit.

— Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Nu mai înțelegea nimic.

Au petrecut și următoarea noapte împreună. Când nu făceau dragoste, vorbeau. Adică vorbea Gautier. Noelle părea atât de interesată încât el se trezea vorbind despre lucruri pe care nu le-a discutat ani de zile sau intimități pe care nu le-a dezvăluit nimănui. Nici de data aceasta nu au discutat despre piesa pe care i-a dat-o și Gautier s-a felicitat în sinea lui că a rezolvat problema atât de curat.

În noaptea următoare, după ce au mâncat și se pregăteau de culcare, Gautier a pornit-o spre dormitor.

— Nu încă, spuse Noelle.

Se întoarse și o privi surprins.

— Ai spus că o să mă ascuți după ce învăț rolul.

— Sigur, sigur, murmură el, când ești gata.

— Sunt gata.

El clătină din cap.

— Nu vreau să îl citești, cherie. Vreau să îl memorezi și să îl

reciți, ca să te pot evalua ca actriță.

— L-am memorat.

El o privi uluit. Era imposibil să fi putut învăța tot rolul numai în trei zile.

— Ești pregătit să mă ascuți? îl întrebă ea.

Armand Gautier nu avea de ales.

— Sigur, spuse și făcu semn spre centrul camerei. Acolo va fi scena. Aici este publicul.

Se așeză într-un fotoliu comod.

Când Noelle începu să recite, Gautier simți cum se înfioară — semnalul său intim ca de fiecare dată când întâlnea un talent adevărat. Nu, Noelle nu era expertă. Era departe de asta. Lipsa ei de experiență se vedea în fiecare gest, în fiecare mișcare. Dar avea ceva mai mult și mai profund decât îndemânarea — avea un talent natural care dădea fiecărui vers un înțeles cu totul nou.

Când Noelle termină, Gautier îi spuse cu căldură:

— Cred că într-o zi vei deveni o actriță renumită, Noelle. Sunt convins. Te voi trimite la Georges Faber, cel mai bun profesor de dramă din Franța. Lucrând cu el...

— Nu.

O privi surprins. Era același blând „nu”, categoric.

— „Nu” ce? întrebă Gautier, încurcat. Faber nu primește pe oricine, numai pe cei mai mari actori. Pe tine te va primi pentru că îi voi spune eu.

— Eu voi lucra cu tine, spuse Noelle la fel de blând.

Gautier simțea cum se înfurie.

— Eu nu sunt profesor, eu nu dau lecții, se răsti el. Eu fac regie cu actori profesioniști. Când vei fi o profesionistă, te voi regiza și pe tine. Lupta cu greu să își ascundă mânia. Ai înțeles?

Noelle dădu din cap.

— Da, Armand, am înțeles.

— Foarte bine.

Tulburat, o îmbrățișa și fu primit cu un sărut foarte cald. Știa că și-a făcut griji inutile. Era ca toate femeile, avea nevoie să fie dominată de un bărbat. Nu îi va mai crea probleme.

Au făcut dragoste și au depășit orice imaginație. Probabil din cauză că s-au certat, își explică el. În timpul nopții, îi spuse:

— Noelle, vei fi o actriță minunată. Voi fi foarte mândru de tine.

— Mulțumesc, Armand, șopti ea.

În dimineața următoare, Noelle a pregătit micul dejun și Gautier

a plecat la teatru. I-a telefonat în timpul zilei, dar Noelle nu i-a răspuns. Când a venit acasă seara, nu a găsit-o. A așteptat-o, dar când a văzut că nu vine, a rămas treaz toată noaptea, temându-se să nu fi avut un accident. A sunat-o acasă, dar nu i-a răspuns. I-a trimis o telegramă care a venit înapoi. În drum spre teatru, s-a oprit la ea acasă, dar nimeni nu i-a deschis.

În timpul săptămânii următoare, Gautier a fost înnebunit. Repetițiile erau un eșec. Urla la toți actorii și îi enerva atât de rău, încât directorul de scenă a sugerat că trebuie să facă o pauză. După ce au plecat actorii, Gautier a rămas singur pe scenă încercând să înțeleagă ce se petrecea cu el. Își spunea întruna că Noelle nu este decât o femeie, o blondă ieftină și ambițioasă care dorea să devină star. A denigrat-o cum i-a venit la îndemână, dar în zadar. Trebuia să o aibă. În noaptea aceea a cutreierat străzile Parisului și s-a îmbătat în baruri unde era necunoscut. Se gândea cum să ajungă la Noelle, dar nu știa. Nu putea vorbi decât cu Philippe Sorel și, sigur, acest lucru era imposibil.

La o săptămână după ce Noelle a dispărut, Armand Gautier a sosit acasă la patru dimineața, beat, a deschis toate ușile și s-a oprit în salon. Toate becurile erau aprinse. Noelle era ghemuită într-un fotoliu, îmbrăcată într-un halat de-al lui, citind o carte. Îl privi și îi zâmbi.

— Bună, Armand.

Gautier o privi cu inima bătând de emoție și un sentiment infinit de ușurare și fericire. Spuse doar:

— Măine începem munca.

CATHERINE

Washington: 1940

5

Washington, D.C. era cel mai excitant oraș pe care l-a văzut vreodată Catherine Alexander. Întotdeauna a crezut că nimic nu poate depăși Chicago, dar Washingtonul era o revelație. Era inima Americii, era centrul care pulsa puterea. La început, Catherine a fost uluită de multitudinea de uniforme care umpleau străzile: Armată, Corpurile Aeriene Navale, Marină. Pentru prima dată Catherine a simțit palpabil posibilitatea unui război adevărat.

La Washington prezența fizică a războiului se vedea peste tot. Acesta era orașul unde va începe războiul, dacă va începe. Aici se va declara mobilizarea. Acesta era orașul care ținea în mâinile sale soarta omenirii. Iar ea, Catherine Alexander, va fi o părțică din el.

S-a mutat la Susie Roberts, care locuia într-un apartament vesel și luminos la etajul patru — un salon de poveste, două dormitoare, o baie mică și o chicinetă. Susie a părut bucuroasă că o vede. Primele ei cuvinte au fost:

— Grăbește-te să despachetezi și îmbracă-te cu rochia cea mai frumoasă. În seara asta ai întâlnire.

Catherine clipi.

— De ce naiba te grăbești?

— Cathy, la Washington fetele trebuie să se grăbească. Orașul e plin de bărbați singuri și este păcat să nu profiți.

Au luat masa la *Hotel Willard*. Prietenul lui Susie era congressman de Indiana, iar cel destinat lui Catherine era din Oregon. Amândoi veniseră în oraș fără neveste. După ce au mâncat, au dansat la Washington Country Club. Catherine spera că vreunul din ei îi va putea oferi o slujbă. A primit în schimb oferta să urce în mașină și să meargă la ea acasă, ofertă pe care ea a refuzat-o cu mulțumiri.

În schimb, Susie l-a adus acasă pe congressman. La scurtă vreme, Catherine a auzit patul lui Susie scârțâind. Și-a tras o pernă pe cap, dar îi era imposibil să nu audă. Și-o imagina pe Susie în pat făcând o dragoste nebună. Dimineața când s-a sculat, Susie ora deja trează și arăta foarte veselă, dornică de muncă. Catherine căuta semne, riduri pe fața ei, cearcăne de oboseală, dar nu găsea. Fata era absolut radioasă. Dumnezeule, gândi Catherine, este un Dorian Gray feminin. Va veni o vreme când ea va arăta la fel de plăcut și eu voi arăta de o sută zece ani.

Câteva zile mai târziu, la micul dejun, Susie i-a spus:

— Hei, am auzit despre o slujbă care te-ar putea interesa. Aseară la petrecere o fată mi-a spus că pleacă la ea acasă în Texas. Dumnezeu știe de ce, când cineva s-a trezit scăpat de Texas mai vrea să se întoarcă înapoi. Acum câțiva ani am fost la Amarillo...

— Unde lucrează? o întrerupse Catherine.

— Cine?

— Fata, spuse Catherine, nerăbdătoare.

— Oh, lucrează pentru Bill Fraser. El răspunde de relațiile cu publicul pentru Departamentul de Stat. „*Newsweek*” a scris un articol despre el luna trecută. Cred că e o slujbă călduță. Eu abia am auzit aseară și cred că dacă pleci imediat ajungi înaintea altor fete.

— Mulțumesc, spuse Catherine, recunoscătoare. William Fraser sosesc!

Douăzeci de minute mai târziu, Catherine era în drum spre Departamentul de Stat. Portarul îi spuse unde găsește biroul lui Fraser și ea urcă în lift. Relații cu publicul. Exact ce își dorea.

Se opri în fața ușii, scoase oglinda din poșetă și se mai aranjă o dată. Era bine. Nu era nici nouă treizeci, cu siguranță era prima. Deschise ușa și intră.

Biroul secretarei era plin de fete, unele stăteau în picioare, altele stăteau pe scaune, altele rezemau pereții și păreau că vorbesc toate deodată. Secretara agitată încerca în van să facă ordine.

— Domnul Fraser este ocupat, repeta ea continuu. Nu știu când vă poate primi.

— Face selecție sau nu face? întrebă una din fete.

— Da, dar... privi disperată la fetele înghesuite.

Dumnezeule! Este ridicol!

Ușa se deschise și alte trei fete intrară, împingând-o pe Catherine lângă un perete.

— S-a ocupat postul? întrebă una din ele.

— Poate că i-ar prinde bine un harem, sugeră o altă fată. Atunci am găsi toate de lucru.

Ușa biroului se deschise și un bărbat își făcu apariția. Era înalt, suplu, un trup care se menținea athletic în ședințe de gimnastică de trei ori pe săptămână. Avea părul blond ondulat, argintiu la tâmple, ochi albaștri strălucitori și bărbie pronunțată.

— Ce naiba se petrece aici, Sally?

Avea o voce profundă și autoritară.

— Fetele acestea au auzit despre postul vacant, domnule Fraser.

— Dumnezeule! Eu nu am auzit decât acum o oră. Își roti privirea prin cameră. Parcă au sunat tobele junglei.

Privirea lui se opri asupra Catherinei și fata se îndreptă de spate întâmpinându-l cu cel mai călduros zâmbet gen „voi fi o secretară grozavă”, dar ochii lui se întoarseră spre secretara de la birou.

— Am nevoie de un număr din „*Life*”, spuse el. Un număr de

acum trei sau patru săptămâni. Are pe copertă fotografia lui Stalin.

— Am să-l comand, domnule Fraser.

— Am nevoie de el acum, spuse și se întoarse spre birou.

— Sun imediat la redacțiile „*Time-Life*” și o să-i rog să îmi dea o copie.

Fraser se opri în ușa.

— Sally, vorbesc la telefon cu senatorul Borah și vreau să-i citesc un paragraf din revista aceea. Ai două minute să mi-o găsești.

Intră în birou și închise ușa.

Fetele din cameră se priviră nedumerite și ridicară din umeri. Catherine începu să gândească alert. Apoi își făcu loc și ieși din cameră.

— Bine. Una mai puțin, auzi în urma ei.

Secretara ridică receptorul și formă informațiile..

— Vă rog numărul de telefon al redacțiilor „*Time-Life*”. În cameră se lăsă tăcerea. Mulțumesc. Fata puse receptorul în furcă, apoi îl ridică și formă un număr. Bună ziua. Suntem biroul domnului William Fraser de la Departamentul de Stat. Domnul Fraser are nevoie de un număr mai vechi al revistei „*Life*”. Imediat. Este acela cu fotografia lui Stalin pe copertă.. Cum, nu aveți colecția? Cu cine aș putea vorbi?... Înțeleg. Mulțumesc.

— Ghinion, scumpo, spuse o fată.

Alta adăugă:

— Ce le mai trece prin cap? Dacă vrea să vină în seara asta la mine îi citesc eu ceva frumos.

Au râs toate.

Interfonul bâzâi și ea preluă legătura.

— Cele două minute au trecut, se auzi vocea lui Fraser. Unde este revista?

Secretara inspiră adânc.

— Tocmai am vorbit cu redacțiile, domnule Fraser, și mi-au spus că este imposibil să obțin...

Ușa se deschise și Catherine intră în fugă. Avea în mână revista „*Life*” cu fotografia lui Stalin pe copertă. Își făcu loc spre biroul secretarei și îi puse revista în mână. Fata o privi uluită.

— Am... am revista, domnule Fraser. O aduc imediat.

Se ridică și zâmbindu-i recunoscătoare Catherinei, intră în birou. Celelalte fete îi aruncau priviri ostile.

Cinci minute mai târziu, ușa biroului se deschise și Fraser apăru în spatele secretarei. Fata arătă cu degetul spre Catherine:

— Ea este.

William Fraser o privi interes.

— Intră, te rog.

— Da, domnule.

Catherine îl urmă în birou simțind ochii celorlalte fete înfigându-se în spatele ei ca niște pumnale. Fraser închise ușa. Avea un birou tipic pentru Washington, dar mobilat cu stil, se simțea gustul personal.

— Ia loc, domnișoară...

— Alexander. Catherine Alexander.

— Sally mi-a spus că dumneata ai adus revista.

— Da, domnule.

— Presupun că nu ai de obicei în poșetă numere vechi din *Life*.

— Nu, domnule.

— Cum ai găsit-o atât de repede?

— Am fost jos la frizerie. Știți, frizeriile și cabinetele stomatologice au în sala de așteptare numere vechi de reviste.

— Înțeleg. Fraser zâmbea și nu mai părea atât de fioros. Nu cred că mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. La toate ești așa de isteată?

Catherine se gândi la Ron Peterson.

— Nu, domnule, răspunse ea.

— Vrei să lucrezi ca secretară?

— Nu tocmai. Catherine văzu că o privește surprins. Vreau să spun că mi-ar plăcea foarte mult să fiu asistenta dumneavoastră.

— Ei bine, astăzi vei fi secretară. De mâine poți să fii asistenta mea.

Catherine îl privi plină de speranțe.

— Adică, am ocupat postul?

— Da, la luptă foarte strânsă. Apăsă butonul interfonului și spuse: Sally, mulțumește, te rog, tinerelor. Spune-le că postul s-a ocupat.

— Bine, domnule Fraser.

Bărbatul apăsă din nou pe buton.

— Ești mulțumită cu treizeci de dolari pe săptămână?

— Ah, da, domnule. Mulțumesc, domnule Fraser.

— Începi mâine dimineață, la ora nouă. Acum mergi la Sally și completează niște formulare.

După ce a plecat din biroul domnului Fraser, Catherine s-a oprit la Biblioteca Congresului. Polițistul de la intrare a oprit-o.

— Sunt secretara personală a domnului William Fraser, de la Departamentul de Stat. Am nevoie de câteva informații.

— Ce fel de informații?

— Despre William Fraser.

Polițistul o privi ciudat.

— Este cea mai curioasă cerere pe care am avut-o vreodată. Te necăjește cumva șeful?

— Nu, spuse ea, dezarmant de sinceră. Dar vreau să scriu un articol despre el.

Cinci minute mai târziu, un funcționar o conducea în bibliotecă. Scoase dosarul lui William Fraser și Catherine începu să citească.

Peste o oră, Catherine știa totul despre William Fraser. Avea patruzeci și cinci de ani, a absolvit la *Princeton* cu *Magna cum Laudae*, a fondat agenția de publicitate *Fraser Associates*, care a devenit una dintre cele mai mari în domeniu și apoi, la cererea Președintelui, a lucrat timp de un an pentru guvern. A fost căsătorit cu Lydia Champion, femeie bogată cu vederi socialiste. Erau divorțați de patru ani. Nu avea copii. Fraser era milionar, avea o casă în Georgetown și o casă de vară la Bar Harbor, în Maine. Îi plăceau tenisul, plimbările cu barca și polo pe apă. Unele articole scriau despre el că este „una dintre cele mai bune partide de căsătorie din America”.

Ajunsă acasă, Catherine i-a povestit lui Susie și aceasta a insistat că evenimentul merită sărbătorit. Doi cadeți din Annapolis tocmai veniseră în oraș.

Băiatul care i-a revenit Catherinei era destul de plăcut, dar ea îl compara mereu cu William Fraser, deși în comparație cu acesta, băiatul părea o catastrofă. Catherine se întreba dacă nu cumva se îndrăgostea de șeful ei. Cât timp a stat cu el nu a simțit nici o emoție de adolescentă, în schimb a simțit altceva, a avut un sentiment de respect. A hotărât că emoțiile de adolescentă existau doar în romanele sexy franțuzești.

Cadeții au dus fetele la un restaurant italian, la periferia Washingtonului. Au mâncat excelent, apoi au plecat la teatru și Catherine s-a distrat de minune. La sfârșit, băieții le-au condus, iar Susie i-a invitat în casă. Fiindu-i somn, Catherine s-a scuzat spunând că este obosită.

Băiatul ei a protestat vehement:

— Uită-te la ei, noi nici măcar nu am început.

Susie și celălalt băiat erau pe canapea, încleștați într-o îmbrățișare pasionată.

Băiatul a prins-o pe Catherine de mână:

— O să fie război, spuse el cu sinceritate. Înainte ca ea să-și dea seama, el i-a dus mâna spre picioarele lui. Te lasă pe tine inima să trimiți la luptă un bărbat în starea asta?

Catherine își smulse mâna încercând să nu se enerveze.

— M-am gândit foarte mult la asta și am hotărât să mă culc cu rănii care sunt în stare să meargă.

Se întoarse pe călcâie și intră în camera ei, încuind ușa. Nu a reușit să doarmă. Stătea cu ochii deschiși și se gândea la William Fraser, la noul său loc de muncă, la ciudățeniile bărbaților. După o oră, a auzit din nou cum scârțâia sălbatec patul din camera lui Susie. Îi era imposibil să doarmă.

La opt și jumătate, în dimineața următoare, Catherine intra în biroul care era noul său loc de muncă. Ușa nu era încuiată și în camera secretarei lumina era aprinsă. Din celălalt birou se auzea o voce de bărbat. Intră. William Fraser stătea la birou și dicta într-un microfon. O privi pe Catherine și opri aparatul.

— Ai venit devreme.

— Am vrut să mă acomodez înainte de a începe munca.

— Ia loc. În vocea lui simți o nuanță care o uimi. Părea supărat. Catherine se așează. Domnișoară Alexander, mie nu-mi plac curioșii.

Catherine simți cum roșește.

— Nu... nu înțeleg.

— Washingtonul este un oraș mic. Nici măcar nu este oraș. Este un prăpădit de sat. Nu se petrece nimic de care să nu afli în cinci minute.

— Tot nu...

— Biblioteca m-a sunat la două minute după ce ai ajuns acolo să mă întrebe dacă secretara mea trebuia să scrie ceva despre mine.

Catherine era împietrită, incapabilă să vorbească.

— Ai aflat tot ce doreai?

Fata simți cum stânjeneala i se transformă în furie.

— Nu spionam nimic, spuse ea. Singurul lucru pe care îl doream erau câteva informații despre dumneavoastră, ca să știu cu ce fel de om voi lucra. Vocea ei tremura de indignare. Eu cred

că un asistent personal trebuie să știe să se adapteze șefului său și nu am dorit decât să știu cum să mă adaptez.

Fraser o măsură cu ostilitate.

Catherine îl privea cu ură, în pragul lacrimilor.

— Nu vă faceți probleme, domnule Fraser. Plec imediat.

Se întoarse și porni spre ușă.

— Stai jos, se auzi vocea lui Fraser, ca o palmă pe obraz. Nu suport primadonele.

Catherine se întoarse, uimită.

— Eu nu sunt o...

— Bine. Îmi pare rău. Acum te rog să ieși loc. Te rog!

Bărbatul își luă pipa de pe birou și o aprinse. Catherine stătea umilită și nu știa ce să facă.

— Nu știu dacă am pornit bine, începu ea. Eu...

Fraser inhală fumul și stinse chibritul.

— Sigur că ai început bine, Catherine, spuse el calm. Nu poți pleca acum. Ai uitat ce am pățit ieri cu toate fetele acelea?

Catherine ridică privirea și văzu un licăr amuzat în ochii lui albaștri. Îi zâmbea. Deși nu dorea, îi zâmbi și ea. Se prăbuși în scaun.

— Mult mai bine. Ți-a spus vreodată cineva că ești mult prea sensibilă?

— Cred că da. Îmi pare rău.

— Sau poate că eu sunt prea sensibil, spuse el rezemându-se comod de spătarul fotoliului. Este o mare problemă să ți se spună mereu că ești „cea mai bună partidă de căsătorie din America”.

Poate că Fraser avea dreptate. Poate că interesul ei nu era atât de impersonal, pe cât credea ea. Poate că în subconștientul ei...

— ...să fii mereu vânat de toate femeile nemăritate, continuă Fraser. Nici nu ai crede cât de agresive sunt femeile.

Dar ea nu era? *Încercați noua noastră casieră*, își aminti Catherine, și roși.

— Este suficient să se aducă în prim plan imaginea unui bărbat, oftă Fraser și el devine cobaiul Institutului Național de Cercetare. Povestește-mi despre tine. Ai un prieten?

— Nu, spuse ea. Nimeni în mod deosebit, adăugă repede.

El o privi curios.

— Unde locuiești?

— Împreună cu o prietenă, fostă colegă de liceu și colegiu.

— *Northwestern*.

Îl privi surprinsă și abia mai târziu realizează că probabil a citit formularele pe care le completase ea.

— Da, domnule.

— Am să-ți spun ceva despre mine, ceva ce nu ai găsit în dosarul meu. Când este vorba de muncă, sunt al naibii de afurisit. Vei descoperi că sunt un perfecționist. Greu de suportat. Crezi că ai să te descurci?

— Voi încerca, spuse Catherine.

— Bine. Sally te va introduce în munca noastră. Cel mai important lucru pe care nu trebuie să-l uiți niciodată este că sunt un înrăit băutor de cafea. O beau amară și fierbinte.

— Am să țin minte.

Se ridică în picioare și porni spre ușă.

— Și... Catherine...

— Da, domnule Fraser?

— Când ajungi diseară acasă exersează câteva înjurături în fața oglinzii. Dacă mai tresari de câte ori spun eu ceva, fac zidul morții.

Iar o făcea să se simtă ca un copil.

— Bine, domnule Fraser, spuse cu răceală.

Ieși din birou trântind ușa în urma ei.

Întâlnirea nu a decurs așa cum și-a imaginat-o. Nu-l mai plăcea pe William Fraser. Îl socotea încrezut și arogant. Nu-i de mirare că soția lui a divorțat. Ei bine, va începe munca, dar va trebui să caute imediat un alt post, pentru că dorea să muncească pentru un om, nu pentru un despot.

După ce Catherine a trântit ușa, Fraser s-a rezemat de fotoliu și a zâmbit. Toate fetele erau oare atât de cinstite și atât de dornice de muncă? În mânia ei, cu ochii strălucind și buzele tremurând, Catherine a părut atât de lipsită de apărare, încât Fraser ar fi dorit să o ia în brațe, și să o protejeze. Trebuia să recunoască, fata aceasta avea un fel de strălucire demodată, care aproape că nu mai exista la fetele din ziua de azi. Era inimoasă, inteligentă și avea personalitate. Va deveni cea mai bună asistentă pe care a avut-o el vreodată. În sufletul lui, Fraser avea sentimentul că ea va deveni mai mult decât atât. Cât de mult, încă nu știa. S-a fript de foarte multe ori, încât sistemul de autoapărare intra în funcțiune de fiecare dată când era atins emoțional de o femeie. Și aceste momente au fost foarte rare. Pipa s-a stins. A aprins-o din nou și încă mai zâmbea. Puțin mai târziu, a chemat-o să-i dicteze ceva și Catherine s-a purtat politicos, dar rece. Aștepta ca Fraser să

spună ceva personal, ca să-i poată arăta cât de rece poate fi ea, dar el a fost distant și a păstrat tonul de muncă. Evident, gândi Catherine, a și uitat de incidentul de dimineață. Cât de insensibili sunt bărbații!

În ciuda sentimentelor personale, Catherine descoperi că noua ei muncă este fascinantă. Telefoanele zbârnăiau constant, iar numele persoanelor care sunau o umpleau de emoție. În prima săptămână, vicepreședintele Statelor Unite a sunat de două ori, apoi o mulțime de senatori, secretarul de stat și o actriță renumită care dorea publicitate pentru ultimul ei film. Săptămână s-a încheiat glorios cu un telefon primit de la însuși președintele Roosevelt, și Catherine a fost atât de emoționată, încât a scăpat receptorul și a întrerupt legătura.

În afară de telefoane, Fraser avea mereu întâlniri la birou, la club sau la restaurantele renumite, cu asemenea personalități. După primele câteva săptămâni, Fraser i-a permis Catherinei să-i fixeze întâlnirile și să rezerve mesele la restaurant. Începuse să știe pe cine dorea Fraser să întâlnească și pe cine nu. Munca i se părea atât de palpitantă încât după o lună uitase complet că dorea să-și găsească o nouă slujbă.

Legătura dintre Catherine și Fraser se menținea la nivelul politicos și impersonal, dar acum ea îl cunoștea mai bine și știa că această răceală nu era lipsă de prietenie. Era un fel de demnitate, un fel de zid care îl apăra de lume. Catherine avea sentimentul că Fraser era foarte, foarte singur. Meseria îi cerea să fie exuberant, dar ea simțea că avea o natură solitară. Simțea de asemenea că William Fraser era departe de ea. *Așa cum erau de altfel toți bărbații din America.*

Din când în când, se mai întâlnea cu Susie și cu prietenii ei, dar de cele mai multe ori prefera să meargă singură la teatru sau la film. L-a văzut pe Gertrude Lawrence și pe Danny Kaye, în „Doamna din întuneric” și „Viața cu tata”. L-a cunoscut pe tânărul actor Kirk Douglas, a iubit-o la nebunie pe Ginger Rogers, pentru că i se părea că seamănă cu ea. Într-o seară, la un spectacol cu „Hamlet”, l-a văzut pe Fraser într-o lojă, lângă o fată drăguță, îmbrăcată într-o rochie foarte costisitoare, pe care Catherine o admirase în revista „Vogue”. Nu știa cine este fata. Fraser își fixa singur întâlnirile intime și ea nu știa niciodată unde merge și cu cine. Când privi în jurul său, Fraser o văzu. A doua zi dimineața nu a spus nimic, până când nu a terminat de dictat.

— Cum ți-a plăcut „*Hamlet*”? a întregat-o.

— Piesa va fi întotdeauna bună, depinde însă foarte mult de spectacol.

— Mie mi-au plăcut actorii, spuse el. Cred că fata care a jucat rolul Ofeliei a fost foarte bună.

Catherine aprobă și se ridică să plece.

— Nu ți-a plăcut Ofelia? insistă Fraser.

— Dacă vrei neapărat să știți părerea mea, spuse Catherine cu grijă, nu cred că ar reuși să-și țină capul deasupra apei.

Se întoarse pe călcăie și plecă.

În seara aceea, când a sosit acasă, Susie o aștepta.

— Te-a căutat cineva.

— Cine?

— Un tip de la FBI. Te cercetează.

Dumnezeule, gândi Catherine. Au descoperit că sunt virgină și probabil că au o lege aici, la Washington, care pedepsește acest lucru. Cu voce tare spuse:

— De ce să mă cerceteze pe mine FBI-ul?

— Pentru că acum lucrezi în guvern.

— Oh!

— Ce mai face domnul Fraser al tău?

— Domnul Fraser al meu face bine, spuse Catherine.

— Crezi că m-ar plăcea?

Catherine o studie pe bruneta înaltă și mlădioasă.

— La micul dejun.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Catherine a început să le cunoască și pe secretarele de la celelalte birouri. Mai multe dintre ele aveau aventuri amoroase cu șefii lor, dar nu păreau să se consume dacă bărbații erau însurați sau nu. Toate o invidiau pe Catherine pentru că lucra pentru William Fraser.

— Cum arată cu adevărat Băiatul de Aur? întrebă una dintre fete, odată. Nu ți-a făcut avansuri?

— Oh, nu-și pierde vremea cu asta, spuse Catherine, sincer. Eu vin la birou în fiecare dimineață la ora nouă, ne tăvălim pe canapea până la ora unu și apoi facem pauza de prânz.

— Fii serioasă, spune-mi cum îl găsești?

— Irezistibil, minți Catherine.

După ultima ceartă, sentimentele ei față de William Fraser s-au îmblânzit considerabil. Nu a mințit-o când i-a spus că este un perfecționist. O certa de fiecare dată când făcea o greșeală, dar era

corect și înțelegător. L-a văzut abandonându-și propriile probleme pentru a-i ajuta pe ceilalți oameni care nu puteau face nimic pentru el. Da, îi plăcea foarte mult William Fraser, dar aceasta era numai problema lui.

Odată, când aveau foarte mult de lucru, Fraser a rugat-o pe Catherine să vină la el acasă să recupereze. Talmadge, șoferul lui Fraser, i-a așteptat în fața clădirii. Mai multe secretare care terminaseră lucrul priveau cu subînțeles spre Catherine, pe care Fraser o invita în mașină.

— Am să-ți ruinez reputația, spuse Catherine.

Fraser începu să râdă.

— Îți dau un sfat. Dacă vrei să ai o aventură amoroasă cu o persoană publică, fă-o în văzul lumii, afară.

— Și dacă răcesc?

— Vreau să spun, afișează-te cu bărbatul în locuri publice, în restaurante aglomerate, la teatru.

— La piese de Shakespeare? întrebă Catherine, naiv.

Fraser ignoră întrebarea.

— Oamenilor întotdeauna le plac explicațiile ascunse. În sinea lor, vor spune: „Aha, a scos-o pe... în public. Mă întreb cu cine se întâlnește în secret?” Oamenii nu cred niciodată ceea ce este evident.

— Interesantă teorie.

— Arthur Conan Doyle a scris o poveste despre cum poți înșela oamenii fluturându-le sub ochi adevărul. Nu-mi amintesc cum se numește.

— A scris-o Edgar Allan Poe și se numește „*Scrisoarea furată*”.

Chiar în momentul în care a scăpat cuvintele, Catherinei i-a părut rău. Bărbaților nu le plac fetele istețe. Dar ce conta acum? Ea nu era fata lui, îi era secretară.

Restul drumului l-au făcut în tăcere.

Casa lui Fraser din Georgetown parcă era decupată dintr-o carte de povești. Era o casă georgiană, cu patru etaje, veche, probabil de două sute de ani. Un valet în haină albă le-a deschis ușa.

— Frank, ți-o prezint pe domnișoara Alexander.

— Bună, Frank. Am vorbit la telefon, spuse Catherine.

— Da. Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară Alexander.

Catherine privi holul de primire. Avea o scară de lemn care ducea la etajul al doilea. Podeaua era din plăci de marmură, iar

din tavan atârnavă candelabre amețitor de frumoase. Fraser o privea.

— Ți place? o întrebă el.

— Dacă îmi place? Ah, da!

Bărbatul zâmbi și Catherine se întrebă dacă nu cumva a fost prea entuziastă — cum sunt fetele atrase de bogăție sau femeile acelea agresive despre care i-a povestit el.

— Este... este plăcut, adăugă ea, timid.

Fraser o privea ironic și Catherine avea sentimentul îngrozitor că el îi citea gândurile.

— Să intrăm în bibliotecă.

Catherine îl urmă într-o cameră în care de jur-împrejur erau rafturi pline cu cărți. Era o atmosferă de epocă, grațioasă și prietenească. Fraser continua să o studieze.

— Ei bine? întrebă el, foarte serios.

Catherine nu se mai lăsă prinsă pe picior greșit:

— Ei bine, spuse ea, este mai mică decât Biblioteca Congresului.

El izbucni în râs.

— Ai dreptate.

Frank intră în cameră aducând o frapieră de argint cu cuburi de gheață. O așeză lângă bar.

— La ce oră luați cina, domnule Fraser?

— La șapte treizeci.

— Am să-i spun bucătarului, spuse Frank și ieși din cameră.

— Bei ceva?

— Nimic, mulțumesc.

Fraser o privi din nou.

— Nu bei, Catherine?

— Nu beau când muncesc, spuse ea. Încurc P-ul și O-ul.

— Vrei să spui că încurci P-ul și Q-ul?

— Nu, P și O. La mașina de scris sunt una lângă alta.

— Nu știam.

— Nu dumneavoastră trebuie să știți. Eu trebuie să știu, de aceea mă plătiți regește.

— Cât te plătesc? întrebă Fraser.

— Treizeci de dolari pe săptămână și cina în cele mai frumoase case din Washington.

— Ești sigură că nu te răzgândești? Nu vrei să bei nimic?

— Nu, mulțumesc, spuse Catherine.

Fraser își turnă un martini, iar Catherine începu să se plimbe prin cameră studiind cărțile de pe rafturi. Toate erau titluri clasice și destul de multe erau în italiană și arabă. Fraser se apropie de ea.

— Vorbiți italiana și araba?

— Da. Am trăit o vreme în Middle East și am învățat, araba.

— Și italiana?

— O vreme am fost prieten cu o actriță italiană.

Catherine roși.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu indiscretă.

Fraser o privi amuzat și Catherine se simți ca o școlăriță. Nu mai știa dacă îl ura sau îl iubea pe William Fraser. Însă era sigură de un lucru. El era cel mai drăguț bărbat pe care l-a cunoscut vreodată.

Cina a fost excelentă. Au fost feluri franțuzești cu sosuri delicioase. La desert au mâncat jeleu de cireșe. Nu era de mirare că Fraser mergea la sala de gimnastică de trei ori pe săptămână.

— Cum ți-a plăcut? o întrebă el.

— Nu seamănă deloc cu mâncarea de la cantină, spuse ea zâmbind.

Fraser izbucni din nou în râs.

— Va trebui să merg și eu o dată la cantină.

— Eu n-aș merge dacă aș fi în locul dumneavoastră.

— Este atât de proastă mâncarea?

— Nu despre mâncare este vorba. Despre fete. Toate vă urmăresc.

— De unde știi tu?

— Tot timpul vorbesc despre dumneavoastră.

— Adică, pun întrebări despre mine?

— Cam așa ceva.

— Îmi imaginez că rămân cam supărate atunci când tu nu le spui nimic.

Catherine clătină șăgalnic din cap.

— Mare greșală. Eu inventez tot felul de povești despre dumneavoastră.

Fraser se așează comod în fotoliu.

— Ce fel de povești?

— Sunteți sigur că vreți să le aflați?

— Categorie.

— Păi, le spun că sunteți un căpcăun și urlați la mine toată

ziua.

— Ei, nu chiar toată ziua.

— Le spun că vă dați în vânt după vânătoare și purtați tot timpul în birou, în timp ce îmi dictați, o armă încărcată. Și le spun că mi-e teamă că într-o zi o să mă omorâți.

— Asta le menține curiozitatea trează.

— Se chinuie foarte mult să descopere cum sunteți cu adevărat.

— Dar tu știi cum sunt eu cu adevărat?

Vocea lui Fraser suna acum foarte grav. Un moment, Catherine îl privi drept în ochii lui albaștri, apoi întoarse privirea.

— Cred că da, răspunse ea.

— Cine sunt eu?

Catherine simți cum se încordează. Nu mai glumea și în tonul vocii simți ceva ciudat-tulburător. Nu-i răspunse.

Fraser o privi și zâmbi.

— Cred că persoana mea este un subiect plictisitor de conversație. Mai vrei desert?

— Nu, mulțumesc. Am mâncat pentru o săptămână.

— Să trecem la treabă.

Au lucrat până la miezul nopții. Fraser a condus-o pe Catherine la ușă, de unde a preluat-o Talmadge și a dus-o acasă.

Tot drumul spre casă s-a gândit numai la el. Forța, umorul și puterea lui de înțelegere. Cineva a spus odată că un bărbat trebuie să fie foarte puternic pentru a-și permite să fie și blând. William Fraser era foarte puternic. Seara aceasta a fost una dintre cele mai frumoase seri din viața ei și Catherine era îngrijorată. Se temea să nu se transforme într-o secretară geloasă care ura fiecare femeie care intra la șeful ei. Ei bine, ea nu va face așa ceva. Fiecare femeie din Washington alerga după Fraser. Ea nu avea de gând să se alăture acestei mulțimi.

Când Catherine intră în casă, Susie nu dormea, o aștepta. Sări imediat ce o văzu.

— Povestește! o impulsionă Susie. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spuse Catherine, calmă. Am luat cina împreună.

Susie o privea uluită.

— Cum adică? Nu ți-a făcut nici un avans?

— Nu, sigur că nu mi-a făcut avansuri.

Susie oftă.

— Trebuia să-mi dau seama. Probabil că i-a fost frică.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, scumpo, că te porți ca Fecioara Maria. Probabil că îi este teamă să te atingă măcar cu un deget, să nu te audă strigând „viol”, și să te vadă leșinată.

Catherinei îi ardeau obrazii.

— Pe mine nu mă interesează problema asta, opuse ea cu răceală. Și nu mă port ca Fecioara Maria.

Mă port ca Fecioara Catherine. Draga și bătrâna Sfânta Catherine. Nu a făcut decât să-și mute sfintele oseminte la Washington. În rest, nimic nu s-a schimbat. Funcționa la aceeași biserică.

În următoarele șase luni, Fraser a fost plecat în călătorii. A mers la Chicago, San Francisco și în Europa. Catherine avea destul de mult de lucru și totuși, fără Fraser biroul i se părea pustiu.

În această perioadă, biroul a fost invadat de un flux continuu de bărbați și Catherine s-a trezit deodată asediată de invitații. Din când în când era tentată să accepte. Dar nu a acceptat nici o invitație, în parte pentru că nu a interesat-o nici un bărbat în mod deosebit, în parte, pentru că simțea că Fraser nu ar fi fost de acord ca ea să amestece plăcerea cu munca. Chiar dacă Fraser a înțeles refuzurile ei constante, nu a spus niciodată nimic. A doua zi, după ce a luat cina la el acasă, i-a mărit salariul cu zece dolari pe săptămână.

Catherine simțea schimbarea ritmului de viață al orașului. Oamenii erau mai grăbiți, mai încordați. Ziarele anunțau cu litere de o șchioapă crizele prin care trecea Europa. Căderea Franței i-a afectat pe americani mai mult decât orice s-a întâmplat în Europa, pentru că ei au simțit invazia Franței ca pe o violare, o pierdere a libertății unei țări care a fost leagănul libertății.

A căzut și Norvegia, Anglia lupta pe viață și pe moarte, în timp ce între Germania, Italia și Japonia se semna un pact mutual. Toată lumea simțea că în mod inevitabil America va intra în acest război, într-o zi, Catherine l-a întrebat pe Fraser despre război.

— Cred că este doar o problemă de timp și ne vom implica și noi, îi spuse el gânditor. Dacă Anglia nu-l poate opri pe Hitler, va trebui să o facem noi.

— Dar senatorul Borah spune că...

— Crede că simbolul Americii ar trebui să fie un struț, o

întrerupse Fraser, furios.

— Ce veți face dacă va fi război?

— Voi fi erou.

Catherine și-l imaginează imediat, frumos, în uniformă de ofițer, mergând la război — imediat însă respinse ideea. I se părea stupid ca într-o epocă civilizată, oamenii să creadă că pot rezolva diferendele dintre ei omorându-se unul pe altul.

— Nu-ți face probleme, Catherine, îi întrerupse Fraser șirul gândurilor. O vreme nu se va întâmpla nimic. Iar atunci când se va întâmpla, vom fi pregătiți.

— Dar Anglia? Dacă Hitler hotărăște să o invadeze, Anglia va reuși să-i țină piept? Hitler are atât de multe tancuri și avioane, iar englezii nu au nimic.

— Vor avea, spuse Fraser, cu convingere. Foarte curând.

Apoi a schimbat subiectul și au început să muncească.

O săptămână mai târziu, ziarele anunțau agitate noua idee a lui Roosevelt, conceptul de „împrumut”. Așadar, Fraser a știut și a încercat să o liniștească fără a-i da alte informații.

Săptămânile zburau. Din când în când, Catherine accepta câte o întâlnire, dar de fiecare dată se trezea comparându-și însoțitorul cu William Fraser și se întreba de ce se mai deranjează să accepte întâlniri. Era conștientă că s-a ascuns sub o platoșă emoțională, dar nu știa cum să scoată capul în lume. Își spunea mereu că are o imaginație prea bogată, că nu este îndrăgostită de Fraser, dar nu se putea bucura de compania altor bărbați pentru că Fraser îi eclipsa pe toți.

Într-o seară târziu, Catherine lucra, când Fraser a intrat pe neașteptate în birou. Ea a tresărit violent.

— Ce naiba țin eu aici? O galeră cu sclavi?

— Am vrut să termin raportul acesta, spuse ea, să-l puteți lua mâine la San Francisco.

— Puteai să mi-l trimiți prin poștă, spuse el supărat.

Se așeză pe un scaun în fața ei și începu să o studieze.

— Nu ai altceva mai bun de făcut seara, decât să faci rapoarte plicticoase?

— Din întâmplare, am fost liberă astă-seară.

Fraser se rezemă de spătarul scaunului, își încrucișă degetele mâinilor, le puse sub bărbie și începu să o privească.

— Îți amintești ce ai spus în prima zi când ai intrat în acest birou?

— Am spus o mulțime de prostii.

— Ai spus că nu vrei să fii o simplă secretară, că vrei să fii asistenta mea.

— Atât m-a dus capul atunci, zâmbi ea.

— Dar acum știi mai multe.

— Nu înțeleg.

— Dar este foarte simplu, Catherine, spuse el cu blândețe. În ultimele trei luni ai fost cu adevărat asistenta mea. De acum înainte vei fi în mod oficial.

Ea îl privi uluită.

— Sunteți sigur că...?

— Nu te-am numit asistentă mai devreme pentru că mi-a fost teamă să nu te sperii. Dar acum știi și tu că poți face această muncă.

— Nu știu ce să spun, murmură Catherine. Eu... dumneavoastră... să știți că n-o să vă pară rău, domnule Fraser.

— Deja îmi pare rău. Asistentele mele îmi spun Bill.

În noaptea aceea, Catherine stătea în pat, cu ochii pe pereți, amintindu-și cum a privit-o el și cum a simțit ea. A adormit foarte târziu.

Catherine i-a scris tatălui său de mai multe ori, rugându-l să vină la Washington să o vadă. Abia aștepta să-i arate orașul, să-l prezinte noilor ei prieteni și lui Bill Fraser. La ultimele două scrisori nu a primit răspuns. Îngrijorată, l-a sunat pe unchiul său din Omaha.

— Cathy! Eu... tocmai doream să te sun.

Catherine tresări.

— Ce face tata?

Urmă o scurtă pauză.

— Bill.

— A avut un atac de cord. Am vrut să te sun mai devreme, dar tatăl tău m-a rugat să aștept până se face bine.

Catherine strânse cu putere receptorul.

— Este mai bine acum?

— Mă tem că nu, Cathy. Este paralizat.

— Vin imediat.

A intrat la Bill Fraser și i-a povestit totul.

— Îmi pare rău. Cu ce te pot ajuta?

— Nu știu. Vreau să plec la el imediat, Bill.

— Sigur.

Fraser ridică receptorul și sună în mai multe locuri. Șoferul a dus-o pe Catherine acasă, unde ea și-a luat câteva lucruri și apoi a dus-o la aeroport, unde Fraser îi rezervase un loc pentru avionul de Omaha.

Unchiul și mătușa ei o așteptau la aeroportul Omaha. Privindu-le cu înfrigurare fețele, Catherine a înțeles că a ajuns prea târziu. A intrat în clădirea unde ora depus tatăl său, pierdută și singură. Murise o parte din sufletul ei pe care nu o va putea recupera niciodată. Trupul tatălui ei era îmbrăcat în cel mai bun costum și stătea într-un sicriu modest. Timpul și greutatea constante ale vieții i-au micșorat trupul. Unchiul i-a întins Catherinei obiectele personale ale tatălui său, mici comori de o viață — cincizeci de dolari, câteva fotografii vechi, câteva note de plată, un ceas de mână, un briceag aproape ruginit și scrisorile scrise de ea, legate cu grijă cu o panglică, cu marginile roase de cât de des au fuseseră citite. Era o moștenire jalnică și inima Catherinei se frânse de durere. Visurile lui au fost atât de mărețe, iar reușitele atât de mici. Își aminti cât a fost de energic când era ea mică și cu câtă emoție îl întâmpina când venea acasă cu buzunarele pline de bani și brațele pline de cadouri. Își aminti minunatele lui invenții care nu au funcționat niciodată. Nu erau prea multe amintiri, dar atât avea de la el. Deodată, Catherine simți că ar fi vrut să-i spună atât de multe, ar fi vrut să facă pentru el atât de multe lucruri; întotdeauna era prea târziu.

L-au îngropat într-un mic cimitir de lângă biserică. Catherine plănuise să-și petreacă noaptea cu unchiul și mătușa și să plece cu trenul a doua zi, dar dintr-odată a simțit că nu e în stare să mai stea nici un minut în plus. A sunat la aeroport și-a rezervat un loc la primul avion de Washington. Bill Fraser o aștepta la aeroport. Părea cel mai natural lucru din lume ca el să fie acolo, să o aștepte, să aibă grijă de ea când avea nevoie de el.

În seara aceea, au mers la țară, într-un han vechi din Virginia și el a ascultat liniștit ce îi povestea ea despre tata. În mijlocul unei povestiri nostime, Catherine izbucni în plâns și, ciudat, nu s-a simțit stânjenită în fața lui Bill Fraser.

El i-a sugerat să-și ia câteva zile libere, dar ea avea nevoie să-și aibă mintea ocupată, să nu se gândească la moartea tatălui său. Devenise un obicei să ia cina împreună o dată sau de două ori pe săptămână. Se simțea foarte aproape de el.

Totul s-a întâmplat pe neașteptate. Au muncit la birou până

târziu. Catherine verifica niște hârtii, când l-a simțit pe Bill Fraser în spatele ei. Degetele lui îi atingeau gâtul, o mângâia încet.

— Catherine...

Ea se întoarse și îl privi, iar în secunda următoare ora în brațele lui. Simțea că îl cunoaște, că l-a sărutat de mii de ori până acum, simțea că acesta este trecutul și viitorul ei.

Atât de simplu, se gândi Catherine. *Mereu a fost simplu, dar eu nu am știut.*

— Ia-ți haina, dragă, spuse Bill. Mergem acasă.

În mașină, în drum spre Georgetown, au stat lipiți unul de altul. Fraser o ținea de umăr, blând și protector. Nu a cunoscut niciodată o asemenea fericire. Acum era sigură că este îndrăgostită de el și nu mai avea nici o importanță dacă și el o iubește. Va fi mulțumită dacă o va plăcea și atât. Când își aminti scena cu Ron Peterson, se cutremură.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Fraser.

Catherine își aminti camera de motel, cu oglinda spartă și murdară. Privi apoi chipul inteligent al bărbatului de lângă ea.

— Nu acum. Înghiți în sec. Trebuie să-ți spun ceva. Sunt virgină.

Fraser zâmbi și clătină din cap uimit.

— Incredibil. Cum naiba am reușit să mă încurc cu singura virgină din Washington?

— Să știi că eu am încercat să fac ceva, spuse ea onest, dar nu am reușit.

— Îmi pare bine că nu ai reușit.

— Adică, nu te deranjează lucrul acesta?

Fraser zâmbea din nou amuzat.

— Știi care este problema ta? o întrebă.

— Să aud!

— Te-ai gândit prea mult la asta.

— Nu mai spune!

— Trucul este să știi să te relaxezi.

Ea dădu din cap cu blândețe.

— Nu, dragul meu. Trucul este să te îndrăgostești.

O jumătate de oră mai târziu, mașina se oprea în fața casei. Fraser o conduse în birou.

— Vrei să bei ceva?

— Să mergem sus.

El o cuprinse în brațe și o sărută cu pasiune. La fel de pasionat

i-a răspuns și ea. *Dacă astă-seară nu merge cum trebuie, gândi Catherine, mă omor. Pur și simplu, mă omor.*

— Hai, spuse și o prinse de mână.

Dormitorul lui Bill Fraser avea amprenta masculinității. În capătul îndepărtat al camerei, era căminul și în fața lui o masă mică de mic dejun. Lângă un perete se afla un pat dublu, enorm. La stânga era garderoba și, lângă ea, o baie.

— Ești sigură că nu vrei să bei nimic? întrebă Fraser din nou.

— Nu simt nevoia.

O cuprinse din nou în brațe și o sărută. Ea simți căldura delicioasă care-i invadă trupul.

— Mă întorc imediat, spuse el.

Catherine îl văzu plecând. Era cel mai drăguț și cel mai minunat bărbat pe care l-a cunoscut. Rămase pierdută, gândindu-se la el, dar deodată realizează de ce a ieșit el din cameră. O lăsase să se dezbrace singură, să nu se simtă stânjenită. Catherine începu să se dezbrace repede. Un minut mai târziu, se privea în oglindă. Adio, Sfânta Catherine. Intră repede în pat.

Fraser se întoarse în dormitor, îmbrăcat într-un halat de mătase. Veni lângă pat și o privi intens. Părul ei negru contrasta puternic cu albul cearceafurilor, încadrându-i fața frumoasă. Era cu atât mai palpitant cu cât știa că totul s-a petrecut pe neașteptate.

Își dezbracă halatul și se așeză în pat lângă ea. În acel moment, Catherine îi spuse agitată:

— Nu am prezervativ. Crezi că am să rămân însărcinată?

— Să sperăm.

Îl privi uimită, deschise gura să îl întrebe ce a vrut să spună, dar el o săruta deja mângâindu-i cu blândețe trupul. Catherine uită de toate. Simți o durere ascuțită și neașteptată, apoi îl auzi întrebând-o:

— Acum?

Nu era sigură ce ar fi trebuit să se întâmple acum, dar răspunse:

— Da, apoi îl auzi strigând:

— Oh, Cathy!

Și totul s-a terminat.

— Pentru tine a fost frumos?

— Da, a fost minunat.

— Cu timpul, o să fie din ce în ce mai frumos, spuse el.

Catherine era bucuroasă că îi poate aduce această fericire și se străduia să nu se mai gândească la dezamăgirea pe care a simțit-o. Stătea în brațele lui, legănată de vocea lui mângâietoare. Acest lucru este important, ca doi oameni să se iubească și să se dăruiască unul altuia. A citit prea multe romane și a ascultat prea multe cântece de dragoste. A așteptat prea mult. Sau poate, dacă acesta era adevărul, trebuia să îl accepte — poate că era frigidă. Citindu-i gândurile, Fraser o strânse lângă el:

— Nu-ți face probleme dacă ești dezamăgită, draga mea. Prima dată este întotdeauna dureros.

Văzând că nu-i răspunde, Fraser se sprijini într-un cot și o privi îngrijorat.

— Cum te simți?

— Bine, se grăbi ea să răspundă. Ești cel mai bun iubit pe care l-am avut vreodată.

Îl sărută, absorbindu-i căldura, simțindu-se în siguranță, până când simți că îi dispare tensiunea și se relaxează. Abia acum era mulțumită.

— Vrei un coniac?

— Nu, mulțumesc.

— Eu am să beau unul. Un bărbat nu are în fiecare noapte șansa de a face dragoste cu o virgină.

— Te-a deranjat asta?

El o privi ciudat, încercă să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Nu, spuse, dar în vocea lui era o nuanță pe care Catherine nu a înțeles-o.

— Am fost...? înghiți în sec și continuă: adică, vreau să spun, m-am comportat bine?

— Ai fost minunată.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Știi de ce aproape că nu doream să mă culc cu tine? Îl întrebă ea.

— De ce?

— Mi-a fost teamă că n-ai să vrei să mă mai vezi.

Fraser izbucni în râs.

— Povești de neveste așezate spuse de mame îngrijorate, care vor să-și păstreze fiicele. Sexul nu-i îndepărtează pe oameni, Catherine. Îi apropie.

Și era adevărat. Niciodată nu s-a simțit mai aproape de cineva.

Poate că în exterior arăta la fel, dar Catherine știa că s-a schimbat.

Tânăra care a intrat mai devreme în casa aceasta a dispărut și în locul ei era o femeie. Femeia lui William Fraser. Căutările ei s-au încheiat. Până și FBI-ul trebuia să fie mulțumit.

NOELLE

Paris: 1941

6

Pentru unii, Parisul anului 1941 era un Corn al Abundenței; pentru alții, era infern. „Gestapo” devenise cel mai înspăimântător cuvânt, iar poveștile despre activitățile lui macabre au devenit principalul subiect de discuție. Reprimarea evreilor francezi a început aproape ca o glumă cu spargerea câtorva vitrine de magazin. Mai târziu însă, a fost organizată de eficientul Gestapo, într-un adevărat sistem de confiscare, segregare și exterminare.

Pe 29 mai, s-a emis o nouă ordonanță: „...o stea cu șase colțuri de dimensiunea palmei de la mână, cu contur negru. Trebuie făcută din material galben pe care se va scrie cu litere negre EVREU. Trebuie purtată la loc vizibil, în partea stângă, pe piept, cusută bine, de la vârsta de șase ani”

Nu toți francezii erau dispuși să se lase călcați în picioare de cizma germană. Un marchiz din Rezistența Franceză a luptat inteligent și cu îndârjire, iar când a fost prins, au avut parte de o moarte ingenioasă.

O tânără contesă a cărei familie avea un castel lângă Chartres a fost obligată să găzduiască aici cartierul general al Comandamentului German, timp de șase luni. În această perioadă, în castelul ei s-au ascuns cinci membri din familia marchizului.

Cele două grupuri nu s-au întâlnit niciodată, dar după trei luni părul contesei albise complet.

Germanii trăiau din plin statutul de cuceritor, dar pentru francezul obișnuit erau lipsuri de tot felul. De frig și de mizerie nu duceau lipsă francezii. Gazul de bucătărie era raționalizat și nu aveau nici un dram de căldură. Parizienii au supraviețuit iernilor geroase cumpărând rumeguș. În jumătate de apartament înmagazinau rumegușul, iar pe cealaltă jumătate o încălzeau cu

sobe speciale pentru rumeguș.

Totul lipsea, de la țigări la cafea și articole din piele. Francezii glumeau — nu conta ce mâncai, toate aveau același gust. Franțuzoaicele — cunoscute în mod tradițional drept cele mai elegante femei din lume — erau acum îmbrăcate cu haine încropite din blană de oaie și pantofi cu talpă de lemn. Când ieșeau pe străzile Parisului, tropoteau precum caii.

Chiar și botezurile au fost afectate de criză, pentru că nicăieri nu se găseau migdale, tradiționale pentru ceremonia de botez. Magazinele de dulciuri făceau liste pentru doritorii de migdale. Pe străzi erau câteva taxiuri, dar cel mai popular mijloc de transport erau cupeurile de două locuri trase de bicicletă.

Teatrul, ca întotdeauna în momentele de criză, înflorea. Oamenii își găseau evadarea din realitatea zdrobitoare de fiecare zi în sălile de cinema și de teatru.

Noelle Page a devenit peste noapte o mare stea. Geloșii din lumea teatrului spuneau că se afirmase numai datorită talentului lui Armand Gautier. Era adevărat că Gautier a lansat-o în carieră, dar în lumea teatrului circula o axiomă — nimeni nu putea face un star decât publicul, acel arbitru mercurial și nestatornic, acesta modela destinul unui actor. Iar pe Noelle publicul o adora.

Cât despre Armand Gautier, el regreta amarnic rolul pe care l-a jucat în propulsarea Noellei. Acum ea nu mai avea nevoie de el; o mai lega de el un simplu capriciu și trăia în permanență cu teama zilei când ea îl va părăsi. Gautier a muncit în teatru toată viața lui, dar niciodată nu a întâlnit un om ca Noelle. Era ca un burete nesățios, învățase tot ce a trebuit și cerea mereu mai mult. A fost fantastică metamorfozarea ei, de la expresivitatea exterioară până la capacitatea de a da strălucite interioară personajelor. Gautier a știut de la bun început că Noelle va fi un star — nu s-a îndoit niciodată — dar a rămas uluit când și-a dat seama că țelul ei nu era să devină star. Adevărul era că pe Noelle nu o interesa actul teatral.

La început, lui Gautier nu i-a venit să creadă. Statutul de star era tot ce-și dorea mai mult o actriță, era vârful piramidei. Dar pe Noelle nu o interesa, iar Gautier nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce își dorea ea. Era un mister, o enigmă și, cu cât îi răscolea Gautier adâncimile, cu atât mai greu devenea de descifrat. Gautier era mândru de faptul că îi înțelegea pe oameni, în mod deosebit pe femei și faptul că nu știa absolut nimic despre

femeia cu care trăia și pe care o iubea, îl înnebunea. I-a cerut Noellei să se căsătorească cu el. Ea i-a răspuns simplu:

— Da, Armand, iar în secunda următoare el a înțeles că acest lucru nu însemna mai mult decât logodna ei cu Philippe Sorel și Dumnezeu mai știe cu câți alți bărbați. A înțeles că această căsătorie nu va avea niciodată loc. Când Noelle va fi pregătită, îl va părăsi.

Gautier era convins că toți bărbații care o întâlneau încercau să o convingă să se culce cu ei. De asemenea, știa de la prietenii lui invidioși că nici unul nu reușise până acum.

— Norocosule, i-a spus unul din prieteni. Probabil că te simți ca un taur. Eu i-am oferit un yacht, un Castel cu servitori în Antile și a râs de mine.

Un alt prieten, bancher, i-a spus:

— În sfârșit, am descoperit un lucru pe care nu-l poți cumpăra cu bani.

— Noelle?

— Da. I-am spus să spună o sumă. A rămas impasibilă. Ce-i dai tu, dragul meu?

Și Armand Gautier ar fi dorit să știe răspunsul la înrebare.

Gautier își aminti momentul când a găsit prima piesă pentru ea. Nu a citit mai mult de zece pagini și și-a dat seama că era exact rolul potrivit pentru ea. Era un tur de forță, o dramă despre o femeie al cărui soț plecase în război. Într-o zi, la ea acasă a venit un soldat care i-a spus că a fost prieten cu soțul ei pe frontul rusesc. Femeia s-a îndrăgostit de soldat neștiind că era un ucigaș psihopat și că viața ei este în pericol. Rolul era excepțional și Gautier a acceptat să regizeze piesa, cu condiția ca Noelle să joace rolul principal. Toți au fost refractari la ideea că li se cerea să aducă o necunoscută, dar au acceptat o audiere. Gautier s-a grăbit spre casă să-i dea Noellei vestea cea mare. Ea a venit la el pentru că dorea să devină stea, iar acum el îi putea îndeplini dorința. Își spunea că lucrul acesta îi va apropia, că ea îl va iubi cu adevărat, se vor căsători și ea va fi a lui pentru totdeauna.

Dar când Gautier i-a dat vestea, Noelle l-a privit impasibilă și a spus:

— Este minunat, Armand, mulțumesc.

Exact același ton, de parcă îi mulțumea că i-a aprins o țigară.

A privit-o îndelung, realizând că într-un fel ciudat Noelle era

bolnavă. Murise în ea o anumită emoție sau poate că nu a avut-o niciodată. Știa acest lucru dar nu-i venea să creadă, pentru că ceea ce vedea lângă el era o fată frumoasă și afectuoasă care îi îndeplinea toate capriciile și nu-i cerea nimic în schimb. Pentru că o iubea, Gautier a alungat aceste dubii și au început să lucreze la piesă.

La audiție, Noelle a fost strălucită și a primit rolul fără drept de apel. Când piesa a avut premiera, după două luni, Noelle a devenit peste noapte cea mai mare actriță din Franța. Criticii erau pregătiți să o atace pentru că știau că Gautier și-a adus amanta, lipsită de experiență, în rolul principal și era prea delicioasă situația pentru ca ei să nu profite de ea. Dar ea i-a cucerit pe toți. Toți căutau superlative descriindu-i jocul și frumusețea. Piesa a fost un succes.

În fiecare seară după spectacol, cabina Noellei se umplea de vizitatori. Îi primea pe toți: cizmari, soldați, milionari, vânzătoare, și îi trata pe toți cu aceeași politețe și răbdare. Gautier o privea uluit. Parcă ar fi o prințesă care își primește supușii, gândea el.

Timp de un an, Noelle a primit de la Marsilia trei scrisori. Le-a rupt nedeschise și în cele din urmă scrisorile au încetat să sosească.

În primăvară, Noelle a primit un rol într-un film al cărui director era Armand Gautier. Și filmul a fost un succes. Gautier se minuna cu câtă răbdare dădea Noelle interviuri și accepta să fie fotografiată. Cei mai mulți dintre actori urau acest lucru și o făceau doar pentru a fi cunoscuți. Noelle era indiferentă acestor motivații. Schimba mereu subiectul când Gautier o întreba de ce nu dorește să se odihnească în sudul Franței, când la Paris era frig, de ce acceptă să pozeze pentru reviste. Oricum, Gautier ar fi rămas împietrit dacă ar fi cunoscut adevăratul motiv. Motivația Noellei era foarte simplă.

Ea făcea totul pentru Larry Douglas.

Când poza pentru fotografi, își imagina cum fostul el amant cumpără revista și îi vede poza pe copertă. Când juca o scenă într-un film, și-l imagina pe Larry Douglas într-un fotoliu, privind-o cu pasiune. Dorea ca toată munca ei să-i amintească de el, să fie un mesaj din trecut, să fie un semnal care să-l aducă înapoi la ea; numai atât își dorea Noelle, ca el să se întoarcă la un, pentru ca ea să îl distrugă.

Datorită lui Christian Barbet, Noelle avea un dosar voluminos

despre Larry Douglas. Micuțul detectiv se mutase din biroul ponosit într-un apartament mare și luxos din strada Richer, lângă Folies-Bergeres. Prima dată când Noelle l-a vizitat în noul său birou, l-a privit surprinsă.

— L-am închiriat ieftin. Au fost birouri ocupate de evrei.

— Ai spus că ai noutăți pentru mine, spuse Noelle, tăindu-i scurt entuziasmul.

Plăcerea se evaporă de pe chipul lui Barbet.

— Ah, da.

Într-adevăr avea noutăți. Era foarte greu să obții informații din Anglia, chiar sub nasul nemților, dar Barbet avea metodele lui. Mituise marinari de pe vapoare neutre care să-i aducă scrisorile de la o agenție din Londra, dar aceasta era numai una din sursele lui. A apelat și la patriotismul mișcării de rezistență, la umanismul Crucii Roșii internaționale, la negustorii de pe piața neagră. Tuturor le spunea de fiecare dată altă poveste, iar informațiile veneau continuu.

Acum luă raportul de la birou.

— Prietenul dumneavoastră a fost doborât deasupra Canalului Mânecii, spuse fără altă introducere.

Din colțul ochilor o privea pe Noelle așteptând să o vadă doborâtă de durere și să se bucure de durerea ei. Dar expresia de pe chipul Noellei nu s-a schimbat, îl privi doar și spuse sigură de ea:

— A fost salvat.

Barbet o privi uluit și înghiți în sec.

— Da, a fost salvat de o barcă a Marinei Britanice, dar în sinea lui se întrebă de unde naiba știa femeia.

Totul îl uluia la femeia aceasta. În calitate de clientă, nu o putea suporta și ar fi vrut să renunțe la ea, dar știa că ar face o prostie.

Odată a încercat să îi facă avansuri, lăsând-o să se înțeleagă că serviciile lui ar costa mai puțin, dar Noelle l-a respins atât de brutal încât el s-a simțit ca o insectă și pentru asta nu o va ierta niciodată. În sinea lui și-a promis că o va face să plătească pentru acest refuz.

Acum, Noelle era în biroul lui și îl privea dezgustată. Barbet trecu în revistă raportul dorind să scape cât mai repede de ea.

— Escadronul lui a fost mutat la Kirton, în Lincolnshire. Piletează tot Hurricanes și...

Dar Noelle era interesată de altceva.

— Logoda lui cu fiica amiralului s-a rupt, nu-i așa?

Barbet o privi surprins și bolborosi:

— Da. Fata a aflat de celelalte aventuri.

Parcă ar fi citit deja raportul. Noelle nu-l citise, dar nu avea nici o importanță. Firul de ură care o lega pe Noelle de Larry Douglas era atât de puternic încât aproape nimic nu i se putea întâmpla lui fără ca ea să nu simtă. Noelle luă raportul și plecă. Ajunsă acasă, îl citi cu atenție, apoi îl așeză în dosarul cu celelalte.

Într-o vineri seara, după spectacol, Noelle se afla în cabina ei, demachiindu-se, când auzi o bătaie în ușă și Marius, portarul bătrân și infirm, intră în cameră.

— Vă rog să mă iertați, domnișoară Page, un domn m-a rugat să vă aduc asta.

Noelle privi prin oglindă și văzu că bătrânul are în mână o vază costisitoare și un buchet enorm de trandafiri roșii.

— Așează-le acolo, Marius.

Era noiembrie târziu și nimeni la Paris nu a mai văzut trandafiri de trei luni de zile. Erau peste patruzeci, aveau încă rouă pe petale. Curioasă, Noelle se apropie și luă biletul din flori: „*Pentru minunata Fraülein Page. Doriți să luați cina cu mine? General Hans Scheider*”.

Și florile și vaza erau extrem de scumpe. Generalul și-a dat multă silință să le găsească.

— Dorește un răspuns, spuse bătrânul.

— Spune-i că eu nu mănânc niciodată seara, iar acestea ia-le și du-le soției tale.

Bărbatul o privi uluit.

— Dar generalul...

— Asta este tot, Marius.

Marius dădu din cap, luă vaza și ieși. Noelle știa că va povesti tuturor cum a sfidat ea un general german. A mai făcut-o și altădată și francezii o priveau ca pe o eroină. Era ridicol. Adevărul era că Noelle nu avea nimic împotriva nemților, pur și simplu îi trata cu indiferență. Ei nu aveau loc în planurile ei, îi tolera și aștepta ziua când se vor întoarce la ei acasă. Știa că dacă se va încurca cu vreun neamț, va avea de suferit. Poate că nu acum, dar nu prezentul o interesa pe Noelle; ci viitorul. Era convinsă că Al Treilea Reich nu va conduce niciodată lumea. Orice student cunoscător de istorie știa că toți cuceritorii deveneau până la urmă marii învinși. Între timp, ea nu va face nimic care să îi întoarcă

împotriva ei pe concetățenii săi francezi. Nu o afecta deloc ocupația germană și, când venea vorba de asta, evita orice discuție.

— Nu te interesează că nemții au ocupat Franța? o întreba Armand Gautier, fascinat de atitudinea ei.

— Ce importanță ar avea dacă m-ar interesa?

— Dar nu aceasta este problema. Dacă toți ne-am purta ca tine am fi un popor de damnați.

— Oricum, suntem damnați, nu?

— Nu și dacă vom crede în voință. Tu crezi că viața noastră este programată de la naștere?

— Într-o oarecare măsură. Atunci ne primim corpul, casa noastră de o viață, dar acest lucru nu înseamnă că nu ne putem schimba. Putem deveni orice dorim să fim.

— Exact ceea ce gândesc și eu. De aceea trebuie să luptăm împotriva nemților.

— Pentru că Dumnezeu este de partea noastră?

— Da, răspunse el.

— Dacă există Dumnezeu, spuse Noelle, și El i-a creat, atunci El trebuie să fie și de partea lor.

În octombrie, când au aniversat primul succes al lui Noelle, teatrul a dat o petrecere în cinstea ei, la *Tour d'Argent*. Un amestec de oameni: actori, bancheri, oameni de afaceri influenți, erau prezenți. Cei mai mulți dintre ei erau francezi, dar erau și germani, unii chiar în uniforme și, fără excepție, toți erau însoțiți de fete franceze. Ba nu, era totuși o excepție, un ofițer german cam de patruzeci de ani, cu o față inteligentă, ochii profunzi albaștri și trupul athletic. Avea o cicatrice de la tâmplă până la bărbie. Noelle știa că el a privit-o toată seara, deși nu s-a apropiat de ea.

— Cine este bărbatul acela? întrebă ea pe cineva din apropiere.

Omul o privi surprins.

— Ciudat să mă întrebți așa ceva. Eu credeam că este prietenul tău. Este generalul Hans Scheider. Face parte din Comandament.

Noelle își aminti trandafirii și biletul.

— De ce crezi că este prietenul meu?

— Am presupus în mod normal... vreau să spun, știi doar că fiecare piesă și fiecare film produs în Franța trebuie să fie acceptat de germani. Când cenzorii au încercat să oprească noul tău film, generalul în persoană a dat aprobarea.

În acel moment, Armand Gautier a adus pe cineva să-l prezinte Noellei și conversația s-a întrerupt.

Noelle nu i-a mai acordat nici o atenție generalului Scheider.

În seara următoare, când a venit în cabină a găsit un alt buchet de trandafiri, într-o vază mai mică, cu un bilet: „*Poate că ar fi trebuit de la început să facem un pas mai mic. Te pot vedea? Hans Scheider*”.

Noelle rupse biletul și aruncă florile la coș.

După noaptea aceea, Noelle deveni conștientă de faptul că la fiecare petrecere la care mergea cu Armand Gautier, generalul Scheider era prezent. Întotdeauna stătea în umbră și o privea. Se întâmpla prea des pentru a fi o coincidență. Noelle știa că îi era foarte greu generalului să afle unde merge ea și să obțină invitații în aceleași locuri.

Se întreba de ce era atât de interesat, dar nu o deranja cu adevărat. Din când în când, Noelle se distra acceptând o invitație și refuzând să participe la petrecere, iar a doua zi întreba gazda dacă a venit și generalul Scheider. Răspunsul era de fiecare dată „Da”.

În ciuda pedepselor îngrozitoare pe care le dădeau germanii trădătorilor, sabotajul înflorea la Paris. După grupul marchizului, au fost zeci de alte grupuri mai mici, francezi iubitori de libertate care și-au riscat viețile luptând cu dușmanii. Omorau soldați germani, aruncau în aer camioanele cu provizii, minau podurile și trenurile. Activitățile lor erau urmărite zilnic, denunțate ca infamii, dar pentru francezi ele erau fapte de eroism. În toate ziarele se strecura din ce în ce mai des numele unui bărbat — era poreclit *Le Cafard*, gândacul, pentru că reușea să pătrundă peste tot, se strecura și Gestapoul nu reușea să-l prindă. Nimeni nu știa cine este. Unii credeau că este englez; o altă teorie susținea că este agent al generalului De Gaulle, conducător al Forțelor de Eliberare; iar alții spuneau că este un german nemulțumit. Oricine ar fi fost acesta, tot Parisul era împânzit de desene cu gândaci care apăreau peste noapte pe clădirile sau chiar în interiorul cartierului general al armatei germane. Gestapoul își concentra toate forțele să îl prindă. Un singur lucru era însă sigur. *Le Cafard* devenise erou popular.

Într-o după-amiază ploioasă de decembrie, Noelle participa la vernisajul unei expoziții de artă a unui tânăr artist pe care îl cunoșteau ea și Armand. Era în strada Faubourg St. Honore. Sala

era foarte aglomerată. Participau multe personalități și fotografi forfoteau. În timp ce Noelle se deplasa de la un tablou la altul, simți o mână pe brațul ei. Se întoarse și o văzu pe Madame Rose. Abia după câteva secunde o recunoscuse. Fața urâtă nu se schimbaseră, totuși părea cu douăzeci de ani mai bătrână, parcă trecuse printr-o alchimie a timpului. Era îmbrăcată cu o haină neagră și undeva, în profunzimea minții sale, Noelle se gândi că nu are steaua galbenă pe care să scrie EVREU.

Noelle începu să vorbească, dar bătrâna o opri strângând-o tare de braț.

— Poți veni să ne întâlnim? șopti abia auzit. La *Les Deux Magots*.

Înainte ca Noelle să poată răspunde, Madame Rose dispăru în mulțime și ea se trezi înconjurată de fotografi. Poza și le zâmbea, dar în mintea ei își aminti de Madame Rose și nepotul ei Israel Katz. Ei au fost buni cu ea. Israel i-a salvat de două ori viața. Se întreba ce dorea Madame Rose. Bani, probabil.

Douăzeci de minute mai târziu, Noelle se strecura în stradă și lua un taxi. A plouat toată ziua cu intermitență. Și acum ploua. Taxiul se opri în fața cafenelei *Les Deux Magots* și Noelle ieși în frigul mușcător. Un bărbat, înfășurat într-o haină de ploaie și o pălărie cu boruri largi, apăru lângă ea ca din pământ. I-a trebuit un moment înainte să-l recunoască. Ca și mătușa lui, părea mai bătrân, iar schimbările erau mult mai profunde. Avea un fel de autoritate, de forță pe care nu o avusese înainte. Era mai slab și ochii îi erau încercânați de parcă nu dormise zile la rând. Noelle observă că nici el nu are steaua galbenă.

— Să mergem din ploaia asta, spuse Israel Katz.

O luă pe Noelle de mână și o trase în cafenea. Erau cam zece consumatori, toți francezi. Se așezară la o masă dintr-un colț întunecat.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

Israel își scoase pălăria udă și Noelle îi studie fața. Și-a dat seama imediat că nu pentru bani a chemat-o. O privea.

— Tot frumoasă ești, Noelle, îi spuse liniștit. Ți-am văzut toate filmele și toate piesele. Ești o mare actriță.

— De ce nu ai venit niciodată la mine?

Israel ezită, apoi zâmbi timid.

— Nu am vrut să te stânjenesc.

Noelle îl privi fix și abia mai târziu a înțeles ce a vrut el să spună. Pentru ea, „evreu” era doar un cuvânt care apărea din când în când în ziare; dar cum trebuie să fi fost viața de evreu într-o țară unde doreau să te extermină, mai ales când erai născut în acea țară?

— Îmi aleg singură prietenii, spuse Noelle. Nimeni nu îmi spune cu cine să mă întâlnesc.

Israel îi zâmbi obosit.

— Nu-ți risipi curajul. Folosește-l acolo unde este nevoie de el.

— Povestește-mi despre tine, îl rugă ea.

— Am avut o viață lipsită de strălucire. Am devenit chirurg. Am studiat cu doctorul Angibouste. Ai auzit de el?

— Nu.

— Este un mare chirurg. Am fost protejatul lui. Apoi au venit germanii și mi-au ridicat dreptul de a practica medicina. Își privi mâinile frumos modelate, de parcă erau ale altcuiva. Acum sunt dulgher.

Noelle îl privi îndelung.

— Atât?

Israel o studie surprins.

— Desigur. De ce?

Noelle alungă gândul care o săcâia.

— Nimic. De ce ai vrut să mă vezi?

El se apropie și îi spuse în șoaptă:

— Am nevoie de ajutor. Un prieten...

În acel moment ușa se deschise și patru soldați germani în uniforme verzi-cenușii intrară în bistro însoțiți de un caporal. Caporalul strigă cu voce tare: „Achtung! Dorim să vă vedem actele de identitate”.

Israel Katz încremeni. Noelle îi văzu mâna strecurându-se în buzunarul hainei. Ochii săi aruncară o privire rapidă spre holul care ducea la ieșirea din spate, dar un soldat se îndrepta deja spre ea. Israel șopti agitat:

— Pleacă de lângă mine. Îndreaptă-te spre ieșire. Acum!

— De ce? întrebă Noelle.

Germanii examinau actele de identitate ale clienților de la masa de lângă ușa.

— Nu mai pune întrebări, îi ordonă el. Pleacă!

Noelle ezită un moment, apoi se ridică în picioare și porni spre ușa. Soldații se apropiau de a doua masă. Israel împinse scaunul

pentru a-și face loc. Mișcarea bruscă a atras atenția celor doi soldați. S-au îndreptat imediat spre el.

— Actul de identitate.

Nici ea nu știa de ce, dar Noelle era convinsă că pe Israel îl căutau soldații, că el va încerca să scape, iar ei îl vor omori. Nu avea nici o șansă. Se întoarse din drum și îi vorbi:

— Francois, întâziem la teatru. Plătește și să mergem.

Soldații o priviră surprinși. Noelle se apropia de masă. Caporalul Schulz se apropie de ea. Era un băiat de vreo douăzeci de ani, blond, rumen în obraz.

— Sunteți împreună cu omul acesta, Fraülein?

— Sigur că da. Nu aveți altceva mai bun de făcut decât să hăituiți cetățenii cinstiți? întrebă Noelle, furioasă.

— Îmi pare rău, Fraülein, dar...

— Nu sunt nici o Fraülein! se răsti Noelle. Eu sunt Noelle Page. Joc la *Varietes Theatres* și bărbatul acesta joacă în aceeași piesă cu mine. Astă-seară când voi lua cina cu dragul meu prieten, generalul Hans Scheider, îl voi informa despre comportarea voastră și va fi furios.

Noelle văzu că, în sfârșit, caporalul o recunoaște, dar nu își dădu seama dacă din pricina numelui ei sau a numelui generalului.

— Îmi pare rău, Fraülein, se bâlbâi tânărul. Sigur că v-am recunoscut. Se întoarse spre Israel Katz, care stătea cu mâna în buzunar. Pe acest domn nu îl recunosc.

— L-ai recunoaște dacă voi, barbarii, ați merge și la teatru, spuse Noelle cu dispreț. Suntem arestați sau putem pleca?

Tânărul caporal știa că toți ochii îl priveau. Trebuia să ia o hotărâre de moment.

— Sigur că da. Fraülein și prietenul său nu sunt arestați. Îmi cer scuze dacă v-am supărat, eu...

Israel Katz îl privi pe soldat și spuse cu răceală:

— Plouă, caporal. Poate că unul din soldați ne cheamă un taxi.

— Sigur că da. Imediat.

Israel urcă în taxi împreună cu Noelle, în timp ce soldatul german îi privea în ploaie. Când taxiul s-a oprit la semafor, după trei blocuri, Israel a deschis ușa, a strâns-o pe Noelle de mână și fără un cuvânt a dispărut în noapte.

La ora șapte seara, când Noelle a intrat în cabină, o așteptau doi bărbați. Unul dintre ei era tânărul caporal de la bistro. Celălalt

era îmbrăcat în haine civile. Era un albinos chel, cu ochii roz, dădea impresia că este un fetus nedevelopat. Avea cam treizeci de ani, vocea stridentă, aproape feminină, care îți trimitea fără urmă de îndoială ace de gheață pe șira spinării.

— Domnișoara Noelle Page?

— Da.

— Sunt colonelul Kurt Mueller, de la Gestapo. Cred că l-ai întâlnit deja pe caporalul Schultz.

Noelle se întoarse indiferentă spre caporal.

— Nu, nu cred că l-am întâlnit.

— Astăzi după-amiază, la Cafeehause, spuse caporalul.

Noelle se întoarse spre Mueller.

— Eu întâlnesc foarte mulți oameni.

— Trebuie să fie dificil să-i ții minte pe toți, mai ales când ai atât de mulți prieteni francezi, Fraülein.

— Exact.

— De exemplu, prietenul acela cu care erai astăzi după-amiază. Se opri și o privi cercetător. I-ai spus caporalului Schultz că jucați împreună în spectacol.

Noelle îl privi surprinsă pe omul de la Gestapo.

— Caporalul a înțeles greșit.

— Nein, Fraülein, spuse caporalul, indignat. Ați spus...

Colonelul îi întoarse o privire înghețată și băiatul, se opri în mijlocul propoziției.

— Poate că așa este, spuse Kurt Mueller, conciliant. Se poate întâmpla atunci când vorbești o limbă străină.

— Este adevărat, acceptă Noelle.

Din colțul ochilor văzu cum caporalul roșește de furie, dar nu îndrăznește să mai vorbească.

— Îmi pare rău că v-am deranjat pentru un fleac.

Noelle simți cum se relaxează și abia atunci își dădu seama cât a fost de încordată.

— Nu e nici o problemă, spuse ea. Poate că vă pot oferi bilete la spectacol.

— Eu am văzut piesa, spuse omul Gestapoului, iar caporalul Schultz a cumpărat deja bilet. Oricum, mulțumim. Porni spre ușă, dar se opri. Când i-ați spus caporalului Schultz că este barbar, s-a hotărât să cumpere un bilet la spectacolul de astă-seară. A privit toate fotografiile actorilor din hol; dar nu l-a găsit pe prietenul de la cafenea. De aceea m-a anunțat pe mine.

Inima Noellei începu să bată cu putere.

— Apropos, domnișoară, dacă nu este actor, cine este el?

— Un... un prieten.

— Numele? Vocea albinețului era moale, dar avea inflexiuni periculoase.

— Ce contează asta?

— Prietenul dumitale seamănă cu descrierea unui criminal pe care îl căutăm noi. Ni s-a semnalat prezența lui astăzi, după-amiază, în piața St. Germain des Pres.

Noelle îl privea și gândea febril.

— Cum se numește prietenul dumitale? insistă colonelul Mueller.

— Nu... nu știu.

— Atunci, era un străin?

— Da.

Bărbatul o privi fix și ea simți sfredelul ochilor roz.

— Dar ai stat cu el la masă. Ai oprit soldații să nu-i controleze actele. De ce?

— Mi-a fost milă de el, spuse Noelle. A venit la mine...

— Unde?

Noell gândea cu rapiditate. Poate că i-a văzut cineva intrând împreună în bistro.

— În fața cafenelei. Mi-a spus că este căutat de soldați pentru că a furat zarzavaturi pentru soția și copiii lui. Mi s-a părut o crimă minoră și... îl privi pe Mueller rugător... l-am ajutat.

Mueller o studie câteva momente, apoi dădu din cap, admirativ.

— Acum înțeleg de ce sunteți o actriță atât de renumită. Zâmbetul albinețului dispăru și când vorbi din nou vocea lui era mai moale și mai amenințătoare.

— Să îți dau un sfat, domnișoară Page. Noi dorim să fim prieteni cu francezii. Vrem ca voi să fiți prietenii și aliații noștri. Dar acei care îi ajută pe dușmanii noștri, devin dușmanii noștri. Îl vom prinde pe prietenul dumitale, domnișoară, iar când îl vom prinde îl vom interoga și, îți promit eu, va vorbi.

— Nu am motive să-mi fie teamă, spuse Noelle.

— Greșești. Abia îl mai putea auzi. De mine trebuie să-ți fie teamă.

Colonelul făcu un semn caporalului și porniră spre ușă. Dar se întoarse încă o dată:

— Dacă ai vești de la prietenul tău, îmi raportezi personal,

imediat. Dacă nu o vei face...

Îi zâmbi și ieși pe ușă.

Noelle se prăbuși într-un scaun, epuizată. Știa că nu a fost convingătoare, dar au luat-o prin surprindere. Îi trecură prin minte câteva povești despre Gestapo și o trecură fiorii. Dacă îl prindeau pe Israel Katz și el vorbea? Le-ar putea spune că au fost prieteni și că Noelle a mințit spunând că nu îl cunoaște. Dar nu era acesta un lucru foarte important. Numai dacă... numele care îi trecuse prin minte în restaurant începu din nou să o obsedeze. *Le Cafard*.

După o jumătate de oră, când ieși pe scenă, Noelle reuși să-și alunge toate gândurile și se concentrează asupra personajului. A avut un public cunoscător care a chemat-o de multe ori la rampă, ovaționând-o. Îndreptându-se spre cabină, mai auzea ovațiile. Așezat pe un scaun în cabina sa, o aștepta generalul Hans Scheider. Când Noelle intră, el se ridică în picioare și îi spuse politicos:

— Am fost informat că avem întâlnire în seara aceasta, pentru cină.

Au mâncat pe malul Senei, la restaurantul *Le Fruit Perdu*, la douăzeci de mile în afara Parisului. Ploaia se oprise și noaptea era rece, dar plăcută. Generalul nu a făcut nici o referire la incidentul de peste zi, până când nu au terminat de mâncat. Noelle a fost tentată să nu iasă cu el, dar de data aceasta a hotărât că era necesar; trebuia să știe cât știau germanii și ce necazuri îi puteau face.

— Astăzi după-amiază, am primit un telefon de la Cartierul General al Gestapoului, începu generalul. M-au informat că ai spus față de caporalul Schultz că astă-seară vei lua masa împreună cu mine. Noelle îl privi, dar nu spuse nimic. El continuă: am hotărât că ar fi foarte neplăcut pentru dumneata dacă te-aș refuza și extrem de plăcut pentru mine dacă aș accepta. Și iată-ne, îi zâmbi el.

— Este ridicol, protestă Noelle. Am ajutat un amărât care a furat niște zar...

— Nu! Vocea generalului era foarte dură. Nu face greșeala de a crede că toți germanii sunt proști. Dar mai ales nu subestima Gestapoul.

— Nu au nici o legătură cu mine, domnule general.

El contura cu degetul gura paharului.

— Colonelul Mueller te suspectează că ai ajutat un om pe care îl cauți de multă vreme. Dacă este adevărat, ai intrat într-o încurcătură groaznică. Colonelul Mueller nu iartă și nu uită. Pe de altă parte, continuă el cu grijă, dacă nu îl mai vezi pe prietenul tău, se va uita totul. Vrei un coniac?

— Te rog.

Generalul comandă două pahare cu Napoleon.

— De câtă vreme trăiești cu Armand Gautier?

— Sunt convinsă că știi răspunsul, spuse Noelle.

Generalul Scheider zâmbi.

— Da, îl știu. De fapt am vrut să te întreb de ce ai refuzat să iei masa cu mine. Din cauza lui Gautier?

— Nu.

— Înțeleg, spuse el țeapăn. Nota din vocea lui o surprinse.

— Parisul este plin de femei, spuse Noelle. Sunt sigură că ai avut de unde alege.

— Nu mă cunoști, spuse generalul calm, dacă m-ai cunoaște nu ai spune așa ceva. Părea aproape stânjenit. La Berlin am soție și copil. Îi iubesc foarte mult, dar nu i-am văzut de mai mult de un an și nu știu dacă îi voi mai vedea.

— Cine v-a obligat să veniți la Paris? îl întrebă Noelle, îndârjită.

— Nu aveam intenția să-ți cer compasiune. Doream doar să mă explic. Nu sunt un bărbat promiscuu. De când te-am văzut prima dată pe scenă, s-a întâmplat ceva cu mine. Am dorit foarte mult să te cunosc. Aș fi vrut să fim buni prieteni.

Era un fel de demnitate în vorbele lui.

— Nu-ți pot promite nimic, spuse Noelle.

— Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Pentru că Noelle nu avea de gând să îl mai întâlnească. Plin de tact, generalul Scheider schimbă subiectul. Au vorbit despre teatru și Noelle a descoperit cu uimire că el avea cunoștințe foarte vaste. Avea o minte eclectică și o inteligență profundă. Trecea de la un subiect la altul, se oprea pe subiectele de interes comun. Dădea un spectacol cu multă măiestrie și Noelle era amuzată. Și-a dat toată silința să afle totul despre ea. Pe fiecare centimetru arăta ca un general german, în uniforma verde-cenușiu, puternic și autoritar, dar când vorbea era blând, cu totul alt om, un intelectual căruia nu-i stătea bine ca soldat. Și totuși, obrazul îi era străbătut de o cicatrice.

— De unde ai cicatricea? îl întrebă.

Generalul își trecu degetele peste tăietura adâncă.

— Cu mulți ani în urmă, am avut un duel. În Germania noi numim asta *wildfleisch* — ceea ce înseamnă „mândria pielii”.

Apoi au discutat despre filozofia nazistă.

— Nu suntem niște monștri, spuse cu convingere generalul Scheider. Și nu avem nici cea mai mică intenție de a conduce lumea. Dar nici nu vrem să stăm impasibili și să fim continui pedepsiți pentru un război pe care l-am pierdut de mai bine de douăzeci de ani. Tratatul de la Versailles a fost un zid pe care, în sfârșit, poporul german l-a demolat.

Apoi au vorbit despre ocuparea Parisului.

— Nu a fost greșeala militarilor francezi că noi am reușit atât de ușor să intrăm în Paris, continuă generalul Scheider. O mare parte din această responsabilitate îi aparține lui Napoleon al III-lea.

— Glumești!

— Sunt extrem de serios, o asigură el. În timpul domniei lui Napoleon, gloatele de revoltați foloseau străzile întortocheate ale Parisului pentru a construi baricade și ambuscade împotriva soldaților. Pentru a-i opri, Napoleon l-a contactat pe baronul Eugen Georges Haussmann și l-a rugat să reconstruiască străzile orașului, să construiască bulevarde spațioase, aerisite și mai ales drepte. Generalul zâmbi. Bulevardele pe care au intrat triumfătoare trupele noastre. Mi-e teamă că istoria nu va fi deloc blândă cu Haussmann.

După cină, în drum spre Paris, generalul a întrebato:

— Îl iubești pe Armand Gautier?

Tonul era neutru, dar Noelle avea sentimentul că răspunsul ei era important pentru el.

— Nu, răspunse încet.

Bărbatul păru satisfăcut.

— Am fost convins de asta. Cred că te-aș putea face foarte fericită.

— La fel de fericită ca și pe soția ta?

Generalul Scheider încremeni un moment, lovit parcă de o greutate, apoi se întoarse spre Noelle:

— Pot fi un prieten devotat, spuse calm. Să sperăm că dumneata și cu mine nu vom fi niciodată dușmani.

Când Noelle a ajuns acasă, era deja trei dimineța, iar Armand Gautier o aștepta, într-o îngrozitoare stare de agitație.

— Unde naiba ai fost? o întrebă, imediat ce o văzut intrând pe ușă.

— Am avut o întâlnire.

Ochii Noellei priviră în cameră, peste umărul lui. Parcă a fost devastată de un ciclon. Sertarele erau deschise și conținutul era împrăștiat prin cameră. Dulapurile erau devastate, o lampă era răsturnată, iar masa avea un picior rupt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Noelle.

— A venit Gestapoul! Pentru Dumnezeu, Noelle, ce pui la cale?

— Nimic.

— Atunci, de ce au făcut dezastrul acesta?

Noelle începu să se plimbe prin cameră, îndreptând piese de mobilier, gândind concentrat. Gautier o prinse de umeri și o întoarse spre el.

— Vreau să știu ce se petrece!

Noelle inspiră adânc.

— Bine.

Îi povesti despre întâlnirea cu Israel Katz, dar nu-i dădu numele, și despre conversația de mai târziu cu colonelul Mueller.

— Nu am dovezi că prietenul meu este *Le Cafard*, dar este foarte posibil.

Gautier se prăbuși uluit într-un fotoliu.

— Dumnezeule! exclamă el. Nu mă interesează cine este acest om, dar vreau să întrerupi imediat orice legătură cu el. Ne poate distruge pe amândoi. Îi urăsc pe nemți la fel de mult ca și tine... se opri. Nu era sigur dacă Noelle îi ura pe nemți... Cherie, atâta vreme cât nemții fac regulile jocului, noi trebuie să ne supunem. Nici unul dintre noi nu-și poate permite să fie suspectat de Gestapo. Acest evreu — cum ai spus se numește?

— Nu am spus.

El o studie un moment.

— A fost amantul tău?

— Nu, Armand.

— Este o persoană importantă pentru tine?

— Nu.

— Ei bine — Gautier era ușurat — nu cred că trebuie să ne facem probleme. Nu te pot acuza doar pentru că te-ai întâlnit accidental cu el. Dacă nu-l mai vezi niciodată, vor uita și ei întreaga poveste.

— Bineînțeles că vor uita.

În seara următoare, în drum spre teatru, Noelle era urmărită de doi agenți ai Gestapoului.

Din acea zi, Noelle a fost urmărită pretutindeni. La început a avut un sentiment stânjenitor că cineva o privește fix. Se întorcea și vedea în mulțime un tânăr teuton, îmbrăcat în haine civile, care părea să nu-i acorde prea mare atenție. Mai târziu, Noelle avea din nou același sentiment, se întorcea din nou și de data aceasta vedea un alt tânăr, tot cu trăsături de teuton, întotdeauna era un alt bărbat — aveau parcă o uniformă a lor, foarte distinctă, aveau o atitudine de superioritate, iar disprețul și cruzimea emanau în mod evident din ei, nu te puteai înșela.

Noelle nu i-a spus nimic lui Gautier, nu avea nici un rost să-l sperie mai mult decât era deja. Incidentul cu Gestapoul din apartament l-a făcut atât de nervos, încât nu putea vorbi despre nimic altceva decât despre ce le puteau face lor nemții, iar Noelle simțea că el are dreptate. Nu trebuia decât să iei un ziar și vedeai că naziștii nu aveau pic de milă. A primit câteva mesaje telefonice de la generalul Scheider, dar le-a ignorat. Dacă nu-și dorea ca germanii să-i fie dușmani, nici nu-și dorea să-i aibă de prieteni. Hotărî că trebuie să facă precum Elveția: să rămână neutră.

La două săptămâni după ce Noelle s-a întâlnit cu Israel Katz, ziarele au scris pe prima pagină cum Gestapoul a prins un grup de sabotori conduși de *Le Cafard*. Noelle a citit cu foarte multă atenție, dar articolele nu spuneau nimic dacă *Le Cafard* a fost prins. Își aminti chipul lui Israel Katz când germanii s-au apropiat de el și își dădu seama că nu îl vor prinde niciodată viu. Sigur, își spusese Noelle, ar putea fi imaginația mea. Poate că el este dulgherul modest de care mi-a povestit. Dar dacă era atât de lipsit de apărare și nevinovat, de ce era Gestapoul atât de interesat de persoana lui? Oare el era *Le Cafard*? A fost prins sau a scăpat? Noelle se apropie de fereastra apartamentului care dădea spre Avenue Martigny. Două siluete îmbrăcate în haine de ploaie negre stăteau nemișcate lângă un stâlp și așteptau. Ce așteptau? În sufletul Noellei se strecură o undă de teamă, care până la urmă se transformă în mânie. Își aminti cuvintele colonelului Mueller: *de mine trebuie să-ți fie teamă*. Era o provocare. Și totuși, Noelle simțea că va primi vești de la Israel Katz.

Mesajul veni a doua zi dimineață de la — dintre toți oamenii — portar. Era un bărbat mărunț de vreo șaptezeci de ani, cu ochii

încercănați, fața pergamentoasă și fără dinți; foarte greu înțelegeai ce-ți spunea. Când Noelle chemă liftul, portarul o aștepta înăuntru. Au pornit în jos împreună și aproape de parter el i-a murmurat:

— Tortul pe care l-ați comandat este gata la brutăria din strada Passy.

Noelle îl privi fix, având impresia că nu a auzit bine.

— Nu am comandat nici un tort.

— Strada Passy, repetă el încâpățânat.

Și deodată Noelle a înțeles. Chiar și așa, nu ar fi făcut nimic dacă nu îi vedea din nou pe cei doi agenți ai Gestapoului așteptând-o în stradă. Să fii urmărit ca un criminal! Cei doi bărbați vorbeau. Nu o văzuseră încă. Furioasă, Noelle se întoarse spre portar:

— Unde este intrarea de serviciu?

— Pe aici, domnișoară.

Noelle îl urmă pe un coridor întunecos, coborâră o scară și ieșiră pe o alee. Trei minute mai târziu, era într-un taxi, hotărâtă să îl întâlnească pe Israel Katz.

Brutăria era ca orice magazin modest, într-un cartier modest. Pe sticla geamului scria *Boulangerie*, iar literele erau aproape șterse. Noelle deschise ușa și păși înăuntru. A fost întâmpinată de o femeie mărunță care avea în față un șorț alb impecabil.

— Pofțiți, domnișoară.

Noelle ezită. Încă mai avea timp să plece, să se întoarcă, din drum și să nu se lase amestecată într-o aventură periculoasă care nu era treaba ei. Femeia aștepta.

— Aveți... aveți un tort pentru mine, spuse Noelle, simțind naivitatea jocului prin care seriozitatea situației era diminuată.

Femeia aprobă din cap.

— Este gata, domnișoară Page.

Puse semnul ÎNCHIS pe ușă, încuie și spuse:

— Pe aici, vă rog.

El stătea pe un pat de lemn, într-o cămăruță ascunsă, fața îi era o mască de durere, scaldată în transpirație. Avea în jurul lui un cearceaf îmbibat de sânge.

— Israel.

Se întoarse spre ușă și cearceaful căzu, dezvelind piciorul sfârtecat în dreptul genunchiului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Noelle.

Încercă să îi zâmbească, dar nu reuși. Vocea îi era răgușită, marcată de durere.

— L-au încolțit pe *Le Cafard*, dar nu ne pot omorî atât de ușor.

Așadar, a avut dreptate.

— Am citit, spuse Noelle. Ai să te faci bine?

Israel inspiră profund și dădu din cap. Cuvintele ieșeau șoptit.

— Gestapoul întoarce Parisul pe dos în căutarea mea. Singura mea șansă este să pot pleca din oraș... dacă aș putea ajunge la Le Havre, am prieteni care m-ar putea scoate din țară cu un vapor.

— N-ai un prieten care să te scoată din Paris? întrebă Noelle. Te-ai putea ascunde într-un camion...

Israel dădu din cap.

— Drumurile sunt blocate. Nici un șoarece nu poate ieși din Paris.

Nici măcar un *Cafard*, gândi Noelle.

— Poți merge cu piciorul acela rănit? întrebă Noelle, pentru a câștiga timp, încercând în același timp să ia o hotărâre.

El strânse buzele într-un rictus de zâmbet.

— N-am să merg cu piciorul acesta după mine, îi spuse.

Noelle îl privi neînțelegând ce a vrut să spună și în momentul următor ușa se deschise, iar în cameră intră un bărbat impunător. Se apropie de pat și trase cearceaful. Noelle se făcu albă ca varul. Se gândi la generalul Scheider și la albinosul fără păr al Gestapoului. Ce i-ar face dacă ar prinde-o?

— Te voi ajuta eu, spuse Noelle.

CATHERINE

Washington — Hollywood: 1941

7

Catherine Alexander simțea că viața ei a intrat într-o nouă fază a existenței, că a trecut într-o nouă fază emoțională și era aproape de împlinirea totală. Când Bill Fraser era în oraș, luau masa împreună în fiecare seară, mergeau la concerte, la teatru sau la operă. El i-a găsit un apartament încântător lângă Arlington. A vrut să plătească el chiria dar Catherine a insistat să o plătească ea. I-a cumpărat haine și bijuterii. La început ea a refuzat, stânjenită de profundele ei concepții protestante, dar aceste mici

daruri îl încântau atât de mult pe Fraser, încât în cele din urmă Catherine a trebuit să le accepte.

Fie că îți place sau nu, gândi ea, acum ești amantă. Pentru ea acest cuvânt a fost întotdeauna un cuvânt greu, încărcat de conotații. Îi sugera femeile ușoare, ascunse în apartamente rău famate, trăind o viață de frustrări. Iată că acum i se întâmpla ei și Catherine se gândea că nu era așa cum a crezut ea. Pentru ea însemna doar că se culcă cu bărbatul pe care îl iubește. Nu se simțea murdară, nici sordidă, i se părea perfect natural. Interesant, se gândi ea. Lucrurile care se întâmplă altora ți se par oribile, iar când ți se întâmplă ție, ți se par corecte. Când citești experiențele sexuale ale altor persoane, parcă citești o *Confesiune*, dar când ți se întâmplă ție, parcă scrii *Jurnalul îndrăgostitei*.

Fraser era un bărbat atent și înțelegător, parcă au trăit o viață împreună. Catherine îi ghicea toate reacțiile. Contrar celor spuse de Fraser, relațiile dintre ei nu au devenit mai plăcute, dar Catherine își spunea că sexul este numai o latură a legăturii lor. Nu mai era o copilă, era o femeie matură. *Ia puțin și dă puțin*, gândi ea melancolic.

Agenția Publicitară a lui Fraser era condusă în absența lui de Wallace Turner, un director executiv. William Fraser încerca să se implice foarte puțin pentru a se putea dedica sarcinii primite la Washington, dar când se iveau o problemă majoră și avea nevoie de sfaturi, Fraser își făcuse obiceiul să se consulte cu Catherine. Catherine avea întotdeauna idei eficiente și ingenioase.

— Dacă nu aș fi atât de egoist, Catherine, îi spuse Fraser într-o seară, te-aș însărcina să conduci *Agenția Publicitară*. Dar mi-ar fi atât de dor de tine. De aceea te vreau aici lângă mine.

— Și eu vreau să fiu aici, Bill. Sunt mulțumită cum stau lucrurile acum.

Și era adevărat. Se gândise adesea că într-o asemenea situație ar trebui să dorești cu disperare să te căsătorești și totuși pentru ea nu era nici o grabă. În multe privințe ei erau ca și căsătoriți.

Într-o după-amiază, Catherine avea mai mult de lucru. Fraser a intrat la ea în birou.

— Ce-ai zice de o plimbare la țară, diseară? o întrebă el.

— Minunat. Unde mergem?

— În Virginia. Luăm masa împreună cu părinții mei.

Catherine îl privi surprinsă.

— Ei știi ceva despre noi?

— Nu chiar totul, zâmbi el. Știu doar că am o tânără asistentă fantastică, pe care am invitat-o la cină.

Chiar dacă s-a simțit dezamăgită, Catherine nu a arătat-o.

— Foarte bine. Mă opresc la mine să mă schimb.

— Vin să te iau la șapte.

— S-a făcut.

Casa familiei Fraser, ridicată între dealurile domoale ale Virginiei, era o fermă colonială construită pe șaiszeci de acri, înconjurată de pășuni. Data din anul 1700.

— Niciodată nu am văzut așa ceva, se minună Catherine.

— Este una dintre cele mai bune ferme pentru animale de rasă din America, îi spuse Fraser.

Mașina trecu pe lângă padocurile bine îngrijite ale cailor și pe lângă casa administratorului.

— Parcă mă aflu în altă lume, exclamă Catherine. Te invidiez că ai crescut aici.

— Crezi că ți-ar plăcea să trăiești la o fermă?

— Dar aceasta nu prea seamănă cu o fermă. Este un mic regat.

Au ajuns în fața casei. Fraser se întoarse spre ea.

— Mama și tata sunt puțin formali, o preveni el, dar nu trebuie să-ți faci probleme. Fii naturală. Ai emoții?

— Nu, spuse Catherine. Am intrat în panică.

Imediat ce a rostit cuvintele, spre uimirea ei, și-a dat seama că a mințit. Conform tradiției, o fată care îi întâlnea pe părinții bărbatului pe care îl iubea trebuia să fie pietrificată de frică. Dar ea nu simțea nimic altceva decât curiozitate. Dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Tocmai ieșeau din mașină când un valet în livrea elegantă le-a deschis ușa și i-a întâmpinat cu un zâmbet.

Colonelul Fraser și doamna erau parcă decupați din paginile unei cărți de povești antebelice. Primul lucru care a izbit-o pe Catherine a fost fragilitatea acestor bătrâni. Colonelul Fraser era copia carbonizată a unui bărbat altădată frumos și energic, îi amintea Catherinei de cineva. Înțelese uluită de cine: era versiunea îmbătrânită a fiului său. Colonelul era mărunț, avea părul alb și rar, mergea cu dificultate. Avea ochii albastru deschis, iar mâinile, altădată puternice, erau acum umflate de artrită. Soția sa avea o ținută aristocratică, încă mai purta semnele unei mari frumuseți. Față de Catherine era caldă și se purta grațios.

În ciuda a ceea ce îi spusese Fraser, Catherine a avut tot timpul sentimentul că se afla acolo pentru ca ei să o cerceteze. Toată seara, Colonelul și soția sa i-au pus tot felul de întrebări. Au fost discreți dar au epuizat toate domeniile. Catherine le-a povestit despre părinții ei, despre copilărie și când a vorbit despre mutările de la școală la alta, a făcut-o ca și cum își amintea cele mai nostime aventuri. În timp ce ea vorbea, Bill Fraser radia de mândrie. Cina a fost superbă. Au mâncat la lumina sfeșnicelor, într-o sufragerie imensă, de modă veche, serviți de servitori îmbrăcați în livrea. *Argint vechi, bani vechi și vin vechi.* Îl privi pe Bill și simți căldura recunoștinței. Avea sentimentul că viața aceasta i-ar putea aparține, dacă ar dori-o. Și totuși lipsea ceva, lipsea emoția. *Poate că aștept eu prea multe. Probabil că m-am lăsat cucerită de Gary Cooper, Humphrey Bogart și Spencer Tracy! Dragostea nu înseamnă să găsești cavalerul în armură strălucitoare. Iată, ea înseamnă un gentleman fermier îmbrăcat în costum de tweed. La naiba cu toate filmele și cărțile!* Privindu-l pe Colonel, îl vedea pe Fraser peste douăzeci de ani. A fost foarte liniștită toată seara.

În drum spre casă, Fraser a întrebat-o:

— Te-ai simțit bine?

— Foarte bine. Îmi plac părinții tăi.

— Și ei te-au plăcut.

— Mă bucur.

Și se bucura. Doar că în profunzimea minții o necăjea gândul acela că ar fi trebuit să fie mai emoționată.

În seara următoare, Catherine și Fraser au luat masa la *Jockey Club*. Fraser i-a spus că trebuie să plece la Londra pentru o săptămână.

— Cât sunt eu plecat, am ceva interesant pentru tine. S-a cerut biroului nostru să supervizeze un film despre *Forțele Armate Aeriene*. Filmul se toarnă în studiourile *MGM* de la *Hollywood*. Aș vrea să te ocupi tu de acest lucru, cât sunt eu plecat.

Catherine îl privea uluită.

— Eu? Eu nici nu știu să încarc un pistol *Browning*. Ce să caut eu la un film despre antrenamente militare? Ce știu eu?

— La fel de multe ca și noi toți, zâmbi Fraser. Este o noutate, dar nu trebuie să îți faci probleme. Filmul are producător și regizor și tot ce îi trebuie. Armata dorește să folosească actori.

— De ce?

— Cred că ei simt că soldații nu vor fi destul de convingători în rolurile de soldați.

— Îngustă minte are armata.

— Astăzi după-amiază am vorbit foarte mult cu generalul Mathews. Cred că a folosit cuvântul „strălucitor” de o sută de ori. Asta vor. Au în plan o acțiune de recrutare generală și doresc să atingă coarda sensibilă a tinerilor bărbați americani. Este doar începutul.

— Ce trebuie să fac eu? întrebă Catherine.

— Să supraveghezi ca totul să meargă perfect. Tu vei da acordul final. Am rezervat un loc pentru avionul de Los Angeles, mâine la ora nouă dimineața.

— Bine.

— O să-ți fie dor de mine?

— Știi doar, spuse ea.

— Am să-ți aduc un cadou.

— Nu vreau cadouri. Vreau să te întorci sănătos. Ezită câteva secunde. Situația se înrăutățește, nu-i așa, Bill?

— Da. Cred că foarte curând vom intra în război.

— Este oribil.

— Va fi chiar și mai oribil dacă nu intrăm în război, spuse el blând. Anglia a scăpat de Dunkirk printr-o minune. Dacă Hitler hotărăște să traverseze Canalul Mânecii, nu cred că englezii îl pot opri.

Au terminat cafeaua în tăcere și au plătit nota.

— Vrei să vii la mine în noaptea asta? întrebă Fraser.

— Nu în noaptea asta, spuse Catherine. Amândoi trebuie să ne trezim devreme dimineață.

— Bine.

A lăsat-o acasă și, în timp ce se pregătea de culcare, Catherine se întreba de ce a refuzat să meargă la Bill.

Nu a găsit răspunsul.

Catherine a crescut la Hollywood chiar dacă nu a fost niciodată acolo. A petrecut sute de ore în sălile de cinema pierdută în magia contrafăcută a filmului și va fi întotdeauna recunoscătoare pentru acele ore fericite.

Avionul a aterizat la aeroportul Burbank. Era extrem de emoționată. O aștepta o mașină care a condus-o la hotel. Zburând pe bulevardele însorite, primul lucru pe care l-a remarcat Catherine au fost palmierii. Citise foarte mult despre palmieri,

văzuse filme, dar realitatea era copleșitoare. Peste tot erau palmieri. Se ridicau îndrăzneți spre cer. Au trecut pe lângă o clădire uriașă care semăna cu o fabrică. Pe o pancartă imensă, Catherine a citit: „*Warner Bros. Îmbinăm filmele bune cu spiritul civic.*”

Au trecut apoi pe lângă Hollywood Bowl, apoi pe Highland Avenue și Hollywood Boulevard. Au trecut pe lângă Teatrul Egiptean și Grauman Chinese. Inima Catherinei tresărea de fiecare dată. Simțea că întâlnește prieteni vechi. Șoferul a virat pe Sunset Boulevard și s-a îndreptat spre hotelul *Beverly Hills*.

— O să vă placă hotelul, domnișoară. Este unul dintre cele mai bune din lume.

Cu siguranță era cel mai frumos pe care îl văzuse Catherine vreodată. Era construit la nord de Sunset, în formă de semicerc, umbrit de palmieri și înconjurat de un parc imens. O alee elegantă șerpua spre intrarea principală, vopsită în roz. Un tânăr asistent al directorului hotelului a condus-o pe Catherine în camera ei. Era de fapt un bungalow elegant în spatele clădirii principale. Pe masă o aștepta un buchet de flori cu complimente din partea directorului și un alt buchet mai mare cu o carte de vizită: „*Aș vrea să fiu acolo sau tu să fii aici. Cu dragoste, Bill.*” Asistentul i-a predat trei mesaje telefonice. Erau toate de la Allan Benjamin care era producătorul filmului, după cum i se spusese. În timp ce Catherine citea mesajul lui Bill, telefonul sună. Fugi și ridică receptorul.

— Bill? dar nu era decât Allan Benjamin.

— Bine ați venit în California, domnișoară Alexander, se auzi în receptor o voce stridentă. Sunt caporalul Allan Benjamin, producătorul acestei conopide.

Caporal. Și ea care credea că vor însărcina un căpitan sau un colonel.

— Începem filmările mâine. Vi s-a spus că folosim actori în loc de soldați?

— Am auzit, răspunse Catherine.

— Începem mâine la ora nouă dimineața. Dacă ați putea ajunge aici la opt, aș dori să treceți puțin în revistă actorii. Dumneavoastră știți ce dorește *Corpul Aerian al Armatei*.

— Da, spuse Catherine cu răceală.

Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce dorea *Corpul Aerian al Armatei*, dar își imagina că puteai să te bazezi pe bunul

simț pentru a alege actori care semănau a piloți.

— Am să trimit mașina să vă aștepte la șapte treizeci, continuă vocea. La *Metro* ajungeți într-o jumătate de oră. Este în Culver City. Ne întâlnim la scena 13.

Era aproape patru dimineața când Catherine a reușit să adoarmă și a simțit că în momentul în care a închis ochii telefonul a sunat și centralista i-a spus că o așteaptă o mașină.

Treizeci de minute mai târziu, Catherine era în drum spre *Metro Goldwyn Mayer*.

Era cel mai mare studio de filme din lume. Avea o clădire principală în care se găseau cele treizeci și două de scene-decor. În clădirea administrativă lucra Louis B. Mayer, douăzeci și cinci de directori executivi și unii dintre cei mai renumiți directori de film, producători și scriitori de scenarii din lumea filmului. În vecinătate se afla un spațiu imens, unde schimbau decorul în funcție de filmele pe care le turnau. În trei minute, treceai Alpii elvețieni, traversai un oraș western, intrai într-un bloc din Manhattan și ajungeai pe o plajă din Hawaii. A treia parte care constituia această imensă uzină de filme se afla pe Bulevardul Washington și găzduia apartamente de milioane de dolari, folosite tot pentru filmări.

Toate aceste lucruri îi erau explicate Catherinei de ghida sa, o tânără care primise sarcina să o conducă la scena 13.

— Este un adevărat oraș, spuse fata cu mândrie. Noi ne producem singuri electricitatea, gătim mâncare pentru șase mii de oameni pe zi și ne lucrăm singuri decorurile. Suntem compleți. Nu avem nevoie de nimeni.

— Decât de public.

Au trecut pe lângă un castel, o fațadă sprijinită din spate de mulți stâlpi. Dincolo de el era sala unui teatru. Catherine începu să râdă cu hohote.

— S-a întâmplat ceva? întrebă fata.

— Nu, spuse Catherine. Totul este minunat.

Zeci de figuranți mergeau pe străzile orașului improvizat, cowboys și indieni discutând prietenește. De după un colț de stradă apărură pe neașteptate un bărbat și Catherine făcu un pas înapoi — era un cavaler în armură. În spatele lui era un grup de fete îmbrăcate în costum de baie. Catherine simți că se va distra de minune în scurta ei călătorie de afaceri. Își dorea ca tatăl său să fi putut vedea toate aceste lucruri. Ar fi fost atât de bucuros!

— Am ajuns.

O pancartă imensă anunța „SCENA 13.

— Vă las aici. O să vă descurcați?

— Sigur că da. Mulțumesc.

Ghida salută și plecă. Catherine se întoarse și citi „Nu intrați când este aprins becul roșu”. Becul roșu nu era aprins și Catherine deschise ușa — adică încercă să o deschidă. Ușa era neașteptat de grea și trase de ea cu toată puterea.

După primul pas, Catherine se trezi în fața unei alte uși, la fel de masivă ca și prima. Parcă ai fi intrat într-o cameră de presurizare.

În interiorul cavernos, zeci de oameni alergau de colo-colo, preocupați parcă de activități misterioase. Un grup de bărbați îmbrăcați în uniformele *Trupelor Aeriene* erau adunați într-un grup masiv și Catherine presupuse că aceștia erau actorii care vor juca în film. Într-un colț îndepărtat era un birou militar decorat complet, inclusiv cu o hartă militară. Tehnicienii luminau decorul.

— Scuzați-mă, îi spuse Catherine unui bărbat grăbit. Unde îl găsesc pe domnul Allan Benjamin?

— Caporalul cel pitic? Acolo, spuse arătând spre un colț.

Catherine se întoarse și văzu un bărbat mărunțel și fragil îmbrăcat cu o uniformă care îi era prea mare. Striga la un alt bărbat care avea epoleți cu stele de general.

— Nu dau doi bani pe ce a spus directorul pentru distribuție, urla el. Sunt sufocat de generali. Nu mai am nevoie de alții. Ridică mâinile disperat. Vor cu toții să fie șefi, nimeni nu vrea să fie indian.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Catherine. Sunt Catherine Alexander.

— Slavă cerului! exclamă omulețul. Se întoarse spre ceilalți spunând cu amărăciune: glumele s-au terminat, deșteptilor A venit Washington-ul.

Catherine clipi din ochi. Înainte de a spune ceva, caporalul continuă:

— Nu știu ce caut eu aici. Aveam o slujbă bună de trei mii cinci sute de dolari pe an la Dearborn, vindeam mobilă. M-au înrolat și m-au trimis să fac filme. Ce știu eu despre producția de filme? Este cea mai afurisită încurcătură pe care am trăit-o vreodată. Își duse mâna la stomac. Am căpătat și ulcer, gemu el, și nici măcar nu am de-a face cu industria cinematografică. Pe mine vă rog să mă scuzați.

Se întoarse și porni grăbit spre ieșire, lăsând-o pe Catherine fără replică. Se uită neajutorată în jurul ei. Toți o priveau și așteptau de la ea să facă ceva.

Un bărbat suplu, cu părul alb, îmbrăcat în pulover, se apropie de ea cu un zâmbet amuzat pe față.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă calm.

— Am nevoie de un miracol, spuse Catherine onest. Răspund de toate aceste lucruri, dar nu știu ce trebuie să fac!

— Bun venit la Hollywood, zâmbi bărbatul. Eu sunt Tom O'Brien, directorul artistic.

Catherine îl privi curioasă.

— Prietenul tău caporalul trebuia să facă toate aceste lucruri, dar am sentimentul că nu se va mai întoarce.

Catherinei îi plăcu siguranța calmă a bărbatului.

— De câtă vreme lucrați la *Metro Goldwyn Mayer*? îl întrebă ea.

— De douăzeci și cinci de ani.

— Credeți că puteți face și acest film?

Văzu cum îi tresare colțul buzelor, dar bărbatul vorbi serios:

— Pot să încerc. Am făcut șase filme cu Willie Wyler. Nu este atât de greu pe cât ai impresia. Este nevoie de puțină organizare. Scenariul este scris și decorul este pregătit.

— Oricum e un început, spuse Catherine.

Privi la bărbații îmbrăcați în uniformă. Cele mai multe uniforme nu le veneau bine și bărbații păreau stânjeniți.

— Parcă sunt reclame comerciale pentru marină, comentă Catherine.

O'Brien râse apreciativ.

— De unde sunt uniformele astea?

— De la *Western Costume*. Departamentul nostru nu mai are. Filmăm acum trei filme de război.

Catherine îi studie cu ochi critic.

— Sunt doar câțiva care arată groaznic, hotărî ea. Să-i trimitem înapoi, poate găsesc ceva mai bun.

— De acord.

Împreună cu O'Brien, Catherine se apropie de grupul de figuranți. Strigătele celorlalți erau asurzitoare.

— Mai încet, băieți, strigă O'Brien. V-o prezint pe domnișoara Alexander. Răspunde de acest film.

Au urmat fluierături admirative.

— Mulțumesc, zâmbi Catherine. Cei mai mulți dintre voi arătați

bine, dar pe câțiva va trebui să-i trimitem înapoi după alte uniforme. Vă rog să vă aliniați, să vă vedem.

— Eu aș vrea să te văd pe tine. Ce faci diseară? strigă un bărbat.

— Iau masa împreună cu soțul, spuse Catherine, după ce termină meciul.

O'Brien aranjă oamenii în linie dreaptă. Catherine auzi în spatele ei râsete și se întoarse supărată. Un figurant stătea rezemat de o piesă din decor și vorbea cu trei fete care îi sorbeau cuvintele și râdeau isteric. Catherine îi privi câteva secunde, apoi se îndreptă spre figurant.

— Vă rog să mă scuzați, vă deranjează dacă vă rog să veniți lângă ceilalți?

Bărbatul se întoarse foarte încet.

— Vorbiți cumva cu mine? întrebă leneș.

— Da, spuse Catherine. Am vrea să începem munca.

Bărbatul șopti ceva care smulse chicote de răs de la cele trei fete, apoi plecă după Catherine. Era înalt, suplu, foarte frumos, avea părul negru cu reflexe albastre și ochii de culoarea mării în furtună. Avea o voce profundă, plină de ironie insolentă.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? o întrebă pe Catherine.

— Vreți să munciți sau nu? întrebă Catherine furioasă.

— Vreau, vreau, se grăbi să spună el.

Catherine citise odată un articol despre figuranți. Erau oameni ciudați, duceau vieți anonime, stăteau mereu în spatele scenei care era dominată de marii actori. Erau oameni fără chip, fără voci, total lipsiți de ambiția de a căuta ceva mai bun. Bărbatul acesta din fața ei era personificarea perfectă a acestei definiții. Pentru că era revoltător de frumos, probabil că cineva i-a spus să plece la Hollywood să se facă actor. Când a aflat că pe lângă frumusețe mai ai nevoie și de talent, s-a hotărât să rămână figurant. Era mult mai ușor.

— Vrem să schimbăm câteva uniforme, spuse Catherine cu răbdare.

— Are ceva uniforma mea? întrebă el insolent. Catherine îi examinează cu atenție uniforma. Trebuia să admită că i se potrivea perfect, scoțându-i în evidență umerii lați și talia îngustă. Pe umeri avea epoleți cu însemne de căpitan. Pe piept avea o mulțime de panglici colorate.

— Sunt destul de impresionante, șefa? o întrebă el.

— Ți-a spus cineva că vei avea rol de căpitan?

El o privi serios.

— A fost ideea mea. Nu crezi că aș fi un căpitan bun?

Catherine clătină din cap.

— Nu, nu cred.

El își mușcă buzele gânditor.

— Locotenent Rangul Unu?

— Nu.

— Ce ai zice de Locotenent Rangul Doi?

— Nu cred că ai stofă de ofițer.

Ochii lui o priveau ciudat.

— Oh! Mai este și altceva?

— Da. Medaliile. Trebuie să fi fost al naibii de curajos.

— M-am gândit să dau puțină culoare filmului, râse omul.

— Ai uitat un singur lucru, spuse Catherine cu duritate. Noi nu suntem încă în război. Probabil că ți-ai cucerit medaliile la carnaval.

— Ai dreptate, recunosc el stânjenit. Nu m-am gândit la asta. Am să mai scot câteva.

— Scoate-le pe toate, îi ordonă Catherine.

Bărbatul o privi cu același zâmbet insolent.

— Bine, șefa.

Aproape că îi strigă, „Nu-mi mai spune șefa”, dar imediat gândi *să-l ia naiba*, se întoarse și începu să-i vorbească lui O'Brien.

Catherine trimise înapoi la garderobă opt bărbați să își schimbe uniformele și își petrecu restul timpului discutând cu O'Brien. Caporalul cel pitic s-a întors pentru scurt timp, apoi a dispărut. Era la fel de bine. Nu făcea decât să se plângă și să enerveze pe toată lumea. O'Brien a terminat de turnat prima scenă înainte de prânz și Catherine a avut impresia că scena a ieșit bine. Un singur incident i-a stricat dimineața. I-a dat enervantului figurant să citească câteva replici, pentru a-l umili. A vrut să se răzbune pe impertinența lui. Omul a citit replicile perfect și a jucat scena cu aplomb. Când a terminat, s-a întors spre ea.

— A fost bine, șefa?

Când au luat pauza de prânz, Catherine a plecat să mănânce la cantina studioului și s-a așezat la o masuță dintr-un colț retras. La o masă mare de lângă ea, era un grup de soldați. Stătea cu fața spre ușă. L-a văzut intrând pe impertinentul figurant înconjurat de cele trei fete care se înghesuiau să-și facă loc lângă el. Simți cum i

se ridică sângele în obraji. Hotărî că este o reacție chimică. Erau oameni pe care nu-i puteai suferi la prima vedere. Aroganța aceasta a bărbatului o înfuriase de la bun început. Era un gigolo perfect.

Le așeză pe cele trei fete la masă, privi spre Catherine, apoi se aplecă și le spuse ceva fetelor. Toate au privit în direcția ei și au izbucnit în hohote de râs. Lua-l-ar naiba! Îl văzu îndreptându-se spre ea. O privea zâmbitor.

— Pot să mă așez un minut? o întrebă.

— Eu... dar el era deja pe scaun și o studia amuzat.

— Ce dorești? îl întrebă Catherine țepăn.

Zâmbetul i se lărgi pe toată fața.

— Chiar vrei să știi?

Ea îl privi furioasă.

— Ascultă...

— Vreau să te rog, o întrerupse el grăbit, să-mi spui ceva. Cum m-am descurcat azi-dimineață? se aplecă peste masă. Am fost convingător?

— Poate că pentru ele ești convingător, spuse Catherine arătând spre fete, dar dacă mă întrebi pe mine, eu am să-ți spun că ești un prefăcut.

— Am făcut ceva ce te-a deranjat?

— Tot ce faci dumneata mă deranjează. Pur și simplu nu îmi place genul tău.

— Care este genul meu?

— Ești un prefăcut. Îți place să porți uniforma aceasta în fața fetelor, dar te-ai gândit vreodată să te înrolezi?

El o privi uluit.

— Cum, și să mă împuște? Chestia asta este pentru naivi. Se aplecă din nou peste masă și îi zâmbi. Mă distrez mult mai bine așa.

Buzele Catherinei tremurau de furie.

— Te resping la vizita medicală?

— Presupun că din punct de vedere tehnic sunt un bărbat sănătos, dar am un prieten la Washington... continuă șoptit... și nu cred că armata va pune vreodată mâna pe mine.

— Cred că ești demn de tot disprețul, explodă Catherine.

— De ce?

— Dacă nu știi de ce, eu nu pot să-ți explic.

— De ce nu încerci? Uite, diseară la cină. La tine acasă. Știi să

gătești?

Catherine se ridică în picioare roșie de furie.

— Nu te mai deranja să vii la filmări. Voi vorbi cu domnul O'Brien să-ți trimită banii pentru azi dimineață.

Se întoarce să plece, dar își aminti ceva și îl întrebă:

— Cum te numești?

— Douglas, spuse bărbatul. Larry Douglas.

Seara, Fraser a sunat-o de la Londra să o întrebe cum merge treaba. I-a povestit totul, cu excepția incidentului avut cu Larry Douglas. Când Fraser se va întoarce la Washington o să-i povestească și se vor distra amândoi.

În dimineața următoare, pe când se îmbrăca să plece la studio, a bătut cineva la ușă. A deschis. În fața ușii era un comisionar ascuns după un buchet enorm de trandafiri.

— Catherine Alexander?

— Da.

— Semnați aici, vă rog.

Semnă formularul pe care i l-a întins.

— Sunt minunați, spuse Catherine luând trandafirii.

— Costă cincisprezece dolari.

— Poftim?

— Cincisprezece dolari.

— Nu în...

Luă cartea de vizită dintre flori și citi: „*Aș fi plătit eu, dar sunt șomer. Cu dragoste, Larry.*”

Privea uluită cartea de vizită.

— Le vreți sau nu le mai vreți? întrebă comisionarul.

— Nu, se răsti ea, și îi aruncă florile în brațe.

Băiatul o privi uimit.

— Domnul a spus că o să râdeți. Că este o glumă între dumneavoastră.

— Uite că nu râd, spuse Catherine și trânti ușa furioasă.

Toată ziua acest incident nu i-a dat pace. A întâlnit bărbați egoiști, dar nici unul atât de arogant ca acest domn Larry Douglas. Era sigură că el avea succes la blonde fără minte și brunete corpulente, care abia așteptau să ajungă în patul lui. Dar să o pună și pe ea în această categorie i se părea umilitor. Numai gândul la acest impertinent îi încrețea pielea pe ea. Hotărî să îl uite definitiv.

La ora șapte seara, Catherine se pregătea să plece. Un asistent venea spre ea cu un plic în mână.

— Dumneavoastră ați dispus aceste lucruri, domnișoară Alexander?

Era o notă de la direcția distribuție și spunea:

O uniformă (de căpitan)

Șase panglici (asortate)

Șase medalii (asortate)

Numele actorului: Lawrence Douglas

Supervizare: Catherine Alexander... MGM.

Catherine privi roșie de furie.

— Nu!

— Ce să le spun?

— Spune-le că voi plăti eu medaliile dacă se vor acorda post-mortem.

Au terminat filmul trei zile mai târziu. Catherine a văzut pelicula și a aprobat-o. Nu va primi premii, dar era un film simplu și eficient. Tom O'Brien făcuse o treabă bună.

Sâmbătă dimineața a plecat spre Washington. Niciodată nu a fost mai bucuroasă să plece dintr-un oraș. Luni dimineața era la birou încercând să recupereze tot ce se adunase în lipsa ei. Înainte de prânz, secretara ei, Annie, a sunat-o la interfon.

— Un anumit domn Larry Douglas sună de la Hollywood. Luați legătura?

— Nu, se răsti Catherine. Spune-i că... nu... am să-i spun singură. Inspiră adânc și apăsă butonul interfonului. Domnul Douglas?

— Bună dimineața. Te-am descoperit foarte greu. Nu-ți plac trandafirii?

— Domnule Douglas... începu Catherine tremurând de furie. Domnule Douglas, îmi plac trandafirii. Dumneata nu-mi plăci. Nimic nu-mi place la dumneata. Am fost limpede?

— Dar nu știi nimic despre mine.

— Știu mai mult decât aș vrea să știu. Cred că ești un laș demn de dispreț și te rog să nu mă mai suni niciodată.

Tremurând, trânti receptorul în furcă și ochii i se umplură de lacrimi furioase. Cum îndrăzne! O să fie atât de bucuroasă când va veni Bill!

Trei zile mai târziu, Catherine a primit o fotografie a lui Lawrence Douglas. Pe spatele ei scria: „*Șefe!, cu dragoste de la*

Larry”.

Annie o privea uimită.

— Dumnezeu! Este real omul acesta?

— Este un prefăcut, se răsti Catherine. Singurul lucru real de aici este hârtia fotografică. Cu sălbăticie rupse fotografia în mii de bucăți.

Annie o privea dezamăgită.

— Ce pierdere! Niciodată nu am văzut un astfel de bărbat în carne și oase.

— La Hollywood, spuse Catherine, clădirile au numai fațadă. Așa este și fotografia pe care tocmai ai văzut-o.

Timp de două săptămâni, Larry Douglas a sunat de cel puțin douăzeci de ori. Catherine i-a dat instrucțiuni lui Annie să îi spună să nu mai sune și i-a cerut să nu-i mai povestească despre telefoane. Într-o dimineață, în timp ce îi dicta ceva lui Annie, fata o privi parcă cerându-și scuze.

— Știu că mi-ai spus să nu te mai deranjez cu telefoanele domnului Douglas, dar a sunat din nou și părea atât de disperat și atât de... pierdut.

— Este un suflet pierdut, spuse Catherine cu răceală, iar dacă tu ești destul de isteată, încearcă să nu dai de el.

— Pare încântător la telefon.

— Știu, este numai miere.

— M-a întrebat o mulțime de lucruri despre tine. Văzând privirea Catherinei se grăbi să adauge: Sigur că nu i-am spus nimic.

— Foarte frumos din partea ta, Annie.

Catherine începu din nou să dicteze, dar nu se putea concentra. Lumea era plină de oameni ca Larry Douglas, motiv în plus să-l aprecieze pe William Fraser.

Bill Fraser s-a întors duminica următoare și Catherine l-a așteptat la aeroport. S-a luminat când a văzut-o.

— Cathy! Ce surpriză! Nu mă așteptam.

— Nu am mai avut răbdare, îi zâmbi ea și îl îmbrățișă cu căldură.

— Ți-a fost dor de mine?

— Mai mult decât crezi.

— Cum a mers la Hollywood? Bine?

Catherine ezită.

— Bine. Sunt mulțumiți de film.

— Am auzit și eu.

— Bill, data viitoare când pleci ia-mă și pe mine.

El o privi plăcut surprins și emoționat.

— S-a făcut. Și mie mi-a fost dor de tine. Numai la tine m-am gândit.

— Da?

— Mă iubești?

— Foarte mult, domnule Fraser.

— Și eu te iubesc. Ce ar fi să sărbătorim diseară?

— Minunat.

— O să mâncăm la *Jefferson Club*.

L-a dus pe Fraser cu mașina acasă.

— Am de dat câteva mii de telefoane, îi spuse el. Vrei să ne întâlnim la club? La ora opt?

— Perfect.

Catherine s-a întors acasă, a spălat și a călcat câte ceva. De fiecare dată când trecea pe lângă telefon parcă se aștepta să îl audă sunând, dar de fiecare dată telefonul se încăpățâna să tacă. Și-l imagină pe Larry Douglas trăgând-o de limbă pe Annie și se trezi strângând din dinți. Poate că ar trebui să-i spună lui Fraser despre el și să îl roage să o ajute să-l dea afară. Nu. Probabil că până la urmă tot îl vor da afară.

Își spală părul, făcu o baie și tocmai se ștergea când auzi telefonul. Se grăbi să ridice receptorul.

— Da? spuse cu răceală.

Era Fraser.

— Bună, s-a întâmplat ceva?

— Nu, Bill, sigur că nu. Eram în baie.

— Îmi pare rău. Vocea lui suna amuzant. Adică îmi pare rău că nu sunt și eu cu tine.

— Și mie.

— Am sunat să îți spun că mi-e dor de tine. Nu întârzia.

— Nu voi întârzia, zâmbi Catherine.

Închise telefonul, gândindu-se la Bill. Pentru prima dată avea sentimentul că el vrea să o ceară în căsătorie. Îi va cere să devină doamna William Fraser. Rosti numele cu voce tare. „Doamna William Fraser”. Suna demn. *Dumnezeule. Am devenit o blazată. Acum șase luni aș fi tremurat de emoție, iar acum nu pot să spun decât că sună demn.* Chiar atât de mult s-a schimbat? Nu era un gând comod. Privi ceasul și începu să se îmbrace în grabă.

Jefferson Club era pe strada „F”, într-o clădire veche, înconjurată de un gard de metal. Era unul dintre cele mai selecte cluburi din oraș. Cel mai ușor mod de a deveni membru era să ai un tată care a fost membru al clubului. Dacă nu îl aveai, îți trebuia recomandare de la trei membri. Propunerile se făceau o dată pe an și o singură bilă neagră era suficientă pentru a fi exclus pentru tot restul vieții. Regula de căpătâi era ca nici un candidat să nu fie propus de două ori.

Tatăl lui William Fraser fusese membru fondator al clubului, iar Fraser și Catherine luau masa aici cel puțin o dată pe săptămână. Bucătarul șef era francez, cu școală la Rothschild și de douăzeci de ani mâncarea era excelentă, iar vinurile de cea mai bună calitate. Clubul era decorat de cel mai renumit decorator din lume, atenție deosebită acordându-se iluminatului. Femeile erau întotdeauna scăldate în lumina candelabrelor, care le sublinia frumusețea. În fiecare seară veneau la masă membrii Cabinetului, ai Curții Supreme, senatori și industriași puternici.

Fraser o aștepta pe Catherine în hol.

— Am întârziat? întrebă ea.

— Nu ar avea nici o importanță, spuse Fraser privind-o admirativ. Știi că ești fantastic de frumoasă?

— Sigur, răspunse ea. Toată lumea știe că eu sunt fantastica, frumoasa Catherine Alexander.

— Nu glumesc, Cathy.

Fraser vorbea serios și ea se simți stânjenită.

— Mulțumesc, Bill, spuse cu stângăcie. Și nu te mai uita așa la mine.

— Nu mă pot abține.

Louis, Maître d' hotel i-a condus într-un separeu.

— Pofțiți, domnișoară Alexander. Doamnelor Fraser, distracție plăcută!

Catherinei îi plăcea faptul că este cunoscută de Louis, Maître d'hotel al *Clubului Jefferson*. Știa că este o copilărie, o naivitate, dar îi dădea sentimentul că este cineva. Se așeză relaxată și privi în jurul său.

— Bei ceva? întrebă Fraser.

— Nu, mulțumesc.

— Trebuie să te învăț și lucruri urâte, spuse el râzând.

— M-ai învățat deja, murmură Catherine.

Fraser începu să râdă și comandă un scotch cu sifon. Catherine îl privea gândindu-se ce bărbat blând este. Era sigură că îl poate face foarte fericit. Și ea va fi fericită căsătorindu-se cu el. *Foarte fericită*, sublinie în sinea sa. Întrebați pe oricine. Întrebați la revista *Time*. Deodată se supără pe felul în care îi alerga mintea. Ce naiba se întâmplă cu ea?

— Bill, începu ea, dar îngheță.

Larry Douglas se îndrepta spre ei cu un zâmbet prietenos pe față. Era îmbrăcat cu uniforma militară a Forțelor Aeriene, de la garderoba studioului de film. Nu-i venea să creadă și totuși el se îndrepta spre masa lor, zâmbindu-le fericit.

— Bună seara, spuse.

Dar nu-i vorbea Catherinei. Vorbea cu Bill care, Dumnezeuule, se ridică în picioare și îi strânse mâna.

— Ce bine îmi pare că te văd, Larry.

— Și mie îmi pare bine, Bill.

Catherine îi privea uluită pe amândoi, cu mintea paralizată.

— Cathy, începu Fraser, ți-l prezint pe căpitanul Lawrence Douglas.

— Larry, dânsa este domnișoara Alexander, Catherine.

Larry Douglas o privea cu ochi ironici.

— Nu vă pot spune cât de plăcut este să vă cunosc, domnișoară Alexander, spuse el solemn.

Catherine deschise gura să vorbească, dar brusc își dădu seama că nu are ce să spună. Fraser o privea așteptând ca ea să spună ceva. Iar ea nu reuși decât să dea din cap.

— Nu vii la masa noastră, Larry? întrebă Fraser.

Larry o privi pe Catherine și spuse cu modestie:

— Dacă nu vă deranjez...

— Sigur că nu ne deranjezi, la loc.

Larry se așeză lângă Catherine.

— Ce bei? întrebă Fraser.

— Scotch și sifon, spuse Larry.

— Și eu beau, interveni Catherine. Unul dublu.

Fraser o privi surprins.

— Nu pot crede așa ceva.

— Ai spus că vrei să mă înveți câteva lucruri urâte. Cred că este bine să încep imediat.

După ce Fraser comandă băuturile, se întoarse spre Larry.

— Am auzit faptele tale de eroism de la generalul Terry — în aer

și pe uscat.

Catherine nu-și lua ochii de la Larry, iar mintea îi alerga amețită. Încerca disperată să se adapteze situației.

— Medaliile acestea... reuși ea să spună.

El o privi inocent.

— Da?

Catherine înghiți în sec.

— Ăăăă... de unde le-ai primit?

— Le-am câștigat la un carnaval, spuse el solemn.

— Și ce carnaval, răsă Fraser. Larry este pilot în *Trupele Aeriene*. A condus *Escadronul American* în Anglia. Șefii lui l-au convins să preia o bază de antrenament la Washington și să pregătească de luptă câțiva băieți.

Uluită, Catherine se întoarse spre Larry. El îi zâmbea binevoitor și ochii îi jucau amuzați. Parcă erau la un film, își spuse Catherine amintindu-și prima lor întâlnire. I-a ordonat atunci să-și scoată însemnele de căpitan și medaliile și el a făcut-o cu veselie. S-a comportat îngrozitor. I-a spus că este laș! Ar fi dorit să se ascundă sub masă.

— Aș fi vrut să știu că vii în oraș, spunea Fraser. Îți organizam o petrecere să te sărbătorim.

— Îmi place mai mult așa, spuse Larry.

O privi din nou pe Catherine, dar ea îi evită privirea.

— De fapt, continuă Larry inocent, te-am căutat eu la Hollywood, Bill. Am auzit că faci un film pentru armată. Se opri. Își aprinse o țigară și stinse încet chibritul. Am fost și la studio, dar nu te-am găsit.

— Eu a trebuit să plec la Londra, spuse Fraser. La Hollywood a fost Catherine. Mă surprinde că nu v-ați întâlnit.

Catherine ridică privirea și îl văzu pe Larry în culmea amuzamentului. Acum trebuia să spună ce s-a întâmplat. O să-i povestească lui Fraser și vor râde cu toții ca de o glumă bună. Dar cuvintele nu se articulau. Larry i-a lăsat un moment de gândire, apoi a spus:

— Era foarte multă lume acolo. Cred că am trecut unul pe lângă celălalt.

O ajuta și ea nu-l putea suferi pentru această conspirație împotriva lui Fraser.

Când au sosit băuturile, Catherine a băut pe nerăsuflăte și a mai cerut un pahar. Era cea mai îngrozitoare seară din viața ei.

Abia aștepta să se termine și să scape de Larry Douglas.

Fraser l-a întrebat despre experiența de pe front și Larry a povestit totul cu mult haz. Evident, nu lua nimic în serios. Cu toate acestea Catherine trebui să recunoască faptul că el s-a înrolat voluntar și a devenit erou în lupta cu Luftwaffe. În mod irațional îl ura și mai mult pentru că era erou. Nici ea nu mai înțelegea nimic. Ce importanță avea dacă era erou sau era un ușuratic? Răspunsul i-a venit imediat. Atâta timp cât el ar fi fost un ușuratic, ea l-ar fi putut domina. Prin aburii de licoare, încerca să-i audă pe cei doi bărbați. Larry vorbea cu un entuziasm nereținut, o vitalitate atât de palpabilă, încât îi venea să întindă mâna să o atingă. Părea cel mai viu om pe care l-a văzut vreodată. Catherine avea sentimentul că el se oferea în întregime vieții, se oferea din toată inima și își bătea joc de cei cărora le era teamă să se ofere. Le era teamă, punct. Ca și ei, punct.

Abia dacă s-a atins de mâncare, nici nu știa ce a comandat. A întâlnit privirea lui Larry și a avut sentimentul că sunt deja amănți, parcă se cunoșteau de când lumea. Știa că era o nebunie. Era ca un ciclon. Orice femeie care intra în raza lui era prinsă irevocabil și se pierdea.

Larry îi zâmbea.

— Mă tem că am exclus-o din conversație pe domnișoara Alexander, spuse el politico. Sunt convins că ea este mai interesantă decât noi amândoi la un loc.

— Greșești, spuse Catherine cu vocea îngroșată. Eu am o viață monotonă. Lucrez împreună cu Bill. În momentul în care și-a dat seama ce înțeles capătă cuvintele ei, s-a înroșit. Nu, nu asta am vrut să spun. Am vrut...

— Știu ce ai vrut să spui, o întrerupse Larry, apoi se adresă lui Fraser: unde ai găsit-o?

— Am avut noroc, spuse Fraser încântat. Sunt foarte norocos. Tot nu te-ai căsătorit?

Larry ridică din umeri.

— Cine m-ar lua?

Ticălosule, se gândi Catherine. Privi în jurul ei. Jumătate din femeile din restaurant îl priveau pe Larry. Era ca un magnet sexual.

— Cum sunt englezoaicele? îl întrebă Catherine.

— Bune, răspunse el simplu. Bine, dar eu nu am avut prea mult timp pentru astfel de lucruri, am zburat mai tot timpul.

Pe naiba, se gândi Catherine. Pariez că nu a rămas o virgină pe o rază de o sută de mile în jurul tău. Cu voce tare spuse:

— Îmi este milă pentru bietele fete. Uite ce au pierdut.

Tonul era mușcător. Fraser o privea uluit de lipsa ei de politețe.

— Cathy! exclamă el.

— Să mai bem ceva, îl întrerupse Larry.

— Catherine a băut destul, constată Fraser.

— Nu-i adevărat, se impacientă ea, dar spre groaza ei observă cum rotunjește consoanele. Cred că vreau să merg acasă.

— Bine, spuse Fraser, apoi se întoarse spre Larry: De obicei Catherine nu bea.

— Presupun că este emoționată că te-ai întors, spuse Larry.

Catherine ar fi vrut să ia paharul cu apă și să i-l toarne în cap. Când era un neisprăvit îl ura mai puțin.

A doua zi dimineața, Catherine se trezi cu o înfiorătoare durere de cap. Era convinsă că va intra în istoria medicinei. Simțea că are cel puțin trei capete și în fiecare tobele băteau în alt ritm. Stătea cu capul nemișcat, dar era o agonie. Când a încercat să se miște, a fost și mai rău. Luptând cu greața, îi reveniră amintirile nopții precedente și durerea din tâmple crescuse. Fără nici un motiv îl blama pe Larry Douglas pentru durerea ei de cap; dacă nu ar fi venit el, ea nu ar fi băut nimic. Cu multă durere și greutate, Catherine întoarse capul spre ceasul de pe noptieră. A dormit prea mult. Cumpăni ce să facă, să mai rămână în pat sau să cheme o brigadă de voluntari. Se târi din pat și ajunsese cu greu la baie. Dădu drumul la apă rece și lăsă jefui de gheață să-i biciuie trupul. Când ieși de sub duș se simțea mai bine. *Nu bine, se gândi ea, doar puțin mai bine.*

După patruzeci și cinci de minute era la birou. Secretara, Annie, intră în birou agitată:

— Ghici ce?

— Nu în dimineața aceasta, șopti Catherine. Te rog să fii fată bună și să nu țipi.

— Privește! Annie îi aruncă sub nas un ziar. El este.

Pe prima pagină era fotografia lui Larry Douglas,

Îmbrăcat în uniformă și zâmbind insolent. Titlul era cu litere de o șchioapă: „*Eroul american din trupele aeriene s-a întors la Washington pentru a instrui o unitate de luptă.*” Urma o poveste pe două coloane.

— Nu-i așa că-i grozav? întrebă Annie.

— Îngrozitor, spuse Catherine și aruncă ziarul în coșul de hârtii. Putem să ne apucăm de treabă?

Annie o privi surprinsă.

— Îmi pare rău. Eu... eu am crezut că sunteți prieteni și îți va face plăcere.

— Nu suntem prieteni, o corectă Catherine. Mai mult dușmani. Văzu privirea lui Annie și continuă: nu am putea uita de domnul Douglas?

— Bineînțeles, spuse Annie și mai uimită. Eu i-am spus că îți va face plăcere.

Catherine o privi împietrită.

— Când?

— Când a sunat azi dimineață. A sunat de trei ori.

Catherine făcu eforturi disperate să-și păstreze calmul din voce.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-ai cerut să nu-ți spun când sună.

O privea pe Catherine extrem de încurcată.

— A lăsat un număr de telefon?

— Nu.

— Bine. Își aminti chipul lui expresiv și ochii ironici. Bine, repetă cu mai multă fermitate.

Termină de dictat niște scrisori și, după ce plecă Annie, luă ziarul din coșul de hârtii. Citi cuvânt cu cuvânt povestea despre Larry Douglas. Era declarat as al aerului, doborâse opt avioane germane. A fost doborât de două ori deasupra Canalului Mânecii. O sună pe Annie.

— Dacă mai sună domnul Douglas, fă-mi legătura.

Nu a fost decât o pauză de o fracțiune de secundă, după care Annie a spus:

— Da, domnișoară Alexander.

La urma urmei nu avea nici un rost să fie nepoliticoasă cu omul. Se va scuza pentru purtarea de la studio și îl va ruga să nu o mai sune. Ea se va căsători cu William Fraser.

Toată după-amiaza a așteptat telefonul lui. Era șase seara și el nu sunase. *De ce să sune? Este pe undeva, face dragoste cu o fată. Ai noroc. Dacă te culci cu el te simți ca la măcelar. Primești un număr și îți aștepți rândul.*

Când ieși din birou, îi spuse lui Annie:

— Dacă sună mâine domnul Douglas, spune-i că nu sunt.

Annie nici măcar nu a clipit.

— Da, domnișoară Alexander. Noapte bună.

— Noapte bună.

Pierdută în gânduri, Catherine se îndreptă spre lift. Era convinsă că Bill Fraser vrea să se căsătorească cu ea. Cel mai bun lucru acum ar fi să îl convingă să o facă imediat. Da, îi va spune astă seară. Vor pleca în voiajul de nuntă. Până se vor întoarce, Larry Douglas nu va mai fi în oraș. Oricum ceva trebuia să se întâmple.

Liftul se opri la parter și când ușa se deschise, Catherine dădu cu ochii de Larry Douglas care stătea rezemat de un perete. Nu mai avea medalii și panglici, dar pe epoleți avea gradul de Locotenent Rangul Doi. Îi zâmbi și se apropie de ea.

— Arăt mai bine așa? o întrebă el vesel.

Catherine îl privea imobilă, simțind cum îi bate inima.

— Nu... nu este împotriva regulamentului să porți alte grade?

— Nu știu. Eu credeam că tu răspunzi de toate aceste lucruri.

O privea din nou amuzat.

— Nu îmi face asta. Te rog, lasă-mă în pace. Locul meu este lângă Bill.

— Unde este inelul de logodnă?

Catherine trecu pe lângă el și ieși în stradă. Dar el o ajunse din urmă și o prinse de mână. O străbătu un fior din cap până în picioare. Un curent electric transmis de la el spre ea.

— Cathy...

— Pentru Dumnezeu, spuse ea disperată. Ce vrei de la mine?

— Totul. Te vreau pe tine.

— Ei bine, nu mă poți avea. Torturează pe altcineva.

Se întoarse să plece, dar el o reținu.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu, și ochii Catherinei se umplură de lacrimi. Nu știu ce vreau să spun. Mă doare capul îngrozitor.

El îi zâmbi înțelegător.

— Am un leac extraordinar pentru dureri de cap.

O luă de mână și o îndreptă spre garajul clădirii.

— Unde mergem? întrebă ea speriată.

— Să-mi iau mașina.

Catherine îi cercetă chipul dorind să descopere un semn de triumf, dar nu văzu decât un om puternic, incredibil de frumos, cu o privire caldă și plină de compasiune.

Portarul garajului a adus mașina, o mașină sport decapotabilă,

cu capota lăsată. Larry o ajută să urce, apoi se așează la volan. Catherine privea în gol, disperată, știind că își distruge viața dar era incapabilă să se oprească. Parcă toate aceste lucruri se petreceau altcuiva, nu ei. Ar fi vrut să o convingă pe fetița naivă din mașină să fugă și să nu privească înapoi.

— La tine sau la mine? întrebă Larry blând.

— Nu contează, spuse ea neajutorată.

— Bine, atunci mergem la mine.

Așadar, nu era chiar insensibil. Sau poate că îi era frică să concureze cu umbra lui William Fraser.

Îl privi înscriindu-se în traficul aglomerat. Nu, nu îi era frică de nimic. Acesta era și farmecul pe care îl exercita în jur.

Catherine încerca disperată să își spună că este liberă să refuze, să plece. Cum putea să îl iubească pe William Fraser și să aibă în același timp asemenea sentimente față de Larry?

— Dacă te ajută la ceva, spuse Larry liniștit, să știi că sunt la fel de emoționat ca și tine.

— Mulțumesc.

Bineînțeles că o mințea. Probabil că așa le spunea tuturor victimelor pe care le seducea. Dar ceea ce o supăra cel mai mult era faptul că îl trăda pe Bill Fraser. Era un om prea bun și acest lucru îi va produce foarte multă suferință. Catherine știa. Știa că face un lucru lipsit de rațiune, dar nu mai avea voință.

Au ajuns într-un cartier plăcut, cu multă verdeață și Larry a parcat mașina în fața unui bloc.

— Am ajuns acasă, îi spuse foarte liniștit.

Catherine știa că este ultima șansă de a spune nu.

Privi în tăcere cum Larry coboară și îi deschide portiera, ieși din mașină și se îndreptă spre ușa clădirii.

Apartamentul lui Larry avea o puternică amprentă de masculinitate. După ce au intrat, Larry a ajutat-o să-și dea haina jos și Catherine a început să tremure.

— Ți este frig? a întrebat-o.

— Nu.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

A prins-o în brațe cu multă blândețe și a sărutat-o. Catherine simțea că în sufletul ei se aprinde un foc. Fără nici un cuvânt, Larry a condus-o în dormitor. Amândoi au început să se dezbrace în tăcere.

— Larry... dar buzele lui au oprit-o și mâinile lui au început să-i exploreze trupul, cu blândețe.

Catherine a uitat totul, nu mai știa decât de fericirea infinită pe care o simțea acum. Îl simțea fierbinte, pulsând de viață, blând și iubitor. Era o bucurie la care nici nu visase. Totul se învârtea în jurul ei, se învârtea lumea, apoi universul, până când a fost explozia și delirul extatic, începutul și sfârșitul. Simțea că își dorește să nu se oprească niciodată. Nimic din ce citise și ce auzise nu a pregătit-o pentru un asemenea tumult de senzații. Era incredibil câtă fericire îți poate aduce trupul unei alte persoane. Era liniștită și calmă. Era femeie. Chiar dacă nu îl va mai vedea niciodată, îi va fi recunoscătoare tot restul vieții.

— Cathy?

Se întoarse încet spre el și îl privi leneș.

— Da?

Chiar și vocea ei era mai profundă, mai matură.

— Știi, unghiile...

Își dădu seama că îl zgâria pe spate.

— Oh, îmi pare rău! exclamă.

— Nu mai contează. Ești fericită?

— Fericită?

Buzele îi tremurau și spre groaza ei începu să plângă. Hohotea încet. El o luă în brațe și începu să o mângâie, împrăștiind ca prin minune durerea.

— Îmi pare rău. Nu știi de ce plâng.

— Dezamăgită?

Catherine îl privi gata să protesteze, dar îi văzu licărul amuzat din privire și înțelese că o tachina. El o luă din nou în brațe și din nou au făcut dragoste. Era incredibil. Multă vreme după aceea au început să vorbească. Catherine nu-i auzea decât timbrul vocii, nu o interesa ce povestește. Știa că nu va mai exista niciodată un alt bărbat în viața ei. Dar mai știa că acest bărbat nu va aparține niciodată unei singure femei. Probabil că ea nu îl va mai vedea niciodată, pentru că nu era decât o altă cucerire. Realiză că nu îl mai aude. O privea intens.

— Nu ai auzit nimic din ce ți-am spus.

— Îmi pare rău. Visam cu ochii deschiși.

— Ar trebui să mă înfurii, îi reproșă el. Te interesează doar trupul meu?

Începu să îl mângâie.

— Nu sunt expertă, dar cred că m-am descurcat. M-am descurcat?

Ar fi vrut să îl întrebe dacă și el a simțit ce a simțit ea, dar îi era teamă.

— Ești frumoasă, Cathy.

Se înfioră auzindu-l, dar în același timp respinse vorbele. Tot ce-i spunea ei a repetat de mii de ori altor femei. Se întreba acum cum își vor lua rămas bun. *Aștept să mă suni?* Sau: *Te mai sun eu?* Poate că nici nu mai dorea să o vadă. Poate că va mai accepta una sau două întâlniri și apoi va dispărea. Ei bine, numai ea era vinovată. A știut foarte bine cu ce se complică. *Am acceptat totul cu ochii mari deschiși. Indiferent ce se va întâmpla, nu el este vinovat.*

— Știi că ești o fată deosebită, Cathy?

Știi că ești o fată deosebită — Alice, Susan, Margaret, Peggy, Lana?

— Am simțit-o din primul moment. Niciodată nu am avut astfel de sentimente.

Janet, Evelyn, Ruth, Georgia și plus infinit. Își îngropă capul în umărul lui, incapabilă să vorbească și îl strânse într-o îmbrățișare tăcută de rămas bun.

— Mi-e foame, spuse Larry. Știi ce simt eu?

Catherine zâmbi.

— Știu.

— Să-ți spun ceva. Cred că ești o maniacă sexuală.

— Mulțumesc.

A luat-o de mână și a condus-o în baie sub duș. A dat drumul la apă. A luat săpunul și a început să-i săpunească trupul, gâtul, brațele, cercuri concentrice pe sâni, stomacul și coapsele. Catherine simțea din nou fiorul flăcărilor care se aprindeau în ea. Luă săpunul din mâna lui și începu și ea să îl săpunească. Au făcut din nou dragoste și din nou Catherine a fost transportată la mii de mile în univers, înecată în torentul care îi cuprindea corpul, plină de o bucurie de nesuportat.

După aceea s-au îmbrăcat, s-au urcat în mașină și au plecat spre Maryland, au găsit un restaurant, au mâncat stridii și au băut șampanie.

La ora cinci dimineața, Catherine a sunat la William Fraser acasă, ascultând încordată. Într-un târziu a auzit vocea somnoroasă a lui Fraser:

— Alo...

— Bună, Bill. Sunt Catherine.

— Catherine! Te-am sunat toată seara. Unde ești? Nu ai pățit nimic?

— Sunt bine. Sunt în Maryland cu Larry Douglas. Tocmai ne-am căsătorit.

NOELLE **Paris: 1941**

8

Christian Barbet era un om nefericit. Micul detectiv chel stătea gânditor la birou, cu o țigară atârnată între dinții stricați și galbeni, contemplând mohorât dosarul din fața sa. Informația pe care o avea îl va costa un client. Îi ceruse Noellei Page comisioane strigătoare la cer pentru serviciile lui, dar acum era trist nu numai pentru că va pierde o sumă enormă de bani; va pierde și o clientă. O ura pe Noelle Page, dar cu toate acestea o considera cea mai misterioasă femeie pe care a întâlnit-o vreodată. Barbet își imaginase aventuri lascive cu Noelle, care întotdeauna sfârșea prin a i se supune total. Și iată că sarcina lui se încheia aici, nu o va mai vedea niciodată. O lăsase să aștepte în anticameră, iar el încerca să descopere o soluție salvatoare care să-i aducă prelungirea cazului. Fără multă tragere de inimă, ajunsese la concluzia că era imposibil. Oftă, stinse țigara, se îndreptă spre ușă și o deschise. Noelle era așezată pe canapeaua din imitație de piele, iar Barbet rămase cu privirea ațintită asupra ei. Nu era cinstit ca o femeie să fie atât de frumoasă.

— Bună ziua domnișoară, intrați.

Noelle intră în birou cu mișcări grațioase. Pentru Barbet a fost profitabil acest client cu numele Noelle Page. În diverse ocazii s-a folosit de numele ei. I-a adus mulți clienți, iar Christian Barbet nu era omul care să se încurce cu probleme de etică.

— Vă rog să luați loc, spuse arătând un scaun. Vă servesc cu ceva?

În fanteziile lui reușea să o îmbete pe Noelle și apoi să o seducă.

— Nu, răspunse ea. Nu pentru asta am venit.

Afurisita. Putea să ciocnească măcar un pahar de rămas bun.

— Da. De fapt, de data aceasta, am mai multe noutăți.

Se așeză la birou și privi lung dosarul, pe care de altfel îl știa pe de rost.

— Mai întâi, începu cu un ton neutru, prietenul dumneavoastră a fost avansat la gradul de căpitan și transferat la *Escadronul 130*. Acolo a fost numit comandant. A zburat... Barbet vorbea rar, în mod conștient, știind că pe ea nu o interesează amănunțele tehnice — a pilotat *Hurricanes* și *Spitfire*. Apoi a pilotat...

— Lasă asta, îl întrerupse Noelle nerăbdătoare. Unde este acum?

De când aștepta Barbet această întrebare!

— În Statele Unite. Văzu reacția ei înainte ca ea să se poată controla și simți o plăcere sălbatică. La Washington D.C.

— Este în permisie?

— Nu. A fost eliberat din *Trupele Aeriene Britanice*. Acum este căpitan al *Corpului Aviatic al Statelor Unite*.

Simți că Noelle digeră informația, dar expresia de pe chipul ei nu-i trăda sentimentele. Barbet nu terminase încă. O mai așteptau și alte lovituri. Luă între degetele îngălbenite un colaj de ziar și i-l întinse.

— Cred că acesta vă va interesa.

O văzu încordându-se, bănuind parcă ce avea să constate. Era o tăietură din „*Daily News*”. Titlul articolului era „*Eroul de război se însoară*”, iar dedesubt o fotografie a lui Larry Douglas și a soției sale. Noelle o privi îndelung, apoi întinse mâna după raport. Christian Barbet ridică din umeri, așeză toate hârtiile în mapă și i-o întinse. Deschise gura să își ia rămas bun de la Noelle Page, când o auzi spunând:

— Dacă nu ai corespondent la Washington, numește unul repede. Aștept rapoarte săptămânale.

Se întoarse și ieși din cameră lăsându-l pe Christian Barbet într-o stare de confuzie totală.

Ajunsă acasă, Noelle intră în dormitor, închise ușa și scoase colajele de ziar din mapă. Le așeză pe pat și începu să le studieze. Fotografiile îl arătau pe Larry exact așa cum și-l amintea ea. Imaginea pe care o păstra în memorie era chiar mai clară decât imaginea din ziar, pentru că în mintea ei Larry era mai viu decât în realitate.

Nu trecea o zi în care Noelle să nu se gândească la trecut. Amândoi jucau într-o piesă de teatru începută cu mulți ani în urmă, iar scenele erau proaspete în memorie.

Noelle își concentrează atenția asupra soției lui Larry. Văzu o femeie drăguță, o tânără cu privirea inteligentă. Chipul unui dușman. Chipul pe care va trebui să îl distrugă așa cum îl va distruge și pe Larry.

Toată după-amiaza a stat încuiată și a privit fotografiile.

După multe ore când Armand Gautier a bătut din nou la ușă, Noelle i-a spus să plece. El a așteptat neliniștit în salon, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Dar când Noelle ieși într-un târziu din dormitor, era neobișnuit de veselă, de parcă tocmai primise o veste extraordinară. Nu i-a dat nici o explicație lui Gautier, iar el o cunoștea foarte bine și nu a întrebat-o nimic.

După spectacol, în noaptea aceea a făcut dragoste cu el cu o pasiune sălbatică, care i-a amintit de primele lor zile de dragoste. Mai târziu Gautier stătea în pat cu ochii deschiși încercând să o înțeleagă pe fata aceasta frumoasă de lângă el. Nu reușea.

În noaptea aceea, Noelle Page l-a visat pe Colonelul Mueller. Albinosul ofițer al Gestapoului o tortura cu un fier înroșit, care îi lăsa în urma lui pe trup zvastica din care ieșea fum. Îi puneă întrebări, dar atât de încet încât Noelle nu îl auzea și după fiecare întrebare împlânta în ea fierul fierbinte. Deodată, la o masă l-a văzut pe Larry urlând de durere. Noelle s-a trezit într-o transpirație rece cu inima bătând de spaimă. A aprins veioza și cu degete tremurânde și-a aprins o țigară încercând să se calmeze. S-a gândit la Israel Katz. I-au amputat piciorul cu un topor și, deși nu îl mai văzuse din după amiaza aceea, a primit vești de la el prin portar — trăia, dar era foarte slăbit. Era din ce în ce mai greu să fie ascuns, și era prea slăbit să poată face ceva. Gestapoul îl căuta cu înfrigurare. Trebuiau să îl scoată imediat din Paris. Noelle nu făcuse nimic pentru ca Gestapoul să o aresteze; și totuși. Oare visul acesta nu era o premoniție, nu o avertiza că nu trebuie să îl ajute pe Israel Katz? Își amintea trecutul. El a ajutat-o când a avortat copilul. El a ajutat-o să îlucidă pe copilul lui Larry. I-a dat bani și i-a găsit o slujbă. Zeci de bărbați au făcut pentru ea lucruri mult mai importante și totuși Noelle nu se simțea datoră față de ei. Toți acești bărbați, inclusiv tatăl ei, au dorit ceva de la ea și ea a plătit pentru tot ce a primit. Israel Katz nu i-a cerut niciodată nimic. Trebuia să îl ajute.

Noelle nu subestima gravitatea situației. Colonelul Mueller era suspicios. Își aminti visul și se cutremură. Trebuia să aibă grijă ca Mueller să nu obțină nici o probă împotriva ei. Israel Katz trebuia

scos din Paris, dar cum? Noelle era sigură că toate drumurile erau blocate. Probabil că supravegheau foarte atent și vapoarele. Poate că naziștii erau niște porci, dar erau eficienți. Era o provocare, aproape mortală, dar Noelle era hotărâtă să încerce. Principala problemă era că nu avea cui să-i ceară ajutor. Naziștii l-au redus pe Armand Gautier la o piftie care tremura de frică. Nu, trebuia să o facă singură. Se gândi la colonelul Mueller și la generalul Scheider și se întrebă dacă se vor încleșta vreodată și care dintre ei va ieși victorios.

În seara următoare, Noelle și Armand Gautier au fost invitați la o petrecere selectă. Gazda era Leslie Rocas, bogat patron al artelor. Oaspeții erau personalități — bancheri, artiști, conducători politici. Între ei erau femei frumoase, aduse, simțea Noelle, doar pentru germanii care fuseseră invitați. Gautier a observat aerul preocupat de pe fața Noellei, dar când a întrebat-o ea i-a răspuns că totul este foarte bine.

Cu cincisprezece minute înainte de a începe supeul, un nou oaspete și-a făcut apariția și în momentul în care l-a văzut, Noelle a fost convinsă că problema ei se va rezolva. S-a apropiat de gazdă și i-a spus:

— Dragul meu, fii un înger și prezintă-mă lui Albert Heller.

Albert Heller era cel mai important dramaturg francez. Un bărbat voinic, de șaizeci de ani, cu un incredibil păr alb și foarte lat în umeri. Era neobișnuit de înalt pentru un francez, dar oricum s-ar fi remarcat în orice mulțime din pricina chipului extrem de urât și a ochilor pătrunzători care nu pierdeau nici un amănunt. Heller avea o imaginație debordantă și scrisese enorm de multe piese de succes. Dorise ca Noelle să joace în ultima lui piesă și îi trimisese o copie a manuscrisului. Acum Noelle se afla la masă lângă el.

— Tocmai am terminat de citit noua ta piesă, Albert. Îmi place la nebunie.

Bărbatul se luminează la față.

— Primești rolul?

— Aș vrea, dragul meu, dar Armand a semnat un alt angajament.

Bărbatul se încruntă și oftă resemnat.

— Merde! Ei bine, mai avem timp să lucrăm împreună.

— Mi-ar face foarte mare plăcere, spuse Noelle. Îmi place foarte

mult cum scrii. Mă fascinează felul în care scriitorii creează intriga pieselor. Nu știu cum de reușiți.

— Așa cum reușești tu să joci un rol. Din asta ne câștigăm existența.

— Nu este chiar așa. Felul în care vă folosiți imaginația, pentru mine este un adevărat miracol. Știu asta, pentru că și eu am încercat să scriu.

— Zău? întrebă el politicos.

— Da, dar acum sunt încurcată.

Noelle inspiră adânc și îi privi atent pe oaspeții din jurul mesei. Toți discutau aprins. Se aplecă spre Albert Heller și-i spuse în șoaptă:

— Am o scenă — eroina încearcă să-și scoată din Paris iubitul. Naziștii îl caută.

— Ah! Bărbatul cel masiv începu să se joace cu furculița în salată. Este ușor. Îmbracă-l în uniformă germană și scoate-l chiar pe sub nasul lor.

Noelle oftă.

— Situația este mai complicată. Este rănit. Nu poate merge. A pierdut un picior.

Furculița rămase în aer.

— Cu vaporul pe Sena?

— Sunt supravegheate.

— Și presupun că toate mașinile care ies din Paris sunt controlate?

— Da.

— Atunci, fă-i pe nemți să-ți rezolve problema.

— Cum?

— Eroina ta, spuse bărbatul fără să o privească, este frumoasă?

— Da.

— Să presupunem, continuă el, că eroina se împrietenește cu un ofițer german. De rang înalt. Așa ceva este posibil?

Noelle îl privi pătrunzător, dar bărbatul îi evită privirea.

— Da.

— Foarte bine. Atunci, să fixeze o întâlnire cu ofițerul. Să petreacă weekendul undeva în afara Parisului. Prietenii ar putea să îl ascundă pe erou în portbagajul mașinii. Ofițerul german trebuie să fie un om foarte important, așa încât mașina lui să nu fie controlată.

— Și dacă portbagajul este închis, băiatul nu se sufocă? întrebă

Noelle.

Albert Heller luă o gură de vin, pierdut în gânduri. În cele din urmă spuse:

— Nu este absolut necesar.

Începu să vorbească în șoaptă la urechea Noellei. După cinci minute spuse:

— Noroc, și se opri.

Nici un moment nu a privit-o.

A doua zi dimineată, Noelle l-a sunat pe generalul Scheider. A răspuns operatorul și după câteva momente Noelle a primit legătura la secretarul generalului.

— Cine îl caută, vă rog?

— Noelle Page, spuse ea pentru a treia oară.

— Îmi pare rău, dar generalul este în conferință și nu poate fi deranjat.

Noelle ezită.

— Aș putea să-l sun mai târziu?

— Va fi în conferință toată ziua. Vă sugerez să îi scrieți o scrisoare în care să spuneți ce doriți.

Noelle se amuză ironic la acest gând.

— Te rog să îi spui doar că l-am căutat.

O oră mai târziu sună telefonul. Era generalul Hans Scheider.

— Te rog să mă ierți, spuse el. Idiotul acesta nu mi-a dat mesajul decât acum. Aș fi lăsat vorbă să-mi dea legătura, dar nici nu mi-am imaginat că mă vei suna.

— Eu trebuie să îmi cer scuze, spuse Noelle. Știu cât ești de ocupat.

— Te rog, ce pot face pentru tine?

Noelle ezită, alegând cu grijă cuvintele.

— Îți mai amintești ce mi-ai spus când am luat masa împreună?

După o scurtă pauză auzi:

— Da.

— M-am gândit foarte mult la asta, Hans. Aș dori să ne întâlnim.

— Luăm masa împreună diseară? În vocea lui se simți deodată o dorință de nestăpânit.

— Nu la Paris, răspuse Noelle. Aș vrea să fim împreună, dar undeva departe de Paris.

— Unde? întrebă generalul.

— Aș vrea să alegem un loc deosebit, anonim. Ai auzit de Etratat?

— Nu.

— Este un sat încântător, la o sută cincizeci de kilometri de Paris, lângă Le Havre. Este acolo un han discret și liniștit.

— Este minunat, Noelle. Dar, știi, îmi este destul de greu să plec acum, spuse scuzându-se. Sunt în mijlocul unei...

— Înțeleg, îl întrerupse Noelle cu răceală, poate altă dată.

— Așteaptă! Urmă o pauză îndelungată. Tu când poți să pleci?

— Sâmbătă noaptea după spectacol.

— Voi face toate pregătirile necesare, se grăbi el să spună. Putem zbura până la...

— De ce să nu mergem cu mașina? îl întrerupse Noelle. Este mult mai plăcut.

— Cum vrei, draga mea. Te iau de la teatru.

Noelle se gândea cu repeziciune.

— Trebuie să vin acasă să mă schimb. Mai bine vii acasă, la mine.

— Cum vrei, *liebchen*. Ne vedem sâmbătă noaptea.

Cincisprezece minute mai târziu, Noelle vorbea cu portarul. Bătrânul o asculta, protestând vehement.

— Nu, nu, nu! îi voi spune prietenului nostru, domnișoară, dar sunt convins că nu o va face. Este o nebunie! Ar fi ca și când i-ai cere să se angajeze la Cartierul General al Gestapoului.

— Nu putem da greș, încercă Noelle să îl convingă. Planul a fost pus la cale de cea mai strălucită minte din Franța.

În după-amiaza aceleiași zile, când Noelle ieși din casă, văzu un bărbat rezemat de zid prefăcându-se preocupat de un articol din ziar. Imediat ce Noelle a ieșit în aerul tăios de iarnă, bărbatul s-a îndreptat și a pornit în urmărirea ei, la o distanță discretă. Noelle a cutreierat fără un scop anume, s-a oprit în fața fiecărei vitrine.

La cinci minute după ce Noelle a plecat, portarul a ieșit în stradă, a privit atent în jurul său, apoi a chemat un taxi și s-a îndreptat spre un magazin din Montmartre.

Două ore mai târziu, portarul îi spunea Noellei:

— Va fi adus sâmbătă noaptea.

Sâmbătă seara, după spectacol, Noelle l-a găsit în fața cabinei pe colonelul Kurt Mueller. A trecut-o un fior de teamă. Planul de fugă era discutat în cele mai mici amănunte și fiecare fracțiune de

secundă era foarte importantă. Orice întârziere putea fi fatală.

— Te-am admirat din sală Fraülein Page, o întâmpină colonelul Mueller. În fiecare seară joci din ce în ce mai bine.

Vocea ascuțită și înfricoșătoare a albinețului îi aduse în memorie visul acela cumplit.

— Mulțumesc, domnule colonel. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să mă schimb.

Noelle porni spre cabină, dar omul o urmă îndeaproape.

— Voi veni cu dumneavoastră.

Noelle intră în cabină urmată la un pas de colonelul Mueller. Albinețul se așază comod în fotoliu. Noelle ezită, apoi începu să se dezbrace sub ochii lui indiferenți. Știa că este homosexual și că valoroasa ei armă nu are nici o putere asupra lui.

— Mi-a șoptit o rândunică... începu colonelul Mueller... că el va încerca să fugă în noaptea aceasta.

Inima Noellei se opri, dar pe față nu i se citi nimic, începu să se demacheze luptând cu timpul.

— Cine va încerca să fugă în noaptea aceasta?

— Prietenul dumitale, Israel Katz.

Noelle se întoarce, realizând că își dăduse jos sutienul.

— Nu cunosc nici un... prinse lucirea triumfătoare din privirea lui și sesiză la momentul potrivit capcana... stați puțin. Vorbiți despre tânărul intern?

— Așadar, îți amintești de el!

— Foarte vag. Cu ani în urmă m-a tratat de pneumonie.

— Și de un avort, continuă colonelul Mueller cu vocea moale, dar stridentă.

O trecu un fior pe șira spinării. Gestapoul nu ar fi cercetat toate aceste lucruri dacă nu ar fi fost convinși că ea este implicată. A făcut o prostie că s-a amestecat; dar chiar gândindu-se la aceasta, Noelle știa că era prea târziu să dea înapoi. Rotițele erau deja puse în mișcare și după câteva ore Israel Katz va fi ori liber... ori mort. Iar ea?

Colonelul Mueller vorbea:

— Ai spus că ultima dată când l-ai văzut pe Katz a fost acum câteva săptămâni, la cafenea.

Noelle clătină din cap.

— Nu am spus așa ceva, domnule colonel.

Colonelul Mueller o strivea cu privirea. Apoi ochii lui insolenți s-au aplecat spre sâni dezgoliți. După câteva secunde a privit-o din

nou și a oftat.

— Iubesc frumosul, spuse el la fel de încet. Ar fi o rușine să se distrugă o asemenea frumusețe. Și pentru ce? Pentru un bărbat care nu reprezintă nimic. Cum plănuiește prietenul dumitale să scape Fraülein?

Era în vocea lui o nuanță care îi transmitea fiori pe șira spinării. Noelle deveni deodată Annette, personajul inocent și neajutorat din piesă.

— Într-adevăr nu am nici cea mai mică idee. Nu știu despre ce vorbiți, domnule colonel. Aș vrea să vă ajut, dar nu știu cum.

Colonelul Mueller o studie îndelung, apoi se ridică țepăn și spuse:

— Te voi învăța eu cum să mă ajuți, Fraülein, promise el încet și apăsător, și te asigur că îmi va face deosebită plăcere.

Când ajunsese la ușă, albinosul se întoarse pentru o ultimă lovitură.

— Apropos, l-am sfătuit pe generalul Scheider să nu plece cu dumneata în weekend.

Noelle simți că inima îi sparge pieptul. Era prea târziu să îl anunțe pe Israel Katz.

— Coloneii se amestecă de obicei în viața intimă a generalilor?

— În cazul acesta, nu, spuse colonelul Mueller cu regret. Generalul Scheider intenționează să se țină de cuvânt.

Se întoarse și ieși țepăn pe ușă.

Noelle privi în urma lui, într-un tumult de emoții. Privi apoi spre ceasul de pe măsuta de toaletă și începu să se îmbrace repede.

La unsprezece patruzeci și cinci, telefonul a sunat și portarul a anunțat-o pe Noelle că generalul Scheider urca spre apartamentul ei. Vocea bătrânului tremura.

— Șoferul a rămas în mașină? întrebă Noelle.

— Nu domnișoară, spuse bătrânul speriat. Urcă împreună cu generalul.

— Mulțumesc.

Noelle lăsă receptorul în furcă și intră grăbită în dormitor să verifice bagajele. Orice greșeală putea fi fatală. Auzi soneria de la ușă și se grăbi să o deschidă.

Generalul Scheider era însoțit de tânărul căpitan, șoferul său. Nu era îmbrăcat în uniformă și avea o ținută foarte distinsă în costumul care îi punea în valoare ochii albaștri.

— Bună seara, salută el formal, apoi îi făcu semn șoferului.

— Bagajele sunt în dormitor, spuse Noelle arătând ușa respectivă.

— Mulțumesc Fraülein.

Căpitanul intră în dormitor, iar generalul se apropie de ea și îi luă mâinile în ale lui.

— Știi la ce m-am gândit toată seara? o întrebă el. M-am gândit că nu vei fi aici, că te vei răzgândi. Mi-a fost teamă de fiecare dată când a sunat telefonul.

— Eu îmi respect promisiunile, spuse Noelle.

În acel moment, căpitanul ieși din dormitor cu cele două bagaje.

— Mai aveți și altceva? o întrebă el.

— Nu, numai atât.

Căpitanul ieși.

— Gata? Plecăm? o întrebă generalul Scheider.

— Mai întâi să bem ceva, spuse Noelle repede.

Se îndreptă spre bar, unde într-o frapieră era pregătită o sticlă de șampanie.

— Lasă-mă pe mine, spuse generalul și scoase sticla din frapieră.

— Pentru ce bem? o întrebă.

— Pentru Etratat.

Bărbatul o studie câteva clipe, apoi spuse:

— Pentru Etratat.

Au ciocnit. Noelle așeză paharul pe masă și aruncă o privire spre ceas. Generalul Scheider îi vorbea, dar ea nu îl auzea decât pe jumătate. Încearcă să-și imagineze ce se petrece în stradă. Trebuia să fie foarte atentă. Dacă vor coborî prea repede sau prea încet, îi putea fi fatal.

— La ce te gândești? o întrebă generalul.

Noelle se întoarse repede.

— La nimic.

— Dar nu mă ascuți.

— Îmi pare rău. Cred că mă gândeam la noi doi.

— Mă uimești. Ești o enigmă.

— Toate femeile sunt o enigmă.

— Nu ca tine. Niciodată nu aș fi crezut că poți fi o femeie capricioasă și totuși— făcu un gest cu mâna— la început nu ai vrut să mă vezi și iată acum, deodată, ne vom petrece weekendul la țară.

— Regreți Hans?

— Sigur că nu regret. Dar nu pot să nu mă întreb — de ce la țară?

— Ți-am explicat.

— Ah, da. Este romantic. O altă enigmă. Am fost convins că ești o realistă, nu o romantică.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Gândesc doar cu voce tare. Îmi place să rezolv enigme, Noelle. În timp, te voi descifra și pe tine.

Noelle ridică din umeri.

— Odată ce ai soluția, problema este rezolvată și nu mai devine interesantă.

— Vom vedea. Generalul așeză paharul pe masă. Mergem?

Noelle luă amândouă paharele.

— Imediat, să duc paharele în bucătărie.

Generalul o privi. Noelle era una dintre cele mai frumoase și mai atrăgătoare femei din câte întâlnise în viața lui. Va fi a lui. Asta nu însemna totuși că el era prost sau orb. Dorea ceva de la el și intenționa să descopere ce dorea. Colonelul Mueller l-a avertizat că, după toate probabilitățile, ea ajută un dușman periculos al Reich-ului, iar colonelul Mueller făcea foarte puține greșeli. Dacă raționamentul lui era corect, probabil că Noelle Page conta pe generalul Scheider și pe protecția lui. Dacă așa stăteau lucrurile, înseamnă că ea nu știa nimic despre inteligența militarului german, cu atât mai puțin nu știa nimic despre el. O va da pe mâna Gestapoului fără nici o remușcare, dar mai întâi va obține ceea ce își dorea. Aștepta cu nerăbdare zilele de weekend.

Noelle ieși din bucătărie. Avea o expresie de îngrijorare pe față.

— Câte bagaje a luat șoferul? îl întrebă ea.

— Două. O geantă cu haine și caseta de machiaj.

Noelle se încruntă.

— Doamne, îmi pare rău, Hans. A uitat valiza. Te superi?

El o studia. Noelle ridică receptorul și vorbi calm.

— Vrei te rog să-i spui șoferului să urce din nou? Mai am o valiză. Puse receptorul în furcă. Știu că nu vom sta decât foarte puțin, zâmbi ea, dar vreau să-ți fiu pe plac.

— Dacă vrei să-mi fii pe plac, nu-ți trebuie atâtea haine. Generalul privi fotografia lui Armand Gautier de pe pian. Știe Herr Gautier că pleci cu mine? o întrebă.

— Da, minți Noelle.

Armand era la Nice; avea o întâlnire cu un producător de filme

și ea considerase că nu este necesar să îl alarmeze. Se auzi soneria de la ușă. Noelle deschise și căpitanul intră.

— Mai este o valiză?

— Da, se scuză Noelle. Este în dormitor.

Căpitanul dădu din cap și porni spre locul indicat.

— Când trebuie să te întorci la Paris? o întrebă generalul.

— Mi-ar plăcea să-ți spun că pot lipsi oricât. Dar trebuie să ne întoarcem luni după-amiază. Avem numai două zile.

Căpitanul ieși din dormitor.

— Scuzați-mă, Fraülein, cum arată valiza?

— Este mare, din piele bleumarin, spuse Noelle, apoi se întoarse spre general. Am împachetat în ea o rochie nouă, pe care nu am îmbrăcat-o niciodată. Am cumpărat-o pentru tine.

Simțea că se pierde și încerca disperată să-și ascundă nervozitatea. Căpitanul intră din nou în dormitor. Ieși după alte câteva minute.

— Îmi pare rău, nu o găsesc.

— Ți-o arăt eu.

Noelle intră în dormitor și începu să caute.

— Camerista asta idioată a ascuns-o pe undeva.

Au început toți trei să caute valiza. Până la urmă a găsit-o generalul.

— Pare să fie goală.

Noelle o deschise repede. Nu era nimic înăuntru.

— Oh, proasta! Probabil că mi-a înghesuit rochia în cealaltă valiză. Sper că nu a stricat-o. Oftă exasperată. Și în Germania aveți probleme cu cameristele?

— Cred că peste tot este la fel, spuse generalul privind-o foarte atent.

Se purta ciudat, vorbea prea mult. Noelle i-a văzut privirea.

— Mă faci să mă simt ca o școlăriță. Nu mai știu de când nu am fost atât de agitată.

Generalul Scheider gândi. Asta era! Sau juca un joc ciudat? Dacă se juca, el va fi primul care va descoperi. Își privi ceasul.

— Dacă nu plecăm imediat, vom ajunge foarte târziu.

— Eu sunt gata, spuse Noelle.

Se ruga lui Dumnezeu ca și cei de jos să fie gata.

Când au ajuns în hol, portarul era alb ca varul. Noelle se întreba dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. Îl privi așteptând un semn, dar înainte ca bătrânul să o poată face, generalul o prinse

de mână și o conduse spre ușă.

Mașina generalului Scheider era parcată chiar în fața intrării. Portbagajul era închis. Străzile erau pustii. Șoferul sări imediat și deschise portiera. Noelle se întoarse pentru o ultimă privire spre portar, dar Generalul se așeză exact în fața ei. A făcut-o deliberat? Privi din nou spre portbagaj. Nu avea nici un indiciu. Vor trece ore până să știe dacă planul ei a reușit. Emoția era de nesuportat.

— Nu te simți bine?

Generalul Scheider o privea ciudat. Noelle simți că ceva nu a mers bine. Trebuia să găsească o scuză să se întoarcă în hol, la portar. Doar câteva secunde. Forță un zâmbet.

— Tocmai mi-am amintit. Mă va suna un prieten și trebuie să las un mesaj...

Dar generalul o prinse de mână și o obligă să se urce în mașină.

— Prea târziu, zâmbi bărbatul. Din acest moment nu trebuie să te gândești decât la mine.

După câteva secunde erau în drum spre Etratat.

La cinci minute după ce mașina generalului Scheider a plecat, în fața clădirii a oprit un Mercedes negru din care au ieșit în grabă colonelul Mueller și doi agenți ai Gestapoului. Colonelul privi îngrijorat.

— Au plecat, spuse el.

Cei doi agenți au intrat în hol și au sunat la camera portarului. Bătrânul le-a deschis cu o expresie de spaimă pe față.

— Ce...?

Colonelul l-a împins înăuntru și a închis ușa.

— Fraülein Page! se răsti el. Unde este?

Bătrânul îl privi cu teamă.

— A... a plecat, răspuse el tremurând.

— Știu asta, bătrân nebun și prost! Te-am întrebat unde a plecat!

Portarul dădu din cap neajutorat.

— Nu am idee, domnule. Știu doar că a plecat împreună cu un ofițer.

— Nu ți-a spus unde poate fi găsită?

— N... nu, domnule. Domnișoara Page nu-mi face confidențe.

Colonelul Mueller îl fulgeră pe bătrân cu o privire, apoi se întoarse pe călcâie.

— Nu au ajuns prea departe. Ia legătura cu barajele de stradă.

Spune-le că, dacă va sosi mașina generalului Scheider, eu am dat ordin să fie reținută și să fiu anunțat imediat!

Ora era târzie și străzile pustii. Mașina generalului Scheider era pe West Road, drumul care ducea în afara Parisului. Au trecut pe lângă Versailles, Mantes Vernon și Gaillon, iar după douăzeci și cinci de minute ajungeau la intersecția de drumuri dintre Vichy, Le Havre și Cote d'Azur.

Noellei i se părea că s-a petrecut un miracol. Ieșeau din Paris fără a fi oprți. Trebuia să fi știut că chiar și germanii, cu toată eficiența lor, nu erau în stare să controleze și să blocheze fiecare stradă care ducea în afara orașului. Exact în momentul în care se gândea la acest lucru, în fața lor, în întuneric, văzu o lumină roșie, apoi o barieră. Pe marginea drumului erau câteva zeci de soldați germani și două mașini ale poliției franceze. Un locotenent s-a așezat în fața mașinii, până când aceasta s-a oprit, apoi s-a îndreptat spre șofer.

— Coboară și arată actele de identitate!

Generalul Scheider deschise geamul și strigă sacadat:

— Sunt Generalul Scheider. Ce naiba se petrece aici?

Locotenentul luă poziția de drepti.

— Vă rog să mă scuzați, domnule general. Nu am știut că este mașina dumneavoastră.

Ochii generalului arătară spre barieră.

— Ce înseamnă asta?

— Avem ordin să controlăm fiecare vehicul care părăsește Parisul, herr general. Toate drumurile sunt blocate.

Generalul se întoarse spre Noelle.

— Afurisitul de Gestapo. Îmi pare rău, *liebchen*.

Noelle se făcu albă ca varul. Era recunoscătoare întunericului. Vorbi calm și degajat.

— Cred că nu este important.

Se gândi la omul din portbagaj. Dacă planul ei a mers, Israel Katz se afla acum în mașină și va fi prins. Și ea va fi prinsă.

Locotenentul se adresă șoferului:

— Deschide portbagajul!

— Dar sunt numai valize, protestă căpitanul. Eu le-am așezat.

— Îmi pare rău, căpitane. Am ordine foarte clare. Fiecare vehicul care părăsește Parisul trebuie controlat. Deschide-l.

Mormăind câteva injurături, șoferul deschise portiera și ieși din mașină. Noelle gândea febril. Trebuia să îl oprească, fără să le

producă suspiciune. Timpul alerga. Noelle îl privi pe furiș pe generalul Scheider. Generalul îngustase privirea și avea buzele deformate de furie. Noelle îi spuse cu inocență:

— Și noi trebuie să ieșim, Hans? Și pe noi ne vor controla? Il simți încordându-se de furie.

— Așteaptă! Vocea generalului plesni ca o lovitură de bici. Urcă în mașină, îi comandă el șoferului. Se întoarse apoi spre locotenent: transmite celor ce ți-au dat ordine că acestea nu sunt valabile generalilor Armatei Germane. Eu nu primesc ordine de la locotenenți. Eliberează drumul.

Nefericitul locotenent privi chipul furios al generalului, luă poziția de drepti și spuse:

— Da, domnule general Scheider.

Făcu un semn spre camionul care bloca drumul.

— Pornește, comandă generalul.

Mașina se pierdu în noapte.

Încet, încet Noelle se relaxă, simțind cum tensiunea a golit-o de putere. Criza trecuse. Ar fi vrut să știe dacă Israel Katz era în portbagaj, să știe dacă mai trăiește.

Generalul Scheider o privea și ea simțea foarte bine furia care clocotea în el.

— Îmi cer scuze, spuse el obosit. Este un război ciudat. Uneori este nevoie să amintești Gestapoului că războiul este dus de soldați.

Noelle zâmbi și își trecu mâna pe sub brațul lui.

— Iar soldații sunt conduși de generali.

— Exact, armatele sunt conduse de Generali. Va trebui să-i dau o lecție colonelului Mueller.

La zece minute după ce mașina generalului Scheider a trecut de barieră, locotenentul a primit un telefon cu instrucțiuni de la Cartierul General al Gestapoului, care le cerea cu insistență să blocheze mașina generalului.

— A trecut de barieră, raportă locotenentul cu teamă în suflet.

După o secundă vorbea cu colonelul Mueller:

— De cât timp?

— De zece minute.

— Ați controlat mașina?

Locotenentul transpiră abundant.

— Nu, domnule. Domnul general nu ne-a permis...

— *Scheiss!* în ce direcție a plecat?

Locotenentul înghiți în sec. Când vorbi din nou, era un bărbat neajutorat care știa că viitorul lui s-a încheiat aici.

— Nu sunt sigur. Aici este o intersecție mare. Ar fi putut pleca spre Rouen sau spre Le Havre.

— Măine dimineață la ora nouă te prezinți la Cartierul General al Gestapoului. La mine personal.

— Da, domnule.

Furios la culme, colonelul Mueller trânti telefonul. Se întoarse spre cei doi bărbați de lângă el:

— Le Havre. Aduceți mașina. Plecăm la vânătoare de gândaci!

Drumul spre Le Havre șerpuiește paralel cu Sena, prin frumoasa vale a Senei, cu ferme bogate și fertile. Era o noapte senină cu cerul plin de stele, iar luminile de la ferme păreau oaze de lumină în întunericul nopții.

Noelle și generalul Scheider vorbeau relaxați. El i-a povestit despre soția și copiii lui, despre cât de grea era viața unui ofițer de armată. Noelle asculta cu simpatie. I-a povestit și ea cât de grea era viața mondenă pentru o actriță. Amândoi erau conștienți că dialogul lor se desfășura ca un joc, amândoi încercau să mențină conversația la un nivel superficial, nici unul nu dorea să-și dezvăluie profunzimile. Nici un moment Noelle nu a subestimat inteligența bărbatului de lângă ea, pentru că înțelegea exact cât de periculoasă era aventura în care pornise. Știa că generalul Scheider este prea inteligent să se lase amăgit că ea îl găsea dintr-odată irezistibil și probabil că o suspecta. Noelle conta pe faptul că îl va putea mânui în jocul acesta. Generalul a vorbit puțin despre război, i-a spus însă un lucru pe care ea și l-a amintit multă vreme după aceea.

— Englezii sunt o nație ciudată. Pe timp de pace este imposibil să îi domini, dar în momente de criză sunt magnifici. Un marinăr britanic este cu adevărat fericit numai atunci când vaporul său se scufundă.

Au ajuns la Le Havre în zorii zilei.

— Ne putem opri să mâncăm ceva? întrebă Noelle. Îmi este foame.

— Desigur. Adresându-se șoferului, generalul ridică vocea: caută un restaurant.

— Sunt sigură că este un restaurant lângă chei.

Căpitanul, ascultător, viră mașina spre port. O opri pe malul apei, unde erau ancorate mai multe vapoare. Nu departe era un bistro.

Căpitanul deschise portiera și Noelle coborî urmată de general.

— Probabil că este deschis toată noaptea, pentru marinari, spuse Noelle.

Auzi un motor de mașină și se întoarse. O macara se afla acum lângă mașina generalului. Doi bărbați îmbrăcați în salopetă, cu șepcile trase pe ochi, coborâră din mașină. Unul o privi direct pe Noelle, apoi își făcu de lucru la macara. Noelle simți că i se contractează stomacul. Îl luă de braț pe generalul Scheider și porniră împreună spre restaurant. Privind peste umăr, spre șofer, Noelle întrebă:

— Nu bea și el o cafea?

— Nu, el rămâne la mașină, spuse generalul.

Șoferul nu trebuia să rămână la mașină, pentru că se ruina tot planul. Și totuși Noelle nu îndrăznea să insiste.

Ei continuau să meargă spre restaurant, pășind peste cabluri și pontoane. Deodată, Noelle căzu scoțând un strigăt de durere. Generalul se întoarse să o prindă, dar ea căzu peste un cablu.

— Ce s-a întâmplat?

Șoferul, văzând ce s-a întâmplat, ieși repede din mașină și se grăbi spre ei.

— Îmi pare rău, spuse Noelle. Mi-am luxat glezna. Poate că mi-am rupt-o.

Generalul Scheider palpă expert glezna.

— Nu este umflată. Este doar o luxație. Te poți sprijini în picior?

— Nu... nu știu, spuse Noelle.

Venind și șoferul, cei doi bărbați o ridicară în picioare. Noelle făcu un pas dar piciorul cedă și ea căzu din nou.

— Îmi pare rău, gemu ea. Dacă aș putea să stau pe un scaun.

— Ajută-mă să o duc înăuntru, spuse generalul.

Susținută de cei doi bărbați, Noelle intră în restaurant. Riscă o privire rapidă peste umăr, spre mașină. Cei doi muncitori erau deja la portbagaj.

— Nu ar fi mai bine să plecăm la Etratrat? o întrebă generalul.

— Nu, crede-mă, îmi revin imediat.

Patronul îi conduse spre o masă într-un colț discret și cei doi bărbați o așezară pe Noelle pe un scaun.

— Te doare? o întrebă generalul.

— Puțin, răspunse ea. Îi luă mâinile în mâinile ei. Nu-ți face probleme. Nu vom lăsa acest mic incident să ne strice weekendul, Hans.

Noelle și generalul Hans Scheider abia se așezară, neștiind că mașina colonelului Mueller intra cu viteză în orașul Le Havre. Căpitanul poliției locale a fost trezit din somn și acum îi aștepta pe cei de la Gestapo în fața secției de poliție.

— Un jandarm a localizat mașina generalului, raportă el lui Mueller. Este parcată în port.

O expresie de satisfacție străluci pe fața colonelului Mueller.

— Du-mă acolo, ordonă el.

În cinci minute mașina Gestapoului cu cei doi agenți, colonelul Mueller și căpitanul de poliție, se opreau lângă mașina generalului Scheider. Bărbații au înconjurat-o. În acel moment generalul Scheider, Noelle și șoferul se ridicau să plece. Șoferul a fost primul care a văzut bărbații ce înconjurau mașina. A pornit în grabă spre ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Noelle, deși l-a recunoscut imediat pe colonelul Mueller și a trecut-o un fior pe șira spinării.

— Nu știu, răspunse generalul și porni cu pași mari spre mașină. Noelle venea șchiopătând în urma lui.

— Ce faceți aici? îl întrebă generalul Scheider pe colonelul Mueller când ajunse lângă mașină.

— Îmi pare rău că vă stric vacanța, spuse colonelul Mueller tăios. Aș dori să văd portbagajul mașinii, domnule general.

— Sunt numai valize înăuntru.

A ajuns și Noelle lângă ei. A observat că mașina cu macara dispăruse. Generalul și oamenii Gestapoului încruciau săbii din priviri.

— Trebuie să insist domnule General. Am motive întemeiate să cred că un dușman periculos al Celui De Al Treilea Reich se ascunde în această mașină cu complicitatea prietenei dumneavoastră.

Generalul Scheider îl privi lung, apoi se întoarse și o studie pe Noelle.

— Nu știu despre ce vorbește, spuse ea categoric.

Ochii generalului coborâră spre glezna luxată, luă o hotărâre și se întoarse spre șofer:

— Deschide.

— Da, domnule general.

Toți ochii erau ațintiți spre portbagaj. Noelle simțea că leșină. Capota se ridică încet.

Portbagajul era gol.

— Cineva ne-a furat bagajele! exclamă șoferul.

Fața colonelului Mueller era desfigurată de furie.

— A scăpat!

— Cine a scăpat? întrebă Generalul.

— *Le Cafard*, urlă colonelul Mueller. Un evreu, se numește Israel Katz. A ieșit din Paris cu această mașină.

— Este imposibil, spuse generalul Scheider cu voce de oțel. Portbagajul a fost închis. Mașina este etanșă. S-ar fi sufocat.

Colonelul Mueller studie gânditor portbagajul, apoi se întoarse spre unul din însoțitori:

— Intră în portbagaj.

— Da, domnule colonel.

Ascultător omul urcă și se așeză ghemuit. Mueller trânti capacul și privi la ceas. În următoarele patru minute i-a privit tăcut pe cei din jur, pierdut în gânduri. Într-un târziu, timp care Noellei i se păruse o eternitate, Mueller deschise capota. Omul dinăuntru era inconștient. Generalul Scheider îl privea disprețuitor pe colonelul Mueller.

— Dacă s-ar fi ascuns cineva în acest portbagaj, i-ați fi găsit cadavrul. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Ofițerul Gestapoului clătină din cap respirând precipitat din pricina furiei. Generalul Scheider se adresează șoferului:

— Să mergem, apoi o ajută pe Noelle să urce în mașină.

Lăsau în urma lor un grup de oameni dezamăgiți.

Colonelul Kurt Mueller a ordonat să fie răscolit tot portul. Abia foarte târziu, după-amiază, într-un colț îndepărtat al docurilor s-a descoperit o butelie goală de oxigen. În timpul nopții, un vapor comercial părăsea portul Le Havre cu destinația Capetown, iar atunci, după-amiaza, vaporul era probabil departe. Valizele pierdute au fost găsite după câteva zile la Gara din Paris.

Noelle și generalul Scheider au petrecut weekendul la Etratat, s-au întors la Paris luni după-amiaza, iar în seara aceea Noelle a jucat rolul vieții ei.

CATHERINE
Washington: 1941-1944

9

În dimineața în care s-a căsătorit cu Larry, Catherine și-a dat demisia din funcția de asistentă a lui William Fraser. Bill era agitat și obosit și, deodată, părea mai bătrân. Când l-a văzut, Catherine, a simțit un val de compasiune, dar numai atât. Era lângă un bărbat înalt, frumos, pentru care simțea multă dragoste, dar încă nu realiza că s-a căsătorit cu el. Fraser i-a zâmbit stânjenit.

— Așadar, te-ai căsătorit.

— Sunt cea mai căsătorită doamnă din lume.

— S-a petrecut foarte repede. Aș... aș fi vrut să am și eu ocazia să concurez pentru mâna ta.

— Nici eu nu am avut ocazia să realizez ce se întâmplă. Totul s-a petrecut foarte repede.

— Larry este un tip grozav.

— Da.

— Catherine... Fraser ezită... nu știi prea multe lucruri despre Larry, nu-i așa?

Catherine se încordă.

— Știu că îl iubesc, Bill, spuse, și mai știi că și el mă iubește. Este un început bun, nu-i așa?

Bill se încruntă, cumpănind dacă să continue sau nu.

— Catherine...

— Da?

— Ai grijă.

— De ce să am grijă?

Fraser vorbea încet, călcând parcă pe un teren minat:

— Larry este... altfel.

— Altfel cum? întrebă ea, refuzând să îl ajute.

— Adică, nu este ca toți bărbații. Văzând cum îl privește, se opri exclamând: la naiba! Nu mă lua în seamă! Reuși să îi zâmbească slab. Probabil că îmi cunoști biografia. Vulpea și strugurii cei acri.

Catherine îi prinse mâinile cu afecțiune.

— Nu te voi uita niciodată, Bill. Sper că vom rămâne prieteni.

— Și eu sper. Sigur nu vrei să mai lucrăm împreună?

— Larry vrea să plec. Este cam demodat. Este convins că soții trebuie să-și întrețină soțiile.

— Dacă te răzgândești vreodată...

Au discutat apoi probleme de serviciu. Catherine știa că-i va

simți lipsa lui Bill. Bănuia că primul bărbat din viața unei femei ocupă întotdeauna un loc deosebit în inima ei. Dar pentru ea Bill a însemnat mult mai mult. Era un om la care ținea foarte mult, un foarte bun prieten. Catherine a fost tulburată de atitudinea lui Bill față de Larry. A avut impresia că Bill a încercat să o avertizeze și apoi s-a răzgândit de teamă să nu-i strice fericirea. Ori poate că era așa cum a spus și el, vulpea și strugurii acri? Bill Fraser nu era un bărbat meschin, nu era nici gelos. Cu siguranță că îi dorea să fie fericită. Și, totuși, Catherine a simțit că vrea să-i spună ceva. Undeva, în străfunduri, Catherine simți că îi este frică. Dar o oră mai târziu, când l-a întâlnit pe Larry și l-a văzut zâmbindu-i, a uitat de toate și a simțit doar bucuria de a se fi căsătorit cu acest incredibil de vesel soț.

Cu Larry, Catherine se distra, cum nu s-a distrat toată viața ei. Fiecare zi era o aventură și o vacanță. La sfârșitul săptămânii plecau la țară. Au mers la Lake Placid și au coborât vijelios cu sania pârția abruptă. Au mers cu barca și au pescuit pe lacul Montauk. Cu Larry, Catherine se simțea întotdeauna în siguranță. Era iubitor și atent, total indiferent la atracția pe care o exercita asupra celorlalte femei. Catherine părea să fie tot ce și-a dorit mai mult pe lume. În luna de miere, Larry a descoperit o pasăre de argint într-un magazin de antichități. Catherinei i-a plăcut atât de mult, încât Larry a găsit perechea, o pasăre de cristal; și așa au înfiripat o colecție. Într-o sâmbătă noaptea, mergeau spre Maryland să sărbătorească trei luni de la căsătorie. Au luat masa la același restaurant, ca și prima dată.

A doua zi duminică, 7 decembrie, japonezii au atacat Pearl Harbor.

Declarația de război a Americii împotriva japonezilor a venit a doua zi la ora 1:30, la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la atacul japonezilor. Luni, în timp ce Larry se afla la baza aeriană Andrew, Catherine nu a mai suportat să stea singură, a luat un taxi și s-a oprit la Capitoliu. Erau zeci de oameni, peste tot radiouri deschise. Mașina prezidențială însoțită de escortă a apărut pe bulevard și s-a oprit la poarta sudică a Capitolului. Era destul de aproape și l-a văzut pe Președintele Roosevelt coborând, ajutat de doi însoțitori. Peste tot erau polițiști alertați. Mulțimea părea mai degrabă o gloată pregătită să linșeze pe cineva.

La cinci minute după ce Președintele Roosevelt a intrat în clădirea Capitoliului, vocea lui s-a auzit în megafoane. Se adresa camerelor reunite ale Congresului. Avea o voce puternică și hotărâtă, plină de mânie.

— America nu va uita acest măcel... Cu bună credință, fie ca dreptatea să învingă... În mod inevitabil, noi vom câștiga. Așa să ne ajute Dumnezeu.

După încă cincisprezece minute, camerele reunite ale Congresului au votat rezoluția 254, care declara război Japoniei. Votul a fost unanim. Unu singur vot împotriva — Jeannette Rankins din Camera Reprezentanților. Votul final a fost 388 la 1. Discursul Președintelui Roosevelt a durat exact zece minute — cea mai scurtă declarație de război a Congresului american.

Mulțimea ovaționa cu strigăte războinice de răzbunare. Chipurile oamenilor purtau amprenta nerăbdării pe care o văzuse pe fața lui Larry cu o zi înainte, de parcă aparțineau cu toții unei loje secrete. Chiar și femeile păreau cuprinse de emoția spontană a mulțimii. Dar Catherine se întreba cum se vor simți când bărbații lor vor pleca și ele vor rămâne singure. Catherine se întoarse încet și plecă spre casă. La colțul străzii văzu soldații cu baioneta la arme.

Foarte curând, se gândi ea, toată țara va fi în uniformă.

S-a petrecut mai repede decât anticipase Catherine. Aproape peste noapte Washingtonul deveni o armată de cetățeni îmbrăcați în kaki.

Răspândeau în jurul lor o emoție palpabilă, contagioasă. Pacea trecu în stare letargică, devenise o miasmă care umplea oamenii de plictis și se părea că numai războiul îi mai poate înviora, îi mai trezea la viață.

Larry petrecea șaisprezece până la optsprezece ore pe zi la *Baza Aeronautică* și de foarte multe ori rămânea și peste noapte. I-a spus Catherinei că situația de la Pearl Harbor și Hickam Field era mult mai rea decât s-a spus. Atacul viclean a fost devastator. Din punct de vedere practic, Marina Americană și o bună parte din Forțele Aeriene erau distruse.

— Încerci să-mi spui că vom pierde războiul? întrebă Catherine îngrozită.

Larry o privi gânditor.

— Depinde de cât de repede vom fi pregătiți. Toată lumea crede că japonezii sunt niște omuleți cu ochii oblici și atât. Prostii! Sunt

duri și lipsiți de scrupule. Nu le este teamă de moarte. Noi suntem prea blânzi.

În următoarele luni se părea că nimeni și nimic nu-i va putea opri pe japonezi. Toate ziarele urlau despre succesele lor: au atacat Wake... au invadat Filipinele... au aterizat la Guam... la Borneo... în Hong Kong. Generalul MacArthur a declarat Manila oraș deschis, iar trupele americane prinse în capcana Filipinelor au capitulat.

Larry a sunat în aprilie. Era la bază și a rugat-o pe Catherine să-l întâlnească în oraș la hotelul *Willard* pentru a sărbători.

— Ce să sărbătorim?

— Îți spun diseară.

În glasul lui, Catherine a simțit o undă de emoție.

După ce a închis, Catherine a avut un presentiment îngrozitor. Trecu în revistă toate evenimentele posibile pe care Larry ar fi dorit să le sărbătorească, dar tot timpul revenea la același lucru și nu se simțea în stare să-l înfrunte.

La ora cinci după-amiază, Catherine era îmbrăcată, stătea în pat și privea fix în oglindă.

Poate că mă înșel. Poate că a fost avansat. În mod sigur, asta vom sărbători. Sau poate că are vești bune despre război. Catherine își repeta mereu aceste lucruri, dar nu le credea. Se privi în oglindă, încercând să fie obiectivă. Hotărî că este încă atrăgătoare. *Ești inteligentă, veselă, oarecum sexy,* își spuse în sinea ei. *De ce te-ar părăsi un bărbat numai ca să plece la război și să fie ucis?*

La ora șapte, Catherine intra în restaurantul hotelului *Willard*. Larry nu sosise încă, iar șeful de sală o conduse la o masă. Refuză să bea ceva înainte de masă, apoi se răzgândi nervoasă și comandă un martini.

Chelnerul o servi și, când luă paharul în mână, văzu cum îi tremură degetele. Ridică privirea și îl observă pe Larry venind spre ea, salutându-i pe toți în dreapta și-n stânga. Împrăștia în jurul lui acea incredibilă vitalitate, purta acea aură care-i făcea pe oameni să privească în urma lui. Catherine își aminti ziua în care l-a întâlnit în cantina studiourilor MGM. Cât de puține lucruri știa atunci despre el! Se întreba cât de mult îl cunoștea acum. Larry ajunsese la masă și o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău că am întârziat, Cathy. Toată ziua Baza a fost ca o casă de nebuni.

Se așeză, salută un căpitan și comandă un martini. Chiar dacă

a observat paharul din mâna Catherinei, nu a făcut nici un comentariu.

Mintea Catherinei urla: *Spune-mi ce surpriză ai? Spune-mi ce sărbătorim!* Dar ea nu spuse nimic. Un proverb maghiar spune: „*Numai un prost se grăbește să asculte o veste proastă.*” Luă o gură de martini. Poate că nu era un proverb maghiar. Poate că era proverbul Catherinei Douglas. Poate că se amețise puțin din cauza băuturii. Dacă premonițiile i se adevereau, înainte de a se termina seara, avea să fie foarte amețită. Îl privi pe Larry. I se citea dragostea în priviri. Nu, precis greșea. Larry nu suporta să o părăsească. Imaginația i-a jucat o festă și a construit în mintea ei un coșmar. După expresia fericită de pe chipul lui, Catherine ghicea că era o veste într-adevăr foarte bună.

Larry se aplecă spre ea, îi zâmbi copilărește și îi prinse mâinile în palmele lui mari.

— Nici nu ghicești, Cathy. Plec peste ocean.

O cortină de ceață coborî și o despărți de lumea reală. Larry era în fața ei și îi vorbea. Fața lui apărea și dispărea, iar Catherine nu auzea nimic din ce-i spunea. Privi peste umărul lui: pereții restaurantului se apropiau și se depărtau. Privea fascinată.

— Catherine!

Larry îi scutura o mână. Ochii ei îl focalizară și totul reveni la normal.

— Cathy, te simți bine?

Catherine făcu semn că da, înghiți în sec, apoi reuși să spună cu vocea tremurândă:

— Da, mă simt grozav. Mereu pătesc așa, când primesc vești bune.

— Înțelegi că trebuie să o fac, nu?

— Sigur, înțeleg.

Adevărul este că nici peste un milion de ani nu voi înțelege, dragul meu, dar dacă ți-aș spune acum acest lucru, m-ai urî, nu-i așa? Cine are nevoie de o soție săcâitoare? Soțiile eroilor trebuie să-și trimită la luptă bărbații, zâmbind.

Larry o privea îngrijorat.

— Plângi!

— Nu plâng! spuse Catherine indignată, dar descoperi spre groaza ei că într-adevăr plângea. Tre... trebuie să mă obișnuiesc cu ideea.

— Mi se dă un escadron, spuse Larry.

— Adevărat?

Catherine se strădui să fie mândră de el. Escadronul lui. Probabil când a fost mic a avut multe trenulețe, numai ale lui. Acum era băiat mare și i se dădea un escadron să se joace. Jucării adevărate, care te doborau, sângerai și mureai dacă te jucai cu ele.

— Vreau să mai beau ceva, spuse ea.

— Sigur.

— Când... când pleci?

Larry scoase o exclamație, de parcă dorea să îi arate că abia aștepta să plece. Era înfiorător. Toată căsnicia ei se destrăma. Pe podiumul orchestrei un solist cânta plângăreț: „*O călătorie pe lună, pe aripi de vis...*”

Un vis, se gândi Catherine, *asta a fost căsnicia mea: un vis.*

— Avem suficient timp până să plec, spunea Larry.

Suficient timp pentru ce? se întrebă Catherine cu amărăciune. *Suficient timp să întemeiem o familie, să ne ducem copiii la schi în Vermont, să îmbătrânim împreună?*

— Ce ai vrea să facem în seara aceasta? o întrebă Larry.

Aș vrea să ajung la spitalul Municipal, să-mi tai un deget. Sau să-ți tai ție o ureche! Cu voce tare, Catherine spuse:

— Să mergem acasă, să facem dragoste.

În vocea ei se simțea o dorință disperată.

Următoarele câteva săptămâni s-au topit. Ceasurile alergau ca într-un coșmar kafkian. Zilele erau ore, orele erau minute și apoi, incredibil, a venit ultima zi. Catherine l-a condus la aeroport. Era vorbăreț, era fericit, iar ea, ea era sumbră, tăcută și nenorocită. Ultimele minute au fost un caleidoscop de sărutări de rămas bun... Larry a ajuns la avion... avionul care îl ducea departe de ea... un ultim semn de rămas bun... și Catherine a rămas în mijlocul pistei, privind cum avionul se transformă într-o stelută și apoi dispare. Târziu, după ce s-a întunecat, Catherine a plecat spre oraș, spre apartamentul ei gol.

În anul care a urmat atacului de la Pearl Harbor, au avut loc zece atacuri masive, pe mare și în aer, împotriva japonezilor. Aliții au câștigat numai trei, dar două dintre ele au fost hotărâtoare: bătălia de la Midway și bătălia de la Guadalcanal.

Catherine citea cu sufletul la gură, cuvânt cu cuvânt, toate articolele din ziare, despre fiecare bătălie și l-a rugat pe William

Fraser să-i dea informații în plus. Îi scria zilnic lui Larry, dar abia după opt săptămâni a primit prima scrisoare de la el. Era plină de optimism. Scrisoarea a fost cenzurată și Catherine nu a ghicit unde a fost și la ce lupte a participat Larry. Oricum Catherine avea sentimentul că lui îi plăcea grozav ceea ce făcea și, în orele lungi ale nopții, Catherine se întreba la nesfârșit ce avea Larry în ființa lui, care-l făcea să răspundă la provocările războiului și ale morții. Nu își dorea să moară. Catherine nu a mai cunoscut pe nimeni atât de viu și energic; probabil că aceasta era cealaltă față a monedei, cea care dădea atâta putere dorinței de a trăi.

A luat masa cu William Fraser. Catherine știa că și el dorise să se înroleze, dar i s-a spus de la Casa Albă că este mult mai util la postul său. A fost cumplit de dezamăgit. Nu i-a spus niciodată Catherinei. Acum se aflau la o masă, împreună.

— Ai primit vești de la Larry?

— Am primit o scrisoare săptămână trecută.

— Ce mai scrie?

— Dacă ar fi să cred ce scrie în scrisoare, așa înțelege că războiul este un joc de fotbal. Am pierdut prima repriză, dar acum s-a aruncat în teren cea mai bună echipă și vom câștiga meciul.

— Este stilul lui Larry.

— Da, dar nu seamănă deloc cu războiul, spuse Catherine pierdută. Nu este un joc de fotbal, Bill. Înainte de a se termina acest război, vor muri milioane de oameni.

— Catherine, presupun că dacă ești în mijlocul lui este mai ușor să-l vezi ca pe un joc de fotbal.

Catherine a hotărât că trebuie să muncească. Armata a creat un departament pentru femei, numit WAC, dar a simțit că poate fi mai folositoare altfel decât să conducă mașini și să răspundă la telefon. Deși, din câte a auzit, trupele WAC erau foarte colorate. Erau atât de multe sarcini la aceste femei, încât se spunea că atunci când făceau controlul medical, doctorii le apăsau abdomenul cu o ștampilă pe care scria ceva de nedescifrat. În cele din urmă, una dintre ele, mai isteată, a luat o lupă și a reușit să descifreze ce se imprimase pe abdomenul ei. Scria: „*Când vei reuși să citești cu ochiul liber, te prezinți la control imediat.*”

Acum Catherine lua masa cu Bill Fraser.

— Vreau să muncesc, Bill. Vreau să fac și eu ceva folositor.

Bill o studie îndelung.

— S-ar putea să-ți găsesc exact munca potrivită pentru tine,

Catherine. Guvernul încearcă să vândă bunuri de război. Cred că tu ai putea coordona acțiunea.

Două săptămâni mai târziu, Catherine organiza vânzarea bonurilor către celebrități. În teorie, totul părea extrem de simplu, dar practica era cu totul altceva. Starurile erau ca niște copii, dornice să ajute prin orice eforturile care se făceau de a ajuta Guvernul, dar erau și greu de prins într-un singur loc. Aveau un program încărcat și circulau de colo-colo. Adesea nu era vina lor, se întârziu filmările, se depășeau programările. Catherine s-a trezit circulând între Washington, Hollywood și New York. S-a obișnuit să plece fără nici o pregătire, avea mereu hainele împachetate de drum. A întâlnit zeci de celebrități.

— Chiar l-ai întâlnit pe Cary Grant? o întrebă secretara ei odată, când s-a întors de la Hollywood.

— Am luat masa de prânz împreună.

— Este atât de încântător pe cât se spune?

— Dacă și-ar putea vinde farmecul, spuse Catherine, ar fi cel mai bogat bărbat din lume.

Totul s-a petrecut treptat, încât Catherine aproape că nu și-a dat seama. După vreo șase luni, Bill Fraser i-a spus că Wallace Turner are probleme cu fondurile pentru reclame comerciale. Catherine mai lucrase în acest domeniu. A acceptat să ajute făcând o campanie publicitară plină de umor și clientul a fost foarte mulțumit. După câteva săptămâni, Bill a rugat-o să se ocupe de o problemă asemănătoare și, înainte ca ea să realizeze, își petrecea aproape jumătate din timp la *Agencia Publicitară*. Se ocupa acum de zeci de clienți și toți erau foarte mulțumiți. Fraser i-a dat un salariu mărinimos și un procent din profit. Într-o zi, înainte de Crăciun, Fraser a intrat la ea în birou.

Restul personalului plecase acasă, iar Catherine termina câteva probleme de ultim moment.

— Ți place? a întrebat-o el.

— Este un fel de a trăi, zâmbi ea, apoi adăugă cu multă căldură în glas: foarte generos de altfel. Mulțumesc, Bill.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Ai câștigat fiecare bănuț pe munca ta. Și ceva în plus. Despre acest „ceva în plus” vreau să vorbim acum. Ți ofer parteneriatul în această afacere.

Catherine îl privi surprinsă.

— Să-ți fiu parteneră?

— Jumătate din profituri le-am obținut în ultimele șase luni cu concursul tău.

O privea gânditor fără să îi mai explice. Catherine a înțeles cât de mult înseamnă ea pentru el.

— Atunci, ai un partener, partenere, spuse ea.

Bill se luminează la față.

— Nu-ți pot spune cât sunt de încântat!

Cu stângăcie îi întinse mâna, dar ea clătină din cap, trecu pe lângă mâna întinsă, îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz.

— Acum că suntem parteneri, te pot săruta, îl necăji ea.

Simțea cum o strânge febril.

— Cathy, spuse el, eu...

Catherine îi puse un deget la buze.

— Nu spune nimic, Bill. Să lăsăm lucrurile așa cum

— Tu știi că sunt îndrăgostit de tine.

— Și eu te iubesc, spuse ea cu căldură.

Semantica asta, gândi ea. Diferența dintre „te iubesc” și „sunt îndrăgostit” e ca un fir subțire, de nesesizat. Fraser îi zâmbea.

— Promit că nu te mai necăjesc. Îți respect sentimentele față de Larry.

— Mulțumesc, Bill. Ezită un moment. Nu știu dacă îți este de vreun ajutor dar, dacă ar fi să fie altcineva, acela ai fi tu.

— Îmi este de mare ajutor, zâmbi el. O să mă țină treaz toată noaptea.

NOELLE **Paris: 1944**

10

În ultimul an Armand Gautier a încetat să-și mai facă iluzii în privința căsătoriei. La început s-a simțit superior Noellei. Dar acum, nici el nu știa cum, situația se schimbase. Când dădeau interviuri împreună, toate întrebările erau pentru Noelle și oriunde mergeau împreună, Noelle era centrul atracției generale.

Noelle era amanta perfectă. Continua să-l facă pe Gautier să se simtă bine, era o gazdă perfectă când dădeau petreceri și în general îl făcea pe Gautier cel mai invidiat bărbat din Franța; în realitate însă, el nu avea un moment de liniște, pentru că știa că

nu o posedă pe Noelle, nu o va avea niciodată și va veni o zi când ea va pleca din viața lui la fel de capricios cum a venit. Când își amintea ce s-a întâmplat prima dată când Noelle l-a părăsit, pe Gautier îl durea stomacul. Împotriva a tot ce însemna la el instinct, inteligență și experiență în privința femeilor, Gautier era îndrăgostit nebunește de Noelle. Ea era unicul și cel mai important lucru din viața lui. Noapți întregi stătea treaz și se gândea să-i facă surprize ca ea să fie fericită. Când reușea, era recompensat cu un zâmbet, un sărut, sau cu o noapte de dragoste. De fiecare dată când o vedea vorbind cu un alt bărbat, Gautier se umplea de gelozie, dar nu-i spunea nimic Noellei. Odată, la o petrecere, ea a vorbit toată noaptea cu un doctor renumit. După aceea Gautier s-a înfuriat și i-a spus tot ce i-a venit în minte. Noelle i-a ascultat tiradele și la sfârșit i-a răspuns liniștită:

— Armand, dacă te deranjează faptul că eu vorbesc cu alți bărbați, plec chiar în seara asta de la tine.

Gautier nu a mai abordat niciodată acest subiect.

La începutul lui februarie, Noelle a deschis un salon de primire. A început ca o simplă întâlnire de duminică, între câțiva prieteni de teatru, dar după ce s-a dus vorba, grupul a început să se mărească incluzând politicieni, oameni de știință, scriitori — orice personalitate care putea fi interesantă sau amuzantă. Noelle era gazda salonului, principala atracție. Toți doreau să îi vorbească, pentru că Noelle puneă întrebări incisive și dădea răspunsuri spirituale. De la politicieni a învățat politică, de la bancheri a învățat finanțe. Experții în artă au introdus-o în lumea artelor și în scurtă vreme Noelle îi cunoștea pe cei mai mari artiști care trăiau atunci în Franța. A învățat despre calitatea vinurilor de la șeful cramelor Baronului Rothschild și despre arhitectură de la Le Corbusier. Noelle avea cei mai buni profesori din lume, care, la rândul lor aveau cea mai inteligentă și mai fascinantă studentă. Noelle avea o minte ascuțită și calitatea de a fi un ascultător inteligent. Armand Gautier avea mereu impresia că vede o Prințesă discutând amical cu miniștrii ei. Nu era conștient de faptul că se afla foarte aproape de adevăr și dacă ar fi continuat, ar fi reușit să ghicească profunzimea caracterului Noellei.

Pe măsură ce timpul trecea, Gautier începea să se simtă în siguranță. I se părea că Noelle nu le acorda nici o importanță anumitor oameni, chiar dacă aceștia aveau oarecare influență.

Încă nu îl întâlnise pe Constantin Demiris.

Constantin Demiris era conducătorul unui vast imperiu, era mai puternic decât multe țări din lume. Nu avea titlu, nici poziție oficială, dar cu regularitate cumpăra și vindea prim-miniștri, cardinali, ambasadori și regi. Demiris era unul dintre cei doi sau trei cei mai bogați oameni din lume, iar puterea lui era legendară. Avea cea mai mare flotă de cargouri, o linie aeriană personală, ziare, bănci, oțelării, mine de aur — tentaculele lui se întindeau peste tot, avea țesută o pânză de păianjen în economia a zeci de țări.

Era unul dintre cei mai mari colecționari de artă din lume, avea o flotilă de avioane particulare și zeci de apartamente și vile împrăștiate în toată lumea.

Constantin Demiris era puțin peste înălțimea medie, avea pieptul rotund și umerii lați. Avea trăsături puternice, nasul grecesc și ochii negri ca măslinile, strălucind de inteligență. Nu-l interesau hainele, dar era întotdeauna pe lista celor mai eleganți bărbați din lume — se zvonea că avea peste cinci sute de costume. Hainele lui proveneau din întreaga lume. Costumele erau lucrate la Londra de Haews și Curtis, cămășile în Italia de Brioni, pantofii la Paris de Daliet Grande, iar cravatele într-o mulțime de țări.

Prezența lui Demiris era ca un magnet. Când intra într-o cameră, oamenii care nu îl cunoșteau îl priveau uluiți. Ziarele din întreaga lume scriau continuu despre Constantin Demiris, despre activitățile lui, afaceri și viață socială.

Presă cita foarte des din vorbele lui de spirit, întrebând de un reporter dacă prietenii l-au ajutat să atingă culmile succesului, el a răspuns: „Pentru a avea succes, ai nevoie de prieteni. Pentru a avea foarte mult succes, ai nevoie de dușmani”.

Când a fost întrebând câți angajați are, Demiris a spus, „Nici unul. Sunt doar acoliți. Când multă putere și mulți bani se pun în mișcare, afacerile se transformă în religie, iar birourile în temple”.

Ca religie aparținea bisericii ortodoxe grecești, dar spunea despre religia organizată: „S-au comis de o mie de ori mai multe crime în numele dragostei, decât în numele urii”.

Lumea știa că este căsătorit cu fiica unui bancher grec și că soția sa este o femeie atrăgătoare și grațioasă. Mai știa lumea că atunci când Demiris avea invitați pe vreun vapor sau pe insula lui particulară, soția lui era foarte rar prezentă. În schimb el era

mereu însoțit de actrițe sau balerine, de orice femeie frumoasă care îi stimula fanteziile. Escapadele lui romantice erau la fel de legendare și colorate, ca și aventurile lui financiare. S-a culcat cu zeci de staruri de cinema, soțiile celor mai buni prieteni, o romancieră de cincisprezece ani, văduve și chiar se zvonea că a fost curtat de un grup de călugărițe care aveau nevoie de o mănăstire.

O duzină de cărți au fost scrise despre Demiris, dar nici una nu a pătruns esența acestui om și nici nu a reușit să descopere secretul succesului său. Una dintre cele mai publice figuri din lume, Constantin Demiris era de fapt o persoană foarte discretă, își manipula imaginea publică ca pe o fațadă care să ascundă adevăratul său eu. Avea zeci de prieteni intimi și totuși nici unul nu-l cunoștea cu adevărat. Viața lui era o poveste deschisă. A început la Pireu, ca fiu al unui hamal, într-o familie de paisprezece frați și surori unde nu era niciodată destulă mâncare la masă și dacă doreau o porție în plus trebuiau să se bată pentru ea. Demiris avea în el o forță care dorea întotdeauna ceva mai mult.

De mic copil mintea lui transforma în mod automat totul în cifre. Știa exact câte trepte sunt la Parthenon, câte minute făcea de acasă până la școală, câte bărci erau în port într-o zi. Timpul era divizat în segmente și Demiris a învățat că nu trebuie să le irosească. Rezultatul a fost că fără un efort prea mare el a reușit să realizeze enorm de multe lucruri. Simțul de organizare îi era instinctiv, un talent care opera automat chiar în cele mai mărunte lucruri pe care le făcea. Totul a devenit un joc, el își proba inteligența împotriva tuturor celor din jur.

Deși Demiris era conștient de faptul că este mai inteligent decât marea majoritate, nu era vanitos. Când o femeie frumoasă dorea să se culce cu el, el nu se amăgea că o face pentru că este frumos sau pentru că este inteligent, dar nici nu lăsa această idee să îl domine. Lumea întregă era o piață iar oamenii cumpărau sau vindeau. Unele femei erau atrase de banii lui, altele de puterea lui și câteva — foarte puține — de mintea și imaginația lui.

Aproape fiecare persoană pe care o întâlnea dorea ceva de la el: o donație de caritate, finanțarea unui proiect de afacere sau pur și simplu puterea pe care i-o dădeau prietenii. Lui Demiris îi plăceau provocările, își imagina imediat ce doreau oamenii și foarte rar se înșela. Mintea lui analitică era foarte sceptică față de adevărul de suprafață, în consecință, el nu credea nimic, ce auzea

și nu avea încredere în nimeni.

Reporterii care au scris cronica vieții lui au putut să vadă doar geniul și farmecul sofisticatului om de lume. Nu au bănuit niciodată că sub această aparență, Demiris era un ucigaș, un luptător dur ale cărui instincte îl îboldeau să prindă mai întâi vena jugulară.

Pentru grecii antici cuvântul *thekaeossini*, justiție, era adesea sinonim cu *ekthekissis*, răzbunare, iar pe Demiris îl obsedau amândouă. Își amintea fiecare suferință mărunță pe care a trăit-o și aceia, lipsiți de noroc, care i-au fost dușmani, au fost pedepsiți însutit. Nu au știut niciodată de ce, pentru că mintea matematică a lui Demiris a calculat un joc de răsplată cu foarte multă exactitate, a cumpănit cu răbdare toate capcanele, a țesut din fire invizibile o plasă completă care în cele din urmă a prins și a distrus victimele urmărite.

Când Demiris avea șaisprezece ani, a intrat în prima afacere împreună cu un bărbat mai în vârstă numit Spyros Nicholas. Ideea a fost a lui Demiris — un mic restaurant pe docuri, care să servească mâncare caldă hamalilor din schimbul de noapte. Adunase cu chiu cu vai jumătate din bani și au pornit afacerea, dar când aceasta s-a dovedit a fi bănoasă, Nicholas l-a obligat să plece și a continuat singur. Demiris și-a acceptat soarta fără să protesteze, dar a început alte afaceri.

În următorii douăzeci de ani, Spyros Nicholas a continuat cu o carmanagerie care a avut foarte mult succes și l-a îmbogățit. S-a căsătorit, a avut trei copii și a devenit o personalitate importantă în Grecia. În toți acești ani Demiris a așteptat cu răbdare și l-a lăsat pe Nicholas să-și construiască imperiul. Când Demiris a hotărât că Nicholas era în culmea mulțumirii sufletești, a lovit.

Pentru că afacerea era înfloritoare, Nicholas se gândea să cumpere ferme, să crească animale, să pregătească preparatele și să le vândă într-o rețea de magazine. Avea nevoie de o sumă enormă de bani. Banca la care Nicholas își făcea afacerile era a lui Constantin Demiris. Nicholas a fost încurajat să împrumute bani cu asemenea dobânzi încât nu a rezistat. A intrat din plin în mijlocul afacerilor și când era în plină desfășurare, Banca i-a retras împrumul. Uluit, omul a protestat, dar Banca a fost foarte fermă în hotărâre. Ziarele lui Demiris au scris povestea pe prima pagină și ceilalți creditori au început să se strângă în jurul lui Nicholas. Acesta s-a adresat altor bănci, dar pentru motive pe care

nu le înțelegea, toată lumea a refuzat să îl ajute. La o zi după ce a dat faliment, Nicholas s-a sinucis.

Sentimentul de dreptate al lui Demiris era o sabie cu două tăișuri. Nu uita niciodată o umilință, dar nu-i uita niciodată pe cei care l-au ajutat. O femeie care l-a adăpostit, l-a hrănit și l-a îmbrăcat pe tânărul Demiris când era prea sărac și nu avea cu ce plăti, s-a trezit deodată proprietara unei clădiri cu multe apartamente și nu a știut niciodată cine este binefăcătorul. O tânără care l-a luat pe Demiris în casa ei, tot când era sărac, a primit din senin o vilă și o rentă substanțială, tot de la un binefăcător anonim. Oamenii care au avut diverse legături cu ambițiosul tânăr grec, cu ani în urmă, nici nu bănuiau în ce mod aceste legături întâmplătoare le vor afecta viețile. Dinamicul tânăr Demiris a avut nevoie de ajutor de la bancheri, avocați, comandanți de vas și sindicate, politicieni și finanțisti. Unii l-au încurajat și l-au ajutat, alții l-au înșelat. În mintea și inima lui, mândrul grec a păstrat o evidență incredibil de clară a tuturor tranzacțiilor. Soția lui, Melina, l-a acuzat odată că îi place să se creadă Dumnezeu.

— Fiecărui bărbat îi place să se creadă Dumnezeu, i-a spus Demiris. Unii dintre noi suntem mai dotați pentru rol decât alții.

— Dar este un păcat să distrugi viețile oamenilor, Costa.

— Nu este păcat. Este dreptate.

— Răzbunare.

— Uneori înseamnă același lucru. Cei mai mulți dintre oameni scapă nepedepsiți pentru răul pe care îl fac. Eu am posibilitatea să-i facă să plătească. Aceasta înseamnă dreptate, justiție.

Era încântat și petrecea ore în șir plănuiind capcane pentru adversarii lui. Își studia victimele cu foarte multă atenție, le analiza personalitățile, cerceta câtă putere au și le dibuia slăbiciunile.

Când Demiris avea trei cargouri și îi trebuia un împrumut pentru a-și extinde flota, i s-a adresat unui bancher elvețian din Basel. Bancherul nu numai că l-a refuzat dar a telefonat și altor prieteni și i-a sfătuit să nu îi împrumute bani tânărului grec. Demiris a reușit până la urmă să împrumute bani din Turcia.

A așteptat și a programat foarte bine momentul. A hotărât că lăcomia e călcâiul lui Achille al bancherului elvețian. Demiris era în negociere cu Ibor Sand Arbiei, dorind să preia un nou zăcământ de petrol. Concesionarea zăcământului valora mai multe sute de

milioane de dolari pentru compania lui Demiris. A instruit un agent să-i șoptească noutatea la ureche bancherului elvețian. I-a oferit bancherului participarea cu un procent de douăzeci și cinci la sută în noua companie, dacă acesta aducea cinci milioane de dolari lichizi pentru acțiuni. După ce se încheia tranzacția, cei cinci milioane de dolari valorau mai mult de cincizeci de milioane. Bancherul a verificat repede tranzacția și a văzut că este autentică. Personal, el nu avea atâția bani, dar i-a „împrumutat” de la bancă fără să spună nimănui, pentru că nu dorea să împartă cu nimeni găina cu ouă de aur. Tranzacția avea loc săptămâna următoare, după care ol urma să aibă suficienți bani ca să pună datoria la loc.

Când Demiris a avut în mână cecul bancherului, a anunțat ziarele că negocierile cu Arabia au fost anulate. Piața a căzut. Bancherul nu avea nici o posibilitate să acopere pierderea. S-a descoperit fraudă. Demiris a cumpărat acțiunile bancherului cu câțiva cenți la dolar și a continuat tranzacția cu petrol. Bancherul a fost condamnat pentru fraudă și furt la douăzeci de ani închisoare.

În jocul lui Demiris mai existau câțiva jucători cu care nu-și reglase conturile, dar nu se grăbea. Îi făcea deosebită plăcere să-și planifice cu grijă execuțiile. Totul era un joc de șah, iar Demiris era mare maestru în acest joc. În ultimul timp nu avea dușmani, pentru că nici un om nu-și putea permite să-i fie dușman. Conturile lui se limitau la cei care i-au tăiat calea în trecut.

Așadar, acesta era omul care și-a făcut apariția într-o duminică în salonul monden al Noellei Page. În drum spre Cairo, petrecea câteva ore la Paris și o tânără sculptoriță i-a sugerat că merită să meargă la Noelle. Din momentul în care Demiris a dat cu ochii de Noelle, a știut că o dorește.

Noelle Prințesa, avea o ținută regească, incredibilă pentru fiica negustorului de pește, iar Constantin Demiris era cel mai potrivit bărbat să fie regele ei. La trei zile după ce l-a întâlnit, Noelle a plecat de la teatru fără să anunțe, și-a împachetat hainele și i s-a alăturat lui Constantin Demiris în Grecia.

Din cauza poziției proeminente pe care o ocupau amândoi, era inevitabil ca lumea să nu treacă cu vederea legătura dintre Noelle Page și Constantin Demiris — și în scurtă vreme aceasta a devenit de notorietate mondială. Fotografi și reporteri o agasau pe soția lui

Demiris dar aceasta nu a trădat prin nimic tumultul sentimentelor care o tulburau. Singurul comentariu pe care Melina Demiris l-a făcut în presă a fost că soțul ei avea mulți prieteni în întreaga lume, și ea nu vedea nimic greșit în acest lucru. Frustrată, Melina le-a spus părinților ei furioși că soțul său a avut aventuri și înainte, dar, ca și celelalte, și aceasta se va termina. Costa pleca în călătorii de afaceri și Melina găsea în toate ziarele fotografiile ale lui însoțit de Noelle, fie la Constantinopol, la Tokyo sau Roma. Melina Demiris era o femeie mândră, dar era hotărâtă să îndure această umilință pentru că își iubea cu adevărat soțul. Accepta faptele deși nu reușea să înțeleagă de ce unii bărbați aveau nevoie de mai multe femei, chiar dacă își iubeau soțiile. Ar fi preferat să moară decât să lase un alt bărbat să o atingă. Nu i-a reproșat niciodată ceva lui Constantin, pentru că știa că nu va rezolva nimic, doar îl va îndepărta de ea. Ei doi aveau o căsnicie echilibrată. Melina știa că nu este o femeie pasională, dar îl lăsa pe soțul ei să se folosească de ea în pat după cum dorea el. Dacă ar fi știut cum făcea Noelle dragoste cu soțul ei ar fi fost șocat; iar dacă ar fi știut cât de încântat era soțul ei ar fi fost nenorocită.

Principala atracție exercitată de Noelle față de Demiris, pentru care femeile nu mai erau o surpriză, era faptul că Noelle era un mister ea însăși, plină de surprize. Era o enigmă chiar și pentru el, care era pasionat de dezlegarea enigmelor și de găsirea soluțiilor. Nu mai întâlnise niciodată o asemenea femeie. Noelle accepta cadourile frumoase pe care i le dădea el, dar era la fel de fericită când nu primea nimic. Demiris i-a cumpărat o vilă de vis la Portofino, cu vedere spre mare, la adăpostul unui golf, dar era convins că ea nu face diferența între această vilă și un modest apartament din Atena.

În viața lui, Demiris a întâlnit destul de multe femei care foloseau sexul pentru a-l manipula într-un fel sau altul. Noelle nu a cerut niciodată nimic de la el. Unele femei au venit la el pentru a împărtăși din renumele lui, dar Noelle era deja renumită, atrăgea presa și fotografiile. Avea un statut bine definit. O vreme Demiris s-a jucat cu ideea că poate ea îl iubește, dar era prea cinstit să se mintă singur.

La început a fost provocat și a încercat să ajungă la coardele profunde din sufletul Noellei pentru a o subjuga. Demiris a încercat să o supună sexual, dar pentru prima dată în viața lui a întâlnit o femeie care îl depășea. Apetitul ei sexual era mult mai

mare decât al lui. Tot ce putea face el, făcea și ea, dar făcea mai bine și cu mai multă îndemânare. În cele din urmă, Demiris a învățat să se relaxeze în pat și se bucura de ea mai mult decât s-a bucurat vreodată de o femeie. Noelle era un fenomen, îi dezvăluia mereu altă fațetă. Știa să gătească la fel de bine ca orice bucătar șef pe care el îl plătea regește și știa la fel de multe lucruri despre artă ca orice custode de muzeu, pe care el îl plătea să îi găsească tablouri valoroase. Îi făcea plăcere să o audă pe Noelle împărțășind impresii artistice și mai ales să vadă uimirea pe chipurile acoliților lui.

Demiris cumpăraseră un Rembrandt și din întâmplare Noelle era pe insulă când a sosit tabloul. Împreună cu tabloul a venit și tânărul custode care l-a cumpărat.

— Este unul dintre cele mai importante ale artistului, spuse custodele despachetând tabloul.

Era un tablou emoționant — mama cu fiica.

Noelle privea liniștită.

— Este o minunăție, comentă Demiris, apoi se întoarse spre Noelle, îți place?

— Este minunat. Foarte calm, Noelle își întoarse capul spre custode: unde l-ai găsit?

— La un negustor particular din Bruxelles, spuse acesta mândru. L-am convins să mi-l vândă.

— Cât ai plătit pentru el? întrebă Noelle.

— Două sute cincizeci de mii de lire.

— Am făcut o afacere, declară Demiris.

Noelle luă o țigară și tânărul se grăbi să i-o aprindă.

— Mulțumesc, spuse ea apoi îl privi pe Demiris. Ar fi fost o afacere mai bună, Costa, dacă îl cumpărai direct de la proprietar.

— Nu înțeleg, spuse Demiris.

Custodele o privea ciudat.

— Dacă acesta este un tablou autentic, explică Noelle, atunci provine din colecția Ducelui de Toledo din Spania. Se întoarse spre custode. Este adevărat ce spun?

Tânărul se albi.

— Nu... nu am nici cea mai mică idee, se bâlbâi el. Negustorul nu mi-a spus.

— Ei, haide, îl provocă Noelle. Vrei să spui că ai cumpărat un tablou cu această sumă enormă și nu i-ai stabilit proveniența? Este greu de crezut. În colecția Ducelui tabloul a fost evaluat la o

sută șapte zeci și cinci de mii de lire. Cineva a fost înșelat cu șaptezeci și cinci de mii de lire.

S-a dovedit că Noelle avea dreptate. Custodele și negustorul de tablouri au fost condamnați la închisoare. Demiris a returnat tabloul proprietarului. Mai târziu, gândindu-se la incident, a descoperit că a fost mai puțin impresionat de cunoștințele Noellei, dar a fost foarte impresionat de onestitatea ei. Noelle ar fi putut pur și simplu să îl cheme pe custode, să îl șantajeze și să împartă banii cu el. Însă ea l-a provocat deschis în fața lui Demiris. Apreciind gestul, Demiris i-a cumpărat un colier cu smaralde. Ea l-a primit indiferentă de parcă ar fi primit o țigară. Demiris insista ca Noelle să îl însoțească pretutindeni. În afaceri, nu avea încredere în nimeni și lua singur hotărârile. Cu timpul, i s-a părut mai ușor să discute cu Noelle toate tranzacțiile. Era uimitoare, avea cunoștințe vaste și simplul fapt că Demiris avea cu cine să discute îl ajuta să ia mai repede hotărârile. Noelle a ajuns să cunoască despre afacerile lui mai mult decât a știut vreodată o persoană, în afară de avocații lui. În trecut, Demiris a avut multe amante, chiar mai multe deodată, dar acum Noelle îi dădea tot ce își dorea și, încet, încet, Demiris a renunțat la celelalte femei. Ele au acceptat concedierea fără amărăciune, pentru că Demiris era un bărbat generos.

Demiris era proprietarul unui yacht de o sută treizeci și cinci de picioare lungime, cu patru motoare diesel. Avea la bord un acvoplan, echipaj de douăzeci și patru de oameni, două bărci cu motor și un bazin de înot cu apă dulce. Avea douăsprezece apartamente elegante pentru oaspeți și un apartament imens pentru el, care gemea de tablouri și antichități.

Când Demiris își primea oaspeți pe yacht, Noelle era gazda. Când Demiris lua avionul sau naviga spre insula lui particulară, Noelle îl însoțea, iar Melina rămânea acasă. Avea multă grijă ca ele să nu se întâlnească, dar știa că soția lui este la curent cu noua lui aventură.

Oriunde mergea, Noelle era tratată regește. Bine, dar ei toate i se cuveneau. Fetița care și-a admirat flotila de vapoare de la fereastra mansardei din Marsilia avea acum cea mai mare flotă din lume. Noelle nu era impresionată de reputația și bogăția lui Demiris. O impresionau însă inteligența și puterea lui. Avea mintea și voința unui gigant și ceilalți oameni păreau minusculi în comparație cu el. Noelle simțea cruzimea implacabilă din Demiris,

dar acest lucru i se părea palpitant pentru că îl avea și ea.

În mod constant, Noelle a primit oferte să joace în piese de teatru și filme, dar a rămas indiferentă. Juca acum rolul vieții ei, care era mai fascinant decât orice scenariu. Cina cu regi, prim-miniștri și ambasadori și loji o înconjurau cu umilință, pentru că ea avea putere asupra lui Demiris. Îi șopteau subtil despre nevoile lor, îi promiteau lumea dacă îi ajută.

Dar lumea era deja a Noellei. Stătea în pat lângă Demiris și îi povestea ce a cerut fiecare, și din aceste informații Demiris le ghicea puterile și slăbiciunile. Acționa la momentul potrivit și banii curgeau în contul lui din bancă.

Insula particulară a lui Demiris era una dintre cele mai mari bucurii ale sale. A cumpărat-o, teren sterp și arid, și a transformat-o în paradis. Pe vârful dealului se ridica o vilă spectaculoasă în care locuia Demiris, înconjurată de zeci de căsuțe încântătoare pentru oaspeți, un lac artificial, un port unde ancora yachtul și un aeroport pentru avioanele sale. Pe insulă se aflau optzeci de servitori și aproape o armată o păzea de curioși. Noellei îi plăcea solitudinea insulei și se bucura mai ales când nu erau alți oaspeți acolo. Constantin Demiris era flatat, gândindu-se că Noelle preferă să fie singură cu el. Ar fi fost uluit dacă ar fi știut cât de mult o preocupa un bărbat de a cărui existență el nici măcar nu știa.

Jumătate de lume o despărțea pe Noelle de Larry Douglas, care era în toiul luptelor și totuși ea știa mai multe despre el decât soția lui, care primea în mod regulat scrisori. Noelle călătorea la Paris, la Christian Barbet, cel puțin o dată pe lună, și micul detectiv chel și miop avea întotdeauna un raport pentru ea.

Prima dată când Noelle a venit în Franța să îl vadă pe Barbet, a avut necazuri cu viza de ieșire. A așteptat în vamă cinci ore, dar în cele din urmă a reușit să-l sune pe Constantin Demiris. La zece minute după ce a vorbit cu Demiris, un ofițer german a intrat agitat în birou și i-a oferit scuzele guvernului german. Noelle a primit o viză specială și din acel moment nu a mai avut necazuri.

Piticul detectiv aștepta cu nerăbdare vizitele Noellei. Lua o avere de pe urma ei, dar nasul lui antrenat mirosea acum și mai mulți bani. Era încântat de legătura Noellei cu Constantin Demiris. Avea sentimentul că într-un fel sau altul, această legătură va fi

profitabilă pentru el. Mai întâi trebuia să se asigure că Demiris nu știa nimic despre interesul amantei sale față de acest bărbat numit Larry Douglas. Apoi, trebuia să descopere cât de valoroasă era această informație pentru Demiris. Sau pentru Noelle Page, pentru a-i cumpăra tăcerea. Era în pragul unei mari lovituri, dar trebuia să aranjeze totul cu grijă. Informațiile pe care Barbet le aduna erau surprinzător de substanțiale, pentru că acum își putea permite să plătească bine sursele.

În timp ce soția lui Larry citea scrisori fără marcă poștală, Christian Barbet îi raporta Noellei, „Conduce acum un grup de paisprezece avioane de luptă și un escadron de patruzeci și opt de piloți”.

În scrisoare, Catherine citea „...tot ce pot să îți spun este că sunt undeva, în Pacific...”

Christian Barbet îi raporta Noellei, „Sunt la Tarawa. Urmează Guan”.

„... îmi este foarte dor de tine, Cathy. Aici lucrurile sunt dure. Nu-ți pot da detalii, dar, în sfârșit, avem avioane mai bune decât ale japonezilor...”

„Prietenul dumitale pilotează avioane P-Treizeci și P-Patruzeci, vor primi și P-Cincizeci”.

„... Îmi pare bine că ai o ocupație la Washington. Te rog să-mi rămâi credincioasă, frumoaso. Aici totul este bine. Când ne vom vedea, am o veste plăcută pentru tine...”

„Prietenul dumitale a fost decorat cu medalia D-F-C și a fost avansat locotenent-colonel”.

În timp ce Catherine se gândea la soțul ei și se ruga ca el să se întoarcă sănătos acasă, Noelle îi urmărea fiecare mișcare și se ruga ca Larry să se întoarcă. În curând, războiul se va sfârși și Larry Douglas va veni acasă. La amândouă.

CATHERINE **Washington: 1945-1946**

11

În dimineața zilei de 7 mai 1945, la Rheims, în Franța, Germania a capitulat necondiționat în fața aliaților. Domnia de o mie de ani a Celui de-al Treilea Reich a luat sfârșit. Cei care au

cunoscut mutilarea devastatoare de la Pearl Harbor, cei care au văzut intrând în istorie lupta de la Dunkirk, ca Waterloo al englezilor, cei care au comandat *Trupele Aeriene Britanice* și au văzut cât de neajutorată a fost Londra în fața Luftwafelor, toți acești oameni știau că numai printr-un miracol au obținut aliații victoria și știau că au scăpat doar la un fir de păr. Puterile răului aproape că erau triumfătoare și ideea era atât de îngrozitoare și contrară moralei creștine încât oamenii s-au îngrozit, i-au mulțumit lui Dumnezeu și au îngropat aceste orori de ochii posterității în munți de dosare pe care scria top secret.

Atenția lumii libere era acum concentrată asupra Orientului îndepărtat. Japonezii, aceste figuri comice cu ochii oblici, apărau cu trupurile lor mărunte fiecare centimetru de pământ și toți simțeau că războiul va fi lung și costisitor.

Apoi, la 6 august, s-a aruncat bomba atomică asupra Hiroshimei. Distrugerile au depășit orice imaginație. În câteva minute, aproape toată populația unui mare oraș a murit, victimă a unei catastrofe mai mari decât toate războaiele și toate epidemiile distrugătoare la un loc.

La 9 august, trei zile mai târziu, s-a aruncat a doua bombă atomică asupra orașului Nagasaki. Urmărilor au fost și mai devastatoare. Civilizația a atins cea mai profundă limită a răului; reușise un genocid care putea fi calculat în raport X de milioane de victime pe secundă. Pentru japonezi, a fost prea mult și la 2 septembrie 1945, pe Crucișătorul *Missouri*, Generalul Douglas MacArthur a primit capitularea necondiționată a guvernului japonez. Al Doilea Război Mondial lua sfârșit.

Timp de un moment nesfârșit, vestea a împietrit lumea, oamenii și-au ținut respirația, apoi au scos un strigăt de bucurie și recunoștință. În toate orașele și cătunele globului au avut loc parade istorice și oamenii au sărbătorit sfârșitul războiului, sfârșitul tuturor războaielor...

A doua zi, printr-un miracol pe care nu i l-ar fi destăinuit niciodată Catherinei, Bill Fraser a reușit să obțină legătura pe o insulă, undeva în Pacific. Dorea să fie o surpriză pentru Catherine. A rugat-o să îl aștepte în birou, pentru că dorea să ia masa împreună. La 2,30, Catherine l-a sunat pe Bill.

— Când îmi dai de mâncare? îl întrebă ea. Acuși vine ora cinei.

— Stai cuminte, îi spuse Fraser. Vin imediat.

După cinci minute a sunat-o el:

— Este un telefon pentru tine pe linia unu.

Catherine a ridicat receptorul.

— Alo? a auzit niște paraziți, parcă auzea apa mării și a repetat: alo?

A auzit o voce de bărbat:

— Doamna Larry Douglas?

— Da, a spus ea, uluită. Cine sunteți?

— Așteptați un moment, vă rog.

În receptor se auzeau tot felul de zgomote, apoi, ca prin ceață, a auzit:

— Cathy?

A rămas nemișcată, incapabilă să vorbească.

— Larry? Larry?

— Da, fetițo.

— Oh, Larry! A început să plângă tremurând toată.

— Ce mai faci, scumpo?

Și-a înfipt unghiile în carne pentru a simți durerea și pentru a opri isteria.

— B... b... bine. U... u... unde ești?

— Dacă îți spun, legătura se întrerupe. Sunt undeva în Pacific.

— Destul de aproape! Reușea să-și recapete controlul. Ești bine, dragul meu?

— Foarte bine.

— Când vii acasă?

— Putem pleca în orice moment.

Ochii Catherinei se umplură de lacrimi.

— Bine. Hai să ne și... sincronizăm ceasurile.

— Plângi?

— Sigur că plâng, prostule! Bine că nu vezi cum mi s-a întins rimelul pe toată fața. Oh, Larry... Larry...

— Mi-e dor de tine, fetițo.

Catherine își aminti nopțile lungi și pustii din săptămânile, lunile și anii în care el a lipsit.

— Și mie mi-e dor de tine.

Pe linie se auzi o voce de bărbat:

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar trebuie să vă întrerupem.

— Colonel! Nu mi-ai spus că ai fost avansat.

— Mi-a fost teamă că ți se urcă la cap.

— Oh, dragul meu, eu...

Vuietul mării se auzi din nou, din ce în ce mai tare și deodată

totul amuți. Catherine rămase împietrită privind fix telefonul. Își îngropă capul în palme și începu să plângă.

După zece minute auzi vocea lui Fraser în interfon.

— Eu sunt gata pentru prânz oricând, Cathy. Aștept să fii și tu pregătită.

— Acum sunt pregătită pentru orice, spuse ea vesel. Acordă-mi cinci minute.

Zâmbi cu recunoștință gândindu-se prin câte a trecut Fraser ca să-i facă această surpriză. Era cel mai bun și cel mai drag om pe care l-a cunoscut. După Larry, desigur.

Catherine și-a imaginat de atâtea ori sosirea lui Larry încât când aceasta s-a petrecut a fost ca o prăbușire spectaculoasă. Bill Fraser i-a spus că Larry sosea, probabil, cu un avion al Comandamentului, care nu avea ore fixe de sosire. Catherine a așteptat toată ziua. A încercat să citească, dar era prea emoționată. A ascultat știrile, dar se gândea că Larry se întoarce acasă, la ea, de data aceasta pentru totdeauna. Era miezul nopții și el nu venise. Probabil va veni a doua zi. La ora două noaptea, când nu-și mai putea ține ochii deschiși, Catherine s-a culcat.

A trezit-o o mână pe umărul ei, a deschis ochii și Larry era aplecat deasupra ei. Larry al ei era acolo, o privea cu un zâmbet pe fața bronzată. Într-o fracțiune de secundă, Catherine a fost în brațele lui și toate grijile, singurătatea și durerea din ultimii patru ani au dispărut sub un val imens de fericire care i-a umplut toată ființa. L-a strâns cu disperare. Nu ar fi dorit să-i mai dea drumul.

— Ușor, scumpo, spuse Larry într-un târziu. A îndepărtat-o cu un zâmbet. Gândește-te ce caraghios ar fi să citești în ziare: „Pilotul ajunge sănătos acasă și este sufocat de îmbrățișările soției sale”.

Catherine a aprins toate luminile, absolut toate, să îl vadă, să îl studieze, să îl devoreze. Avea un aer nou de maturitate. În jurul ochilor și al gurii avea riduri care nu existau înainte. Dar îl făceau mai frumos.

— Am vrut să te aștept, se bălbâi Catherine, dar nu am știut unde. Am sunat la Departamentul Aviației și mi-au spus că nu îmi pot da informații, așa că te-am așteptat aici și...

Larry o opri cu un sărut. Un sărut greu și imperios. Catherine se așteptase să simtă aceeași dorință fizică pentru el și a fost surprinsă când a văzut că nu este așa. Îl iubea foarte mult și

totuși, iată, acum ar fi fost mulțumită să stea de vorbă cu el, nu să facă dragoste atât de urgent cum dorea el. Și-a reprimat atât de mult timp dorințele sexuale, încât le-a îngropat și va mai trece timp până să le scoată la suprafață.

Dar Larry nu era dispus să mai aștepte. Își scotea hainele cu înfrigurare, spunând:

— Dumnezeule, Cathy, nici nu știi cât am visat acest moment. Era să înnebunesc acolo. Și uite la tine! Ești mai frumoasă decât te știam.

A tras-o dornic lângă el și Catherine, nereușind să-și explice, îl simți ca pe un străin. Ar fi vrut ca Larry să îi dea timp să se obișnuiască din nou cu el. Dar, fără alte introduceri, Larry o posedă cu violență, deși ea știa că nu este pregătită pentru el. O sfâșia, își mușca mâna să nu strige de durere. Larry făcea dragoste ca un animal sălbatic.

Soțul ei venise acasă.

Luna următoare, cu permisiunea lui Fraser, Catherine a stat acasă și și-a petrecut fiecare minut în compania lui Larry. I-a gătit toate mâncărurile preferate, au ascultat muzică și au vorbit, au vorbit, au vorbit, încercând să umple golurile lăsate între ei de ani. Noaptea mergeau la petreceri sau la teatru, iar după ce se întorceau acasă făceau dragoste. Acum era pregătită pentru el și simțea aceeași emoție ca întotdeauna. Aproape aceeași emoție.

Nu dorea să recunoască nici față de ea, dar în Larry exista o schimbare aproape imperceptibilă. Era dominant și impunător, dădea mai puțin. Urma regulile jocului când făceau dragoste, dar o făcea mecanic, ca pe o datorie înaintea atacului sexual. Și de fiecare dată, era un atac sălbatic. Catherinei i se părea că trupul lui caută o răzbunare sau acceptă o pedeapsă, lucruri necunoscute ei. De fiecare dată, Catherine simțea durerea. Poate, încerca ea să îl apere, poate este pentru că a trăit atât de mult timp fără o femeie.

Zilele treceau și nimic nu se schimba, încât, în cele din urmă, Catherine începu să caute și celelalte schimbări din Larry. Îl studia atent, impunându-și să uite că acesta era soțul pe care ea îl adora. Vedea un bărbat înalt, bine clădit, cu părul negru și ochii vijelioși, vedea un chip de o frumusețe devastatoare. Poate că „frumusețe” era acum prea mult spus. Ridurile din jurul gurii au adăugat o anumită duritate trăsăturilor lui. Privindu-l pe acest

străin, Catherine se gândea, iată un bărbat care poate fi egoist, lipsit de scrupule și dur. Și totuși, continua să-și spună că este ridicolă. El era Larry al ei, iubitor, bun și atent.

L-a prezentat, mândră, tuturor prietenilor și colegilor ei, dar el părea plictisit. La petreceri, se retrăgea într-un colț și bea toată seara. Catherine avea impresia că el nu face nici un efort să fie sociabil.

— De ce aș face-o? se răsti el la ea într-o seară, când ea a abordat discuția. Unde naiba au fost motanii aceștia grași când eu eram acolo și îmi riscam viața?

De câteva ori, cu foarte multă prudență, Catherine a încercat să discute despre viitorul lui. Ea a fost convinsă că el va rămâne în *Trupele Aeriene*, dar aproape imediat ce a venit, Larry și-a prezentat demisia.

— Armata este pentru neinițiați. Nu te duce decât într-o direcție — în jos.

Parcă era o parodie a discuției pe care au avut-o prima dată, când s-au întâlnit la Hollywood. Numai că atunci el glumea.

Catherine trebuia să discute cu cineva această problemă și s-a hotărât într-un târziu să o discute cu Bill Fraser. I-a povestit ce o neliniștește, dar nu a intrat în intimități.

— Dacă te poate consola acest lucru, îi spuse Fraser cu simpatie, află că sunt milioane de femei în întreaga lume care trec acum prin ceea ce treci tu. Este foarte simplu, Catherine. Te-ai căsătorit cu un străin.

Catherine îl privi îndelung, dar nu spuse nimic.

Fraser își umplu pipa și o aprinse.

— Nu cred că poți înnoda firul acolo unde s-a rupt când Larry a plecat, acum patru ani, nu? Momentul acela în timp nu mai există. L-ai lăsat în urmă și Larry l-a lăsat în urmă. O căsnicie funcționează atunci când soțul și soția împărtășesc experiențe comune. Sunt împreună și atunci căsnicia lor evoluează. Va trebui să găsești din nou punctul de întâlnire, terenul comun.

— Mă simt ca o trădătoare, chiar și numai discutând acest subiect, Bill.

Fraser zâmbi.

— Eu te-am cunoscut primul, îți amintești?

— Îmi amintesc.

— Sunt sigur că acum Larry tatonează. Patru ani a trăit printre mii de bărbați, iar acum trebuie să se obișnuiască să trăiască

lângă o singură fată.

— Mereu ai dreptate, zâmbi ea. Cred că am dorit să aud acest lucru de la cineva.

— Toți se grăbesc să dea sfaturi pentru vindecarea rănilor, comentă Fraser, dar sunt câteva răni care nu se văd. Uneori, acestea sunt foarte profunde. Văzu privirea din ochii Catherinei și continuă: draga mea, nu cred că este ceva serios. M-am gândit la ororile pe care le-au văzut soldații. Trebuie să fii supraom pentru ca aceste imagini să nu te afecteze. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

Problema era: Ce efect au avut asupra lui?

Când Catherine s-a întors la lucru, toți colegii ei au fost bucuroși să o vadă. În primele trei zile nu a făcut nimic decât să revadă tot ce s-a întâmplat în lipsa ei. Venea foarte devreme dimineața și muncea până seara târziu, încercând să recupereze timpul pierdut. Se pricepea foarte bine și îi plăcea această muncă.

Când se întorcea acasă seara, Larry o aștepta. La început, Catherine îl întreba ce a făcut cât a lipsit ea, dar întotdeauna răspunsurile erau evazive și, în cele din urmă, ea a renunțat să-l mai întrebe. Larry ridicase între ei un zid pe care Catherine nu știa cum să-l sfărâme. Se enerva aproape din orice și se certau din nimicuri. Din când în când, cinau cu Fraser și Catherine se străduia să facă acele seri foarte plăcute, pentru că nu dorea ca Fraser să ghicească ceva.

Într-un fel sau altul, Catherine nu avea de ales. Trebuia să înfrunte adevărul, că nu mergea bine ceva. Simțea că o parte de vină este a ei. Îl iubea pe Larry. Iubea înfățișarea lui și amintirile cu el, dar știa că dacă vor continua așa, se vor distruge amândoi.

Lua masa de prânz cu William Fraser.

— Ce mai face Larry? întrebă el.

Automatismul „bine” îi veni pe buze, dar ea nu îl rosti.

— Are nevoie de o slujbă, intră ea direct în subiect.

— Îl neliniștește faptul că nu muncește?

Catherine ezită. Nu ar fi vrut să mintă.

— Nu ar vrea să facă orice, spuse ea, cu grijă. Ar fi bine dacă ar găsi ceva potrivit pentru el.

Fraser o studie încercând să intuiască subînțelesul cuvintelor ei.

— Nu ar vrea să fie pilot?

— Nu vrea să se întoarcă în armată.

— Mă gândeam la *Liniile Aeriene Civile*. Am un prieten care conduce *Pan Am*. Ar fi un adevărat noroc pe capul lor să angajeze un pilot cu experiența lui Larry.

Catherine se gândi, preocupată, la această posibilitate, încercând să se imagineze în locul lui Larry. Iubea zborul mai mult decât orice pe lume. Ar fi o slujbă bună. Ar face ceea ce îi plăcea.

— Este minunat. Crezi că ai putea obține locul, Bill?

— Pot să încerc. De ce nu discuți cu Larry să vezi ce spune el?

— Voi vorbi cu el. Îi luă mâna cu recunoștință. Mulțumesc mult, Bill.

— Pentru ce? întrebă Fraser încercând să pară indiferent.

— Pentru că ești atunci când am nevoie de tine.

— Din întâmplare, spuse el, acoperindu-i mâna cu palma.

În seara aceea, Catherine i-a spus lui Larry despre sugestia lui Bill Fraser.

— Este cea mai bună idee pe care am auzit-o de când am venit acasă.

După două zile avea întâlnire cu Cari Eastman de la *Pan Am*, cu sediul în Manhattan. Catherine i-a călcat costumul, i-a ales cămașa și cravata și i-a lustruit pantofii.

— Te sun imediat ce termin să-ți spun ce am făcut.

O sărută, îi aruncă un zâmbet copilăresc și plecă.

În multe privințe, Larry se comporta ca un băiețel, se gândi Catherine. Era suspicios și se enerva repede, dar putea fi iubitor și generos.

— Norocul meu, oftă Catherine. Probabil că sunt singura persoană perfectă din univers.

Catherine avea foarte mult de lucru, dar nu se putea gândi decât la Larry. Pentru el însemna mai mult decât o slujbă. Catherine avea sentimentul că întreaga lor căsnicie depindea de rezultatul acestei întâlniri.

Era cea mai lungă zi din viața ei.

Sediul Companiei *Pan American* era într-o clădire modernă pe Fifth Avenue. Biroul lui Cari Eastman era spațios, elegant, cu siguranță acesta deținea o poziție importantă în conducerea companiei.

— Intră și ia loc, îl întâmpină el pe Larry.

Eastman era un bărbat de treizeci și cinci de ani, cu bărbia aproape pătrată și ochii căprui foarte pătrunzători. Îi făcu semn lui Larry să se așeze pe un fotoliu, iar el se așeză în fața lui.

— Cafea?

— Nu, mulțumesc, spuse Larry.

— Înțeleg că ți-ar plăcea să lucrezi la noi.

— Dacă există vreo posibilitate.

— Există o posibilitate, spuse Eastman, numai că s-au înscris o mie de piloți pe un singur loc. Clătină din cap nesigur. Este incredibil. S-au antrenat mii de tineri, oameni inteligenți cu calități excepționale care au învățat să mânuiască cele mai complicate mașinării. Atunci când a fost nevoie de ei și-au făcut datoria și au făcut-o al naibii de bine. După ce au terminat, *Trupele Aeriene* nu au mai avut nevoie de ei și i-au alungat. Acum, pentru acești oameni nu există nimic. Eastman oftă. Nu-ți imaginezi câți oameni vin aici în fiecare zi. Toți sunt foarte buni piloți, ași ai aerului, ca și dumneata. Și pentru fiecare mie de cereri nu există decât un post — toate companiile aeriene sunt exact în aceeași situație.

Un sentiment de dezamăgire îl cuprinse pe Larry.

— De ce ați vrut să mă vedeți? întrebă el, rigid.

— Din două motive. Unul, pentru că șeful meu mi-a cerut-o.

Larry se înfurie.

— Nu am nevoie de...

Eastman nu-l luă în seamă și continuă:

— Doi, pentru că ai niște referințe excepționale.

— Mulțumesc, spuse Larry, încordat.

Eastman îl studie atent.

— Știi, aici va trebui să participi la un program de instruire. Exact ca la școală.

Larry ezită, neștiind spre ce se îndreaptă conversația.

— Nu mă sperie, spuse el cu grijă.

— Te vei antrena la New York, pe LaGuardia.

Larry aștepta.

— Sunt programate patru săptămâni de antrenament la sol și o lună de antrenament de zbor.

— Folosiți avioane DC-Patru? întrebă Larry.

— Da. După ce termini instruirea ești angajat ca navigator. Salariul de bază pe timpul instrucției va fi de trei sute cincizeci de dolari pe lună.

Avea o slujbă! Ticălosul ăsta l-a înțepat, povestindu-i de cei o

mie de piloți. Dar slujba era a lui! De ce și-a făcut probleme? Nici un alt pilot din *Forțele Aviatice* nu avea un dosar mai bun ca el.

Larry zâmbi.

— Nu mă deranjează să încep ca navigator, Eastman, dar să știi că eu sunt pilot. Când voi ajunge la acest statut?

Eastman oftă.

— Companiile Aeriene sunt unite. Nu poți urca decât dacă parcurgi toate verigile. În fața ta sunt o mulțime de alți oameni. Vrei să încerci?

— Ce am de pierdut?

— Bine, spuse Eastman. Mă voi ocupa de formalități. Bineînțeles că va trebui să accepți un examen medical. Ai probleme?

— Japonezii nu mi-au găsit boli ascunse, zâmbi Larry.

— Când poți începe?

— Astăzi după-amiază, este bine?

— Să zicem luni. Eastman scrisese un nume pe o carte de vizită și i-o întinse lui Larry. Poftim. Vei fi așteptat luni dimineața, la ora nouă.

Când Larry a sunat-o pe Catherine să-i dea vestea cea mare, în vocea lui era o emoție pe care Catherine nu a mai auzit-o de multă vreme. Acum știa că totul va fi bine.

NOELLE **Atena: 1946**

12

Constantin Demiris avea o flotilă de avioane, dar mândria lui era un Hawker Siddeley care transporta șaisprezece pasageri la bord, de un lux incredibil, zbura cu o viteză de trei sute de mile pe oră și avea un echipaj de patru persoane. Era un palat zburător. Interiorul a fost decorat de Frederick Sawrin și Chagall. În loc de fotolii normale de avion avea fotolii comode și canapele. Un compartiment a fost transformat în dormitor luxuriant. La provă se afla o bucătărie modernă. Când Demiris și Noelle plecau cu acest avion, erau însoțiți de un bucătar șef.

Demiris și-a ales ca piloți personali un grec numit Paul Metaxas și un englez, care a luptat în *Trupele Aeriene Britanice*, numit Ian

Whitestone. Metaxas era un bărbat plăcut, cu un zâmbet permanent pe față și o veselie contagioasă. A fost mecanic, apoi a învățat singur să piloteze și s-a înrolat în *Armata Britanică*, unde l-a întâlnit pe lan Whitestone. Whitestone era un bărbat înalt, roșcat, cu maniere de profesor în prima zi de școală față de băieții incorigibili. În aer însă, Whitestone era cu totul alt om. Avea rarele calități ale unui pilot înnăscut, care nu se puteau învăța nicăieri. Whitestone și Metaxas au luptat împreună timp de trei ani împotriva nemților și aveau un respect deosebit unul față de celălalt.

Noelle călătorea foarte des cu acest avion, uneori pentru afaceri împreună cu Demiris, uneori de plăcere. Îi cunoștea acum pe piloți, dar nu le acorda prea multă atenție.

Într-o zi i-a auzit vorbind despre amintirile din timpul raidurilor aeriene, când erau în *Armata Britanică*.

Din acel moment, Noelle și-a petrecut o parte din fiecare zbor în cabina piloților, vorbind cu cei doi bărbați sau invitându-l pe câte unul în salonul ei. I-a încurajat să vorbească despre amintirile din război și fără să pună vreo întrebare, a aflat că Whitestone a fost ofițer de legătură cu escadronul lui Larry Douglas, înainte ca acesta să plece în America, iar Metaxas a fost în același escadron, dar nu l-a cunoscut pe Larry. Atunci Noelle s-a concentrat asupra pilotului englez. Încurajat și flatat de interesul manifestat de amanta șefului său, Whitestone vorbea liber despre trecut și despre planurile de viitor, l-a spus Noellei că îl interesează electronica. Cumnatul său din Australia a deschis o firmă de produse electronice și dorea ca Whitestone să lucreze împreună cu el, dar acesta nu avea capital.

— Așa cum trăiesc eu acum, spuse el zâmbind, nu voi reuși niciodată să strâng bani.

Noelle a continuat să meargă la Paris o dată pe lună. Barbet a stabilit o legătură cu o agenție de detectivi particulari din Washington și rapoartele despre Larry Douglas curgeau. Studiind-o cu atenție pe Noelle, micuțul detectiv s-a oferit să trimită rapoartele la Atena, dar ea i-a răspuns că preferă să le ridice personal. Barbet îi spuse pe un ton conspirativ:

— Înțeleg, domnișoară Page.

Așadar, ea nu dorea ca Demiris să afle despre acest interes față de Larry Douglas. Posibilitatea unui șantaj i-a paralizat mintea lui Barbet.

— Ați fost foarte eficient, domnule Barbet, spuse Noelle, și foarte discret.

Omulețul zâmbi mândru de el.

— Mulțumesc, domnișoară Page. Meseria mea depinde în întregime de discreție.

— Exact, spuse Noelle. Știu că sunteți discret pentru că domnul Demiris nu a pomenit niciodată numele dumneavoastră. În ziua în care îl va roști, voi avea grijă ca el să vă distrugă.

Tonul ei era plăcut și indiferent, dar efectul a fost ca o lovitură de bombă.

Domnul Barbet a rămas împietrit, a privit-o șocat pe Noelle, și-a umezit buzele și într-un târziu a spus:

— Vă... vă asigur, domnișoară, că niciodată... nu...

— Sunt convinsă, l-a întrerupt Noelle și a plecat.

În avionul care o ducea spre Grecia, Noelle a citit raportul confidențial care se afla într-un plic cu adresa:

AGENȚIA PARTICULARĂ ACME

Strada D, 1402

WASHINGTON D.C.

2 februarie 1946

Raport: 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Unul dintre agenții noștri a luat legătura cu o sursă pe care o avem între angajații birourilor Pan Am. Subiectul în cauză este considerat un pilot competent, însă problema este dacă omul nostru este suficient de disciplinat pentru a se încadra într-o structură organizatorică completă.

Viața personală a subiectului este la fel ca și în rapoartele anterioare. L-am urmărit în diverse apartamente, la diverse femei pe care le acceptă fără discernământ, la care rămâne între o oră și cinci ore și am presupus că, probabil, are legături sexuale cu aceste femei. (Numele și adresele acestor femei sunt anexate.)

Ca urmare a postului pe care îl ocupă subiectul, este posibil ca modul său de viață să se schimbe. Vom urmări în continuare numai dacă ne-o veți cere.

Am expediat nota de plată.

*Cu sinceritate,
R. Ruttenberg,*

Noelle puse raportul în mapă, se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii. Și-l imagină pe Larry, neliniștit și tulburat, căsătorit cu o femeie pe care nu o iubea, prins în capcană de propria lui slăbiciune.

Această nouă slujbă a lui Larry ar putea încetini planurile Noellei, dar ea avea răbdare. În timp, îl va aduce pe Larry lângă ea. Până atunci însă, trebuia să mai facă ceva.

Ian Whitestone era încântat că a fost invitat să ia prânzul cu Noelle Page. La început s-a mângâiat cu gândul că ea se simțea atrasă de el, însă toate întâlnirile dintre ei, deși plăcute, i-au arătat foarte limpede că el este doar un angajat și ea este de neatins. Se întreba adesea, uimit, ce dorea Noelle de la el, pentru că Whitestone era un bărbat inteligent și simțea că aceste discuții întâmplătoare ascundeau totuși un interes.

În acea zi anume, Whitestone și Noelle au luat masa într-un orașel de pe malul mării, lângă Cape Sunion. Noelle era îmbrăcată într-o rochie albă de vară și nu a fost niciodată mai frumoasă. Ian Whitestone era logodit cu un model la Londra, dar ea nu suferea comparație cu Noelle, deși era drăguță. Când se afla lângă ea, Whitestone se simțea intimidat. Acum Noelle dirija conversația spre planurile lui de viitor și el se întreba, nu pentru prima dată, dacă nu cumva o făcea la îndemnul lui Demiris, pentru a afla dacă îi este devotat.

— Îmi iubesc foarte mult meseria, o asigură pilotul. Mi-ar plăcea să o practic până voi fi prea bătrân și nu voi mai putea.

Noelle îl studie, simțind că este suspicios.

— Sunt dezamăgită, îl sfidă ea. Eu speram să fii mai ambițios.

Whitestone o privi, împietrit.

— Nu înțeleg.

— Nu mi-ai spus tu că vrei să ai o companie în domeniul electronicii?

Bărbatul își aminti că i-a menționat odată acest lucru, dar rămase surprins de faptul că ea își amintea.

— Ah, asta este doar un vis. Mi-ar trebui foarte mulți bani.

— Un om cu inteligența dumitale, spuse Noelle, nu ar trebui să se împiedice de lipsa de bani.

Whitestone se foi, neliniștit, neînțelegând ce dorea Noelle de la

el. Îi plăcea munca lui. Câștiga foarte mulți bani. Pe de altă parte însă trebuia să stea la dispoziția unui miliardar excentric, la orice oră din zi și din noapte. Viața lui particulară era un calvar și logodnica lui era nemulțumită, indiferent de salariu.

— Am vorbit despre dumneata cu un prieten de-al meu, spuse Noelle. Ar dori să investească într-o nouă companie.

În vocea ei se simțea un entuziasm controlat, ca și când era prea emoționată să nu-i spună, dar avea grijă să nu forțeze nota. Whitestone ridică privirea spre ea.

— Este foarte interesat de proiectele tale, continuă Noelle.

Whitestone înghiți cu greu.

— Eu... nu știu ce să spun, domnișoară Page.

— Nu aștept să îmi dai un răspuns acum, îl asigură Noelle. Vreau doar să te gândești la asta.

Bărbatul rămase descumpănit, gândind profund.

— Domnul Demiris știe acest lucru? se hotărî el să întrebe.

Noelle îi zâmbi conspirativ.

— Mă tem că domnul Demiris nu ar fi de acord. Nu-i place când își pierde angajații, mai ales pe cei buni. Totuși... se opri o fracțiune de secundă... cred că o persoană ca dumneata merită să obțină ce este mai bun de la viață. Numai dacă nu dorești să lucrezi pentru altcineva tot restul vieții.

— Nu doresc, spuse Whitestone repede, dar realizează imediat că a fost prins în capcană. O privi atent pe Noelle să înțeleagă ce fel de capcană era aceasta, dar nu văzu decât simpatie și înțelegere.

— Orice om de valoare dorește să facă ceva pentru el, spuse el apărându-se.

— Bineînțeles. Gândește-te la propunerea mea și vom mai vorbi. Pe neașteptate, adăugă prevenitor: rămâne între noi doi.

— Bineînțeles. Vă mulțumesc. Dacă voi reuși, cred că va fi extraordinar.

— Am sentimentul că vei reuși, spuse Noelle.

CATHERINE **Washington — Paris: 1946**

13

Luni dimineața, la ora nouă, Larry Douglas s-a prezentat la

raport, la pilotul șef, căpitanul Hal Sakovitz, în birourile *Pan Am* de la Aeroportul LaGuardia, din New York. În timp ce Larry intra în birou, Sakovitz luă repede dosarul de activitate a lui Larry, pe care îl studiasse până atunci, și îl aruncă în sertarul biroului.

Căpitanul Sakovitz era un bărbat bine făcut, cu fața bătută de vânturi și cele mai mari mâini pe care le-a văzut Larry vreodată. Sakovitz era cu adevărat unul dintre veteranii aviației. A început pe vremea zborurilor demonstrative de circ, apoi a pilotat avionul cu poșta specială a guvernului, timp de douăzeci de ani, iar la *Pan Am* lucra de cinci ani.

— Îmi pare bine că te avem printre noi, Douglas, îi întâmpină el.

— Și mie îmi pare bine că mă aflu aici, spuse Larry.

— Ești dornic să te vezi în avion?

— Cine are nevoie de avion? râse Larry. Arată-mi doar direcția și zbor pe aripile vântului.

Sakovitz îi făcu semn să se așeze.

— Ia loc. Vreau să vă cunosc bine pe voi,ăștia tineri, care dați năvală să-mi ocupați locul.

— Așadar, ai observat, râse Larry.

— Oh, să nu crezi că vă condamn. Sunteți toți piloți de clasă și aveți toți dosare de luptă excelente. Veniți aici și gândiți cu toții: „Dacă ramolitul ăsta de Sakovitz poate fi pilot șef, pe mine ar trebui să mă numească președintele consiliului de conducere”. Nici unul dintre voi nu vrea să rămână prea mult timp pe post de navigator. Vi se pare doar un pas până la postul de pilot de zbor. Ei bine, nu este nimic rău în asta. Așa ar trebui să decurgă lucrurile.

— Mă bucur să te aud vorbind așa, spuse Larry.

— Da, dar de la bun început, trebuie să știți un lucru. Noi suntem o instituție organizată și unită, Douglas, iar promovările se fac strict în funcție de pensionări.

— Înțeleg.

— Singurul lucru pe care s-ar putea să nu-l înțelegi este că în ultima vreme, în această instituție au venit mai mulți oameni decât au plecat. Prin urmare, ritmul de promovare în funcții a fost foarte lent.

— O să-mi încerc și eu norocul, spuse Larry.

Secretara lui Sakovitz intră cu două cești de cafea și biscuiți și în următoarea oră cei doi bărbați au încercat să se cunoască mai bine. Sakovitz se purta prietenos și multe din întrebările lui

păreau banale și lipsite de importanță, dar după ce a plecat Larry la prima oră de curs, Sakovitz știa o mulțime de lucruri despre el. Imediat după plecarea lui Larry, Cari Eastman intra în biroul lui Sakovitz.

— Cum a mers? întrebă Eastman.

— O.K.

Eastman îl privi pieziș.

— La ce te gândești, Sak?

— Îl vom pune la încercare.

— Eu te-am întrebat la ce te gândești?

Sakovitz ridică din umeri.

— Bine, am să-ți spun. Simt că este un pilot al naibii de bun. Ar trebui să fie, cu toate recomandările bune pe care le are din timpul războiului. Pune-l într-un avion înconjurat de avioane inamice și nu cred că vei găsi altul mai bun. Apoi bătrânul ezită.

— Continuă, îl încurajă Eastman.

— Problema este că noi nu prea avem avioane inamice pe aici, prin Manhattan. Îi cunosc pe oamenii de felul lui Douglas. Nu am reușit nici până acum să înțeleg de ce le place să-și pună viața în pericol. Îl caută cu lumânarea. Fac nebunii de neexplicat, urcă munți imposibili sau plonjează pe fundul oceanului, adică se află imediat acolo unde ar găsi o situație periculoasă. Când izbucnește războiul, apar și ei la suprafață, ca smântâna.

Gânditor, Sakovitz roti scaunul cu fața spre geam. Eastman nu spunea nimic. Aștepta.

— Știi, Cari, am un presentiment în privința lui Douglas. Ceva nu este bine cu omul ăsta. Poate că dacă ar fi comandant al unei aeronave de-a noastre, s-ar descurca, chiar foarte bine; dar eu nu cred că este pregătit psihologic să primească ordine de la un inginer, un ofițer de rangul unu și de la un pilot, mai ales când este convins că este mult mai bun decât ei. Sakovitz roti din nou fotoliul, cu fața spre Eastman. Și știi care este nenorocirea? Probabil că este mai bun ca ei.

— Mă pui pe gânduri, spuse Eastman, neliniștit.

— Și eu am rămas pe gânduri, mărturisii Sakovitz. Nu cred că este... se opri, căutând un cuvânt potrivit... stabil mental. Vorbind cu el, ai impresia că are sub fund o dinamită, pregătită să explodeze în orice moment.

— Și ce ai de gând să faci?

— Îl primim. Va face școala și noi îl vom urmări foarte atent.

— Poate că renunță singur.

— Nu cunoști plămada! Va ieși primul din clasă.

Previziunea lui Sakovitz s-a dovedit a fi foarte corectă.

Cursul de școlarizare consta din patru săptămâni de ore la sol, urmate de o lună de antrenamente de zbor. Pentru că piloții erau toți oameni cu experiență și foarte buni cunoscători ai aparatelor de zbor, cursul se concentra asupra a două probleme principale: prima era învățarea problemelor de navigație, radio, comunicații, citirea hărților și a instrumentelor de zbor, pentru a reîmprospăta memoria cursanților și pentru a le depista punctele slabe, a doua era familiarizarea lor cu noile echipamente pe care le vor folosi.

Simularea zborului se făcea cu un instrument numit Link Trainer, o machetă de cabină de comandă, fixată pe o bază mobilă și care le permitea piloților să manevreze avionul în orice direcție, inclusiv să facă opriri forțate, lupinguri, întoarceri în vârf de arc și răsturnări. Cabina era acoperită cu o capotă neagră și pilotul executa manevrele comandate, folosind doar instrumentele din fața lui. Instructorii de afară îi dădeau pilotului comenzile, îi dădeau direcții de zbor, decolări și aterizări pe vânturi puternice, furtuni și tot ce se putea încadra în categoria „întâmplare neprevăzută”. Cei mai mulți dintre piloți începeau antrenamentul cu Link Trainer, foarte încrezători în abilitățile lor, dar descopereau foarte repede că instructorii erau mult mai pricepuți și comenzile erau mult mai dificile decât și-au imaginat. Când te găseai singur în cabina opacă, aveai o senzație stranie, simțurile îți erau izolate de lumea reală.

Larry era un elev talentat. Era atent la ore și absorbea cu nesăț tot ce i se preda. Își făcea conștiincios temele și nu dădea semne de nerăbdare, neliniște sau plictiseală. Dimpotrivă, era cel mai conștiincios cursant și cu siguranță cel mai bun. Singurul domeniu care îi era nou lui Larry era echipamentul de pe avioanele DC-4. Acestea erau avioane elegante, lungi și erau dotate cu echipamente inexistente atunci când a început războiul. Larry petrecea ore întregi cercetând fiecare centimetru al aparatelor, studiind subansamblele instrumentelor și modul de funcționare. Seara, devora zeci de manuale despre avioane.

Într-o seară târziu, după ce au plecat toți cursanții, Sakovitz l-a găsit pe Larry în hangar, într-un DC-4, studiind legăturile electrice ale aparaturii de bord.

— Îți spun eu, ticălosul ăsta vrea să-mi ocupe postul, i-a spus

Sakovitz lui Cari Eastman, a doua zi.

— După cum se poartă, cred că va reuși, îl tachină Eastman.

La sfârșitul celor opt săptămâni de școală, s-a organizat o mică ceremonie de absolvire. Foarte mândră de Larry, Catherine a zburat la New York pentru a fi prezentă în momentul când Larry va primi aripile de navigator.

Larry a încercat să nu se arate emoționat.

— Cathy, este o copilărie, îți dau o bucată de stofă, ca să nu uiți care-ți este locul, atunci când te afli în cabina de zbor.

— Nu-i adevărat. Am vorbit cu căpitanul Sakovitz și mi-a spus cât de priceput ești.

— Ce naiba știe un nătâng de polonez? Hai să mergem să sărbătorim.

În aceeași seară, Catherine, Larry și patru colegi cu soțiile lor, au mers să sărbătorească evenimentul la *Clubul Douăzeci și unu*. Holul restaurantului era foarte aglomerat și șeful de sală le-a spus că fără rezervare nu le putea oferi nici o masă.

— Să-i ia naiba cu rezervările lor! se înfurie Larry. Să mergem alături la *Toots Shor's*.

— Stați puțin, le zise Catherine.

Se apropie de șeful de sală și-i spuse că vrea să vorbească cu domnul Jerry Bems. După câteva minute, apăru un bărbat mărunt, cu ochi albaștri, inchizitori.

— Eu sunt Jerry Bems. Cu ce vă pot fi de folos?

— Eu și soțul meu am venit aici cu niște prieteni, îi explică Catherine. Suntem zece.

Omul începu să dea din cap, cu regret.

— Dacă nu ați rezervat masă, îmi pare foarte...

— Sunt partenera domnului William Fraser, îl întrerupse Catherine.

Jerry Bems o privi cu reproș.

— De ce nu mi-ați spus așa de la început? Vă rog să-mi acordați un sfert de oră.

— Vă mulțumesc, spuse Catherine, recunoscătoare.

Se întoarse la grupul lui Larry.

— Surpriză! Avem o masă, peste cincisprezece minute.

— Cum ai reușit? o întreabă Larry.

— Ușor. Am pomenit numele lui Bill Fraser. Văzând privirea din ochii lui Larry, continuă repede: el vine foarte des aici. Mi-a spus că dacă voi veni vreodată, să amintesc numele lui.

Larry se întoarse spre ceilalți.

— Să plecăm naibii de-aici. Asta-i pentru păsări rare.

Grupul porni spre ușă. Larry se întoarse spre Catherine:

— Vii?

— Daa, spuse ea șovăitor, vreau doar să-i anunț că nu...

— Dă-i naibii! Vii sau nu vii?

Oamenii îi priveau curioși. Catherine roși.

— Da, reuși ea să articuleze și îl urmă pe Larry spre ușă.

Până la urmă s-au oprit la un restaurant italian de pe Sixth Avenue și au mâncat foarte prost. În prezența celorlalți, Catherine s-a comportat de parcă nimic nu s-a întâmplat, dar în sufletul ei fierbea. Era furioasă pe Larry pentru comportarea lui copilărească și pentru că a umilit-o în prezența celorlalți.

Când au ajuns acasă, ea a intrat în dormitor fără să spună un cuvânt, s-a dezbrăcat, a stins lumina și s-a culcat. Îl auzea pe Larry în salon, preparându-și un martini.

După zece minute, Larry a venit în dormitor, a aprins lumina și s-a așezat pe marginea patului.

— O faci pe martira?

Catherine s-a ridicat, furioasă.

— Să nu mă faci să mă simt vinovată! Comportarea ta astă-seară a fost de neconceput! Ce te-a apucat?

— Tipul care te-a apucat și pe tine!

Catherine a amuțit.

— Poftim?

— Vorbesc despre domnul Perfecțiune. Domnul Bill Fraser.

Catherine îl privea, uluită.

— Bill nu a făcut decât să ne ajute.

— Exact! Tu îi datorezi slujba, eu îi datorez slujba, și iată că nu mai putem intra într-un restaurant, fără să-i cerem voie domnului Fraser! M-am cam săturat să dau de el în fiecare zi!

Nu cuvintele, tonul lui Larry a șocat-o pe Catherine. Era atât de frustrat și neputincios, încât Catherine realiză pentru prima oară ce tulburat era. Și, la urma urmei, de ce nu? A venit după patru ani de război și și-a găsit soția în parteneriat de afaceri cu fostul ei amant. Pentru ca răul să fie complet, el nu și-a găsit o slujbă fără ajutorul lui Fraser.

Privindu-l pe Larry, Catherine își dădu seama că acest moment este punctul de cotitură al căsniciei lor.

Dacă va rămâne în continuare cu el, va trebui să-l pună pe

primul plan în viața ei. Înainte de afacerile ei, înainte de toate. Pentru prima dată, Catherine avea sentimentul că îl înțelege pe Larry.

Citindu-i gândurile, Larry spuse stânjenit:

— Îmi pare rău, m-am purtat ca un necioplit! Dar dacă nici o masă la un restaurant nu putem obține fără Fraser... știi, am simțit că mi-a ajuns până aici!

— Mie îmi pare rău, Larry. N-o să-ți mai fac niciodată așa ceva.

Într-o secundă erau unul în brațele celuilalt.

—Te rog, nu mă părăsi niciodată, Cathy.

Catherine se gândi cât de aproape a fost de această hotărâre, dar spuse:

— Nu te voi părăsi, Larry.

Primul zbor al lui Larry, ca navigator, a fost cursa 147, Washington — Paris. A stat la Paris patruzeci și opt de ore și apoi a stat acasă trei zile, înainte de a pleca din nou.

Într-o dimineață, Larry a sunat-o pe Catherine la birou. Era emoționat.

— Hei, am găsit un restaurant deosebit pentru tine. Poți veni la masă?

Catherine privi disperată grămada de dosare din fața ei, care trebuiau rezolvate și aprobate înainte de amiază.

— Sigur, spuse, fără tragere de inimă.

— Doar nu ai de gând să mă lași singură! exclamă Lucia, asistenta ei. Stuyvesant vede roșu, dacă nu-i ducem astăzi planul de campanie publicitară.

— Va trebui să mai aștepte, spuse Catherine. Acum plec să iau masa cu soțul meu.

— Nu te condamn, spuse Lucia, ridicând din umeri. Dacă te saturei vreodată de el, anunță-mă și pe mine.

— Cred că ai să fii prea bătrână până atunci!

Larry o aștepta în fața clădirii și Catherine urcă în mașină.

— Ți-am stricat ziua? o tachină el.

— Sigur că nu! Ce idei!

— O să-i apuce nebuneala pe toți, spuse Larry cu răutate.

Mașina se îndrepta spre aeroport.

— Este departe restaurantul? întrebă Catherine. În după-amiaza aceea avea cinci întâlniri de afaceri, începând de la ora două.

— Nu prea departe... Ești ocupată după-amiază?

— Nu prea, minți ea. Nimic deosebit.

— Bine.

Când au ajuns la aeroport, Larry a oprit mașina la intrarea principală.

— Este restaurantul aeroportului?

— La capătul celălalt, spuse Larry, distrat.

Parcă mașina și o luă pe Catherine de mână, conducând-o spre o poartă de îmbarcare Pan Am. O fată atrăgătoare de la ghișeu îl salută pe Larry, spunându-i pe nume.

— Ți-o prezint pe soția mea, spuse Larry cu mândrie. Catherine, aceasta este Amy Winston. Hai, vino, continuă el și o împinse spre rampa de îmbarcare.

— Larry... începu Catherine... Ce?...

— Hei, știi ceva? Ești cea mai gălăgioasă fată pe care am invitat-o la masă.

Au ajuns la ieșirea 37. Doi bărbați verificau biletele. Pe un ghișeu era o tăbliță pe care scria: „Zborul 147 pentru Paris — Plecare 1:00, PM”. Larry se îndreptă spre unul din bărbați.

— Gata, am adus-o, Tony. Îi întinse bărbatului un bilet de avion. Cathy, el este Tony Lombardi, Tony, ea este Catherine.

— Am auzit multe despre tine, Catherine. Biletul este în ordine, spuse și i-l întinse Catherinei.

Catherine privea uluită.

— Ce înseamnă asta?

— Te-am mințit, îi spuse Larry, zâmbind. Nu te duc la masă. Te duc la Paris. Vom mânca la Maxim.

Vocea Catherinei tremura:

— La *Ma... Maxim?* La Paris? Acum?

— Exact!

— Dar nu pot, începu ea. Nu pot pleca la Paris acum!

— Cum să nu poți? zâmbi Larry. Pașaportul tău este la mine în buzunar.

— Larry, ești nebun! Nu am haine. Am un milion de întâlniri de afaceri. Eu nu...

— Îți cumpăr eu ceva haine, la Paris! Anulezi toate întâlnirile și Fraser se poate descurca fără tine pentru câteva zile.

Catherine îi privea neștiind ce să mai creadă. Își aminti hotărârea pe care a luat-o. Larry era soțul ei. Trebuia să fie pe primul plan. Abia acum înțelegea că nu numai ideea de a o duce

pe ea la Paris era importantă pentru Larry. Dorea să-i arate ce bun este, îi cerea să călătorească într-un avion al cărui navigator era el. Și ea, aproape că a stricat totul. Îl prinse de mână și îi zâmbi.

— Ce mai așteptăm? Îmi este teribil de foame.

Parisul a fost ca un carusel. Larry a aranjat să-și ia o săptămână liberă și Catherine a avut impresia că în fiecare minut, Larry avea ceva de făcut. Au luat o cameră într-un hotel încântător de pe malul stâng al Senei.

În prima dimineață la Paris, Larry a dus-o pe Catherine într-un magazin pe Champs Elysees și a încercat să cumpere tot magazinul. Catherine a cumpărat doar hainele de strictă necesitate, uluită de cât erau de scumpe.

— Știi care este problema ta? o întrebă Larry. Îți faci prea multe probleme în privința banilor. Doar ești în a doua lună de miere!

— Da, domnule! Dar Catherine refuză în continuare să cumpere rochii de care nu avea nevoie.

L-a întrebat pe Larry de unde avea bani, dar el a refuzat să discute problema cu ea. În cele din urmă, Catherine a aflat.

— Am primit un avans la salariu, i-a spus Larry. Ce mare scofală?

Și Catherine nu a avut inima să-i spună ce mare scofală era. Se purta ca un copil, era generos și fără griji, era fermecător.

Așa cum a fost și tatăl ei, fermecător.

Larry i-a arătat tot Parisul: au văzut Louvre și Tuilleries și Les Invalides, cu mormântul lui Napoleon; au intrat într-un restaurant pitoresc de lângă Sorbona, au vizitat Les Halles și piețele de fructe și de flori. Au petrecut ultima duminică după-amiază la Versailles și au luat masa de seară într-o grădină superbă, Coq Mardi, în afara Parisului. A fost o lună de miere perfectă.

Hal Sakovitz privea încruntat rapoartele săptămânale ale personalului. De fapt, citea raportul despre Larry Douglas. Se rezemă de spătarul scaunului și își mușcă gânditor buza de jos. Într-un târziu se aplecă spre interfon și apăsă pe buton:

— Trimite-l înăuntru.

După un moment, Larry intra în birou, îmbrăcat în uniforma piloților Pan Am, ducând pe umăr geanta de voiaj. Îi zâmbi deschis lui Sakovitz.

— Dună dimineața, șefule.

— Ia loc.

Larry se așeză pe un scaun în fața biroului și își aprinse o țigară.

— Am aici un raport — luna trecută, la Paris, te-ai prezentat pentru zbor cu o întârziere de patruzeci și cinci de minute.

Expresia de pe chipul lui Larry se schimbă.

— Am fost prins într-o blocare de circulație, din cauza unei parade militare, pe Champs Elysees. Avionul a plecat la timp. Nu știam că aveți o tabără militară aici!

— Nu tabără militară, avem o Companie aeriană, spuse Sakovitz, calm. Și o conducem ca la carte.

— Bine, spuse Larry, furios. Am să încerc să mă țin departe de Champs Elysees. Altceva?

— Da. Comandantul Swift crede că ai băut înainte de decolare, în ultima vreme...

— Minte! se repezi Larry.

— De ce ar minți?

— Pentru că se teme să nu-i fur locul. În glasul lui Larry se simțea o mânie de nestăpânit. Ticălosul ăsta este ca o domnișoară bătrână, care trebuia să iasă la pensie de zece ani!

— Ai zburat cu patru comandanți de zbor, spuse Sakovitz, care ți-a plăcut mai mult?

— Nici unul, se răsti Larry. Înțelese prea târziu capcana.

Adăugă repede:

— Adică... sunt băieți buni. Nu am nimic împotriva lor.

— Dar lor nu le-a plăcut să zboare cu tine! spuse Sakovitz. Îi enervezi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în caz de urgență, trebuie să fii sigur pe omul de lângă tine. Iar ei nu sunt siguri de tine.

— Pentru Dumnezeu! explodă Larry. Am trăit patru ani de urgențe, deasupra Germaniei și în Pacific, mi-am riscat viața când motanii ăștia stăteau la îngrășat și primeau salarii frumoase și acum ei spun că nu au încredere în mine? Cred că glumești!

Larry strângea din pumni, încercând să se controleze.

— Bine, spuse el mai calm, am primit mesajul. Dacă ai terminat, eu o să plec, am zbor peste câteva minute.

— Am numit pe altcineva, spuse Sakovitz. Ești concediat.

Larry rămase împietrit.

— Cum sunt?

— Într-o anumită privință, este și vina mea, Douglas. Nu trebuia să te primesc de la bun început.

Larry se ridicase în picioare și ochii îi străluceau de mânie.

— Și atunci, de ce naiba ai făcut-o?!

— Pentru că soția ta are un prieten pe nume Bill Fraser... începu Sakovitz.

Larry se apropie de birou și lovi în plin chipul din fața lui. Lovitura l-a lipit pe Sakovitz de perete. Când reveni din inerție, Sakovitz îl lovi pe Larry de două ori, apoi făcu un pas înapoi, încercând să-și recapete controlul.

— Ieși afară! Imediat!

Larry îl privea cu fața contorsionată de ură.

— Ticălosule, spuse el șuierat, nu mă mai apropii de Compania noastră, nici dacă mă rugați în genunchi! Se întoarse și ieși vijelios din birou.

Sakovitz privi în urma lui. Secretara intră în birou, speriată. Văzu scaunul răsturnat și buza sângerândă a lui Sakovitz.

— Vă este rău?

— Nu, mă simt grozav. Roagă-l pe domnul Eastman să vină până la mine.

Zece minute mai târziu, Sakovitz termina de povestit.

— Ce crezi tu că nu este bine cu Douglas ăsta? întrebă Eastman.

— Cinstit? Eu cred că este psihopat.

Eastman îl privi pătrunzător.

— Nu ești cam dur, Sak? Nu a băut înainte de zboruri, nu avem nici un martor și toți mai întârzie din când în când.

— Dacă ar fi fost numai atât, nu l-aș fi concediat, Carl. Dar Douglas are în el un punct care clocotește continuu. Ca să fiu sincer, astăzi l-am provocat și nu a fost prea greu. Dacă ar fi rezistat la presiune, i-aș mai fi dat o șansă. Știi ce mă îngrijorează?

— Acum câteva zile m-am întâlnit cu un tip care a zburat în *Forțele Britanice*. Mi-a spus o poveste nebunească. Se pare că atunci când Douglas zbura în *Escadronul Vulturii*, s-a îndrăgostit de o englezoaică. Dar fata era logodită cu un tip care se numea Clark, din escadronul lui Douglas. Douglas a făcut tot ce-a putut să o convingă pe fată, dar nu a reușit. Cu o săptămână înainte ca cei doi să se căsătorească, Escadronul a avut misiunea să acopere niște B-17, într-un raid deasupra orașului Dieppe. Douglas zbura în urma celorlalți. Au lansat bombe și au plecat acasă. Deasupra

Canalului Mânecii, au fost atacați de niște Messerschmidt și Clark a fost doborât.

Sakovitz se opri, pierdut în gânduri. Eastman aștepta să continue. Într-un târziu, Sakovitz continuă:

— După cum mi-a povestit prietenul meu, lângă Clark nu se găsea nici un Messerschmidt, atunci când a fost doborât.

Eastman îl privea uluit.

— Isuse! Vrei să spui că Larry Douglas...?

— Nu spun nimic. Ți-am povestit doar ceea ce am auzit și eu. Își duse din nou batista la gură: nu mai sângera. Este greu de știut cu exactitate ce se petrece în mijlocul unei lupte. Poate că, pur și simplu, Clark a rămas fără combustibil. Un lucru este al naibii de sigur. În acel moment, Clark nu a avut noroc!

— Ce s-a întâmplat cu fata?

— Douglas s-a mutat la ea, până când a plecat în America, apoi a părăsit-o. Îl privi gânditor pe Eastman. Să-ți spun ceva. Îmi este milă de soția lui Douglas.

Catherine era în sala de ședințe, la o întâlnire cu personalul. Larry a deschis ușa și a intrat.

Avea un ochi vânăt și o rană pe obraz. Ea se ridică repede și fugi spre el.

— Ce s-a întâmplat, Larry?

— Mi-am dat demisia, bolborosi el. Catherine îl trase la ea în birou, departe de privirile curioase ale colegilor și îi puse o compresă cu apă rece la ochi.

— De multă vreme mă sâcăie, Cathy. Cred că sunt geloși pentru că eu am luptat în război și ei nu. Oricum, astăzi au întrecut măsura. Sakovitz m-a chemat la el și mi-a spus că singurul motiv pentru care m-au angajat a fost faptul că tu ai fost amanta lui Bill Fraser.

Catherine îl privi, înmărmurită.

— L-am lovit, continuă Larry. Nu l-am mai putut suporta — cu sau fără slujbă. Nu voi permite nimănui să vorbească așa despre tine.

— Oh, dragul meu! Îl strânse în brațe încurajator. Îmi pare rău! Nu te supăra. Poți lucra la orice companie aeriană din țară.

Dar profeția Catherinei nu se adevăra. Larry a vizitat mai multe companii aeriene, dar nu a reușit să se angajeze. Într-o zi, când a luat masa cu Bill Fraser, Catherine i-a povestit totul. Fraser nu a

spus nimic, dar după aceea a fost foarte tăcut și gânditor. De mai multe ori Catherine a avut impresia că ar fi vrut să-i spună ceva, dar de fiecare dată s-a oprit nehotărât. Într-un târziu, i-a spus:

— Cunosoc o mulțime de oameni influenți, Cathy. Vrei să fac ceva pentru Larry?

— Mulțumesc, Bill, spuse Catherine, cu recunoștință, dar cred că trebuie să ne descurcăm singuri.

Fraser o privi îndelung.

— Dacă te răzgândești...

— Da, Bill. Se pare că întotdeauna vin la tine, atunci când am probleme.

AGENȚIA PARTICULARĂ ACVE

Strada „D”, 1402

Washington D.C.

1 aprilie 1946

Raport 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Vă mulțumim pentru scrisoarea din 15 martie 1946 și pentru cecul trimis.

De la ultimul meu raport, Subiectul a fost angajat ca pilot la The Glying Wheels Transport Company, o companie independentă, mică, cu baza de operații în Long Island. Un cec de la banca Dun Bradstreet arată că au un capital de 750.000 de dolari. Echipamentul lor constă într-un B-26 și un DG-3. Au împrumuturi bancare în valoare de 400.000 de dolari. Vicepreședintele băncii unde au contul mă asigură că această companie are un mare potențial pentru viitor. Banca analizează acum să le acorde un împrumut suficient pentru a-și cumpăra echipamente și avioane. Au un profit de 80.000 de dolari pe an și un proiect care le va asigura o creștere de 30 % a profitului, în următorii cinci ani.

Dacă mai doriți și alte amănunte financiare, vă rog să mă anunțați.

Subiectul a început lucrul la 19 martie 1946.

Directorul de personal (care este și proprietar) l-a informat pe agentul meu că este foarte norocos, dacă a reușit să-l aducă pe subiect la compania lui. Urmează și alte amănunte.

*Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.*

BANQUE DE PARIS

New York City, New York

Philippe Chardon

Președintelui Consiliului

Chère Noelle

Tu es vraiment mauvaise! Je ne sais pas ce que cet homme t'a fait, mais quoique ce soit, il a payé. Il a été mis à la porte aux Flying Wheels et mon ami me dit qu'il en a piqué une crise.

Je pense être à Athenes, et je compte te voir.

Mes amities a Costa — et ne tien fais pas la petite faveur que je t'ai faite restera notre secret.

Affectueusement à toi Philippe.¹

AGENȚIA PARTICULARĂ ACME

Strada „D”, 1402

Washington D.C.

Referat 2-179-210 22 mai 1946

Dragă domnule Barbet,

Completez raportul din 1 mai 1946.

La 14 mai 1946, Subiectul a fost concediat de la Flying Wheels Transport Company. Am încercat să anchetez discret motivele concedierii, dar de fiecare dată m-am lovit de un zid. Nimeni nu dorește să discute despre acest subiect. Nu pot decât să presupun că Subiectul a făcut ceva și s-a discreditat.

Subiectul caută o nouă slujbă, tot în aviație, dar se pare că nu are șanse imediate.

Voi încerca să obțin mai multe informații despre motivul concedierii.

Cu sinceritate,

R.Ruttenberg,

Director.

¹ Draga mea Noelle. Ești, într-adevăr, o fetiță rea! Nu știu ce ți-a făcut acest bărbat, dar orice ar fi făcut, el a plătit. A fost concediat de la Flying Wheels și prietenul meu mi-a spus că a făcut o criză de nervi. Cred că voi veni la Atena și sper să te văd. Transmite salutările mele lui Costa — și sper ca micul favor pe care ți l-am făcut să rămână micul nostru secret. Cu afecțiune, al tău, Philippe.

TELEGRAMĂ

Christian Barbet

Cable Chrisbar

Paris, Franța

29 mai 1946

*PRIMIT MESAJUL STOP RENUNȚAT IMEDIAT LA CERCETAREA
MOTIVELOR PENTRU CARE A FOST CONCEDIAT SUBIECTUL STOP
RESTUL SE VA CONTINUA CA ȘI PÂNĂ ACUM STOP*

RESPECT

R. RUTTENBERT

AGENȚIA PARTICULARĂ ACME

AGENȚIA PARTICULARĂ ACME

Strada „D” 1402

Washington D.C.

16 iunie 1946

Referat 1-179-210

Dragă domnule Barbet,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea din 10 iunie și pentru cecul pe care l-ați trimis.

La 15 iunie, Subiectul a găsit de lucru, funcție de co-pilot la Global Airways, o linie regională care operează pe ruta Washington-Boston-Philadelphia.

Global Airways este o mică linie aeriană cu o flotă de trei avioane și, după informațiile mele, compania are foarte mari datorii. Un vicepreședinte al companiei mi-a spus că speră să obțină un împrumut de la Dallas First National Bank, în următoarele șaiszeci de zile, ceea ce le va asigura suficient capital pentru a se consolida și extinde.

Subiectul este foarte apreciat aici și se pare că și-a găsit norocul.

Vă rog să-mi scrieți dacă doriți și alte informații despre Global Airways.

Cu sinceritate,

R. Ruttenberg,

Director.

AGENȚIA PARTICULARĂ ACME

Strada „D” 1402

Washington D.C.

20 iulie 1946

Referat 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Global Airways, pe neașteptate, a dat faliment și a ieșit din afaceri. Din câte mi-am dat seama, acest lucru s-a întâmplat pentru că Dallas First National Bank a refuzat să le acorde împrumutul promis. Subiectul este din nou șomer și-a reluat vechile lui obiceiuri, cum am mai scris și în celelalte rapoarte.

Nu voi cerceta cauzele pentru care banca a refuzat să le acorde împrumutul, decât dacă mi-o veți cere.

Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.

Noelle își ținea toate rapoartele și colajele de ziare într-o mapă de piele pe care o ascundea și o încuia într-o valiză, pusă la rândul ei în cel mai ascuns ungher al garderobei. Nu pentru că i-ar fi fost teamă că Demirîs ar fi controlat în lucrurile ei, ci pentru că știa cât de mult îi plac intrigile. Iar aceasta era vendeta ei personală și dorea să fie sigură că el nu va ști nimic.

Constantin Demirîs va juca un rol deosebit în planul ei de răzbunare, dar nu va ști niciodată acest lucru. Noelle mai privi o dată rapoartele, apoi le încuie mulțumită.

Era pregătită să înceapă.

Totul a început cu un telefon.

Catherine și Larry luau cina acasă — tăcuți și tensionați. Larry a fost foarte puțin acasă, în ultima vreme, iar când stătea acasă era mohorât și irascibil. Catherine îi înțelegea nefericirea.

— Parcă m-ar urmări demonii, i-a spus el, când *Global Airways* a dat faliment.

Și era adevărat. Avea un ghinion incredibil. Catherine încerca să-l încurajeze, îi spunea mereu cât este de bun ca pilot și oricine îl va angaja va fi un om norocos. Dar viața cu el devenise viața lângă un leu rănit. Catherine nu știa niciodată când el își va revărsa furia asupra ei și, pentru că îi era teamă să nu-l deprime și mai mult, încerca să-i înțeleagă accesesele de furie și i le trecea cu vederea. Telefonul sună când se aflau la desert. Catherine ridică receptorul.

— Alo?

La capătul celălalt era o voce cu puternic accent englezesc.

— Cu Larry Douglas, vă rog. Sunt Ian Whitestone.

— Un moment, vă rog. Întinse receptorul spre Larry. Este pentru tine. Se numește Ian Whitestone.

Larry se încruntă, uimit.

— Cine? Apoi fața i se luminează. Ce Dumnezeu? Se grăbi spre telefon, Ian? râse scurt. Dumnezeule, au trecut aproape șapte ani! Cum naiba ai dat de mine?

Catherine îl văzu pe Larry dând din cap și zâmbind. După vreo cinci minute, spuse:

— Pare interesant, bătrâne. Sigur că vin. Unde? Ascultă câteva momente. Bine, peste o jumătate de oră. Ne vedem acolo.

Puse receptorul în furcă, foarte gânditor.

— Un prieten? întrebă Catherine.

— Nu, nu chiar. Tocmai de aceea mi se pare ciudat. Este un tip pe care l-am cunoscut în Anglia, am luptat împreună. Niciodată nu am fost prea apropiați. Dar spune că are o propunere interesantă pentru mine.

— Ce fel de propunere?

Larry ridică din umeri.

— Îți spun când mă întorc.

Era aproape trei dimineața când Larry s-a întors acasă. Catherine citea. Îl aștepta. Larry veni direct în dormitor.

— Bună.

Se întâmplase ceva cu el. Radia o bucurie pe care Catherine nu o mai văzuse la el de foarte multă vreme. Se apropie de pat.

— Cum a mers întâlnirea?

— Cred că extraordinar, spuse Larry, uimit. De fapt, cred că a mers atât de bine, încât nu-mi vine să cred. Probabil că o să am de lucru.

— Să lucrezi pentru Ian Whitestone?

— Nu, Ian este pilot ca și mine. Ți-am spus că am zburat împreună.

— Da.

— Ei bine, după război, un grec, prieten de-al lui, i-a găsit o slujbă — pilot particular al lui Demiris.

— Armatorul grec?

— Armator, cu mine de aur și petrol și ce vrei — Demiris posedă jumătate din lume. Whitestone avea o situație foarte bună acolo.

— Și ce s-a întâmplat?

Larry zâmbi ciudat.

— Whitestone pleacă în Australia. Îl ajută cineva să pornească o afacere personală.

— Tot nu înțeleg, spuse Catherine. Ce legătură ai tu cu toate aceste lucruri?

— Whitestone i-a sugerat lui Demiris că eu aș putea să-l înlocuiesc. A plecat în scurt timp și Demiris nu a avut timp să-și caute un alt pilot. Whitestone crede că eu sunt cel mai potrivit pentru postul acesta. Ezită câteva secunde. Nu știi ce ar însemna pentru mine, Cathy.

Catherine se gândi la celelalte slujbe, la tatăl ei și visurile lui neîmplinite și de aceea păstră în voce o nuanță de realism, pentru a nu-i da speranțe deșarte, dar nici să nu-l descurajeze.

— Ai spus că tu și Whitestone nu ați fost prieteni în mod deosebit?

Larry ezită.

— M'da.

O cută îi străbătu fruntea. Adevărul adevărat era că el și Ian Whitestone nu s-au putut suferi niciodată. Telefonul din seara aceea a fost o mare surpriză. Când s-au întâlnit, Whitestone s-a purtat ciudat, a fost neliniștit. După ce i-a explicat totul, Larry a comentat:

— Mă surprinde că te-ai gândit la mine.

După o pauză stânjenitoare, Whitestone a spus:

— Demiris vrea un pilot foarte bun, iar tu ești un pilot foarte bun.

A avut impresia că Whitestone aproape îl ruga să primească slujba, de parcă Larry i-ar fi făcut astfel o mare favoare. A părut foarte ușurat când Larry i-a spus că este interesat, apoi, la foarte scurt timp, a părut nerăbdător să se vadă plecat. Oricum ar fi luat-o, a fost o întâlnire ciudată.

— Aceasta este o șansă de o viață, spuse Larry spre Cathy. Demiris îi plătea lui Whitestone cincisprezece mii de drahme pe lună, adică cinci sute de dolari, din care acolo el trăia ca un rege.

— Dar asta nu înseamnă că ar trebui să trăiești în Grecia?

— Noi amândoi vom pleca în Grecia. Cu atâția bani putem face și economii. Trebuie să încerc.

Catherine ezita, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Larry, este atât de departe! Iar tu nici măcar nu-l cunoști pe Constantin Demiris. Nu se poate să nu găsim aici o...

— Nu! Vorbea sălbatic. Nimeni nu dă nici doi bani aici pe tine, chiar dacă ai fost un pilot bun. Nu-i interesează decât dacă ți-ai plătit cotizația la sindicat. Acolo aș fi independent! Este ceea ce mi-am visat întotdeauna, Cathy. Demiris are o flotilă de avioane — nu-ți vine să crezi! Iar eu voi zbura din nou, fetiço. Singurul om căruia va trebui să-i fiu pe plac este Demiris, iar Whitestone spune că o să-mi placă tipul.

Catherine se gândi la slujba de la *Pan Am* și la toate planurile pe care și le-a făcut, apoi la toate eșecurile pe care le-a avut. *Dumnezeule*, se gândi ea. *În ce încurcătură mai intru? Asta înseamnă că va trebui să-mi părăsesc eu slujba și va trebui să trăiesc într-un loc străin, printre străini, cu un soț care este aproape un străin!*

Larry o privea febril.

— Ești lângă mine?

Catherine îi privi chipul îmbujorat de speranțe. Acesta era soțul ei și dacă dorea să-și păstreze căsnicia, va trebui să trăiască acolo unde va trăi el. Și cât ar fi de minunat dacă de data aceasta ar avea noroc! El va fi din nou cum a fost. Bărbatul fermecător, amuzant și minunat, cu care s-a căsătorit. Trebuia să-i dea o șansă.

— Sigur că sunt lângă tine! De ce nu mergi să te întâlnești cu Demiris? Dacă-ți dă slujba, vin și eu mai târziu.

Larry zâmbi copilărește.

— Știam că pot conta pe tine. O îmbrățișă strâns. Ce-ar fi să scoți cămașa asta de noapte?

Catherine se dezbracă încet, gândindu-se cum îi va da vestea lui Bill Fraser.

În dimineața următoare devreme, Larry a luat avionul spre Atena să-l întâlnească pe Constantin Demiris.

În următoarele câteva zile, Catherine nu a primit nici o veste de la el. Pe măsură ce trecea săptămâna, Catherine își dorea ca problema să nu se rezolve în Grecia și Larry să-i telefoneze că se va întoarce acasă. Chiar dacă va fi primit de Demiris, nu știa cât timp va dura această slujbă. Era imposibil să nu găsească de lucru în America.

La șase zile după ce a plecat, Catherine a primit un telefon de peste ocean.

— Catherine?

— Tu ești, dragul meu?

— Împachetează! Vorbești cu pilotul personal al lui Constantin Demiris.

După zece zile, Catherine se afla în drum spre Grecia.

PARTEA A DOUA
NOELLE ȘI CATHERINE
Atena: 1946

14

Oamenii modelează orașe, orașele modelează oamenii. Atena este ca o nicovală care a înfruntat ciocanul secolelor. A fost ocupată de sarazini, angli și turci, dar de fiecare dată a supraviețuit. Atena se află spre capătul sudic al Marii Câmpii Atice, ale cărei pante blânde coboară spre Golful Salonic, la sud-vest și este străjuită de maiestuosul munte Hymettus, la est. Sub patina strălucitoare a timpului care a lustruit orașul, Atena încă ți se mai pare un sat plin de fantomele antichității, care evocă tradițiile vechi și gloriile apuse, oraș în care locuitorii trăiesc în egală măsură în trecut și în prezent, oraș în care surprizele nu conțin, mereu se descoperă câte ceva și totuși, ți se pare necunoscut.

Larry era la *Aeroportul Hellenikon* — o aștepta pe Cathy. L-a văzut grăbindu-se spre poarta de ieșire și alergând spre ea. Era foarte fericit. Părea mai bronzat și mult mai relaxat.

— Ce dor mi-a fost de tine, Cathy! spuse și o îmbrățișă cu căldură.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Abia după ce a scăpat cuvintele, și-a dat seama că nu minte. Mereu uita ce impact are prezența lui Larry asupra ei, dar îl simțea de fiecare dată, după o absență mai lungă.

— Cum a primit Bill Fraser vestea? a întrebat-o Larry.

— Destul de înțelegător.

— Nu avea de ales, nu? remarcă Larry, sardonice.

Catherine își aminti întâlnirea cu Bill Fraser. A fost șocat.

— Pleci să trăiești în Grecia? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că este stipulat în contractul de căsătorie, spuse ea,

încercând să glumească.

— Dar de ce nu îți găsește Larry o slujbă aici, Cathy?

— Nu știu de ce, Bill. De fiecare dată ceva nu merge. Dar acum are o slujbă în Grecia și se pare că de data aceasta va merge.

După primul protest impulsiv, Bill s-a purtat minunat. I-a făcut situația mai puțin stânjenitoare și a insistat ca ea să nu se retragă de la firmă.

— Doar nu pleci pentru totdeauna, i-a spus el.

Acum, privindu-l pe Larry, aranjându-i bagajele, Catherine se gândea la cuvintele lui. Larry vorbi cu hamalul în grecește și Catherine se minună cât de repede învață Larry, când vrea acest lucru.

— Așteaptă să-l cunoști pe Constantin Demiris. Se poartă ca un rege. Toți potențatii din Europa par să-și petreacă timpul gândindu-se cum să-i fie pe plac.

— Îmi pare bine că îți place de el.

— Și el mă place.

Nu l-a văzut niciodată atât de fericit și entuziast. Era un început bun.

În drum spre hotel, Larry i-a descris prima întâlnire cu Demiris. Larry a fost așteptat la aeroport de un șofer în livrea. Imediat, Larry l-a rugat să-l ducă la avioanele lui Demiris, să le vadă. Șoferul l-a condus într-un hangar imens. Erau trei avioane și Larry le-a cercetat pe fiecare în parte, cu ochi critic. Hawker Siddeley era o frumusețe și abia aștepta să-l piloteze. Următorul era un avion mai mic, de șase locuri, un Piper. Larry estimează că ar face cu ușurință trei sute de mile pe oră. Al treilea era un avion de două locuri, L-5, cu motor Lycoming. După ce a terminat inspecția, Larry a revenit lângă șoferul care aștepta.

— Merg, sunt bune. Să mergem.

Șoferul l-a dus la Varkiza, o suburbie selectă, la douăzeci și cinci de kilometri de Atena.

— Nici nu-ți imaginezi vila lui Demiris, îi spuse Larry Catherinei.

— Cum arată?

— Este imposibil de descris. Se ridică pe vreo zece acri, este înconjurată de un gard electricat, este păzită de oameni și câini și de tot felul de alte chestii. Pe dinafară, vila este un palat, înăuntru, este un adevărat muzeu. Are bazin de înot, sală de spectacol și sală de cinema. Ai s-o vezi și tu într-o zi.

— S-a purtat drăguț cu tine?

— Bineînțeles, zâmbi Larry. Am primit un tratament de zile mari. Cred că reputația mea a ajuns la urechile lui, înaintea persoanei mele.

Adevărul era că Larry a stat într-o antecameră timp de trei ore, înainte de a fi primit la Constantin Demiris. În condiții obișnuite, Larry ar fi fost furios, dar acum știa cât de mult depinde viața lui de această întâlnire și emoțiile nu au mai lăsat loc furiei. De fapt, i-a spus Catherinei cât de importantă era pentru el această slujbă. Dar nu i-a spus cât de disperat avea nevoie de ea. Singurul lui talent era să zboare și dacă nu zbură, se simțea pierdut. Acum i se părea că toată viața lui s-a scufundat într-o adâncime emoțională neexplorată și tensiunea era enormă. Absolut totul depindea de această slujbă.

După trei ore, un valet l-a anunțat că domnul Demiris îl putea primi. L-a condus pe Larry printr-un hol mare și acesta a avut impresia că se află la Versailles. Pereții aveau o nuanță delicată de auriu verde și bleu, tapiserii Beauvais și lambriuri din lemn de trandafir dădeau holului o eleganță deosebită. Pe jos era un magnific covor Savonnerie și totul era luminat de un candelabru enorm de cristal De Roche și bronz Dore.

La intrarea în bibliotecă, erau două coloane de onix verde cu capetele ornamentate în bronz auriu. Și biblioteca era deosebit de rafinată. Lambriurile erau din lemn sculptat. Pe mijlocul unui perete era un șemineu de marmură, cu ornamentații de aur. Pe polița de marmură, erau două statuete de bronz Chenets de Philippe Caffieri.

Restul peretelui, până la tavanul roz, era acoperit de un tablou de Jean Honoré Fragonard. Prin ușa deschisă de la verandă, Larry și-a aruncat privirea spre o peluză enormă care ducea într-un părculeț, plin de statuete și fântâni arteziene.

La capătul îndepărtat al bibliotecii, se afla o masă-birou din lemn sculptat, iar în spatele ei, un fotoliu cu spătar înalt, împodobit cu o tapițerie Aubusson. În fața biroului erau două canapele acoperite cu tapițerie Gobelin.

Demiris stătea în picioare lângă birou și studia o hartă de pe perete pe care se aflau zeci de beculețe colorate. Când Larry intră, Demiris se întoarse și întinse mâna.

— Constantin Demiris, spuse el cu ușor accent.

Larry văzuse fotografiile lui aproape în toate ziarele, dar nimic

din ce a citit despre acest om nu l-a pregătit pentru forța vitală pe care acesta o răspândea în jurul lui.

— Vă cunosc, spuse Larry, strângându-i mâna. Eu sunt Larry Douglas.

Demiris văzu că Larry privește spre harta de pe perete.

— Imperiul meu, explică el. Ia loc.

Larry se așează pe un scaun, în fața biroului.

— Am aflat că tu și Ian Whitestone ați zburat împreună în *Forțele Aeriene Britanice*.

— Da.

Demiris se rezemă de spătarul fotoliului și îl studie pe Larry.

— Ian are o părere foarte bună despre tine.

— Și eu am o părere foarte bună despre el, zâmbi Larry. Este un pilot al naibii de bun.

— Exact așa a vorbit și el despre tine. Doar că a folosit cuvântul „foarte” bun.

Larry simți din nou acel sentiment stânjenitor și ciudat pe care l-a avut când Whitestone i-a făcut oferta. Acum era evident că Whitestone i-a făcut lui Demiris o descriere exagerată în privința lui.

— Sunt bun, spuse Larry, cu simplitate. Asta este meseria mea.

— Îmi plac bărbații care sunt buni în meseria lor. Știi că majoritatea oamenilor nu își fac bine meseria?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, mărturisi Larry.

— Eu m-am gândit, spuse Demiris, zâmbind glacial. Aceasta este meseria mea — oamenii. Marea majoritate a oamenilor nu suportă ceea ce fac, domnule Douglas. În loc să găsească modalități de a face ceea ce le place, se complac în această capcană toată viața, precum insectele lipsite de rațiune. Foarte rar găsești un om care își iubește meseria. Și dacă îl găsești, descoperi că omul este un succes.

— Presupun că așa este, spuse Larry, modest.

— Dar dumneata nu ești un succes.

Larry îl privi, îngrijorat.

— Depinde de ce considerați dumneavoastră că este un om de succes, domnule Demiris, spuse alegându-și cu grijă cuvintele.

— Am să-ți spun, zise Demiris, cu duritate. În război ai fost strălucit, dar nu te-ai descurcat deloc pe timp de pace.

Larry simți cum i se încordează maxilarul. Simțea că este ademenit într-o capcană și încerca disperat să își stăpânească

mânia. Minteaa îi alerga frenetic, încercând să găsească explicații care să-i salveze slujba de care avea disperată nevoie. Demiris îl studia; ochii negri de culoarea măslinii nu scăpau nimic.

— Ce s-a întâmplat la *Pan American*, domnule Douglas?

Larry reuși să zâmbească.

— Nu mi-a plăcut ideea că trebuie să aștept vreo cincisprezece ani pentru a deveni copilot.

— Și atunci l-ai lovit pe bărbatul care te-a angajat.

Larry îl privi surprins.

— Cine v-a spus așa ceva?

— Ei, domnule Douglas, exclamă Demiris, nerăbdător. Dacă vei lucra pentru mine, eu îmi voi pune viața în mâinile dumitale. Viața mea este un lucru deosebit de valoros pentru mine. Ți-ai imaginat că te voi angaja fără să știi nimic despre dumneata? Ai fost concediat apoi din alte două posturi, continuă Demiris. Nu este un dosar de care să fii mândru.

— Aceste lucruri nu au nici o legătură cu abilitățile mele de pilot, răspunse Larry, simțind cum crește mânia în el. La una din companii afacerile mergeau încet, iar cealaltă a dat faliment. Dar eu sunt un pilot foarte bun.

Demiris îl studie un moment, apoi zâmbi.

— Știu că ești. Dar nu răspunzi bine când este vorba de disciplină, nu-i așa?

— Nu-mi place să primesc ordine de la idioți care cunosc mai puține lucruri decât mine.

— Îmi place să cred că nu mă incluzi și pe mine în această categorie, spuse Demiris, cu răceală.

— Bineînțeles, dacă nu veți fi tentat să îmi spuneți cum să vă pilotați avioanele, domnule Demiris.

— Nu, aceasta este meseria dumitale. Tot sarcina dumitale va fi să mă transporti unde doresc să merg, eficient, confortabil și în siguranță.

— Îmi voi da toată silința, domnule Demiris.

— Cred și eu. Ai fost și ai văzut avioanele!

Larry se strădui să nu se arate surprins.

— Da, domnule.

— Ți-au plăcut?

Larry nu reuși să-și ascundă entuziasmul.

— Adevărate frumuseți!

Demiris răspunse cu același entuziasm în privire.

— Ai pilotat vreodată un Hawker Siddeley?

— Nu, domnule.

— Crezi că ai putea învăța?

Larry zâmbi.

— Dacă găsiți pe cineva care să-mi acorde zece minute.

Demiris se aplecă spre masă, încrucșișându-și degetele subțiri.

— Aș putea alege un pilot care știe să-mi piloteze avioanele.

— Dar nu o veți face, spuse Larry, pentru că dumneavoastră veți cumpăra mereu avioane noi și aveți nevoie de cineva care să se adapteze la nou.

Demiris aprobă:

— Ai dreptate. Dar eu caut un pilot — un pilot adevărat — un bărbat care este fericit numai atunci când zboară.

În acel moment, Larry a fost convins că slujba este a lui.

Niciodată nu a știut că a fost pe marginea prăpastiei, că puțin a lipsit să fie respins. O mare parte din succesul lui Constantin Demiris se datora unei ascuțite intuiții prevestitoare de necazuri. De foarte multe ori i-a fost de folos și foarte rar Demiris a ignorat-o. Când Ian Whitestone a venit și i-a spus că dorește să plece, în mintea lui Demiris a sunat un clopoțel de alarmă. În parte, din pricina comportamentului ciudat al lui Whitestone. Nu se purta natural și părea stânjenit. Nu era vorba de bani, l-a asigurat el pe Demiris. Dar avea ocazia să înceapă o afacere la Sydney, împreună cu cumnatul său. Trebuia să încerce. Apoi i-a recomandat un alt pilot.

— Este american, dar am zburat împreună în *Trupele Aeriene Britanice*. Nu numai că este bun, domnule Demiris, este excepțional. Nu știu să existe un pilot mai bun.

Demiris a ascultat în tăcere cum Ian Whitestone a ridicat în slăvi calitățile prietenului său, încercând să descopere falsul care îi dădea acea stare de neliniște. Până la urmă, l-a descoperit. Whitestone exagera. Dar poate o făcea din pricină că era stânjenit că pleacă atât de brusc.

Pentru că Demiris era omul care nu lăsa nici cel mai mic amănunt la voia întâmplării, după ce a plecat Whitestone, a dat câteva telefoane în mai multe țări. Înainte de a se însera, Demiris era convins că cineva l-a finanțat, într-adevăr, pe Whitestone într-o afacere în Australia. A vorbit apoi cu un prieten din Ministerul Aviației Britanice și după două ore a primit un raport verbal asupra lui Larry Douglas.

— Pe pământ este cam nonconformist, dar ca pilot este superb.

Apoi Demiris a sunat la Washington și New York și a fost imediat informat cu ultimele noutăți asupra lui Larry Douglas.

La suprafață, totul părea normal. Și totuși, Constantin Demiris simțea un fel de neliniște, un presentiment. A discutat problema cu Noelle, gândindu-se că poate ar trebui să-i ofere mai mulți bani lui Ian Whitestone. Noelle a ascultat cu atenție, apoi a spus:

— Nu. Lasă-l să plece, Costa. Dacă ți-a recomandat cu atâta căldură acest pilot american, merită să-l încerci.

Părerea ei l-a hotărât pe Demiris.

Din momentul în care Noelle a știut că Larry Douglas este în drum spre Atena, nu s-a mai gândit la nimic altceva. Și-a amintit toți acești ani în care, cu răbdare, a făcut planuri, până când pânza de păianjen a început să se țeasă inexorabil din ce în ce mai strâns, din ce în ce mai aproape. Era convinsă că Demiris ar fi fost mândru de ea, dacă ar fi știut. Ce ironie, se gândi Noelle. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Larry, ar fi fost foarte fericită cu Demiris. Se completeau perfect. Amândoi iubeau puterea și știau să o folosească. Se ridicau cu mult deasupra statutului comun. Ei erau zei, născuți pentru a conduce. Niciodată nu pierdeau, pentru că aveau o răbdare de fier, aproape mistică. Puteau aștepta la neșfârșit. Și iată că așteptarea Noellei a ajuns la capăt.

Noelle și-a petrecut toată ziua în grădină, într-un hamac, trecând în revistă tot planul; când soarele a început să coboare spre asfințit, Noelle era mulțumită, într-un fel, se gândi ea, era un mare păcat că și-a petrecut ultimii șase ani din viață făcând planuri de răzbunare. Răzbunarea i-a motivat fiecare mișcare, a dat altă perspectivă vieții ei, a făcut-o mai palpitantă, iar acum, în câteva săptămâni, căutarea va lua sfârșit.

În acel moment, sub soarele de asfințit, când briza înserării răcorea grădina, Noelle nu își imagina că totul abia începea.

Noaptea dinaintea sosirii lui Larry a fost cumplită. Noelle a stat trează amintindu-și de Paris și de bărbatul care i-a oferit darul de a râde și care i l-a luat după foarte scurt timp. Și-a amintit cum a simțit copilul lui Larry în pântecul ei, cum i-a posedat trupul, așa cum tatăl său i-a posedat mintea. Și-a amintit apartamentul sumbru în care a simțit agonia capătului metalic al umerășului

sfârtecându-i carnea, adânc, și mai adânc, până a sfârtecat copilul și apoi și-a amintit durerea dulce, de nesuportat, și frenezia isterică, atunci când a văzut șiroaie de sânge curgând din trupul ei. Și-a amintit toate aceste lucruri, a rețrăit fiecare clipă... durerea, agonia și ura...

La cinci dimineața, Noelle era îmbrăcată și privea răsăritul mingii de foc deasupra Mării Egee. Acest răsărit îi amintea de o altă dimineață la Paris, când s-a sculat tot foarte devreme, s-a îmbrăcat și l-a așteptat pe Larry — numai că de data aceasta Larry va veni cu siguranță. A avut ea grijă ca el să vină. Așa cum Noelle a avut nevoie de el, așa va avea Larry nevoie de ea acum, chiar dacă el nu își dădea seama.

Demiris i-a trimis un mesaj Noellei invitând-o să ia micul dejun împreună cu el, dar ea era prea tulburată și îi era teamă că îi va stârni suspiciunea. De multă vreme a învățat că Demiris era suspicios ca o pisică: nu-i scăpa nimic. Acum Noelle își reaminti că trebuie să fie foarte atentă. Trebuia să se ocupe singură de Larry, așa cum plănuiise. S-a gândit mult la faptul că îl folosea pe Constantin Demiris și își imagina ce se va întâmpla dacă el va descoperi vreodată.

Mâncă o chiflă proaspătă și bău o jumătate de cană de cafea. Nu îi era foame. Mîntea îi alerga febril, imaginându-și întâlnirea de peste câteva ore. S-a machiat cu deosebită grijă, și-a ales rochia și era convinsă că este frumoasă.

Puțin după ora unsprezece, Noelle a auzit mașina. A inspirat adânc, încercând să-și domine nervozitatea, apoi s-a apropiat de fereastră. Larry Douglas cobora din mașină. Noelle l-a văzut îndreptându-se spre ușă și a avut impresia că anii au dispărut și că ei doi sunt din nou la Paris, se grăbesc la întâlnire. Larry arăta mai matur, avea câteva riduri noi pe față, dar era mai frumos. Privind pe fereastră, la numai zece metri de el, Noelle simți din nou acea atracție animalică spre el, simți vechea dorință din ea amestecată cu ură și un fel de fericire extatică. Mai aruncă o ultimă privire în oglindă și plecă să-l întâlnească pe bărbatul pe care îl va distruge.

Coborând scările, Noelle se întrebă care va fi reacția lui Larry când o va vedea. Oare s-a lăudat vreodată față de prieteni sau față de soția lui că Noelle Page a fost îndrăgostită de el? Se întreba și acum, așa cum s-a întregat de sute de ori în ultimii ani: oare el a mai trăit vreodată magia acelor clipe pe care le-au trăit împreună

la Paris? Oare el a regretat vreodată că a părăsit-o? Cât de multă invidie a simțit el când Noelle a devenit o figură internațională, iar viața lui nu a fost decât un șir nesfârșit de eșecuri? Noelle își dorea să vadă toate aceste lucruri în ochii lui, să le citească pe chipul lui, acum când se vor întâlni față în față, după aproape șapte ani.

Noelle a ajuns în hol tocmai în momentul în care valetul îl invita înăuntru. Larry intră și privi uluit în jurul său, până când dădu cu ochii de Noelle. O privi îndelung și se lumină la față, așa cum se lumina de fiecare dată când vedea o femeie frumoasă.

— Bună ziua, spuse el, politicoș. Eu sunt Larry Douglas. Am întâlnire cu domnul Demiris.

Iar pe fața lui nu s-a citit nici un semn de recunoaștere.
Nici unul.

Mergând pe străzile Atenei spre hotel, Catherine era amețită de succesiunea de ruine și monumente pe care le întâlneai la tot pasul.

În fața ei era acum imaginea, care îți tăia respirația, a Parthenonului, care domina Acropolisul.

Peste tot, în jur, erau hoteluri, clădiri de instituții, și totuși, într-un mod ciudat, Catherinei i se păru că aceste clădiri noi erau doar temporare, în timp ce Parthenonul se ridica nemuritor și atemporal pe cerul limpede al Atenei.

— Impresionant, nu? zâmbi Larry. Întregul oraș este la fel. O ruină extrem de frumoasă.

Au trecut pe lângă un parc din centrul orașului, în mijlocul căruia dansau fântâni arteziene. Sute de mese cu umbreluțe verzi sau portocalii umpleau parcul, iar corul de deasupra lor era ca o marchiză bleu.

— Suntem în Piața Constipației, spuse Larry.

— Poftim?

— De fapt se numește Piața Constituției. La mesele acelea stau toată ziua grecii și beau cafea și privesc binevoitor mersul lumii.

Aproape la fiecare bloc se afla o cafenea. Peste tot erau flori necunoscute, în culori indescrifibile.

— Orașul este atât de alb! exclamă Catherine. Amețitor de alb.

Apartamentul de la hotel era spațios și confortabil, cu vedere spre Piața Syntagma, o piață din centrul orașului. Peste tot, în cameră, erau flori și un bol enorm cu fructe proaspete.

— Îmi place la nebunie, dragul meu, spuse Catherine, studiind fiecare colțișor.

Curierul le-a adus valizele, Larry i-a dat un bacșiș, băiatul a spus „*Parapolee*”, iar Larry a răspuns „*Parakalo*”.

După ce băiatul a plecat, Larry a luat-o în brațe:

— Bine ai venit în Grecia.

A început să o sărute lacom și atunci Catherine și-a dat seama cât de mult i-a lipsit. A luat-o în brațe și a dus-o în dormitor. Pe măsuta de toaletă era un pachetel.

— Deschide-l, i-a spus Larry.

Degetele nervoase au rupt hârtia și în cutia mică a descoperit o pasăre minusculă din jad. Deși a fost ocupat, Larry și-a amintit, iar Catherine a rămas impresionată. Într-un anume fel, pasărea aceasta minusculă era un talisman, un semn prevestitor că totul va fi bine și că problemele din trecut s-au sfârșit.

După ce au făcut dragoste, Catherine a spus în gând o rugăciune de mulțumire, recunoscătoare că se afla din nou în brațele soțului pe care îl iubea atât de mult, într-unul din cele mai frumoase orașe din lume, încercând să înceapă o viață nouă. Acesta era Larry al ei și vechile lor probleme nu au făcut decât să întărească legătura dintre ei.

Nimeni și nimic nu le mai putea face vreun rău.

A doua zi dimineată, Larry a aranjat cu un agent imobiliar să îi arate Catherinei câteva apartamente. Agentul era un bărbat mărunț, foarte brunet, cu o mustață enormă, se numea Dimitropolous, și vorbea într-o limbă agitată de care el era convins că este engleza perfectă, dar care, de fapt, era un amestec de cuvinte grecești și expresii englezești de nedescifrat.

Lăsându-se în mâinile lui — un truc pe care îl va folosi foarte des în lunile ce vor urma — Catherine l-a convins să vorbească mai rar pentru a descifra cele câteva cuvinte englezești și pentru a înțelege ceva.

Al patrulea apartament pe care i l-a arătat era foarte luminos; avea soare în toate cele patru camere și era în cartierul Kolonaki, o suburbie modernă a Atenei.

Când Larry a venit seara la hotel, Catherine i-a descris apartamentul și după două zile s-au mutat în el.

În timpul zilei, Larry era plecat, dar se străduia să fie seara la

cină, împreună cu Catherine. Cina la Atena se servea între nouă și douăsprezece noaptea. Între ora două și cinci după-amiază, toată lumea își făcea siesta, iar magazinele se deschideau din nou la ora cinci, până seara târziu. Catherine se simțea profund atrasă de oraș. În a treia seară, Larry a adus acasă un prieten, contele George Pappas, un grec frumos, de patruzeci și cinci de ani, înalt și suplu, cu părul negru și câteva fire albe la tâmple. Avea un ciudat aer de demnitate demodată care îi plăcu Catherinei. Contele i-a invitat la cină într-o tavernă din Plaka, cartierul antic al orașului. Plaka era un fel de castel, cu ruine împrăștiate, chiar în inima Atenei, la care ajungeai pe niște alei întortocheate, urcând niște trepte de piatră tocite, construit în timpul dominației turcești, când Atena era un sat mai mare. Totul era alb, iar peste tot erau flori. Efectul era încântător. În orice alt oraș, gândi Catherine, un astfel de loc ar fi murdar și urât. Aici este un monument.

Taverna era pe o platformă în aer liber, de unde se vedea panorama orașului; chelnerii erau îmbrăcați în costume colorate.

— Ce doriți să mâncați? o întrebă contele pe Catherine.

Ea privi neajutorată lista de menu.

— V-aș ruga să comandați și pentru mine. Mi-e teamă că nu prea înțeleg.

Contele Pappas a comandat o masă copioasă, alegând o varietate de feluri, încântat să îi arate Catherinei bogăția bucătăriei grecești. Au mâncat *dolmades*, carne tocată învelită în frunze de viță; *vousaka*, o carne suculentă între straturi de vinete; *stiffado*, iepure prăjit pe ceapă — Catherine nu a știut ce mănâncă decât după ce mâncase deja jumătate! După ce a aflat, nu a mai luat nici o gură — și la urmă au mâncat *taramosalata*, salată grecească de caviar cu ulei de măsline și lămâie. Contele a mai comandat o sticlă de Retsina.

— Acesta este vinul nostru național, le explică el.

O privi amuzat pe Catherine când îl gustă. Avea un gust de brad și Catherine se strădui politicoasă să îl bea.

— Din tot ce am mâncat în seara asta, spuse ea, cred că vinul a fost cel mai bun.

În timp ce mâncau, trei cântăreți au început să cânte *Bozoukia*, era o muzică de o veselie molipsitoare, și clienții restaurantului s-au îndreptat spre ringul de dans. Catherine a rămas uluită că nu dansau decât bărbații, și erau magnifici. S-a distrat extraordinar.

Nu au plecat decât la trei dimineața.

— Ai vizitat orașul? a întrebat-o contele.

— Nu, a mărturisit ea. Aștept ca Larry să aibă puțin timp liber.

Contele se întoarse spre Larry:

— Poate că îmi dai voie să o plimb pe Catherine, până când vei avea tu timp?

— Ar fi minunat, spuse Larry. Dacă nu este prea mare deranjul.

— Este o adevărată plăcere. Te deranjează dacă îți voi fi ghid?

Îl privi descumpănită și se gândi la brunetul agent imobiliar, comparându-l cu acest bărbat care vorbea o engleză perfectă.

— Mi-ar face foarte mare plăcere, spuse ea cu sinceritate.

Următoarele câteva săptămâni au fost fascinante. Catherine își petrecea dimineața aranjând apartamentul, iar după-amiaza, când Larry era plecat, contele o lua și o ducea să vadă monumentele.

Au mers la Olympia.

— Acesta este locul unde s-au desfășurat primele Jocuri Olimpice, i-a spus contele. Timp de o mie de ani s-au desfășurat aici, în ciuda războaielor și a nenorocirilor.

Uimită, Catherine privea ruinele marii arene, gândindu-se la grandoarea întrecerilor care s-au desfășurat aici de-a lungul secolelor.

— Aici s-a simțit prima dată spiritul de sportivitate, nu-i așa?

Contele a început să râdă.

— Mă tem că nu. Adevărul este puțin stânjenitor pentru noi.

— De ce?

— Prima cursă de șarete care s-a desfășurat aici a fost aranjată.

— Aranjată?

— Vezi tu, se spune că era odată un prinț bogat, numit Pelops, în luptă cu un rival de-al său. Împreună au hotărât să participe la o cursă de șarete, pentru a stabili care din ei este mai bun. În noaptea dinaintea cursei, Pelops a slăbit o roată la șareta rivalului său. Mulți oameni erau prezenți să-și susțină favoritul. După primul tur, roata a cedat și șareta s-a răsturnat. Rivalul lui Pelops a fost prins în frâie și a fost târât de cal până a murit. Pelops a câștigat.

— Îngrozitor. Ce i-au făcut?

— Tocmai aici este rușinea pe care o simțim și astăzi, spuse contele. Toți oamenii și-au dat seama ce a făcut Pelops. Și totuși, l-au aclamat ca erou și i-au ridicat un monument la Templul lui

Zeus din Olympia. Încă mai există monumentul. Povestea spune că prințul cel viclean a prosperat și a trăit fericit după aceea. De fapt, întreaga regiune de sud a Corintului se numește Peloponez, după numele lui.

— Cine spune că toate crimele se pedepsesc? se minună Catherine.

Când Larry era liber, plecau împreună să cunoască orașul. Au găsit magazine minunate, restaurante ascunse, pe care le-au păstrat numai pentru ei doi. Larry era vesel, iar Catherine era mulțumită că a renunțat la afacerea ei și a venit lângă el.

Larry Douglas nu a fost niciodată mai fericit. Munca la Demiris era visul de o viață. Era bine plătit, dar nu banii îl interesau. Pe Larry îl interesau doar minunatele aparate pe care le pilota. În mai puțin de o oră, a învățat să piloteze Hawker Siddeley și după cinci zboruri îl stăpânea perfect. De cele mai multe ori, Larry zbură împreună cu Paul Metaxas, jovialul co-pilot grec. Metaxas a rămas uluit de plecarea bruscă a lui Ian Whitestone, dar și de calitățile celui care îl înlocuia. A auzit tot felul de povești despre Larry Douglas și nu i-a plăcut ce a auzit. Și, totuși, Douglas era entuziast, iar Metaxas, după ce a zburat cu el, a descoperit că este un pilot superb. Încet, încet, Metaxas s-a relaxat, a uitat suspiciunile și cei doi bărbați s-au împrietenit.

Când nu zbură, Larry învăța, afla fiecare particularitate a avioanelor lui Demiris, în călătoriile de afaceri la Brindisi, Corfu și Roma, aducea oaspeți pe insula particulară, sau îi ducea la schi, în Elveția, la cabana lui Demiris. S-a obișnuit să primească la bord oameni importanți ale căror fotografii se aflau constant pe primele pagini ale ziarelor și îi povestea în amănunțime Catherinei tot ce făcea. A dus și un președinte al unei țări balcanice, un prim-ministru britanic și un mare magnat arab, cu tot haremul său. A avut la bord cântăreți de operă, companii de balet și staruri de pe Broadway, care au jucat numai pentru Demiris. A călătorit cu un judecător de la Curtea Supremă, un congressman și un fost președinte al Statelor Unite. În timpul zborurilor, Larry stătea de cele mai multe ori în cabină, dar din când în când trecea printre pasageri să se asigure că totul este bine. Uneori, auzea fragmente de conversație despre afaceri de bursă. Ar fi făcut o avere dacă ar fi profitat de aceste informații, dar pe el, pur și simplu, nu îl interesau. Îl interesau doar avioanele și simțea că trăiește când le

domină.

Abia după două luni, Larry a făcut primul zbor cu Demiris.

Erau cu avionul Piper și trebuia să îl ducă pe șeful său de la Atena la Dubrovnik. Era o zi înnoirată și buletinul meteo anunța vânturi puternice pe ruta pe care o urmau ei. Larry a calculat cu grijă cursul de zbor, dorind să evite furtuna, dar curenții de aer erau deosebit de turbulenți, aproape imposibil de evitat.

La o oră după ce au plecat din Atena, Larry a aprins semnalul „centuri de siguranță” și i-a spus lui Metaxas:

— Ține-te bine, Paul. S-ar putea să ne pierdem amândoi slujba.

Spre surprinderea lui Larry, Demiris a venit în cabina piloților.

— Pot să stau și eu? a întrebat el.

— Vă rog, i-a răspuns Larry. Va fi un drum greu.

Metaxas s-a ridicat și i-a oferit scaunul lui Demiris. Larry ar fi preferat să-l aibă pe co-pilot la post, pregătit pentru orice, dar acesta era avionul lui Demiris.

Furtuna a durat aproape două ore. Larry a ocolit norii imenși, albi și pufoși, dar mortali.

— Foarte frumoși, comentă Demiris.

— Sunt nori ucigași, spuse Larry. Cumulus. Sunt frumoși și pufoși, pentru că sunt umflați de vânt. Dacă intri în ei, sfâșie avionul în zece secunde. Te poți ridica și cădea treizeci de mii de picioare în mai puțin de un minut, fără să poți controla avionul.

— Sunt sigur că nu vei lăsa să se întâmple așa ceva, spuse Demiris, calm.

Avionul a fost prins de vânturi care au încercat să-l răstoarne, dar Larry a luptat pe viață și pe moarte să-l țină sub control. A uitat că Demiris este lângă el și s-a concentrat doar asupra aparatului, folosind tot ce învățase în viața lui. În cele din urmă, au ieșit din furtună. Larry s-a întors, lipsit de vlagă și a descoperit că Demiris plecase. Metaxas era la locul lui.

— Urâtă călătorie, Paul. Și pentru el a fost prima cu mine, spuse Larry. S-ar putea să am necazuri.

Cobora încet spre aeroportul din Dubrovnik, când Demiris a apărut din nou în cabină.

— Ai avut dreptate, i-a spus Demiris lui Larry. Ești foarte bun în tot ceea ce faci. Sunt foarte mulțumit.

Și a plecat.

Într-o dimineață, în timp ce Larry se pregătea să plece spre Maroc, contele Pappas a telefonat și i-a sugerat să o ducă pe

Catherine la țară. Larry a insistat la telefon ca ea să meargă.

— Cum, nu ești gelos?

— Pe conte? răsese Larry.

Catherine se minună brusc. În ultima vreme, de fiecare dată când a fost însoțită de conte, acesta nu a făcut nici măcar un avans nepotrivit, nu i-a aruncat nici măcar o privire cu dublu înțeles.

— Este homosexual? l-a întrebat ea.

Larry a aprobat.

— De ce crezi că te-am lăsat în grija lui?

Contele a venit devreme și au pornit împreună spre sud, spre marea câmpie a Tesaliei. Țărănci îmbrăcate în negru mergeau de-a lungul drumului, încovoiate sub povara legăturilor de lemne pe care le duceau în spate.

— De ce nu fac bărbații muncile acestea grele? întrebă Catherine.

Contele o privi amuzat.

— Femeile nu vor. Ele vor ca bărbații lor să fie proaspeți noaptea pentru altfel de lucruri.

Fiecare dintre noi avem ceva de învățat din asta, se gândi Catherine.

După-amiaza târziu, s-au apropiat de muntele Pindus, ale cărui culmi stâncoase se înălțau semețe spre cer. Drumul era blocat de o turmă de oi, însoțită de un păstor și un câine ciobănesc. Contele Pappas a oprit mașina. Catherine privea uimită cum se agită câinele și alungă oile în direcția în care dorea el.

— Câinele acesta este aproape uman, exclamă Catherine, admirativ.

Contele îi aruncă o privire, o expresie pe care Catherine nu reuși să o descifreze.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea.

Contele ezită.

— Este o poveste neplăcută.

— Sunt fetiță mare.

Contele se hotărî:

— Zona aceasta este foarte sălbatică. Pământul este stâncos și neprimitor. Recoltele sunt slabe, iar când vremea este rea, nu există deloc recoltă și ținutul este cuprins de foamete. Vocea bărbatului se pierdu.

— Continuă, îl încurajă Catherine.

— Acum câțiva ani, aici a fost o furtună îngrozitoare, care a stricat toată recolta. Nu mai era nimic de mâncare. Toți câinii ciobănești s-au revoltat. Au părăsit fermele și au făcut o haită periculoasă. Contele povestea încercând să-și ascundă groaza din glas. Au început să atace fermele.

— Și au omorât oile! spuse Catherine.

A urmat o tăcere îndelungată, înainte ca el să răspundă.

— Nu. Și-au ucis stăpânii. Și i-au devorat.

Catherine îl privea șocată.

— Au trebuit să trimită trupele federale de la Atena pentru a reinstaura aici domnia omului. A durat aproape o lună.

— Înfrorător.

— Foamea duce la lucruri îngrozitoare, spuse contele, încet.

Oile traversaseră drumul. Catherine mai aruncă o privire la câinele ciobănesc și se cutremură.

Pe măsură ce săptămânile treceau, tot ce i s-a părut străin și ciudat Catherinei a început să-i devină familiar. Oamenii erau deschiși și prietenoși. Ea a învățat unde să-și facă piața, a descoperit magazinele de pe strada Voukourestiou, unde își făcea cumpărăturile. Grecia era o minune de ineficiență organizată și nu aveai de ales, decât să te obișnuiești cu acest lucru. Nimeni nu se grăbea și dacă întrebai de un loc anume, oricine se oferea să te ducă de mână acolo. Dacă întrebai cât este de departe, ți se răspundea: „*enos cigarou dromos*”, și Catherine a învățat că asta însemna „la distanță de o țigară”. Mergea ore în șir și explora orașul, admirând încântată priveliștea verii grecești.

Catherine și Larry au vizitat Mykonos cu morile de vânt, Melos, unde a fost descoperită *Venus din Milo*, dar locul preferat de Catherine era Paros, o insulă plină de verdeață, dominată de piscul plin de flori al unui munte. Când ajungeau aici cu barca, îi aștepta la doc un ghid. Îi lua în primire și îi ducea pe vârful muntelui, pe cărări umbrite și necunoscute.

Când a făcut prima călătorie aici, Catherine avea o pălărie de pai cu boruri largi, care o proteja de soarele fierbinte. În timp ce ea și Larry urcau o potecă abruptă spre vârful muntelui, o femeie îmbrăcată în negru le-a strigat, „*Ke-lee meh-ra*”, și i-a întins Catherinei un buchet de ierburi proaspăt culese. După două ore, au ajuns pe platoul din vârful muntelui, plin de copaci împodobiți în milioane de flori colorate. Totul părea un buchet spectaculos.

Ghidul a oprit catării și i-a lăsat să privească efuziunea de culori.

— Se numește Valea Fluturilor, le-a explicat ghidul.

Catherine a privit în jurul ei căutând să vadă măcar un fluture, dar nu l-a văzut.

— De ce i se spune așa? a întrebat el.

Ghidul a zâmbit, de parcă abia aștepta această întrebare.

— Am să vă arăt.

A descălecat și a luat un băț. S-a apropiat de un copac și a început să îl lovească cu bățul. Într-o fracțiune de secundă „florile” sutelor de copaci au început să zboare într-un curcubeu sălbatic de culori. Erau sute de mii de fluturi frumos colorați, dansând în soare.

Catherine și Larry priveau uluiți. Ghidul îi privea mândru, ca și cum el era responsabil de acest miracol minunat pe care îl vedeau. A fost cea mai frumoasă zi din viața Catherinei și, dacă ar fi fost să aleagă cea mai perfectă zi din viața ei, ar fi ales-o pe aceasta, petrecută de ea și Larry la Paros.

— Hei, avem o persoană foarte importantă la bord, în dimineața aceasta, îl întâmpină vesel Paul Metaxas. Așteaptă numai.

— Cine este?

— Noelle Page, doamna șefului. Ai voie să privești, dar nu trebuie să atingi.

Larry își aminti scurtul moment în care a văzut-o pe femeie în casa lui Demiris, chiar în dimineața când a sosit la Atena. Era foarte frumoasă și i se părea oarecum cunoscută — dar desigur, pentru că o văzuse într-un film franțuzesc la care l-a târât într-o zi Catherine. Nimeni nu trebuia să-l învețe pe Larry regulile autoapărării. Chiar dacă lumea nu ar fi fost plină de femei, el tot nu s-ar fi apropiat de femeia lui Constantin Demiris. Îi plăcea mult prea mult munca pe care o făcea, pentru a strica totul cu o asemenea prostie. Ei bine, poate va obține de la ea un autograf pentru Catherine.

Mașina care o ducea pe Noelle la aeroport a întârziat pe drum din cauza reparațiilor, dar Noellei îi plăcea faptul că întârzie. Se va întâlni cu Larry Douglas, pentru prima dată după întâlnirea din dimineața aceea. Noelle a fost profund zguduită de ceea ce s-a întâmplat. Adică, de ceea ce nu s-a întâmplat.

În ultimii șase ani, Noelle și-a imaginat întâlnirea lor în mii de

feluri. În mintea ei a jucat scena de mii de ori. Singurul lucru care nu i-a trecut niciodată prin minte a fost acela că Larry nu își va aminti de ea. Cel mai important eveniment din viața ei pentru el nu a însemnat nimic, decât o altă aventură ieftină din cele câteva sute pe care le-a avut. Ei bine, când va termina cu el, Larry își va aminti de ea.

Larry traversa pista spre avion cu planul de zbor în mână, când o mașină a parcat lângă avion și Noelle Page și-a făcut apariția. Larry s-a apropiat de mașină și a spus politicos:

— Bună dimineața, domnișoară Page. Sunt Larry Douglas și vă voi duce împreună cu prietenii la Cannes.

Noelle trecu pe lângă el de parcă nu ar fi existat. Larry privi uluit în urma ei.

Treizeci de minute mai târziu, erau îmbarcați și ceilalți pasageri, și Larry și Paul au decolat. Duceau acest grup pe Coasta de Azur, de unde erau îmbarcați pe yachtul lui Demiris. Era un zbor relativ ușor, cu turbulențele normale ale curenților de aer de pe coasta sudică a Franței. Larry a aterizat lin și a oprit lângă mașinile care îi așteptau pe pasageri. În timp ce Larry și co-pilotul său coborau din avion, Noelle s-a apropiat de Metaxas și, ignorându-l complet pe Larry, i-a spus acestuia cu o voce plină de dispreț:

— Noul pilot este un amator, Paul. Ar trebui să-i dai niște lecții de zbor.

Noelle a urcat într-o mașină și a plecat lăsându-l pe Larry uluit și invadat de o furie neputincioasă.

Și-a spus în sinea lui că, probabil, este o afurisită și a avut o zi proastă. Dar următorul incident, peste o săptămână, l-a convins că se află în fața unei probleme deosebit de serioase.

La ordinele lui Demiris, Larry a luat-o pe Noelle din Oslo și a dus-o la Londra. Din pricina primei întâmplări, Larry a studiat cu foarte multă grijă planul de zbor. Era o zonă de presiune ridicată și, probabil, vor întâlni furtuni și tunete. Larry a calculat o rută prin care să evite aceste zone și zborul a fost perfect și fără incidente. A aterizat fără să se simtă, a garat avionul și împreună cu Paul Metaxas a ieșit din cabină. Noelle se ruja.

— Sper că v-a făcut plăcere zborul, domnișoară Page, a spus Larry, politicos.

Noelle îi aruncă o privire inexpresivă, apoi vorbi cu Paul Metaxas!

— Sunt întotdeauna nervoasă când zbor cu un incompetent.
Larry se roși de furie. Încercă să spună ceva, dar Noelle continuă:

— Te rog spune-i să nu mi se adreseze decât dacă îi vorbesc eu.
Metaxas înghiți în sec și se bâlbâi:

— Da, doamnă.

Larry o privea, plin de furie. Primul impuls a fost să-i dea o palmă, dar știa că aici se va opri cariera lui. Iubea munca aceasta mai mult decât orice pe lume și nu avea de gând să o periclitizeze cu nimic. Știa că dacă va fi concediat, va fi și ultima slujbă ca pilot. Nu, trebuia să fie foarte atent.

Ajuns acasă, Larry i-a povestit Catherinei:

— Are ceva cu mine, se plânse el.

— Este îngrozitoare, spuse Catherine. Ai supărat-o cumva, Larry?

— Nu știu dacă i-am spus cinci cuvinte.

Catherine îl prinse de mână, încurajator.

— Nu-ți face probleme, ai s-o cucerești și pe ea. Ai să vezi.

A doua zi, când Larry l-a dus pe Constantin Demiris în Turcia, într-o scurtă călătorie de afaceri, Demiris a venit din nou în cabină și s-a așezat pe locul lui Metaxas. Cu un gest al mâinii, l-a scos afară pe co-pilot. Au stat o vreme în tăcere privind norii pe care îi sfâșia avionul.

— Nu te place deloc domnișoara Page, începu Demiris, într-un târziu.

Larry își încleștă mâinile pe manetă. Încercă să se relaxeze și să vorbească detașat.

— Da? V-a spus și de ce?

— Mi-a spus că ești nepoliticos cu ea.

Larry deschise gura să protesteze, dar o închise imediat. Va trebui să rezolve problema aceasta de unul singur.

— Îmi pare rău. Voi încerca să fiu mai atent, domnule Demiris.

Demiris se ridică în picioare.

— Te rog. Ți-aș sugera chiar să nu o superi pe domnișoara Page în nici un chip, de acum înainte.

De acum înainte! Larry își scormonea mintea încercând să își amintească în ce fel a supărat-o. Ponte că ei nu-i plăceau oamenii de felul lui. Sau poate că era geloasă pe faptul că Demiris îl plăcea și avea încredere în el. Și totuși, nu era logic. De ce încerca Noelle Page să-l vadă concediat?

Larry se gândi cum ar fi dacă l-ar concedia și cum ar începe din nou să bată pe la uși, să aștepte ore întregi, încercând să-și omoare timpul prin baruri cu târfe. Își aminti răbdarea Catherinei, înțelegerea de care a dat dovadă și cât a urât-o el pentru asta. Nu, nu suporta să o ia de la început. Nu suporta încă un eșec.

Câteva zile mai târziu, Larry se afla la Beirut și vizita orașul în orele libere. Trecu pe lângă o sală de cinema și văzu că rula un film cu Noelle Page. Urmându-și primul impuls, intră să îl vadă, pregătit să urască și filmul și actrița. Dar Noelle a fost atât de strălucitoare, încât s-a trezit admirând-o fără rezervă. A simțit din nou acel sentiment ciudat că o cunoștea de undeva. În luna următoare, Larry a dus-o pe Noelle Page și câțiva oameni de afaceri la Zurich. A așteptat până când Noelle a rămas singură și s-a apropiat de ea. A ezitat foarte mult până s-a hotărât să îi vorbească, amintindu-și de ultimul ei avertisment, dar a hotărât, în cele din urmă, că era singura modalitate de a înfrânge aversiunea ei. Toate actrițele erau egoiste și le plăcea să le spui că sunt bune. Așadar, acum, apropiindu-se de ea, Larry îi spuse cu multă politețe:

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Page, vreau doar să vă spun că am văzut aseară un film cu dumneavoastră — „*Al treilea chip*”. Cred că sunteți una dintre cele mai mari actrițe.

Noelle îl privi îndelung:

— Mi-ar plăcea să cred că ești mai bun critic decât pilot, dar mă îndoiesc foarte mult că ai inteligența sau gustul de a judeca. Și plecă de lângă el.

Larry rămase de parcă l-ar fi lovit în moalele capului. Târfa! Un moment a fost tentat să meargă după ea și să-i spună ce crede despre ea, dar știa că este în puterile ei. Nu. De acum înainte își va face meseria și se va ține departe de ea.

În următoarele câteva săptămâni, Noelle a fost pasagera lui de mai multe ori. Larry nu i-a vorbit și a evitat cu disperare să i se arate. Nu părăsea deloc cabina și îl lăsa pe Metaxas să se ocupe de pasageri. Noelle Page nu s-a mai plâns, iar Larry s-a felicitat că a rezolvat problema.

După puțin timp, a descoperit că s-a felicitat degeaba.

Într-o dimineață, Demirîs a trimis după Larry.

— Domnișoara Page zboară la Paris. Îmi va rezolva o problemă confidențială. Vreau să stai lângă ea, să nu o părăsești nici un

moment.

— Da, domnule Demiris.

Demiris îl studie îndelung, încercă să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Asta este tot.

Noelle era singura pasageră pentru Paris și Larry se hotărî să piloteze avionul Piper. L-a trimis pe Paul Metaxas să aibă grijă de Noelle, iar el a rămas în cabină, departe de ea. După ce au aterizat, Larry s-a apropiat de ea.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Page. Domnul Demiris mi-a cerut să stau lângă dumneavoastră cât sunteți la Paris.

Ea îl privi disprețuitor.

— Foarte bine. Doresc numai să nu știu că te afli în preajma mea.

El acceptă, înghețat.

De la Orly au plecat cu o mașină. Larry a stat în față, lângă șofer, iar Noelle Page în spate. Ea nu i-a vorbit deloc. Prima oprire a fost la Paribas, Banca din Paris. Larry a intrat cu Noelle în hol și a rămas în așteptare, după ce ea a intrat în biroul președintelui băncii și a fost condusă apoi la subsol, unde se aflau safeurile. Era plecată de treizeci de minute. Când a ieșit, a trecut pe lângă el fără să scoată un cuvânt. El a pornit în urma ei.

Apoi s-au oprit în Rue du Faubourg St. Honore. Noelle a dat drumul mașinii. Larry a urmat-o într-un magazin, tot timpul în umbra ei, cât a făcut cumpărături și l-a umplut de cutii și bagaje. A făcut cumpărături într-o duzină de magazine și din fiecare Larry ieșea încărcat de pachete. Chiar dacă îl vedea că nu se simte bine, Noelle nu-i acorda nici o atenție. Larry se simțea ca un animal dus de zgardă.

Când au ieșit de la Celine, începuse să plouă. Pietonii se adăposteau.

— Așteaptă-mă aici, îi ordonă Noelle.

Larry o văzu intrând într-un restaurant. A așteptat-o în ploaie două ore, cu mâinile ocupate de pachete, blestemând-o, blestemându-se și pe el pentru că i-a acceptat aceste toane. Era prins în cursă și nu știa cum să scape.

În acel moment a avut o presimțire înfiorătoare că totul va fi și mai rău.

Prima dată când Catherine l-a întâlnit pe Constantin Demiris a

fost la vila acestuia. Larry trebuia să îi ducă un pachet pe care îl adusese de la Copenhaga, și Catherine l-a însoțit.

A rămas în holul enorm de la intrare și admira tablourile, când ușa s-a deschis și a apărut Demiris. A privit-o câteva clipe.

— Ți place Manet, doamnă Douglas?

Catherine se întoarse și se trezi față în față cu legenda despre care auzise atât de multe lucruri. A avut două constatări imediate: Constantin Demiris era mai înalt decât și l-a imaginat și emana o energie atât de puternică, încât se simți înspăimântată. Catherine era uimită că îi cunoaște numele. Părea că dorește să îi facă pe plac. A întrebat-o cum îi place Grecia, dacă apartamentul este bun și a rugat-o să apeleze la el ori de câte ori avea nevoie. Știa chiar, deși Dumnezeu știe cum! — că ea colecționează păsări miniaturale.

— Am văzut una încântătoare, i-a spus el. Am să-ți dau adresa.

Apăru și Larry și au plecat împreună.

— Cum ți-a plăcut Demiris? a întrebat-o Larry.

— Este încântător. Nu-i de mirare că îți place să muncești pentru el.

— Și intenționez să continui să muncesc pentru el.

Era în vocea lui o amărăciune pe care Catherine nu a înțeles-o.

A doua zi, Catherine a primit prin curier o minunată pasăre de porțelan.

Catherine i-a mai întâlnit pe Constantin Demiris de două ori după aceea: o dată, când era cu Larry la o cursă de cai, iar a doua oară, la petrecerea de Crăciun pe care a dat-o Demiris la vila lui. De fiecare dată, el a continuat să se poarte frumos cu ea. În concluzie, Catherine era convinsă că Demiris este o persoană remarcabilă.

În august, începe la Atena Festivalul. Timp de două luni, în oraș se prezintă piese de teatru, spectacole de balet și operă, concerte — toate în Herodes Atticus, teatrul antic de la poalele Acropolisului. Catherine a văzut câteva spectacole împreună cu Larry, iar când Larry era plecat, o însoțea contele Pappas. Era fascinant să vezi piese antice jucate în decorul original.

Într-o seară, după ce Catherine și contele Pappas au văzut „Medeea”, au început să vorbească despre Larry.

— Este un bărbat interesant, spuse contele. „Polymechanos”.

— Ce înseamnă asta?

— Este greu de tradus. Conteale gândi îndelung. Poate să însemne „fertil în resurse”.

— Vrei să spui plin de forță?

— Da, dar puțin mai mult decât atât. O persoană care este întotdeauna pregătită cu o idee nouă, cu un plan nou.

— „Polymechanos”, repetă Catherine. Așa este.

Pe cer era o lună cât o tupsie de argint. Noaptea era caldă și parfumată. Mergeau prin Plaka spre Piața Omonia. În timp ce traversau, de după colțul străzii a apărut o mașină într-o viteză nebună, îndreptându-se direct spre ei. Speriat, contele a tras-o pe Catherine pe trotuar.

— Idiotule! a strigat el în urma mașinii.

— Toată lumea aici pare să conducă nebunește, spuse Catherine.

Contele zâmbi.

— Știi de ce? Grecii nu au făcut tranziția la mașini. Au impresia că își conduc catârii.

— Glumești.

— Din nefericire, nu. Dacă vrei să îi cunoști pe greci, Catherine, nu citi cărți turistice; citește vechile tragedii grecești. Adevărul este că noi încă mai aparținem secolelor trecute. Din punct de vedere emoțional, suntem niște primitivi. Plini de pasiuni tulburătoare, de bucurii și de tristeți profunde și nu am învățat să le acoperim cu aura civilizației.

— Nu cred că acesta este un lucru rău, spuse Catherine.

— Poate că nu. Dar distorsionează realitatea. Când ne privesc străinii, nu văd ceea ce cred ei că văd. Parcă privesc o stea îndepărtată. Vezi reflecția stelei venită din trecut.

Au ajuns în piață. Au trecut pe lângă niște magazine și pe lângă o vitrină pe care scria „*Ghicim viitorul*”.

— Sunt o mulțime de prezicători la voi, nu? întrebă Catherine.

— Suntem un popor superstițios.

— Mă tem că eu nu prea cred în asemenea lucruri.

Au ajuns la o tavernă pe vitrina căreia scria: „*Madame Pirus, ghicitoare*”.

— Crezi în vrăjitoare? o întrebă contele Pappas.

Catherine îl privi să se convingă că nu glumește. Bărbatul era serios.

— Numai în cele de la Halloween.

— Când spun vrăjitoare nu mă gândesc la o bătrână pe o coadă

de mătură, fierbând pisici într-un ceaun.

— La ce te gândești?

— Madame Piris este o vrăjitoare. Citește trecutul și viitorul. Văzând scepticismul de pe fața Catherinei, contele continuă: Am să-ți spun o poveste. Cu mulți ani în urmă, șeful Poliției din Atena era un om numit Sophocles Vasily. Era prieten de-al meu și de multe ori îmi folosea relațiile pentru a-l ajuta în muncă. Vasily era un om foarte cinstit. Existau oameni care ar fi vrut să îl corupă, dar pentru că el nu se lăsa corupt, au hotărât să îl elimine.

O prinse pe Catherine de braț și traversară strada spre parc.

— Într-o zi, Vasily a venit și mi-a spus că a fost amenințat. Era un om curajos, dar amenințarea aceasta l-a tulburat, pentru că venea de la un gangster foarte puternic. Au fost desemnați detectivi care să-l urmărească pe gangster și alții care să-l protejeze pe Vasily și, totuși, acesta avea sentimentul că nu mai are mult de trăit. Atunci a venit din nou la mine.

Catherine îl asculta, fascinată.

— Ce ai făcut?

— L-am sfătuit să meargă la Madame Piris.

Contele rămase tăcut căutând parcă în întunericul amintirilor trecute.

— Și a mers? a întrebat Catherine, într-un târziu.

— Poftim? Ah, da. Madame Piris i-a spus lui Vasily că moartea îi va veni pe neașteptate și repede; l-a sfătuit să se ferească de un leu la amiază. În Grecia nu sunt lei, decât cei de la grădina zoologică și cei din piatră pe care i-ai văzut la Delos.

Catherine simțea tensiunea din vocea lui Pappas.

— Vasily s-a dus la grădina zoologică și a verificat personal cuștile animalelor, a întrebat ce alte animale vor fi aduse la Atena. Nu urmau să fie aduse alte animale. A trecut o săptămână și nimic nu s-a întâmplat. Vasily a hotărât că bătrâna vrăjitoare a greșit și că el este un naiv superstițios. Sâmbătă dimineața, eu m-am oprit la secția de poliție să îl iau. Era ziua fiului său, împlinea patru ani și hotărâsem să mergem cu vaporul la Kyron, să sărbătorim. Am oprit în fața secției, exact când ceasul din turn bătea ora douăsprezece. Când mă îndreptam spre intrare, în clădire s-a auzit o explozie extraordinară. M-am grăbit spre biroul lui Vasily. Biroul nu mai exista — nu mai rămăsese nimic nici din Vasily.

— Îngrozitor, șopti Catherine.

O vreme au mers tăcuți.

— Dar vrăjitoarea a greșit, nu? întrebă Catherine. Nu a fost ucis de un leu.

— Ah, ba da, tocmai asta este. Poliția a reconstituit ce s-a întâmplat. După cum ți-am spus, era ziua băiețelului. Pe biroul lui Vasily erau o mulțime de daruri pentru fiul său. Cineva i-a adus o jucărie și a lăsat-o pe birou.

Catherine îngheță.

— Un leu jucărie!

— Da. „Ferește-te de leu la amiază”.

Catherine se înfioră.

— Mă trec fiori pe șira spinării.

Contele o privi cu simpatie.

— Madame Piris nu este o ghicitoare la care să te duci de distracție.

Au traversat parcul și au ajuns în strada Piraios. Un taxi gol a trecut pe lângă ei. Contele i-a făcut semn și după zece minute Catherine era acasă.

Pregătindu-se de culcare, i-a spus lui Larry povestea și, în timp ce povestea, simțea cum i se strânge sufletul. Larry a îmbrățișat-o, au făcut dragoste, dar Catherine nu a reușit să adoarmă decât după multă vreme.

NOELLE ȘI CATHERINE

Atena: 1946

15

Dacă nu ar fi fost Noelle Page, Larry Douglas nu ar fi avut nici o problemă. Era unde își dorea să fie, făcea ceea ce își dorea să facă. Îi plăcea meseria, oamenii pe care îi întâlnea și bărbatul pentru care muncea. Viața lui părea satisfăcătoare. Când nu zbura, își petrecea timpul cu Catherine; dar pentru că munca lui Larry era atât de mobilă, Catherine nu știa întotdeauna unde se află el și Larry avea nenumărate prilejuri să iasă singur în lume. Mergea la petreceri cu contele Pappas și Paul Metaxas, care, de cele mai multe ori, se transformau în adevărate orgii. Grecoaicele erau femei pline de pasiune și foc. Larry descoperise una, Helena, o stewardesă care lucra pentru Demiris și, când plecau din Atena, ea și Larry își petreceau timpul împreună prin camere de hotel.

Helena era o femeie frumoasă, suplă, cu ochii negri și părea nesățioasă. Da, dacă le lua pe toate în considerație, Larry Douglas era convins că viața lui este perfectă.

Cu excepția afurisitei blonde, amanta lui Demiris.

Larry nu avea nici cea mai mică idee de ce îl disprețuiește Noelle Page, dar simțea că viața îi este în pericol. A încercat să fie politicos, distant, prietenos și, de fiecare dată, Noelle l-a privit cu dispreț. Larry știa că poate discuta problema cu Demiris, dar nu-și făcea iluzii dacă acesta va avea de ales între el și Noelle. De două ori a aranjat ca Paul Metaxas să piloteze avioanele cu care zbura Noelle. La puțin timp după aceea, secretara lui Demiris i-a telefonat și i-a spus că domnul Demiris preferă ca Larry să piloteze avioanele cu care călătorește Noelle.

Într-o dimineață devreme, la sfârșit de noiembrie, Larry a primit un telefon care îl anunța că trebuie să o ducă pe Noelle Page la Amsterdam, în după-amiaza aceea. A sunat la aeroport și a primit un buletin meteo foarte nefavorabil pentru Amsterdam. Până spre după-amiază, și Atena a fost învăluită de ceață, iar vizibilitatea era zero. Larry a sunat-o pe secretara lui Demiris și a anunțat-o că este imposibil să zboare la Amsterdam. Secretara i-a spus că îl va suna din nou. Într-adevăr, după cincisprezece minute, l-a sunat să îi spună că domnișoara Page va sosi la aeroport la ora două, pregătită de zbor. Larry a sunat din nou la aeroport, în speranța că vremea s-a schimbat — dar buletinul era la fel.

— Isuse, exclamă Paul Metaxas. Trebuie să fie al naibii de grăbită, de vrea să ajungă neapărat la Amsterdam.

Dar Larry simțea că nu Amsterdamul era problema principală. Era de fapt o încheștare a voințelor. Din punctul lui de vedere, Noelle Page n-avea decât să se strivească de un munte și drum bun! Dar Larry nu avea de gând să-și riște viața pentru afurisita asta. Încercă să îl sune pe Demiris, dar era într-o ședință și nu reuși să îi spună ce gândea. Trânti receptorul, respirând agitat. Nu mai avea de ales decât să meargă la aeroport și să-și convingă pasagera să renunțe la zbor. A ajuns la aeroport la unu și jumătate. La ora trei, Noelle nu sosise încă.

— Probabil că s-a răzgândit, i-a spus Metaxas.

Dar Larry știa. Pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai furios, până când a înțeles ce dorea ea de fapt. Dorea să-l împingă la o acțiune necugetată care să îl coste slujba. Era în clădirea aeroportului și discuta cu directorul, când a văzut mașina lui

Demiris, care o aducea pe Noelle. Larry s-a grăbit să o întâmpine.

— Mă tem că trebuie să amânăm zborul, domnișoară Page, spuse el cât putu de reținut. Aeroportul din Amsterdam este în ceață.

Noelle privi peste umărul lui Larry și vorbi cu Metaxas:

— Avioanele au echipament de aterizare automată, nu-i așa?

— Da, spuse Metaxas, stânjenit.

— Sunt foarte surprinsă că domnul Demiris a angajat un pilot care este și laș. Îi voi vorbi.

Noelle se întoarse și porni spre avion. Metaxas o privea, uluit.

— Isuse Cristoase! Nu știu ce a apucat-o. Niciodată nu s-a purtat așa. Îmi pare rău, Larry.

Larry o privea pe Noelle. Niciodată nu urâse pe cineva atât de mult. Metaxas îl privea, nesigur.

— Ce facem, plecăm? l-a întrebat Paul.

— Plecăm.

Co-pilotul a oftat dezamăgit și cei doi bărbați au pornit spre avion.

Noelle Page se afla în cabină răsfoind leneș reviste de modă. Larry o privi atât de furios, încât i-a fost teamă că nu se va mai putea abține. A intrat în cabină și a început operațiunile de decolare. După zece minute a primit permisiunea de zbor și au pornit spre Amsterdam.

Prima jumătate a zborului a decurs normal. Se aflau deasupra Elveției, care era acoperită cu o mantie de zăpadă. Când au ajuns deasupra Germaniei, a început să se întunece. Larry a luat legătura cu Amsterdamul și a cerut buletinul meteo. I s-a spus că ceața vine dinspre Marea Nordului și este din ce în ce mai deasă. Și-a înjurat în gând ghinionul. Dacă vântul nu-și va schimba direcția, ceața nu se va risipi. Trebuia să hotărască dacă va ateriza la Amsterdam sau pe un alt aeroport. Un moment l-a tentat ideea să discute cu pasagera lui, dar gândindu-se la privirea ei disprețuitoare, a renunțat.

— Zbor special unu-zero-nouă, vă rugăm să ne dați traiectoria de zbor.

Era turnul de control din Munchen. Larry trebuia să ia o hotărâre rapidă. Încă mai avea timp să aterizeze la Bruxelles, Cologne sau Luxembourg.

Sau la Amsterdam.

O voce se auzi din nou în aparatul radio:

— Zbor special unu-zero-nouă, vreți să ne dați traiectoria de zbor?

Larry apăsă butonul de transmisie:

— Sunt zborul special unu-zero-nouă, către turnul de control Munchen. Mergem la Amsterdam.

Apăsă din nou butonul, simțind privirea pătrunzătoare a lui Metaxas.

— Dumnezeuule, ar fi trebuit să-mi dublez asigurarea pe viață, spuse acesta. Chiar crezi că vom reuși?

— Vrei să știi adevărul? întrebă Larry cu amărăciune. Nu mă interesează.

— Fantastic! Sunt într-un avion cu doi maniaci! gemu Metaxas.

În ora care a urmat, Larry a fost complet absorbit de zbor și de reacțiile aparatului, ascultând încordat buletinele meteo. Încă mai spera că vântul își va schimba direcția, dar la treizeci de minute de Amsterdam, buletinele meteo erau neschimbate. Ceață densă. Aeroportul era închis traficului aerian, cu excepția urgențelor. Larry făcu legătura cu turnul de control din Amsterdam.

— Sunt zbor special unu-zero-nouă, către turnul de control Amsterdam. Mă apropii de aeroport de la șaptezeci și cinci de mile est de Kœln, viteză o mie nouă sute pe oră.

Aproape imediat auzi în aparat:

— Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. Aeroportul nostru este închis. Vă sfătuim să vă întoarceți la Cologne sau Bruxelles.

— Zbor special unu-zero-nouă, către turnul de control Amsterdam. Negativ. Avem o urgență.

Metaxas îl privi uluit. În aparat se auzi o altă voce.

— Zbor special unu-zero-nouă, sunt șeful de supraveghere a operațiunilor de la aeroportul Amsterdam. Suntem complet în ceață. Vizibilitate zero. Repet: vizibilitate zero. Care este natura urgenței voastre?

— Nu mai avem combustibil, spuse Larry. Abia ne ajunge să aterizăm.

Ochii lui Metaxas alunecară spre indicatorul de combustibil — era pe jumătate plin.

— Pentru Dumnezeu! explodează Metaxas. Ajungem și în China cu asta!

În radio nu se mai auzea nimic. Deodată acesta prinse din nou viață:

— Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. V-am eliberat culoar de urgență. Vă aducem la sol.

— Roger.

Larry închise legătura radio și se întoarse spre Metaxas:

— Debalastează combustibilul, ordonă el.

Metaxas înghiți în sec și spuse sufocat:

— Să-l aruncăm?

— Ai auzit foarte bine, Paul. Lasă doar atât cât ne trebuie să aterizăm.

— Dar, Larry...

— La naiba, nu mai comenta! Dacă ajungem jos cu rezervorul plin de gaz ne ridică licențele de n-ai să știi ce-i cu tine.

Metaxas aprobă posomorât și întinse mâna spre mânerul de ejectare a combustibilului. Începu să pompeze urmărind atent manometrul. După cinci minute erau în ceață, învăluiți într-o vată albă și moale care îi separa de restul lumii. Era o senzație stranie. Erai izolat în spațiu și timp de tot restul lumii. Larry a mai trăit această senzație în cabina Link Trainer. Dar acolo era un joc fără risc. Aici viața și moartea stăteau în cumpănă. Se întreba ce face pasagera lui. Spera din suflet să facă un atac de cord. Turnul de control din Amsterdam se auzi din nou:

— Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. Vă aduc la aterizare. Vă rog să-mi urmați instrucțiunile cu precizie. Vă avem acum pe radar. Virați trei grade spre vest și mențineți altitudinea până la noi instrucțiuni. La viteza de zbor pe care o aveți veți ateriza peste optsprezece minute.

Vocea care se auzea era foarte încordată. Pe bună dreptate, se gândi Larry, trist. Cea mai mică greșeală și avionul va plonja în mare. Larry execută instrucțiunea și-și șterse din minte absolut toate gândurile, păstrând legătura doar cu vocea, singura lui legătură cu pământul, cu supraviețuirea. Pilota aparatul de parcă era o parte din el, pilota cu inima, cu sufletul și cu mintea. Foarte vag era conștient că Paul Metaxas transpiră lângă el, cerând mereu date tehnice cu o voce joasă și încordată. Dacă vor supraviețui, va fi meritul lui Larry Douglas. Larry nu a mai pilotat niciodată pe o asemenea ceață. Era un inamic fantomatic, care îl învăluia din toate direcțiile, îl orbea, încerca să-i ia mintea, pentru ca el să facă greșeala fatală. Zbura cu două sute cincizeci de mile pe oră și nu vedea nimic. Piloții urau ceața. Regula lor de căpătâi era: zboară deasupra sau sub ea, dar nu intra în ea! Acum nu

avea de ales pentru că era prins în capcana toanelor unei târfe alintate. Era neajutorat, la mâna instrumentelor, care ar putea greși, la mâna oamenilor de pe pământ, care ar putea greși. În aparat se auzi din nou vocea fără trup. Lui Larry i se păru că este nervoasă.

— Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. Veți face prima manevră de aterizare: coborâți trenul și începeți coborârea. Coborâți în două mii de picioare... o mie cinci sute de picioare... o mie de picioare...

Încă nu se vedea aeroportul. Erau în mijlocul necunoscutului. Simțeau cum pământul se grăbește să întâmpine avionul.

— Reduceți viteza la o sută douăzeci... sunteți la șase sute de picioare... viteza o sută... sunteți la patru sute de picioare...

Și tot nu se vedea aeroportul! Pătura de vată îi sufoca, li se părea din ce în ce mai groasă. Fruntea lui Metaxas lucea de transpirație.

— Unde naiba este? șopti el.

Larry privi pe furiș spre altimetru. Acul coborâse la trei sute de picioare, apoi sub trei sute. Pământul se grăbea să-i întâmpine cu o sută de mile pe oră. Altimetrul arăta doar o sută cincizeci de picioare. S-a întâmplat ceva. Ar fi trebuit să vadă luminile aeroportului. Se încordă și privi în fața lui, dar nu văzu decât ceața trădătoare care îi înconjură. Auzea vocea răgușită a lui Metaxas.

— Suntem la șaiszeci de picioare.

Tot nu vedeau nimic.

— Patruzeci de picioare.

Se grăbeau la încheștarea cu pământul pe întuneric.

— Douăzeci de picioare.

Nu mai avea rost. În următoarele două secunde va dispărea și marja de siguranță și se vor strivi de pământ. Trebuia să ia o hotărâre rapidă.

— Îl ridic, spuse Larry.

Mâna i se încheștă pe manetă și tocmai începea să tragă de ea, când șirul de săgeți luminate izbucni în fața lor, arătându-le pista. După zece secunde, erau pe pământ, se îndreptau spre terminal.

Când s-au oprit, Larry a oprit motoarele cu degete înghețate de încordare și descoperi cu surprindere că îi tremură genunchii. Metaxas îi zâmbea, timid.

— A fost cumplit.

Larry dădu din cap.

— Pentru amândoi a fost.

Ieși în cabina pasagerilor. Cățeaua era acolo, răsfoind calmă revistele de modă. Larry o privi arzând de dorința să îi spună ce gândește. Poate că Noelle Page a știut cât de aproape a fost de moarte în ultimele câteva minute și totuși, era calmă, netulburată, nesuferită.

— Amsterdam, o anunță Larry.

Au mers spre Amsterdam într-o tăcere încărcată. Noelle pe scaunul din spate, iar Larry în față lângă șofer. Metaxas a rămas la aeroport să gareză avionul. Era o ceață cumplită și mergeau încet. Aproape de Lindenplatz, ceața a început să se ridice. Au mers prin City Square, au traversat Podul Eider, peste râul Amstel și s-au oprit în fața *hotelului Amstel*. Când au ajuns în hol, Noelle i-a spus tăios:

— Vii să mă iei diseară la ora zece fix și a pornit spre lift urmată de directorul hotelului. Un băiat de serviciu l-a condus pe Larry într-o cameră modestă, la un capăt de culoar al etajului întâi. Era lângă bucătărie și prin perete se auzeau vasele și se simțeau mirosurile. Larry privi în jurul său:

— Nu culci nici un câine într-o asemenea cameră! le răsti el.

— Îmi pare rău, se scuză băiatul. Domnișoara Page ne-a cerut să vă dăm cea mai ieftină cameră.

Foarte bine, se gândi Larry, voi găsi eu o modalitate să te înfrâng. Constantin Demiris nu este singurul om din lume care are nevoie de pilot. Voi începe să caut de mâine. Am cunoscut o mulțime de oameni bogați între prietenii lui. Cel puțin o duzină ar fi bucuroși să mă angajeze. În secunda următoare însă gândi: nu și dacă mă concediază Demiris. Dacă se întâmpla așa ceva, nu mă va lua nimeni. Trebuie să rămâi aici. Baia era la capătul holului. Larry a despachetat, și-a pus un halat cu gândul să facă o baie. La naiba! De ce să fac baie, pentru ea? Sper că voi mirosi ca un porc.

Coborî în barul hotelului să bea ceva. Simțea nevoia să bea ceva. Se uită la ceas și văzu că arată 10:15. Zece fix, i-a spus ea. Larry intră în panică. Aruncă grăbit câteva bancnote pe teșghea și porni spre lift. Noelle se afla în apartamentul princiar de la etajul al cincilea.

Larry alergă înjurându-se în gând și pe el și pe ea. Bătu la ușă gândindu-se la tot felul de scuze pentru întârziere. Nu răspunse

nimeni. Apăsă pe clanță și ușă se deschise. Se trezi într-un salon mobilat luxuriant și rămase descumpănit. Strigă: „Domnișoară Page”, dar nu-i răspunse nimeni. Așadar, *acesta* era planul ei.

Îmi pare rău, Costa dragă, dar eu te-am prevenit că este un om pe care nu te poți bizui, i-am cerut să mă ia la ora zece, dar el era în bar și se îmbăta. A trebuit să plec fără el.

Larry auzi zgomote în baie și se apropie. Ușa era deschisă. Intră exact în momentul în care Noelle Page ieșea de sub duș. Nu avea decât prosopul care îi strângea părul.

Larry vru să se scuze, dar, înainte să poată vorbi, Noelle îi spuse cu indiferență:

— Dă-mi te rog prosopul acela, de parcă ar fi fost camerista sau un eunuc. Larry nu-i mai suporta indiferența arogantă și explodează.

Făcu un pas spre ea și o apucă de mână, știind că în momentul acela renunță la tot ce și-a dorit vreodată, pentru o satisfacție ieftină și o răzbunare la fel de ieftină. Dar nu se mai putea opri. Adunase în el mânia de luni de zile, l-a umilit, l-a insultat, și-a riscat viața din cauza ei. În timp ce-i atinge trupu gol, în mintea lui ardeau toate aceste gânduri. Dacă Noelle ar fi strigat, Larry ar fi lovit-o. Dar ea a văzut privirea sălbatică din ochii lui și a tăcut. El a ridicat-o și a dus-o spre pat.

Undeva în profunzimea conștiinței lui, o voce îl avertiza să se oprească, să își ceară scuze și să plece înainte de a fi prea târziu. Dar el știa că este prea târziu. Nu exista întoarcere. O aruncă cu sălbăticie pe pat și se aruncă peste ea.

Se concentrează asupra trupului gol, refuzând să-și lase mintea să gândească la ceea ce va urma. Nu-și făcea iluzii. Știa ce îi va face Demiris pentru acest lucru, pentru că orgoliul grecului nu va fi satisfăcut concediindu-l numai. Larry știa destule lucruri despre magnat, pentru a înțelege că răzbunarea lui va fi mult mai groaznică; știind toate acestea, totuși Larry nu se putea opri. Ea stătea pe pat și arunca flăcări din priviri. El se aruncă sălbatic și abia atunci își dădu seama cât de mult o dorise până atunci, de parcă dorințele lui erau un amestec ciudat de dragoste cu ură. Văzu că îl îmbrățișează și o auzi spunând: „Bine ai venit” și în acel moment Larry se gândi că este nebună sau îl confundă cu altcineva, dar nu-l mai interesa nimic. Uită totul și se pierde în senzațiile pe care le trăia, orbit de ceea ce simțea, amăgindu-se că de acum înainte totul va fi bine.

NOELLE ȘI CATHERINE
Atena: 1946

16

În mod inexplicabil Timpul a devenit dușmanul Catherinei. La început nu a fost conștientă de acest lucru și acum, privind înapoi, nu ar fi putut să spună exact momentul în care Timpul a început să curgă în defavoarea ei. Nu a știut când a dispărut dragostea lui Larry, nu știa cum și de ce, pur și simplu, a dispărut undeva pe culoarele nesfârșite ale timpului, iar în urmă a lăsat doar un gol în care reverbera ecoul a ceea ce a fost odată. Stătea singură în apartament, zi de zi, încercând să descopere ce s-a întâmplat și unde a greșit. Nu era în stare să numească un moment anume și să spună: *acesta este, atunci a încetat Larry să mă iubească*. Poate că a început atunci când Larry s-a întors după trei săptămâni petrecute în Africa, unde l-a însoțit pe Constantin Demiris într-un safari. I-a simțit lipsa mai mult decât și-a imaginat. *Tot timpul este plecat*, gândi ea. Este ca în timpul războiului, numai că de data asta nu există dușmani.

Cât de mult greșea. Exista un dușman.

— Nu ți-am spus vestea cea mare, a anunțat-o Larry. Am primit o mărire de salariu. Șapte sute pe lună. Ce zici de asta?

— Este minunat, a răspuns ea. Ne putem întoarce acasă mult mai repede decât am crezut. L-a văzut pe Larry încordându-se. Ce s-a întâmplat?

— *Aici* este acasă, i-a spus tăios.

L-a privit uluită.

— Pentru moment, a contraatacat fără vlagă, dar nu cred că ai vrea să trăiești aici pentru tot restul vieții.

— Niciodată nu ai avut o viață mai bună, s-a răstit Larry. Ești ca într-o stațiune de vacanță.

— Și totuși nu seamănă cu viața din America, nu?

— S-o ia naiba de America. Mi-am riscat viața pentru ea timp de patru ani și ce-am primit în schimb? Un pumn de medalii de tinichea. Nici măcar nu mi-au dat o slujbă după război.

— Nu este adevărat. Tu...

— Eu, ce?

Catherine nu dorea să genereze o ceartă, mai ales acum, în

prima lui noapte acasă.

— Nimic, dragul meu. Ești obosit. Hai să ne culcăm devreme.

— Ba nu. Larry se îndreptă spre bar și își turnă un pahar de băutură. Astă seară este o piesă nouă la *clubul de noapte Argentina*. I-am spus lui Paul Metaxas că venim și noi.

— Larry... încercă să-și păstreze calmul... Larry, nu ne-am văzut de aproape o lună. Niciodată nu avem timp să... să stăm de vorbă.

— Nu este vina mea că serviciul îmi cere să plec. Crezi că mie nu mi-ar plăcea să fiu cu tine?

Catherine clătină din cap nesigură.

— Nu știu. Va trebui să-l întreb pe Ouija.

El o îmbrățișă și îi zâmbi — acel zâmbet copilăresc și inocent.

— La naiba cu Metaxas și cu toți ceilalți. În seara asta o să fim numai noi doi. E-n regulă?

Catherine îl privi și își dădu seama că nu a fost rezonabilă. Sigur că nu el era vinovat dacă munca îl ținea departe de ea. Iar când venea acasă era foarte normal să își dorească să întâlnească și alți oameni.

— Dacă tu vrei, mergem, se hotărî ea.

— Uhu... o îmbrățișă. Numai noi doi.

Tot weekendul au stat în casă. Catherine a gătit, au făcut dragoste și au stat în fața focului, au vorbit și au jucat remmy, au citit și iar au făcut dragoste, iar Catherine nu și-a mai dorit nimic altceva.

Duminică noaptea, după o cină delicioasă, s-au culcat și au făcut din nou dragoste. Catherine a rămas în pat privindu-l pe Larry îndreptându-se spre baie. Era gol și s-a gândit ce bărbat frumos este el și cât este de fericită că este al ei. Încă mai zâmbea când Larry s-a întors în ușa băii și i-a spus cu indiferență:

— Săptămâna viitoare să faci un program mai încărcat. Să nu mai rămânem singuri, să ne lovim unul de altul.

A intrat în baie lăsând-o pe Catherine cu zâmbetul înghețat pe față.

Sau poate necazul a început cu Helena, frumoasa stewardesă. Într-o după-amiază fierbinte de vară, Catherine a ieșit la cumpărături. Larry nu era în oraș. Îl aștepta abia a doua zi și s-a hotărât să-i facă o surpriză, să gătească mâncarea lui preferată. Pe când Catherine venea de la piață cu brațele pline de cumpărături,

a trecut pe lângă ea un taxi. Pe scaunul din spate era Larry ținând de după umăr o fată în uniformă de stewardesă. Catherine nu i-a văzut mai mult de o secundă, iar taxiul a dispărut după colțul străzii.

A rămas împietrită și abia când câțiva copii i-au venit în ajutor, și-a dat seama că scăpase din mâna sacoșele cu cumpărături. Copiii au ajutat-o să strângă și Catherine abia s-a târât spre casă. Mîntea refuza să gândească. Încearca să își spună că nu pe Larry l-a văzut în taxi, ci un bărbat care îi semăna.

Dar adevărul adevărat era că nimeni nu îi putea semăna lui Larry. El era opera de artă originală și unică a lui Dumnezeu, neprețuită creație a naturii. Și el era al ei. Al ei și al brunetei din taxi, și a cine știe câtor altor fete?

A stat trează toată noaptea și l-a așteptat; când a văzut că nu vine și-a dat seama că nici o scuză nu le mai poate salva căsnicia. Larry era un mincinos viclean și ea nu mai putea rămâne cu el. A venit acasă abia a doua zi după-amiază.

— Bună, a salutat-o vesel. A aruncat geanta de voiaj și a privit-o. Ce s-a întâmplat?

— Când ai venit în oraș? l-a întrebat Catherine înghețată.

Larry a privit-o uimit.

— Acum o oră. De ce?

— Ieri te-am văzut într-un taxi cu o fată.

Ce simplu a fost, gânde Catherine. Acestea sunt cuvintele care mi-au stricat căsnicia. El va nega și eu îi voi spune că este mincinos și îl voi părăsi și nu ne vom mai vedea niciodată.

Larry o privea fix.

— Hai, începe, spuse Catherine. Spune-mi că nu ai fost tu.

— Sigur că eu am fost.

O durere ascuțită îi străpunsese stomacul Catherinei și atunci înțelese ea cât de mult ar fi dorit să-l audă spunând că nu-i adevărat.

— Dumnezeule, la ce te-ai gândit?

Catherine a încercat să vorbească, dar vocea îi tremura de furie:

— Eu...

Larry ridică mâna și o opri.

— Nu spune nimic de care să-ți pară rău.

Catherine îl privi uluită.

— Mie să-mi pară rău?

— Ieri m-am întors la Atena pentru cincisprezece minute să iau

o fată care se numește Helena Merelis și să o duc în Creta la Demiris. Helena este stewardesa lui.

— Dar...

Era posibil. Era posibil ca Larry să spună adevărul; sau poate că era *Polymechanos* — fertil în mijloace?

— De ce nu mi-ai telefonat? întrebă Catherine.

— Ți-am telefonat, spuse Larry tăios. Dar nu ai răspuns. Ai fost la cumpărături, nu?

Catherine înghiți în sec.

— Am făcut cumpărături pentru cină. Ți-am pregătit mâncarea preferată.

— Nu-mi mai este foame, se răsti Larry. Sâcâiala îmi taie pofta de mâncare.

Se întoarse și plecă, lăsând-o pe Catherine împietrită, cu mâna ridicată într-un gest tăcut care îl implora să se întoarcă.

La puțină vreme după aceea, Catherine a început să bea. A început într-un mod nevinovat. Îl aștepta pe Larry acasă la cină la ora șapte, se făcea nouă și el nu venea, iar Catherine umplea un pahar de coniac ca să-și mai omoare timpul. Până la ora zece se adunau mai multe pahare, iar când el sosea acasă într-un târziu cina era rece și ea era amețită. Băutura o făcea să accepte mai ușor ceea ce se întâmpla cu viața ei.

Catherine nu mai putea ascunde conștiinței sale faptul că Larry o înșela, că a înșelat-o probabil din prima zi de căsătorie. Într-o zi, căutând în buzunarele pantalonilor înainte de a-i trimite la curățat, găsi o batistă de dantelă cu spermă uscată. Pe chiloți i-a descoperit ruj de buze.

Se gândea că Larry este mereu în brațele unei alte femei.

Își dorea să îl ucidă.

NOELLE ȘI CATHERINE

Atena: 1946

17

Timpul care devenise dușmanul Catherinei, era acum prietenul lui Larry. Noaptea de la Amsterdam a fost un miracol. Incredibil, Larry care și-a imaginat că urmează dezastrul, a descoperit că

această noapte este cheia care îi va rezolva toate problemele. *Norocul lui Douglas*, se gândea el satisfăcut.

Dar știa că este mai mult decât un simplu noroc. Exista în el un instinct pervers care îl îmboldea imperios să sfideze Soarta, îl împingea să treacă la un fir de păr pe lângă moarte și dezastru, îl arunca sfidător împotriva norocului, îl ținea într-un echilibru instabil între viață și moarte.

Își amintea o dimineață la Truk Islands, când pe neașteptate dintr-un nor au apărut avioane inamice. El zbura în urma escadronului și l-au atacat. Au reușit să-l despartă de flotilă și au deschis focul asupra lui. Cu un fel de supraclaritate pe care o avea în momentele de pericol, și-a imaginat insula de sub el, zecile de vapoare legănate de valurile mării și liniștea tulburată de avioanele de pe cerul albastru. A fost unul dintre cele mai fericite momente din viața sa, împlinirea Vieții și sfidarea Morții.

A întors în vârf de ac și a început urmărirea unui avion. A tras și l-a văzut explodând. Celelalte două avioane i-au închis unghiul. Larry le vedea venind din ambele părți. În ultimul moment a executat un Immelmann și cele două avioane japoneze s-au lovit unul de altul. De foarte multe ori a savurat Larry în mintea lui acest moment.

Nu știa nici el de ce acest episod i-a revenit în memorie în noaptea aceea la Amsterdam. Atunci a făcut dragoste cu Noelle violent și sălbatec și după aceea ea s-a ghemuit în brațele lui și a început să-i povestească despre ei doi la Paris, înainte de război. Brusc din ceața memoriei el și-a amintit de fata aceea drăguță, dar, Dumnezeu, au fost sute de fete drăguțe de atunci, iar Noelle nu mai era decât un punct tulbure în vălurile amintirilor trecutului. Cât noroc, se gândi Larry, să ne încrucișăm drumurile acum, după atâția ani.

— Tu îmi aparții mie, i-a spus atunci Noelle. Acum tu ești al meu.

O nuanță din vocea ei l-a neliniștit pe Larry. *Și totuși, s-a întrebat el, ce am de pierdut?*

Dacă o ținea pe Noelle în puterea lui, putea rămâne la Demiris pentru totdeauna.

Ghicindu-i gândurile, Noelle îl studie îndelung cu o expresie ciudată în privire, pe care Larry nu a înțeles-o.

Nu avea nici o importanță.

Întorcându-se dintr-o călătorie din Maroc, Larry a luat masa împreună cu Helena, apoi a petrecut noaptea în apartamentul ei.

Dimineața a plecat la aeroport să verifice avionul. A luat masa de prânz împreună cu Paul Metaxas.

— Arăți de parcă ai tras lozul cel mare, i-a spus Metaxas. Îmi dai și mie puțin?

— Bătrâne, zâmbi Larry, tu nu ai reușit să te descurci. Trebuie o mână de maestru.

A fost o masă plăcută după care Larry s-a întors în oraș să o ia pe Helena cu care trebuia să plece în cursă.

A bătut la ușa apartamentului ei și, după multă vreme, Helena a deschis-o încet. Era goală. Larry o privea și nu o recunoștea pe femeia din fața lui. Fața și corpul îi erau umflate și pline de vânătăi. Ochiul îi erau injectați. Fusese bătută de un profesionist.

— Dumnezeu! exclamă Larry. Ce s-a întâmplat?

Helena a deschis gura și atunci Larry a văzut că îi lipseau trei dinți din față.

— D... doi bărbați, reuși să spună. Au venit imediat după ce ai... plecat tu.

— Nu ai chemat poliția? a întrebat Larry îngrozit.

— Au... au spus că mă omoară dacă spun la cineva. Vorbeau serios L... Larry.

Tremura îngrozită, sprijinindu-se de ușă.

— Au furat ceva?

— N... nu. Au f... forțat ușa și m-au violat și... m-au bătut.

— Îmbracă-te. Te duc la spital.

— Nu pot ieși în halul ăsta.

Avea dreptate. Larry i-a telefonat unui doctor, prieten de al său, și l-a rugat să vină.

— Îmi pare rău, nu pot să rămân, i-a spus Larry. Trebuie să plec cu Demiris peste o jumătate de oră. Vin să te văd imediat ce mă întorc.

Dar nu a mai văzut-o niciodată. Când s-a întors Larry după două zile, apartamentul era gol și gazda i-a spus că tânăra s-a mutat fără să lase vreo adresă. Nici măcar atunci Larry nu a bănuit adevărul. Abia după câteva nopți, când făcea dragoste cu Noelle, a intuit adevărul celor întâmplate.

— Ești fantastică, i-a spus el Noellei. Nu am cunoscut niciodată o femeie ca tine.

— Îți dau tot ce dorești? l-a întrebat ea.

— Da, gemu bărbatul. Oh, Dumnezeuule, da.

Noelle l-a privit fix.

— Atunci să nu te mai culci niciodată cu o altă femeie, i-a spus ea moale. Data viitoare o omor.

Larry își aminti cuvintele ei: *tu îmi aparții mie*. Atunci, în acel moment, cuvintele au căpătat un înțeles înfricoșător. Pentru prima dată, Larry a avut o presimțire că aceasta nu va fi o aventură trecătoare pe care să o termine după bunul său plac. A simțit în acel moment că a atins miezul oțelit și înghețat al sufletului Noellei Page și l-au trecut fiori de gheață. În noaptea aceea, a fost tentat de multe ori să aducă vorba despre Helena, dar de fiecare dată s-a oprit, pentru că îi era teamă că va afla adevărul, că va afla în cuvinte lucruri care erau mai crâncene decât fapta în sine. Dacă Noelle era capabilă de asemenea lucruri...

Dimineața, la micul dejun, Larry a studiat-o pe Noelle pe furiș, să descopere semne de cruzime și sadism, dar nu a văzut decât chipul încântător al femeii care îi spunea anecdote amuzante, care îi anticipa toate dorințele. *M-am înșelat*, se gândi el. Dar după aceea a fost foarte atent să nu mai întâlnească alte fete și după câteva săptămâni nici nu a mai dorit acest lucru pentru că Noelle a devenit pentru el o adevărată obsesie.

De la bun început Noelle l-a avertizat pe Larry că ora absolut necesar să se ferească de Constantin Demiris.

— Nu trebuie să existe nici măcar o șoaptă de suspiciune împotriva noastră, i-a spus Noelle.

— Hai să închiriem un apartament, a sugerat Larry. Un loc unde...

Noelle a clătinat din cap.

— Nu la Atena. Aici mă cunosc oamenii. Am să mă mai gândesc.

Două zile mai târziu, Demiris l-a chemat pe Larry. La început lui Larry i-a fost teamă că grecul a aflat ceva despre ei doi, dar Demiris l-a întâmpinat cu bunăvoință și i-a cerut părerea despre un nou avion pe care dorea să îl cumpere.

— Este un Mitchell Bomber. Aș vrea să îl vezi.

Larry s-a entuziasmat.

— Este un avion grozav. La greutatea și mărimea lui, are niște performanțe deosebite.

— Câți pasageri poate duce?

— Nouă, foarte confortabil, un pilot, un navigator și un inginer de zbor. Zboară cu patru sute optzeci de mile pe oră.

— Pare interesant. Vrei te rog să-l verifici și să-mi trimiți un raport?

— Abia aștept.

— Apropos, Douglas, domnișoara Page pleacă mâine dimineață la Berlin. Vreau să mergă cu tine.

— Da, domnule. Apoi Larry adăugă inocent: v-a spus domnișoara Page că am început să ne înțelegem mai bine?

— Nu, spuse Demiris privindu-l surprins. De fapt azi dimineață s-a plâns din nou că ești insolent. Era rândul lui Larry să fie surprins. Înțelegerea a venit după câteva secunde și el a încercat cu disperare să repare gafa.

— Încerc, domnule Demiris. Mă voi strădui.

— Te rog, spuse Demiris amabil. Ești cel mai bun pilot pe care l-am avut vreodată, Douglas. Ar fi păcat să... cuvintele au rămas nerostite, dar mesajul a fost deosebit de limpede.

În drum spre casă, Larry se blestema în gând pentru prostia lui. Trebuia să știe că juca acum o carte mare. Noelle a fost destul de inteligentă să înțeleagă că o schimbare bruscă de comportament față de Larry l-ar face suspicios pe Demiris. Cearta dintre ei era o acoperire perfectă pentru ceea ce făceau acum. Demiris se străduia să îi apropie. Gândul acesta îl făcu pe Larry să râdă în hohote. Era un sentiment extraordinar să știe că lui îi aparține ceea ce unul dintre cei mai puternici oameni din lume credea că este al său.

În timpul zborului spre Berlin, Larry i-a lăsat comanda lui Paul Metaxas și i-a spus că vrea să-i vorbească Noellei Page.

— Nu ți-e teamă că mușcă? l-a întrebat Metaxas.

Larry a ezitat, tentat să se laude, dar a reușit să-și domine primul impuls.

— Este o afurisită, dar dacă nu descopăr o modalitate să o îmblânzesc, mă trezesc pe drumuri.

— Noroc, i-a urat Metaxas serios.

— Mulțumesc.

Larry a închis cu grijă ușa cabinei și s-a îndreptat spre canapeaua pe care stătea Noelle. Cele două stewardese stăteau în spatele avionului. A încercat să se așeze în fața Noellei.

— Fii atent, l-a prevenit ea blând. Toți cei care lucrează pentru Constantin sunt și informatorii lui.

Larry le privi pe cele două stewardese și se gândi la Helena.

— Am găsit o casă pentru noi, i-a spus Noelle. Era emoționată.

— Un apartament?

— O casă. Știi unde este Rafina?

— Nu.

— Este un sătuc lângă mare, la o sută de kilometri nord de Atena. Avem acolo o vilă izolată.

— Pe ce nume ai închiriat-o?

— Am cumpărat-o, pe un nume fals.

Larry se întrebă cum se simte un om când are bani să-și permită o asemenea vilă numai pentru o distracție trecătoare.

— Minunat, abia aștept să o văd.

Noelle îl studia.

— Crezi că vei avea necazuri cu Catherine?

Larry tresări surprins. Era prima dată când ea menționa numele soției lui. Nu făcuse un secret din căsnicia lui, dar l-a trecut un fior când a auzit-o pe Noelle pronunțând numele Catherinei. Era evident că Noelle a verificat și probabil că știa tot. Acum aștepta de la el un răspuns.

— Nu, îi spusese Larry. Vin și plec după cum doresc.

— Bine. Constantin pleacă într-o călătorie de afaceri la Dubrovnik. L-am spus că nu pot să-l însoțesc. Avem la dispoziție zece zile încântătoare. Acum ar fi mai bine să pleci.

Larry se întoarse în cabina de zbor.

— Cum a mers? l-a întrebat Metaxas. Ai mai înmuiat-o?

— Nu prea mult, a răspuns Larry atent. O să-mi ia ceva timp.

Larry avea o mașină, un Citroen decaapotabil, dar la insistențele Noellei a închiriat o mașină de la o agenție din Atena. Noelle a plecat singură la Rafina, iar Larry trebuia să meargă tot singur. A fost o călătorie plăcută, pe un drum șerpuitor, pe coasta muntelui care se ridica deasupra mării. După două ore și jumătate de drum, Larry a ajuns într-un sat încântător cuibărit pe malul mării. Noelle i-a explicat cu atenție, pentru ca el să nu întrebe pe nimeni în sat. Ajuns la intrarea în sat, Larry a virat la stânga pe un drum prăfuit care ducea spre mare. De-a lungul drumului erau mai multe vile ascunse după ziduri înalte de piatră. La capătul drumului, pe o înfloritură de piatră care se ridica din mare, era construită o vilă elegantă.

Larry s-a oprit în fața porții și a sunat. După câteva momente, poarta electrică s-a deschis. A intrat și poarta s-a închis în urma lui. S-a trezit într-o curte spațioasă cu o fântână arteziană în

mijloc. Toată curtea era plină de flori, într-o explozie de culori. Casa era o vilă tipic mediteraneană, o fortăreață de nepătruns. Ușa din față s-a deschis și Noelle l-a întâmpinat într-o rochie albă de bumbac. Și-au zâmbit și în câteva secunde au fost unul în brațele celuilalt.

— Vino să-ți vezi casa, i-a spus ea agitată împingându-l înăuntru.

Casa avea camere spațioase cu tavanul înalt. La parter era un salon imens, o bibliotecă, o sufragerie și o bucătărie de modă veche, cu sobă rotundă pe mijloc.

Dormitoarele erau la etaj.

— Și servitorii? întrebă Larry.

— Îi ai în fața ta.

Larry o privi surprins.

— Tu ai să gătești și ai să faci curățenie?

Noelle aprobă fericită.

— După ce plecăm noi va veni cineva să facă curățenie, dar nu ne va vedea nimeni. Am aranjat cu o agenție.

Larry zâmbi sarcastic.

În vocea Noellei era ceva prevenitor.

— Să nu faci niciodată greșeala de a-l subestima pe Constantin Demiris. Dacă descoperă vreodată ceva despre noi, ne omoară.

Larry zâmbi.

— Exagerezi. Poate că bătrânului nu-i place, dar...

Ochii violeți îl fulgerară.

— Ne omoară.

De data aceasta vocea ei îl înfioră.

— Vorbești serios, nu?

— Niciodată nu am fost mai serioasă. Este nemilos.

— Dar când spui că ne va *omorî*, protestă Larry, doar nu te gândești...

— Nu va folosi gloanțe, îl întrerupse Noelle dur. Va descoperi un mod ingenios și complicat de a o face și nu va fi niciodată pedepsit. Dar nu ne va descoperi, dragul meu. Vino să-ți arăt dormitorul. Îl luă de mână și îl trase pe scări. Avem patru dormitoare pentru oaspeți, zâmbi ea, le putem încerca pe toate.

Deschise ușa unui dormitor enorm cu vedere spre mare. Dedesubt Larry văzu o terasă și o potecă îngustă care șerpuia spre mare. La malul mării era construit un doc la care era ancorat un vaporăș și o barcă cu motor.

— Ale cui sunt bărcile?

— Ale tale. Este cadoul de bun venit acasă.

Când Larry se întoarse spre ea, văzu că este dezbrăcată. Au petrecut restul după-amiezii în pat.

Următoarele zece zile au zburat. Noelle era ca argintul viu, o nimfă, un geniu, întruchipa zeci de servitori care veneau în întâmpinarea tuturor dorințelor sale. Larry a descoperit că biblioteca era plină de cărțile și discurile lui preferate. Noelle gătea perfect toate mâncărurile lui preferate. Au mers cu barca, au înotat, au făcut dragoste, noaptea îi făcea masajе până când adormea. Într-un fel erau ca niște prizonieri, pentru că nu îndrăzneau să întâlnească pe nimeni. În fiecare zi Larry descoperea o altă Noelle. Îl distra, îl fascina, îi spunea anecdote cu oamenii renumiți pe care îi cunoștea, a încercat chiar să vorbească despre afaceri și politică, până când a descoperit că pe Larry nu-l interesa.

Au jucat poker și remmy și Larry nu a câștigat niciodată. Noelle l-a învățat să joace șah și table, dar Larry tot nu a câștigat. În prima duminică a pregătit un coș cu mâncare și au plecat pe plajă. Tocmai aranjaseră masa când Noelle a ridicat privirea și a văzut în depărtare doi oameni îndreptându-se spre ei.

— Să plecăm, i-a spus ea agitat.

Larry a ridicat ochii și a văzut oamenii.

— Dumnezeule, nu mai fi așa nervoasă. Nu sunt decât doi săteni ieșiți la plimbare.

— Acum, comandă Noelle imperios.

— Bine, spuse el iritat și de incident și de tonul din vocea sa.

— Ajută-mă să strâng.

— De ce nu le lăsăm aici?

— Pentru că ar stârni suspiciuni.

Au aruncat totul în coș și s-au grăbit spre casă. Toată ziua Larry a fost mohorât. A stat în bibliotecă, bătuit de gânduri, în timp ce Noelle a fost ocupată în bucătărie.

După-amiază târziu, Noelle a venit în bibliotecă și s-a așezat la picioarele lui. Cu acea calitate rară de a ghici gândurile, i-a spus:

— Nu te mai gândi la ei.

— Nu sunt decât niște săteni, se răsti Larry. Nu-mi place să mă furișez ca un criminal. Nu vreau să mă ascund de nimeni. Te iubesc.

De data aceasta Noelle știa că este adevărat. Se gândi la toți

acești ani în care a plănuit să-l distrugă pe Larry și la plăcerea grozavă pe care o simțea de fiecare dată când și-l imagina distrus. Și totuși, din momentul în care l-a văzut din nou a știut că în ea mai există încă un sentiment, mai profund decât ura. Când l-a împins la marginea morții obligându-l să riște viețile lor, în zborul acela îngrozitor spre Amsterdam, a fost ca și cum i-a verificat dragostea pentru ea, într-o sfidare sălbatică a sorții. A fost cu Larry în cabina de zbor, a pilotat împreună cu el, știind că dacă el va muri, vor muri împreună, dar el i-a salvat pe amândoi. Și când a venit în camera ei la Amsterdam și au făcut dragoste, ura și dragostea s-au amestecat, s-au contopit ca și trupurile lor și timpul s-a contractat, iar ei se găseau din nou în camera de hotel la Paris și Larry îi spunea: „Hai să ne căsătorim; găsim noi o primărie la țară”, iar prezentul și trecutul au explodat într-un tot amețitor și Noelle a știut că ei doi sunt atemporal, întotdeauna au fost atemporal, că nimic nu s-a schimbat și că profunzimea urii sale față de Larry a izvorât, de fapt, din înălțimile dragostei ei pentru el. Dacă îl va distruge pe el, se va distruge pe ea, pentru că ea i s-a dăruit total și necondiționat cu mult timp în urmă și nimic nu putea schimba acest lucru.

Noellei i se părea că tot ce a reușit în viața ei a reușit prin ură. Trădarea tatălui ei a modelat-o, a călit-o și a întărit-o, a umplut-o de setea de răzbunare care nu putea fi satisfăcută cu nimic, decât cu un regat în care ea să fie atotputernică, în care nimeni să nu o trădeze și să nu o facă să sufere niciodată. În sfârșit a reușit acest lucru. Și, iată, era pregătită să renunțe la tot pentru acest bărbat. Pentru că știa acum că ceea ce și-a dorit a fost ca Larry să aibă nevoie de ea, să o iubească. Și, în sfârșit, el o iubea. Și în sfârșit, acesta era regatul ei.

NOELLE ȘI CATHERINE

Atena: 1946

18

Pentru Larry și Noelle următoarele trei luni s-au întrupat în acea rară viață idilică, când totul este perfect; o magie în care ei doi pluteau de la o zi minunată la cealaltă, fără nici cea mai mică amenințare la orizont. Larry își petrecea timpul făcând ceea ce îi

plăcea, zbura, iar când avea timp liber mergea la vila de la Rafina și petrecea acolo o zi, un weekend sau o săptămână împreună cu Noelle. La început lui Larry i-a fost teamă că acest aranjament va deveni o piatră de moară care îl va afunda în plictisul vieții domestice pe care o ura din toată inima; dar de fiecare dată când o vedea pe Noelle era încântat și începuse să aștepte cu nerăbdare orele pe care le va petrece cu ea. Când Noelle a amânat pe neașteptate un weekend din cauza unei călătorii cu Demiris, Larry a stat singur la vilă, furios și gelos, gândindu-se la Noelle în brațele lui Demiris. Dar când s-a întâlnit cu ea după o săptămână, era nerăbdător ca un copil.

— Ți-a fost dor de mine!

— Foarte.

— Bine.

— Ce mai face Demiris?

Noelle ezită.

— Bine.

Observând ezitarea, Larry o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam la ce mi-ai spus tu.

— La ce?

— Mi-ai spus că nu-ți place să te furișezi ca un criminal. Nici mie nu-mi place. În fiecare moment când sunt cu Constantin, vreau să fiu cu tine. Ți-am spus odată, Larry, că tu îmi aparții. Am vorbit serios. Nu vreau să te împart cu nimeni. Vreau să te căsătorești cu mine.

El o privi surprins, luat pe neașteptate. Noelle îl studia profund.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Doar știi că vreau. Dar cum? Îmi spui mereu ce va face Demiris dacă va afla despre noi.

— Nu va afla, spuse Noelle hotărâtă. Nu, dacă vom fi inteligenți și vom planifica totul. Eu nu sunt proprietatea lui, Larry. Are prea multă mândrie pentru a mă opri. După o lună sau două, îl vei părăsi și tu. Vom merge undeva, poate în America. Ne putem căsători acolo. Am mai mulți bani decât avem nevoie. Vei putea să-ți deschizi o linie charter sau o școală de aviație, ce vei dori.

Larry o asculta cu atenție cântărind la ce va renunța și ce va avea de câștigat. De fapt, la ce renunța? La o mărunță slujbă de pilot. Se gândi cum ar fi să aibă el avioane și se înfioră de plăcere. Ar cumpăra un Mitchell sau un DC-6, cu patru motoare și optzeci

și cinci de locuri. Și o va avea pe Noelle. Da, o dorea pe Noelle. Dumnezeu, de ce ezita?

— Și soția mea?

— Îi spui că vrei să divorțezi.

— Nu știu dacă va accepta.

— Nu o rogi să accepte, o anunți doar că vrei să divorțezi.

Vocea Noellei era implacabilă.

— Bine, acceptă Larry.

— N-o să-ți pară rău, dragul meu, îți promit, îi spuse Noelle.

Pentru Catherine timpul și-a pierdut dimensiunea reală; Catherine a căzut într-un abis atemporal, un mozaic în care nu exista zi sau noapte. Larry nu era aproape niciodată acasă și de multă vreme Catherine nu mai dorea să vadă prieteni de-ai lor pentru că nu mai avea energia să-l scuze pe Larry în fața celorlalți. Contele Pappas a făcut foarte multe încercări să o vadă, dar până la urmă a renunțat. Catherine nu mai putea înfrunta oamenii decât indirect: prin telefon sau scrisori. Când se afla în casa lor îngheța și conversația ei, altădată spirituală, nu era acum decât o flacără neputincioasă care murea după o încercare nereușită de a se trezi la viață. Timpul provoca durere și oamenii provocau durere, iar Catherine găsea uitarea doar în licoarea minunată. Oh, cât îi ușura suferința, cât de mult îmbлъnzea tăișul eșecurilor și arșița nemiloasă a realității care o doboră.

După ce Catherine a venit la Atena, a corespondat destul de des cu William Fraser. Își scriau noutăți, se țineau la curent cu ce fac dușmanii și prietenii lor comuni. Totuși, de când începuseră problemele cu Larry, Catherine nu a mai avut curajul să-i scrie lui Fraser. Nu i-a răspuns la ultimele trei scrisori, iar pe ultima a lăsat-o chiar nedeschisă. Pur și simplu nu avea puterea să se ocupe cu altceva din afara microcosmosului amărăciunii în care era prinsă.

Într-o zi a primit o telegramă, pe care a lăsat-o nedeschisă o săptămână. Apoi a sunat cineva la ușă și l-a văzut pe William Fraser. Catherine îl privea uluită.

— Bill! Ia te uită! Bill Fraser.

El începu să spună ceva, foarte emoționat, apoi ochii lui priviră în jur și bărbatul tresări șocat.

— Bill, dragul meu. Ce faci tu aici?

— Am venit la Atena cu niște afaceri. Ai primit telegrama mea?

Catherine îl privi încercând să-și amintească.

— Nu știi, spuse ea într-un târziu.

Îl conduse spre salonul plin de ziare vechi, scrumiere nearuncate și farfurii pline pe jumătate cu mâncare.

— Îmi pare rău că este așa dezordine. Am fost ocupată, știi?

Fraser o studie îngrijorat.

— Te simți bine, Catherine?

— Eu? Fantastic. Hai să bem ceva.

— Dar abia este unsprezece dimineața.

— Ai dreptate. Ai absolută dreptate, Bill. Este prea devreme să bem, dar să-ți spun ceva, aș face o excepție pentru a sărbători întâlnirea cu un vechi prieten. Ești singurul om din lume pentru care aș bea un pahar la ora unsprezece dimineața.

Fraser văzu cu tristețe cum Catherine se clatină spre bar și toarnă un pahar mare de coniac pentru ea și unul mic pentru el.

— Ți place coniacul grecesc? îl întrebă ea. Mie nu mi-a plăcut, dar m-am obișnuit.

Fraser luă paharul și se așază.

— Unde este Larry? o întrebă el blând.

— Larry? Oh, bunul meu Larry zboară pe undeva. Știi, el muncește pentru cel mai bogat om din lume. Demiris posedă totul, chiar și pe Larry.

Fraser o privi descumpănit.

— Larry știe că tu bei?

Catherine trânti paharul și îl înfruntă:

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea indignată. Cine spune că eu beau? Nu vreau decât să sărbătoresc întâlnirea cu un vechi prieten și uite, tu mă cerți!

— Catherine, începu el, eu sunt...

— Cine îți dă dreptul să dai buzna peste mine și să mă acuzi că sunt alcoolică?

— Îmi pare rău, Catherine, spuse Fraser îndurerat. Cred că ai nevoie de ajutor.

— Nu ai dreptate, se răsti ea. Nu am nevoie de nici un ajutor. Și știi de ce? Pentru că eu sunt... eu sunt... eu sunt... nu reuși să găsească cuvântul și termină cu: nu am nevoie de nici un fel de ajutor.

Fraser o privea îndurerat.

— Acum trebuie să plec la o conferință. Vrei să luăm masa împreună diseară?

— Bine, acceptă ea.

— Trec să te iau la opt.

Catherine rămase privind în urma lui. Apoi, cu pași nesiguri, se îndreptă spre dormitor și deschise încet ușa șifonierului privind în oglinda de pe ușă. Se privea împietrită. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Era sigură că oglinda îi joacă o festă îngrozitoare. În sufletul ei era tot fetița care și-a adorat tatăl, tânăra studentă din camera de hotel căreia Ron Peterson i-a spus: „Dumnezeule, Cathy, ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată”, fata pe care a strâns-o în brațe Bill Fraser și i-a spus: „Ești atât de frumoasă, Catherine”, fata pe care a iubit-o Larry și i-a spus: „Să rămâi frumoasă Cathy, ești extraordinară”. Privea acum imaginea din oglindă și se răsti la ea: „Tu cine ești?” și femeia tristă și diformă din oglindă începu să plângă lacrimi amare de neajutorare care blestemau fața buhăită și obscenă pe care o vedea. Multe ore mai târziu a sunat din nou la ușă. L-a auzit pe Bill Fraser strigând:

— Catherine! Catherine, ești acasă?

A mai sunat de câteva ori și pe urmă nu a mai auzit nimic. Catherine a rămas singură, cu străina din oglindă.

La ora nouă, a doua zi dimineață, Catherine a luat un taxi și a plecat în strada Patission. Doctorul se numea Nikodes și era un bărbat solid cu părul alb, față de înțelept și ochii blânzi.

O asistentă a condus-o în cabinet. Și doctorul a invitat-o să ia loc pe un scaun. Catherine s-a așezat încordată și nervoasă, încercând să-și stăpânească tremurul.

— Ce problemă aveți?

Începu să vorbească, dar se opri speriată.

Dumnezeule, se gândi ea, de unde să încep?

— Am nevoie de ajutor, spuse într-un târziu.

Vocea îi era uscată și ar fi vrut să bea ceva.

Doctorul o studia.

— Câți ani aveți?

— Douăzeci și opt.

Catherine văzu expresia din ochii lui, deși el a încercat să-și ascundă uimirea, dar ea a văzut-o și într-un fel pervers s-a bucurat că a văzut-o.

— Sunteți americancă?

— Da.

— Locuiți la Atena?

Catherine dădu din cap.

— De cât timp locuiți aici?

— De o mie de ani. Ne-am mutat aici înainte de Războiul din Peloponez.

Doctorul zâmbi.

— Câteodată și eu am acest sentiment.

Îi oferi Catherinei o țigară. Ea întinse mâna încercând să-și stăpânească tremurul degetelor. Chiar dacă doctorul văzuse, nu a dat nici un semn.

— Și ce fel de ajutor doriți, doamnă Douglas?

Catherine îl privi neajutorată.

— Nu știu, șopti ea. Nu știu.

— Sunteți bolnavă?

— Sunt bolnavă. Cred că sunt foarte bolnavă. M-am făcut atât de urâtă.

Știa că nu plânge și totuși simțea lacrimi fierbinți pe obraz.

— Beți, doamnă Douglas? o întrebă doctorul blând.

Catherine îl privi intrată în panică, simțindu-se atacată.

— Uneori.

— Cât de mult?

Catherine inspiră adânc.

— Nu prea mult... depinde.

— Astăzi ați băut?

— Nu.

Doctorul o studie în tăcere.

— Știți, nu sunteți urâtă, spuse el cu blândețe. V-ați îngărășat, trupul dumneavoastră nu mai este în formă pentru că nu ați mai avut grijă de el. Sub această fațadă se ascunde o femeie tânără și atrăgătoare.

Catherine izbucni în lacrimi și bărbatul o lăsă să plângă. Printre hohote, Catherine auzi de câteva ori telefonul sunând, dar doctorul îl ignoră. Într-un târziu s-a liniștit. A scos o batistă și și-a suflat nasul.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Mă... mă puteți ajuta?

— Depinde în întregime numai de dumneavoastră. Eu încă nu știu care este adevărata dumneavoastră problemă.

— Priviți-mă numai puțin! exclamă Catherine.

Doctorul clătină din cap.

— Aceasta nu este o problemă, doamnă Douglas, acesta este un simptom. Vă rog să-mi iertați nepolitețea, dar, dacă vreți să vă

ajut, trebuie să fim cinstiți unul cu altul. Când o tânără atrăgătoare se abandonează în voia sorții, înseamnă că există un motiv foarte serios. Soțul dumneavoastră trăiește?

— În vacanțe și în weekenduri.

Doctorul o studie.

— Locuiți cu el?

— Când este acasă.

— Ce profesie are?

— Este pilotul personal al lui Constantin Demiris.

Văzu reacția doctorului, dar nu își dădu seama dacă a fost generată de numele lui Demiris sau de faptul că bărbatul știa ceva despre Larry.

— Îl cunoașteți pe soțul meu?

— Nu. Dar omul putea să mintă. Vă iubiți soțul, doamnă Douglas?

Catherine deschise gura să răspundă, dar se opri. Știa că ceea ce avea să spună era foarte important, nu numai pentru doctor, ci și pentru ea. Da, își iubea soțul și da, îl ura, și da, câteodată era atât de furioasă pe el încât ar fi fost în stare să-l omoare și, da, câteodată era copleșită de atâta tandrețe pentru el încât ar fi fost în stare să moară pentru el. Care era cuvântul care să cuprindă toate aceste sentimente? Poate că era dragoste.

— Da, răspunse ea.

— Dar el vă iubește?

Catherine se gândi la celelalte femei din viața lui Larry, la nesinceritatea lui și la reflexia îngrozitoare din oglindă — nu-l putea condamna pe Larry că nu o mai dorește. Dar ce s-a întâmplat mai întâi? Femeia din oglindă a generat nesinceritatea sau infidelitatea a generat-o pe femeia din oglindă? Deveni conștientă că plânge din nou. Dădu din cap neajutorată.

— Nu... nu știu.

— Ați avut vreodată o cădere psihică?

Era rândul ei să îl privească îngrijorată.

— Nu. De ce credeți asta?

Doctorul nu-i zâmbi. Vorbi rar, căutându-și cuvintele.

— Psihicul uman este foarte delicat, doamnă Douglas. Poate suporta foarte multă durere, dar atunci când durerea este copleșitoare își găsește refugiul în profunzimi pe care dumneavoastră abia ați început să le explorați. Emoțiile dumneavoastră sunt foarte încordate. Cred că este bine că ați

venit să cereți ajutor.

— Știu că sunt puțin nervoasă, se apără Catherine. De aceea beau. Mă relaxează.

— Nu, spuse bărbatul brutal. Beți să scăpați. Nikodes se ridică și se apropie de ea. Cred că putem face foarte multe pentru dumneavoastră. Noi, eu și dumneavoastră. Dar nu va fi ușor.

— Spuneți-mi ce să fac.

— Pentru început veți merge la o clinică pentru un examen complet. Sunt aproape convins că nu vor descoperi nici o boală. Apoi va trebui să încetați să mai beți. Apoi va trebui să țineți regim. Până aici este bine?

Catherine ezită, apoi aprobă.

— Vă veți înscrie la ore de gimnastică și veți munci serios pentru a vă aduce corpul la forma inițială. Cunosc un fizioterapist excelent. Veți merge la coafor o dată pe săptămână. Toate aceste lucruri cer timp, doamnă Douglas. Nu ați ajuns în această stare peste noapte și nu vă veți schimba peste noapte. Îi zâmbi încurajator. Dar vă pot promite că în câteva luni — poate chiar câteva săptămâni — veți arăta și vă veți simți o altă femeie. Când veți privi în oglindă, veți fi mândră — și când vă va vedea soțul, va fi atras de dumneavoastră.

Catherine îl privea cu inima bătând de emoție. Simțea că o greutate de nesuportat i-a fost luată de pe suflet, simțea că mai are o șansă de a trăi.

— Trebuie să fie foarte clar un lucru, spuse doctorul. Eu nu pot decât să vă sugerez acest program. El însă depinde de dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să îl urmați.

— Îl voi urma, spuse Catherine febril. Vă promit.

— Cel mai greu moment va fi să abandonați băutura.

— Nu, nu va fi greu.

Catherine știa că este adevărat. Doctorul a avut dreptate — a băut pentru a fugi de realitate. Acum avea un scop, știa încotro merge. Îl va recuceri pe Larry.

— Nu mă mai ating de băutura, spuse ea hotărât.

Privind-o, doctorul păru satisfăcut.

— Vă cred, doamnă Douglas.

Catherine se ridică. Era uimită de propria-i stângăcie, dar se va schimba.

— Acum am să plec și am să cumpăr haine strâmte, zâmbi nesigur.

Doctorul scrise ceva pe o carte de vizită.

— Iată adresa clinicii. Veți fi așteptată. Ne întâlnim după ce primiți rezultatul examinării medicale.

Ieșită în stradă, Catherine căută din privire un taxi, apoi se gândi: *La naiba cu asta. Trebuie să fac mișcare.* Porni pe jos. Trecu pe lângă o vitrină și își văzu imaginea în geam.

S-a grăbit să îl acuze pe Larry pentru destrămarea căsniciei lor fără să se gândească dacă nu are și ea vreo vină. Cum să dorească el să se întoarcă acasă, la o femeie care arăta așa? Cât de încet și subtil s-a strecurat străina aceasta în sufletul ei, fără ca ea să bănuiască măcar. Se întrebă câte căsnicii au murit în felul acesta. Ca și T.S.Eliot își spuse, ei bine, totul este acum trecut. Nu va mai privi înapoi. Va privi doar spre viitor.

A ajuns în modernul cartier Salonika. Trecea pe lângă un coafor și, într-un impuls de moment, a intrat. Holul de primire era din marmură albă, spațios și elegant. O secretară elegantă a privit-o disprețuitor și i-a spus:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să fixez o ședință pentru mâine dimineată. Vreau la Aleko — era numele unui foarte renumit coafor.

Femeia începu să dea din cap cu regret:

— Vă pot fixa ședința, doamnă, dar va trebui să alegeți pe altcineva.

— Ascultă, vorbi Catherine cu fermitate, îi spui lui Aleko că ori mă primește, ori voi merge prin toată Atena, și mă voi plânge de ce mi-a făcut.

Femeia o privea surprinsă.

— Să văd ce pot face, se grăbi să spună. Veniți la zece mâine dimineată.

— Mulțumesc, zâmbi Catherine. Voi veni.

Ieși în stradă. În fața ei era o tavernă care avea înscris pe un geam „*Madame Piris — ghicitoare*”. I se părea cunoscut. Deodată își aminti de contele Pappas și povestea lui. Era despre un polițist și un leu, dar nu mai ținea minte amănunțele. Catherine nu credea în ghicitori și totuși impulsul de a intra era irezistibil. Avea nevoie de încurajare, să-i spună cineva ce viitor minunat o aștepta. Deschise ușa și intră.

După soarele de afară îi trebuiră câteva momente pentru a se obișnui cu întunericul din cameră. Desluși un bar, câteva mese și scaune. Un chelner obosit se apropie de ea și îi vorbi grecește.

— Nu beau nimic, mulțumesc, spuse Catherine. Atât de mare plăcere i-au făcut cuvintele, încât a simțit nevoia să le repete. Nu beau nimic. Vreau să o văd pe Madame Piris. Este aici?

Chelnerul îi făcu semn spre o masă dintr-un colț și Catherine se așeză. După câteva minute simți pe cineva lângă ea și ridică privirea. Femeia era incredibil de bătrână, îmbrăcată în negru, cu o față care a fost spălată de timp.

— Ai dorit să mă vezi? o întrebă într-o engleză sacadată.

— Da, spuse Catherine. Aș vrea să-mi citiți.

Femeia se așeză, ridică o mână și chelnerul veni cu o ceașcă de cafea pe o tavă. O așeză în fața Catherinei.

— Nu pentru mine, spuse Catherine. Eu...

— Bea, îi ordonă Madame Piris.

Surprinsă, Catherine duse ceașca la gură și sorbi o înghițitură. Era tare și amară. Puse ceașca pe masă.

— Mai mult, spuse femeia.

Catherine încercă să protesteze, gândind: *Ce naiba! Ce se poate ghici într-o ceașcă de cafea?* Dar mai luă o gură.

— Mai mult, spuse femeia.

Catherine ridică din umeri și bău tot. Pe fundul ceștii erau acum urme vâscoase de zaț. Madame Piris luă ceașca. Privi multă vreme fără să spună nimic. Catherine se simțea ca un copil naiv. Ce face o fată drăguță și inteligentă ca mine într-un asemenea loc, lângă o bătrână grecoaică nebună, care privește fix într-o ceașcă goală?

— Vii de foarte departe, începu femeia.

— Se vede cât de colo, spuse Catherine ironic.

Madame Piris o privi drept în ochi și ceva din această privire o îngheță pe Catherine.

— Pleacă acasă la tine.

Catherine înghiți în sec.

— Dar sunt acasă.

— Pleacă acasă, de unde ai venit.

— Adică în America?

— Oriunde, fugi de-aici repede!

— De ce? și Catherine se simți cuprinsă de groază. Ce se întâmplă?

Bătrâna clătină din cap. Vorbea răgușit și își găsea cu dificultate cuvintele.

— Te împresoară.

— *Ce?*

— Pleacă! Era atât de agitată și ascuțită vocea aceea, ca un animal în suferință.

— Mă înspăimânți, gemu Catherine. Te rog să-mi spui.

Ochii bătrânei erau mari și sălbatici.

— Fugi înainte ca să te prindă.

Catherine intră în panică. Nu mai putea respira.

— *Cine* să mă prindă?

Chipul bătrânei era contorsionat de durere și groază.

— Moartea vine după tine.

Bătrâna se ridică și dispăru.

Catherine rămase tremurând, cu inima bătându-i. Văzu chelnerul și vru să comande ceva de băut, dar se opri. Nu, bătrâna aceasta nebună nu îi va strica viitorul. Inspiră adânc până își potoli tremurul, se ridică și plecă.

Afară, încălzită de soare, Catherine se simți mai bine. Făcuse o prostie că o lăsase pe bătrână să o înspăimânte. Una ca ea nu trebuia lăsată să sperie oamenii. *De acum înainte ai să te bazezi numai pe norocul tău.*

Când intră în apartament, privi salonul de parcă îl vedea pentru prima dată. Era îngrozitor. Peste tot praf și haine. I se părea incredibil că până acum nu a observat aceste lucruri. Ei bine, primul exercițiu va fi să curețe acest loc. Porni spre bucătărie când auzi un sertar închizându-se în dormitor. Tresări și se apropie încet.

Larry era în dormitor. Pe pat se afla o valiză închisă și el tocmai o închidea și pe a doua. Catherine îl privi.

— Dacă sunt pentru Crucea Roșie, să știi că le-am dat haine.

— Plec, îi spuse Larry scurt.

— În călătorie cu Demiris?

— Nu. De data aceasta plec singur. Plec de aici.

— Larry...

— Nu avem nimic de discutat.

Catherine intră în dormitor încercând să-și domine emoțiile.

— Dar... dar avem... Avem foarte multe de discutat. Astăzi am fost la un doctor și mi-a spus că o să mă fac bine. Cuvintele curgeau ca un torent. Nu voi mai bea și...

— Cathy, s-a terminat. Vreau să divorțez.

Cuvintele au lovit-o în plin ca o serie de lovituri de box. Încerca să lupte cu nodul din gât.

— Larry, spuse ea încet, nu te condamn pentru ceea ce simți. În mare parte este vina mea — poate în cea mai mare parte — dar acum totul se va schimba — *cu adevărat*. Întinse spre el o mână rugătoare. Nu te rog decât să-mi mai dai o șansă.

Larry o înfruntă disprețuitor.

— Iubesc pe altcineva. De la tine nu vreau decât să accepți divorțul.

Catherine îl privi împietrită, apoi se întoarse în salon și se așeză pe o canapea, răsfoind o revistă până când Larry a terminat de împachetat. Îl auzi spunând:

— Avocatul meu va lua legătura cu tine! și apoi auzi cum trântește ușa.

Răsfoia cu grijă fiecare pagină a revistei. Când a terminat a așezat-o cu multă atenție pe mijlocul mesei, s-a dus în baie, a deschis trusa de medicamente, a scos o lamă și și-a tăiat venele.

NOELLE ȘI CATHERINE

Atena: 1946

19

În jurul ei pluteau stafii albe, care dispăreau în spațiu șoptind încet într-o limbă pe care Catherine nu o înțelegea, dar ea știa că se află în iad și că trebuie să plătească pentru păcatele ei. O țineau legată de pat și era convinsă că asta face parte din pedeapsă, dar era bucuroasă în același timp pentru că totul în jurul ei se învârtea și îi era teamă să nu cadă. Cel mai diabolic lucru pe care i l-au făcut a fost că i-au scos din trup toți nervii și acum simțea totul de o sută de ori mai dureros și mai de nesuportat. În tot trupul simțea zgomote nefamiliare care o îngrozeau. Auzea cum îi curge sângele prin vene, era ca un râu roșu. Auzea cum îi bate inima, parcă era o tobă la care bătea un uriaș. Nu mai avea pleoape și o lumină albă îi paraliza creierul și o amețea. Toți mușchii îi erau tensionați, într-o mișcare continuă, de parcă avea sub piele un cuib de șerpi gata să muște.

La cinci zile după ce Catherine a fost adusă la spitalul *Evangelismos*, a deschis ochii și a descoperit că se află într-o cameră albă de spital. O soră îmbrăcată într-un halat apretat îi aranja patul, iar doctorul Nikodes îi mișca un stetoscop pe piept.

— Hei, este rece, protestă ea slăbită.

Doctorul o privi.

— Măi, măi, ia te uită cine s-a trezit!

Catherine privi în jurul ei. Lumina părea normală, nu mai auzea tumultul sângelui și nici bătăile inimii.

— Am crezut că sunt în iad, șopti ea.

— Ai fost.

Catherine își văzu încheieturile. Nu știa din ce motiv sunt bandajate.

— De cât timp sunt aici?

— De cinci zile.

Își aminti brusc de ce era bandajată.

— Cred că am făcut o prostie.

Închise ochii și spuse:

— Îmi pare rău, iar când îi deschise din nou era noapte și lângă pat pe un scaun stătea Bill Fraser și o privea. Camera era plină de flori.

— Hei, salut! îi spuse el vesel. Arăți mult mai bine.

— Mai bine decât ce? întrebă ea.

El îi luă mâinile în mâinile lui.

— M-ai speriat grozav, Catherine.

— Îmi pare rău, Bill.

Se sufoca și îi era teamă să nu plângă.

— Da.

— Ți-am adus flori și bomboane. Când ai să te simți mai bine, am să-ți aduc cărți.

Privi fața aceea bună și puternică și gândi: *De ce nu îl iubesc pe el? De ce îl iubesc pe bărbatul pe care îl urăsc? De ce s-a transformat Dumnezeu în Groucho Marx?*

— Cum am ajuns aici? întrebă Catherine.

— Cu o ambulanță.

— Adică... cine m-a găsit?

— Eu. Am sunat la telefon de mai multe ori și pentru că nu ai răspuns m-am speriat, am venit la tine și am spart ușa.

— Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc, dar să-ți spun adevărul, nu mai sunt sigură.

— Vrei să vorbim?

Catherine dădu din cap.

— Nu, spuse ea abia auzit.

— Trebuie să plec mâine dimineață. Voi ține legătura cu tine.

Simți sărutul blând pe frunte, închise ochii pentru a alunga lumea și când îi deschise era miezul nopții.

În dimineața următoare, foarte devreme, a venit Larry. Catherine l-a văzut intrând în cameră, așezându-se pe scaunul de lângă pat. Se aștepta să-l vadă nefericit și trist, dar el arăta minunat, suplu, bronzat și relaxat. Catherine și-ar fi dorit să arate și ea mai bine.

— Cum te simți, Cathy?

— Grozav. Sinuciderile m-au stimulat întotdeauna.

— Doctorii nu mai credeau că scapi.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu-i frumos să spui așa ceva.

— Dar este adevărat Larry, nu? Ai fi scăpat de mine.

— Pentru Dumnezeu, nu așa vreau să scap de tine, Catherine. Nu vreau decât să divorțăm.

Îl privi pe bărbatul acesta frumos și bronzat cu care s-a căsătorit; părea mai ofilit, linia gurii era mai aspră, farmecul copilăresc se mai tocise. De ce se agăța ea? De șapte ani de visuri? I s-a dăruit cu atâta dragoste și cu atât de multe speranțe, încât nu era în stare să recunoască greșeala care i-a transformat viața într-un pământ pustiu și arid. Și-l aminti pe Bill Fraser și pe prietenii lor din Washington. Nu mai știa de când nu a răs, de când nici măcar nu a zâmbit. Dar nimic din toate acestea nu contau. În cele din urmă motivul pentru care nu îl lăsa pe Larry era faptul că îl iubea. El aștepta acum un răspuns.

— Nu, spuse Catherine. Nu voi accepta niciodată divorțul.

În noaptea aceea, Noelle și Larry s-au întâlnit la o mănăstire părăsită din munții Kaissariani. Larry i-a povestit în amănunt discuția cu Catherine. Noelle l-a ascultat foarte atent, apoi l-a întrebat:

— Crezi că se va răzgândi?

— Dacă vrea, Catherine poate fi al naibii de încăpățanată.

— Trebuie să-i vorbești din nou.

Și Larry i-a vorbit. În următoarele trei săptămâni a epuizat toate argumentele care i-au trecut prin cap. A rugat-o, a țipat, i-a oferit bani, dar nimic nu a impresionat-o pe Catherine. Ea îl iubea și era sigură ca dacă el îi dădea o șansă și el o va iubi din nou.

— Ești soțul meu, spuse ea încăpățanată. Vei fi soțul meu până

la moarte.

Larry i-a repetat totul cuvânt cu cuvânt Noellei.

Noelle dădea din cap.

— Așa este.

Larry o privi uimit.

— Așa este ce?

Erau pe plajă la vila lor — nisipul era fierbinte, cerul de un albastru strălucitor, pictat din loc în loc cu nori pufoși.

— Trebuie să scapi de ea.

Noelle se ridică în picioare și porni spre vilă. Larry rămase încremenit, crezând că a înțeles greșit. Doar nu a vrut să spună că el trebuia să o *omoare* pe Catherine!

Și atunci Larry și-a amintit de Helena.

Luau masa pe terasă.

— Tu nu vezi? Ea nu merită să trăiască, spunea Noelle. Se agață de tine pentru că vrea să se răzbune. Încearcă să-ți distrugă viața. Viața noastră, dragul meu.

Stăteau în pat și fumau privind luminițele infinite de pe cer.

— Îi faci chiar un serviciu. Ea a încercat să se omoare singură. Vrea să moară.

— N-aș putea niciodată să fac acest lucru, Noelle.

— Nu ai putea?

Începu să-i mângâie piciorul gol în cercuri concentrice alunecând spre pântec.

— Te voi ajuta eu.

Larry încercă să protesteze, dar mâinile Noellei erau moi și blânde și Larry a gemut și a uitat de Catherine.

În timpul nopții, Larry s-a trezit scaldat într-o transpirație rece. Visase că Noelle a fugit și l-a părăsit. Dar ea era lângă el. A luat-o în brațe și a strâns-o la piept. Nu a mai reușit să adoarmă. S-a gândit ce ar face dacă ar pierde-o? Nu era conștient că a luat o hotărâre, dar dimineață în timp ce Noelle pregătea micul dejun, Larry a întrebat-o brusc:

— Și dacă suntem prinși?

— Dacă suntem inteligenți, nu vom fi prinși.

Chiar dacă a fost mulțumită de capitularea lui, Noelle nu a

arătat-o.

— Noelle, continuă el preocupat, toți prietenii din Atena știu că eu și Catherine nu ne înțelegem. Dacă i se întâmplă ceva, poliția poate să mă suspecteze.

— Sigur că te vor suspecta, aprobă Noelle calm. De aceea vom plănuii totul cu foarte multă atenție.

Puse mâncarea pe masă și începu să mănânce. Larry împinse farfuria.

— Nu este bun? îl întrebă ea îngrijorată.

O privi întrebându-se ce fel de om este ea, în stare să mănânce, în timp ce plănuia să ucidă o altă femeie.

Mai târziu au plecat cu barca și au discutat planul, care devenea din ce în ce mai real, devenea fapt.

— Totul trebuie să pară un accident, spuse Noelle, pentru ca poliția să nu facă investigații. Polițiștii din Atena sunt foarte inteligenți.

— Și dacă fac investigații?

— Nu vor face. Accidentul nu se va petrece aici.

— Dar unde?

— La Ioannina.

Se apropie de el și începu să vorbească. El o asculta elaborând fiecare detaliu al planului, spulberând fiecare obiecție a lui. Când Noelle termină, Larry trebui să recunoască faptul că planul era fără greșală. Chiar puteau să îl aplice.

Paul Metaxas era nervos. Fața jovială a pilotului grec era acum încordată și un tic nervos îi tremura colțul gurii. Niciodată nu a cerut o întâlnire cu Constantin Demiris, pentru că nu puteai da buzna peste el, dar Paul i-a spus valetului că este o problemă urgentă și acum aștepta în holul enorm al vilei lui Demiris. Când în sfârșit a fost primit, Metaxas a început să se bâlbâie cu stângăcie.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, domnule Demiris.

Cu dosul palmei Metaxas își șterse fruntea transpirată.

— S-a întâmplat ceva cu vreun avion?

— O, nu domnule. Este o problemă personală.

Demiris îl privi lipsit de interes. Avea un principiu, să nu se amestece în problemele angajaților săi.

Pentru asemenea lucruri avea secretare. Așteptă ca Metaxas să continue. Dar Paul Metaxas devenea din ce în ce mai nervos. Nu a

dormit multe nopți până să ia hotărârea să vină aici. Ceea ce făcea acum nu îi stătea în caracter și îl dezgusta, dar era un om loial și devotat lui Constantin Demiris.

— Este despre domnișoara Page, se hotări în sfârșit.

Urmă un moment de tăcere.

— Vino aici.

Demiris închise ușa și luă o țigară egipteană dintr-o tabacheră de platină. Îl privi pe Metaxas care continua să transpire.

— Ce anume, despre domnișoara Page? întrebă aproape absent.

Metaxas înghiți în sec gândindu-se dacă nu cumva a făcut o greșală. Dacă estimase corect situația, informația lui va fi apreciată, dar dacă a făcut o greșală...

Se blestemă în gând pentru graba cu care a venit aici, dar acum nu mai avea de ales.

— Este... este despre ea și Larry Douglas.

Îl privea pe Demiris încercând să citească un semn cât de mărunț. Dar nu era nici cea mai mică urmă de interes. Dumnezeu! Metaxas încercă să continue:

— Ei... ei trăiesc împreună într-o casă de pe plaja din Rafina.

Demiris scutură scrumul țigării într-o scrumieră de aur. Metaxas avea sentimentul că va fi scos afară, că a făcut o gafă îngrozitoare care îl va costa slujba. Trebuia să-l convingă pe Demiris că spune adevărul. Cuvintele curgeau:

— Sora mea este menajeră la o vilă din apropiere. Tot timpul îi vede pe plajă împreună. A recunoscut-o pe domnișoara Page din filme, dar nu s-a gândit la nimic până acum câteva zile când am luat masa împreună la aeroport. I l-am prezentat pe Larry Douglas și atunci mi-a spus că acesta este bărbatul cu care trăiește domnișoara Page.

Ochii de măslină îl priveau complet lipsiți de expresie.

— M-am gândit că, poate... poate ar fi bine să aflați, termină Metaxas lamentabil.

Când vorbi Demiris, vocea îi era la fel de lipsită de expresie.

— Ceea ce face domnișoara Page cu viața ei este problema ei. Dar sunt convins că nu-i face plăcere să fie spionată.

Fruntea lui Metaxas se umplu de transpirație. Dumnezeule, a înțeles greșit. Și el atât a vrut: să-și arate loialitatea.

— Credeți-mă, domnule Demiris, eu nu am încercat decât să...

— Sunt sigur că te-ai gândit la interesele mele. Ei, ai greșit. Mai ai și altceva să spui?

— Nu-nu domnule, se întoarce și porni în fugă.

Constantin Demiris a rămas în fotoliu cu ochii negri ațintiți în tavan, privind în gol.

A doua zi dimineată, Paul Metaxas a primit un telefon să se prezinte la minele din Congo ale lui Demiris. Zece zile a transportat cu avionul echipament de forat din Brazzavilie. Miercuri dimineată, la al treilea zbor avionul lui s-a prăbușit în jungla de nepătruns. Nu s-au găsit niciodată urmele accidentului.

La două săptămâni după ce Catherine a fost externată, Larry a venit să o viziteze. Era sâmbătă seara și Catherine își pregătea o omletă. Nu a auzit când s-a deschis ușa și nu a știut de Larry până când nu s-a întors și l-a văzut. A tresărit involuntar.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Am trecut să văd ce mai faci.

Catherinei îi bătea inima și se disprețuia pentru sentimentele pe care încă le mai avea.

— Bine. Se întoarce și răsturnă omleta din tigaie.

— Miroase grozav, spuse Larry. Nu am avut timp să mănânc. Dacă nu îți cer prea mult, vrei te rog, să-mi faci și mie una?

Ea îl privi îndelung, apoi ridică din umeri.

Îi pregăti masa, dar o tulbura atât de tare prezența lui, încât nu reuși să mănânce. El a vorbit continuu — i-a povestit de ultimul zbor, i-a spus o anecdotă amuzantă. Era din nou Larry cel cald și vesel și irezistibil, de parcă nimic nu s-a petrecut între ei, de parcă nu tocmai îi stricase viața.

După ce au terminat, Larry a ajutat-o să spele și să șteargă vasele. Stătea aproape de ea și această apropiere îi provoca o durere fizică. Cât timp a trecut? Nici nu suporta să se gândească.

— Mi-a plăcut foarte mult, spuse Larry zâmbind copilărește. Mulțumesc, Cathy.

Și acesta, gândi Catherine, era sfârșitul.

După trei zile suna telefonul și era Larry vorbind de la Madrid, invitând-o să ia masa cu el. Catherine strânse cu putere receptorul ascultând vocea prietenoasă, hotărâtă să nu primească invitația.

— Sunt liberă diseară, se auzi spunând.

Au cinat la *Tourkolimano*, în portul Pireu. Catherine abia dacă s-a atins de mâncare. Era prea dureros să se afle lângă Larry, să-și amintească serile petrecute împreună în restaurante, să-și

amintească dragostea dintre ei.

— Nu mănânci nimic, Cathy. Vrei să comand altceva? o întrebă el îngrijorat.

— Am mâncat mai târziu la prânz, minți ea.

Probabil că n-o să mă mai invite niciodată, dar chiar dacă mă invită, o să-l refuz.

După câteva zile, Larry a sunat-o din nou și au luat masa la prânz într-un mic restaurant din Piața Syntagma. În duminica următoare a invitat-o pe Catherine să zboare cu el la Viena. Au cinat la hotelul Sacher și s-au întors în aceeași seară. A fost minunat, cu muzică și candelabre, dar Catherine a avut strania senzație că seara aceea nu a fost a ei. A fost pentru cealaltă Catherine Douglas, care a murit demult. Când au ajuns acasă, ea i-a spus:

— Mulțumesc, Larry, a fost minunat.

El s-a apropiat, a luat-o în brațe și a început să o sărute. Catherine s-a smuls, intrând într-o panică neașteptată.

— Nu!

— Cathy...

— Nu!

— Bine, înțeleg.

Catherine tremura.

— Oare înțelegi?

— Știu că nu am nici o scuză. Dacă îmi dai o șansă am să-mi răscumpăr vinovăția, Cathy.

Dumnezeule mare! Își mușcă buzele încercând să nu plângă.

— Prea târziu, șopti ea.

Catherine a primit primul semn de la Larry după o altă săptămână. I-a trimis flori și un bilețel și după aceea i-a trimis mereu păsări miniaturale din toate țările în care mergea. Evident, le căutase foarte mult, pentru că erau de o diversitate extraordinară. Catherine a fost impresionată că el și-a amintit de pasiunea ei.

Într-o zi telefonul a sunat din nou.

— Hei, am găsit un restaurant grecesc care servește mâncare chinezească.

Catherine începu să râdă.

— Abia aștept să o gust.

Atunci a început totul. Încet, ezitant, dar a început. Larry nu a mai încercat să o sărute, dar tot timpul ea a fost în gardă,

distantă, de neatins.

Erau împreună aproape în fiecare seară. Uneori, Catherine gătea acasă, alteori Larry o invita în oraș. Odată, ea a menționat femeia de care i-a spus el că este îndrăgostit și Larry i-a răspuns scurt:

— S-a terminat.

Catherine nu a mai adus niciodată vorba despre asta. Îl studia foarte atent. Dar și el era foarte atent cu ea. Parcă încerca să-și răscumpere greșelile trecutului.

Și, totuși, Catherine a trebuit să recunoască faptul că era mai mult decât atât. Părea că îl interesează ca femeie. Seara stătea în fața oglinzii și se studia. Fața arăta bine, chipul tinerei altădată drăguță, trecuse prin dureri și tristeți care se reflectau acum în ochii verzi, pătrunzători. Pielea îi era puțin flască, dar nu arăta rău. Își aminti de ultima dată când se privise în oglindă și își privi încheieturile mâinilor. Se cutremură. La naiba cu Larry! Dacă mă vrea va trebui să mă accepte așa cum sunt.

Au fost la o petrecere și Larry a adus-o acasă la patru dimineața. A fost o seară minunată. Catherine avea o rochie mov, era atrăgătoare, a fost spirituală și Larry a fost mândru de ea. Când au intrat în casă, Catherine a vrut să aprindă lumina, dar Larry a oprit-o.

— Stai puțin. Pot vorbi mai ușor pe întuneric.

Era atât de aproape de ea și simțea valurile care o atrăgeau spre el.

— Te iubesc, Cathy. Niciodată nu am iubit pe nimeni. Te rog să-mi dai o șansă.

Apoi Larry a aprins lumina și a privit-o. Stătea împietrită și înspăimântată, cuprinsă de panică.

— Știu că poate nu ești pregătită, dar putem începe încet. Îi zâmbi cu același zâmbet copilăresc. Uite, începem așa, ne ținem de mână.

Îi luă mâna, dar ea îl trase și îl îmbrățișă și se sărutară blând și tandru, pasionat și sălbatic, încercând să recupereze lunile ei lungi de singurătate. Au făcut dragoste de parcă timpul nu trecuse și erau din nou în luna de miere. Dar a fost mai mult. Pasiunea încă mai exista, proaspătă, și ea a știut că de data aceasta totul va fi bine.

— Ce-ai zice să mergem în a doua lună de miere? o întrebă

Larry.

— Oh, da, dragul meu. Putem?

— Sigur, îmi iau concediu. Plecăm sâmbătă. Știu un loc minunat. Se numește Ioannina.

NOELLE ȘI CATHERINE

Atena: 1946

20

Călătoria spre Ioannina a durat nouă ore. Catherinei i se părea că trece printr-un peisaj biblic, din altă viață. Au mers de-a lungul Mării Egee, pe lângă case din piatră albă, cu cruci pe acoperișuri, au trecut peste nesfârșitele dealuri cu pomi fructiferi, lămâi, cireși, meri și portocali. Fiecare centimetru de pământ era terasat și îngrijit, iar ferestrele și acoperișurile fermelor erau vopsite în culori deschise și vesele, sfidând parcă viața grea dăltuită în solul stâncos. Chiparoși înalți se răspândeau pe pantele abrupte ale muntelui într-o profunzime sălbatică.

— Privește, Larry, exclamă Catherine, nu-i așa că sunt frumoși?

— Nu și pentru greci, spuse Larry.

— Ce vrei să spui?

— Grecii îi consideră prevestitori de rău. Îi folosesc numai în cimitire.

Au traversat câmp după câmp, au văzut peste tot sperietori de ciori primitive.

— Tare trebuie să fie naive ciorile de aici, râse Catherine.

Au trecut prin sate mici cu nume imposibil de ținut minte: Mesologian, Agelkastron, Etolikon și Amfilhoia.

După-amiază târziu, au ajuns în satul Rion, pe malul râului Rio, de unde au luat feribotul spre Ioannina. Navigau spre insula Epirus pe care era construită Ioannina.

Catherine și Larry stăteau pe bancă pe punte și priveau în zare, unde distingeau deja contururile insulei. Catherinei i s-a părut sălbatică și într-un anume fel amenințătoare. Părea primitivă, ridicată parcă pentru zeii greci, loc unde muritorii erau intruși nepoftiți. Pe măsură ce se apropiau, Catherine distingea în capătul îndepărtat al insulei un perete stâncos care se prăbușea în mare. Muntele amenințător părea înfricoșător, priveliște stranie pe

marginea căreia oamenii au dăltuit un drum. După douăzeci de minute, feribotul a ancorat în portul Epirus și, după alte câteva minute, Larry și Catherine erau în drum spre Ioannina. Catherine îi citea lui Larry din ghidul insulei.

„Cuibărită la înălțime în munții Pindus, într-o găoace protejată de peretele stâncos, din depărtare, Ioannina are formă de vultur cu două capete ale cărui gheare se scufundă în adâncurile lacului Pamvotis, care îi încântă pe excursioniști, purtându-i pe oglinda de un verde închis spre insula din mijlocul lacului sau spre peretele stâncos de dincolo de lac”.

— Pare un loc perfect, spuse Larry.

Au ajuns după-amiaza târziu și s-au oprit direct la hotel, o clădire veche, cu un etaj, construită pe vârful unui deal care domina orașul, înconjurată de bungalouri elegante pentru oaspeți. Au fost întâmpinați de un bătrân îmbrăcat cu un fel de uniformă. Bătrânul le-a studiat fețele fericite.

— Lună de miere? întrebă el.

Catherine privi spre Larry și zâmbi.

— De unde ați știut?

— Se vede cât de colo, declară bătrânul.

I-a condus în holul clădirii, unde s-au înregistrat, apoi spre căsuța lor. Era o locuință mignonă, avea un salonaș, un dormitor, o baie și o bucătărioară, și se deschidea spre o terasă cu o priveliște extraordinară. Pe deasupra vârfurilor de chiparos se vedeau satul și lacul, prezență întunecată și deprimantă. Totul era de o frumusețe ireală.

— Nu este prea mult, zâmbi Larry, dar îți aparține.

— Primesc cu plăcere, exclamă Catherine.

— Fericită?

— Nu mai țin minte de când nu am mai fost atât de fericită. Îl îmbrățișă strâns. Să nu mă părăsești niciodată.

Brațele lui puternice o strângeau.

— Nu te voi părăsi, i-a promis el.

În timp ce Catherine despacheta, Larry s-a întors în clădirea veche a hotelului să discute cu recepționarul.

— Ce fel de oameni vin pe aici?

— Tot felul de oameni, spuse funcționarul cu mândrie. În hotel avem și un centru medical. În sat se poate pescui, înota, merge cu barca.

— Cât este de adânc lacul? întrebă Larry, indiferent.

Funcționarul ridică din umeri.

— Nu știe nimeni, domnule. Este un lac vulcanic, noi spunem că este fără fund.

Larry rămase gânditor.

— Și peșterile? întrebă el într-un târziu.

— Ah! Peșterile Perama. Sunt doar la câteva mile de aici.

— Au fost explorate?

— Doar câteva. Unele sunt închise.

— Înțeleg, spuse Larry, meditativ.

Funcționarul continuă să îi dea informații:

— Dacă vă place să urcați pe munte, vă sugerez muntele Tzoumerka. Numai dacă doamna Douglas nu are rău de înălțime.

— Nu, zâmbi Larry. De fapt, este o expertă.

— Atunci se va bucura foarte mult. Aveți noroc de vreme. Am așteptat Meltemi, dar nu a venit. Probabil că nu mai vine.

— Ce este Meltemi? întrebă Larry.

— Este un vânt îngrozitor care vine întotdeauna din nord. Presupun că seamănă cu cicloanele voastre. Când vine el, toată lumea stă în casă. La Atena chiar și paza de coastă rămâne în port la ancoră.

— Mă bucur că nu l-am prins.

Când Larry s-a întors la bungalou, i-a sugerat Catherinei să ia masa de seară în sat. Au pornit pe o potecă stâncoasă care cobora spre sat. Ioannina are o stradă principală, King George Avenue, cu două sau trei străzi mai mici pe lateral. Din aceste străzi pornește un păienjeniș de poteci care duc spre case și apartamente. Clădirile sunt vechi, bătute de vânturi, construite din blocuri de piatră aduse din vârful muntelui.

King George Avenue este despărțit în jumătate — căruțele merg pe partea stângă și pietonii pe partea dreaptă.

— Ar trebui să facă la fel și pe Pennsylvania Avenue, spuse Catherine.

În piața din centrul orașului era amenajat un părculeț în mijlocul căruia se afla un turn cu ceas. O stradă străjuită de platani uriași cobora spre lac. Catherine avea impresia că toate străduțele duc spre lac. Trăia ciudatul sentiment că acest lac este înfricoșător, deprimant. De-a lungul malurilor erau pâlcuri de trestie cu vârfurile ca niște degete lacome care vor să sugrume pe cineva.

Catherine și Larry s-au plimbat prin micul centru comercial cu câteva magazine pitorești înghesuite pe o singură latură a drumului: un magazin cu bijuterii, lângă el o brutărie, o măcelărie, o tavernă și un magazin de încălțăminte. În fața frizeriei, grupuri de copii priveau tăcuți cum sunt bărbierii clienții. Catherine se gândi că sunt cei mai frumoși copii pe care îi văzuse vreodată.

Cu ani în urmă, Catherine a discutat cu Larry posibilitatea de a avea un copil, dar el a refuzat mereu, spunând că nu este pregătit pentru o viață așezată de familie. Dar poate că acum s-a schimbat. Îl privi dintr-o parte — mai înalt decât toți bărbații, ca un zeu grec — și hotărî că va aborda din nou această problemă. La urma urmei, erau în luna de miere.

Au trecut pe lângă cinematograful *Palladian*. Rulau două filme americane. S-au oprit în fața fotografiilor.

— Avem noroc, glumi Catherine. „*La Sud de Panama*” cu Roger Pryor și Virginia Vale și „*Domnul D.A. în cazul Carter*”.

— Nu am auzit niciodată de ele, spuse Larry, disprețuitor. Cinematograful ăsta trebuie să fie mai vechi decât pare.

În piață, pe terasa unui mic restaurant, au mâncat mousaka și au admirat incredibila lună plină care domina muntele, apoi s-au întors la hotel și au făcut dragoste. A fost o zi perfectă.

A doua zi dimineată, Catherine și Larry s-au plimbat prin împrejurimi explorând poteca îngustă a muntelui și coborând apoi, îmbătați de aerul ozonat. Pe toată muchia stâncoasă se ridicau case de piatră. Undeva sus, pe peretele abrupt care se ridica direct din mare, prin vegetația pădurii, au întrezărit o clădire imensă cu pereții albi, care părea un castel antic.

— Ce este acolo? a întrebat Catherine.

— N-am idee, spuse Larry.

— Hai să vedem.

— Bine.

Larry a virat mașina pe drumul prăfuit care ducea spre clădire, au traversat o pajiște unde păștea liniștită o turmă de oi, au șerpuit prin pădure și s-au oprit în fața intrării. Privită de aproape, părea o fortăreață în ruine.

— Probabil că a rămas moștenire de la un uriaș, spuse Catherine. Pare decupată din Frații Grimm.

— Chiar vrei să știi ce este? întrebă Larry.

— Sigur. Poate că ajungem la timp să salvăm o tânără prințesă.

Larry o privi foarte ciudat.

Au coborât din mașină și s-au apropiat de ușa masivă din lemn, închisă cu un mâner solid de fier. Larry a bătut de câteva ori cu inelul de metal. Nu se auzea nimic, cu excepția zumzetului insectelor și a foșnetului firelor de iarbă bătute de vânt.

— Cred că nu este nimeni acasă, spuse Larry.

— Probabil că acum scapă de cadavre, șopti Catherine, conspirativ.

Deodată ușa imensă a început să scârțâie și s-a deschis încet. În fața lor a apărut o călugăriță îmbrăcată în negru. Catherine a tresărit, luată prin surprindere.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Nu știm ce este aici. Nu am găsit nici o inscripție.

Călugărița îi privi pe rând, apoi le făcu semn să intre. Au pătruns într-o curte interioară în jurul căreia erau clădiri de piatră. Era o atmosferă ciudată, încremenită, și Catherine realiză brusc ce lipsea — sunetul vocilor umane. Se întoarse spre călugăriță:

— Ce fel de loc este acesta?

Călugărița dădu din cap în tăcere și le făcu semn să aștepte. Au văzut-o plecând spre una din clădirile de piatră.

— S-a dus să-l aducă pe Bella Lugosi, șopti Catherine.

Dincolo de clădire, pe o stâncă înaltă ieșită din mare, se vedea un cimitir înconjurat de chiparoși.

— Locul acesta îmi dă fiori, spuse Larry.

— Parcă am pășit în alt secol, zise Catherine.

Fără să-și dea seama, vorbeau în șoptă, temându-se parcă să nu tulbure tăcerea grea. Prin ferestrele clădirii principale se vedeau chipuri inchizitoare, privindu-i curioase, toate chipuri de femei, toate îmbrăcate în negru.

— Pare să fie o mănăstire de călugărițe, spuse Larry.

O femeie înaltă și slabă ieși din clădire și se apropie de ei cu un mers rigid. Era îmbrăcată tot în veșmânt de călugăriță, dar avea o față plăcută și prietenoasă.

— Sunt Sora Theresa, le spuse ea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am trecut prin apropiere și am fost curioși să aflăm ce ascund zidurile de piatră, spuse Catherine, privind chipurile care îi pândeau de după geamuri. Nu am vrut să vă tulburăm.

— Nu suntem onorate de prea mulți vizitatori, spuse Sora Theresa. Aproape că nu avem legătură cu lumea din exterior. Suntem un Ordin al călugărițelor Carmelite. Jurământul nostru

este tăcerea.

— Pentru câtă vreme? întrebă Larry.

— *Gia panta* — pentru tot restul vieții. Eu sunt singura căreia i se permite să vorbească și aceasta numai când este absolut necesar.

Catherine privi în jurul său și se înfioră.

— Nu pleacă nimeni de aici?

Sora Theresa zâmbi.

— Nu. De altfel, nu avem motive să plecăm. Viața noastră se desfășoară între aceste ziduri de piatră.

— Vă rugăm să ne iertați că v-am tulburat, spuse Catherine.

— Nu-i nimic. Mergeți cu Dumnezeu.

Catherine și Larry ieșiră și porțile imense de lemn se închiseră încet în urma lor. Catherine privi înapoi. Era ca o închisoare. Într-un anume fel, era mai rău decât o închisoare. Poate pentru că era o pedeapsă acceptată voluntar. Catherine se gândi la tinerele pe oare le văzuse la fereastră, înmormântate aici, izolate de restul lumii, pentru toată viața, viață dusă într-o tăcere deplină, ca într-un mormânt. Ce pierdere! Știa că nu va uita niciodată acest loc.

NOELLE ȘI CATHERINE

Atena: 1946

21

În dimineața următoare, foarte devreme, Larry a coborât în sat. A invitat-o și pe Catherine, dar ea l-a refuzat, somnoroasă. Imediat ce a plecat Larry, Catherine a sărit din pat, s-a îmbrăcat în grabă și a plecat la sala de gimnastică pe care o descoperise cu o zi înainte. Instructoarea, o amazoană, i-a spus să se dezbrace și a examinat-o critic.

— Ai fost leneșă, leneșă, o certă ea pe Catherine. Trupul acesta a arătat bine. Dacă vei munci, Theou Thellondos — cu voia Domnului — vei arăta din, nou cum ai fost.

— Voi munci, spuse Catherine, hotărât. Să vedem cum mă ajută Dumnezeu.

Sub supravegherea atentă a amazoanei, Catherine muncea din greu în fiecare zi, suferea durerile masajului, dieta spartană și exercițiile medicale. Nu i-a spus nimic lui Larry, dar după a patra

zi progresele erau evidente. Le-a observat și el.

— Îți priește locul acesta, comentă Larry. Pari altă fată.

— Sunt altă fată, spuse Catherine timid.

Duminică dimineață, Catherine a mers la biserică. Nu participase niciodată la un serviciu religios ortodox grec. Într-un sat mic, cum era Ioannina, se aștepta să găsească o biserică de țară, dar spre surprinderea, ei a intrat într-o biserică spațioasă, cu ornamentații bogate, cu lambriuri sculptate și dale de marmură. În fața altarului erau zeci de sfeșnice de argint și pe pereți erau pictate fresce cu scene biblice. Preotul era brunet, cu o barbă lungă, neagră. Era îmbrăcat într-o mantie roșie țesută cu fir de aur și avea un potcap negru pe cap. Stătea pe un fel de tron sculptat în lemn așezat pe o platformă.

De jur-împrejurul pereților erau bănci și scaune din lemn. Bărbații stăteau în față, iar femeile în spate. *Presupun că bărbații ajung primii în rai*, se gândi Catherine.

Au început să cânte în limba greacă, preotul a coborât de pe platformă și s-a așezat în fața altarului. Cineva a tras o draperie roșie și dincolo de ea, Catherine a descoperit un patriarh cu barbă albă, îmbrăcat în veșminte bogate. Pe o masă în fața lui, se afla un potcap încrustat cu bijuterii și lângă el o cruce de aur. Bătrânul a aprins trei lumânări legate împreună, reprezentând, presupuse Catherine, Sfânta Treime, și i le-a dat preotului.

Serviciul divin a durat o oră, timp în care Catherine a savurat fiecare sunet gândindu-se cât este de norocoasă, rostind în gând o rugăciune de mulțumire.

În dimineața următoare, Catherine și Larry au luat micul dejun pe terasa cu vedere spre lac. Era o zi perfectă. Soarele strălucea, dar o briză răcoroasă și leneșă venea dinspre apă. Un chelner tânăr cu înfățișare plăcută le-a servit masa. Catherine era îmbrăcată într-un negligée. Când chelnerul a intrat, Larry a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe gât.

— A fost o noapte minunată, a murmurat el.

Chelnerul și-a ascuns zâmbetul și s-a retras discret. Catherine s-a simțit puțin stânjenită. Nu-i stătea în fire lui Larry să-și afișeze sentimentele în fața străinilor. Într-adevăr, s-a schimbat, gândi Catherine. De fiecare dată când o cameristă, un curier, un chelner intrau în cameră, Larry o îmbrățișa pe Catherine arătându-și afecțiunea de parcă ar fi dorit ca întreaga lume să afle cât de mult o iubea el. Catherine se gândea că este emoționant.

— Am planificat o dimineață excepțională, spuse Larry arătând spre vest, unde un vârf de munte uriaș se ridică semeț spre cer. Vom urca pe muntele Tzoumerka.

— Am un principiu, declară Catherine. Nu urc niciodată când nu descifrez numele.

— Ei, haide, se spune că de acolo de sus priveliștea este fantastică.

Catherine observă că Larry este foarte serios. Privi din nou spre vârful muntos. Era foarte drept.

— Știi ceva, nu mă dau în vânt după urcatul pe munți, spuse ea.

— Este ușor. Sunt poteci marcate. Larry ezită puțin. Dacă nu vrei să mergi cu mine, urc singur. Se simțea dezamăgirea din vocea lui.

Ar fi atât de simplu să spun nu și să stau aici să mă bucur de această zi minunată, gândi Catherine. Tentația era copleșitoare. Dar Larry dorea să meargă împreună cu ea. Pentru Catherine acest lucru era suficient.

— Bine. Să văd dacă mi-am adus o pălărie, spuse ea.

Chipul lui Larry exprima o ușurare ciudată. *Ar putea fi interesant*, se gândi Catherine. *Nu am mai urcat niciodată pe munte.*

Au mers cu mașina până la marginea satului de unde începea panta muntoasă și au parcat mașina. Pe marginea drumului era un chioșc cu gustări și Larry a cumpărat câteva sandvișuri, fructe, ciocolată și un termos cu cafea.

— Dacă este frumos acolo sus, îi spuse Larry vânzătorului, soția mea și cu mine ne vom petrece noaptea pe munte. A îmbrățișat-o pe Catherine și vânzătorul le-a zâmbit cu subînțeles.

Catherine și Larry au început să urce. Au ajuns la o bifurcare din care porneau două poteci în direcții opuse. În sinea ei, Catherine recunoscuse că părea ușor de urcat. Potecile erau largi și nu prea abrupte. Privi din nou vârful muntelui — părea fioros și amenințător, dar ei nu vor urca până acolo. Vor urca puțin și vor lua masa la iarbă verde.

— Pe aici, spuse Larry, și o trase pe Catherine pe poteca din stânga.

Vânzătorul grec privi în urma lor îngrijorat. Poate că ar trebui să fugă după ei și să le spună că nu era bine să urce pe acolo? Au

ales drumul cel mai periculos. Dar lângă chioșc s-au oprit niște clienți și vânzătorul a uitat de cei doi americani.

Soarele ardea, însă pe măsură ce urcau se simțea răcoarea pădurii și Catherine se gândi că este minunat. Era o zi frumoasă și era împreună cu bărbatul pe care îl iubea. Din când în când privea înapoi și era uimită cât de mult urcaseră. Aerul se rarefia și devenea din ce în ce mai greu de respirat. Acum mergea în urma lui Larry pentru că poteca era prea îngustă pentru doi. Se întreba când se vor opri să mănânce.

Larry se opri și o așteptă pe Catherine.

— Îmi pare rău, se scuză ea găfâind. Începe să mă amețească înălțimea. Catherine privi din nou în jos. O să dureze mult până ajungem jos.

— Nu, deloc, spuse Larry.

Se întoarse și porni din nou pe poteca îngustă. Catherine îl privi dezamăgită, dar îl urmă, supusă.

— Trebuia să mă mărit cu un jucător de șah, strigă ea în urma lui, dar Larry nu-i răspunse.

Poteca se termină brusc. În fața lor era o prăpastie adâncă traversată de un pod de lemn susținut de o frânghie. Podul se legăna în vânt. Nu părea deloc sigur. Larry păși și podul se lăsă sub greutatea lui. Privi în jos. Prăpastia avea cam o mie de picioare. Mai făcu un pas cu atenție, dar o auzi pe Catherine.

— Larry!

Se întoarse. Catherine era lângă el.

— Doar nu vrei să trecem pe aici? întrebă Catherine. Nu este sigur nici pentru o pisică!

— Pe aici trecem. Știi cumva să zbori?

— Par nu pare deloc sigur.

— În fiecare zi trec pe aici oameni.

Larry porni hotărât înainte lăsând-o pe Catherine la marginea podului.

Când Catherine făcu primul pas, podul începu să se legene. Privi în prăpastia adâncă și o cuprinse teama. Nu mai era deloc distractiv; era periculos. Privi în față și văzu că Larry era aproape de malul celălalt. Scrâșni din dinți, apucă frânghia și începu să pășească, în timp ce podul se legăna la fiecare pas. De pe partea cealaltă, Larry o privea. Catherine se mișca foarte încet, ținându-se strâns de frânghie, încercând să uite abisul de dedesubt. Larry îi citea spaima întipărită pe față. Când a ajuns la capătul podului,

Catherine tremura — de spaimă sau din pricina vântului tăios care bătea dinspre vârful acoperit cu zăpadă?

— Nu cred că m-am născut să urc pe munți. Nu vrei să ne întoarcem, dragule?

Larry o privi surprins.

— Nici măcar n-am văzut peisajul, Cathy.

— Ce-am văzut îmi ajunge pentru toată viața.

El o luă de mână.

— Știi ceva? În fața noastră, foarte aproape, găsim un loc minunat pentru picnic. Ne oprim acolo. Ce zici?

Catherine acceptă fără tragere de inimă.

— Bine.

— Asta este fetița mea.

Larry îi zâmbi scurt și porni pe potecă, urmat de Catherine.

Catherine trebuia să accepte că priveliștea din vale îți tăia respirația. Îi părea bine că a urcat. De multă vreme nu l-a văzut pe Larry atât de exuberant. Părea din ce în ce mai vesel, pe măsură ce urca. Era îmbujorat și vorbea tot timpul de parcă vorbind și-ar fi eliberat energiile. Totul îl încânta: urcușul, panorama, florile, pădurea. Fiecare lucru părea să capete o importanță extraordinară de parcă simțurile lui erau stimulate dincolo de normal. Urca fără pic de efort, nici măcar nu gâfâia, ceea ce nu se putea spune despre Catherine, care abia respira din cauza aerului rarefiat.

Catherinei îi tremurau picioarele. Respira foarte greu. Nu știa cât vor mai urca, dar când privea în vale, satul părea minuscul. I se părea că poteca devine din ce în ce mai abruptă și mai îngustă. Șerpuia pe o muchie stâncoasă și Catherine înainta ținându-se cât mai aproape de stâncă — în partea cealaltă era prăpastia. Larry i-a spus că va fi ușor. Pentru capre negre, poate, gândi Catherine. Acum poteca nu se mai vedea, nu mai erau marcaje, părea că nimeni nu s-a mai aventurat până aici. Nu mai era nici vegetație, doar mușchi și un fel de iarbă uscată care acoperea stâncile. Catherine nu știa cât vor mai urca. La un moment dat, poteca s-a oprit în fața unui alt abis.

— Larry!

Era un urlet de spaimă. El a venit imediat înapoi și a tras-o spre o limbă de pământ, în siguranță. Cred că sunt nebună, se gândi Catherine. Sunt prea bătrână pentru expediții. Din pricina înălțimii și a oboselii era amețită. Se întoarse să-i spună ceva lui Larry și, deodată, în spatele lui văzu vârful muntelui. Au ajuns.

Stătea întinsă pe un covor de mușchi încercând să-și recapete puterea, simțind vântul rece cu miros de zăpadă. Frica îi dispăruse. Nu mai avea de ce să-i fie frică. Coborârea era mai ușoară, așa i-a spus Larry. Larry stătea lângă ea.

— Te simți mai bine? o întrebă el.

— Da.

Nu-i mai bătea inima și începuse să respire normal. Inspiră adânc și îi zâmbi.

— Greul a trecut, nu-i așa? întrebă Catherine.

Larry o privi îndelung. Apoi spuse:

— Da, s-a terminat, Cathy.

Catherine se ridică într-un cot. Într-o parte a platoului era o platformă din lemn. La marginea platoului era o balustradă, iar peisajul era spectaculos, amețitor. La câțiva metri se vedea poteca de pe cealaltă parte a muntelui.

— Larry, este minunat, exclamă Catherine. Mă simt ca Magellan.

Catherine îi zâmbi, dar Larry privea pierdut, nu o asculta. Părea preocupat — încordat, îngrijorat parcă de ceva anume.

— Privește! exclamă din nou Catherine.

Un nor pufos se îndrepta spre ei, purtat de briza muntelui.

— Vine la noi! Niciodată nu am mai fost în nori. Poate că este ca în rai.

Larry o privi îndreptându-se spre balustrada de lemn. Se sprijini pe coate privind cum norul se apropie de Catherine. Începea să o învăluie.

— Am să stau în mijlocul lui, strigă ea. O să treacă prin mine!

O clipă mai târziu, Catherine nu se mai vedea.

Tăcut, Larry se ridică în picioare. Rămase împietrit câteva secunde, apoi se apropie încet de ea. În câteva secunde era și el în ceață. Se opri neștiind exact unde este ea. Apoi o auzi strigându-l de undeva din față:

— Oh, Larry, este minunat! Vino lângă mine.

Porni încet înainte de unde venise vocea ei.

— Parcă este o ploaie blândă, strigă Catherine. Tu o simți?

O simțea mai aproape, la câțiva pași de el. Mal făcu un pas, cu mâinile întinse în față, căutând-o.

— Larry! Unde ești?

Acum îi vedea silueta, ca o fantomă, chiar în fața lui, pe muchia stâncii. Întinse mâinile spre ea și în momentul acela norul trecu de

ei și se treziră față în față la trei pași unul de altul.

Surprinsă, Catherine făcu un pas înapoi. Era acum exact pe marginea stâncii.

— Oh! M-ai speriat! exclamă ea.

Larry mai făcu un pas spre ea, zâmbindu-i și când o prinse cu amândouă mâinile auzi în spatele lui o voce:

— Pentru Dumnezeu, noi avem la Denver munți mai mari ca acesta!

Larry se întoarse transfigurat, alb ca varul. Un grup de turiști conduși de un ghid grec se apropia dinspre cealaltă latură a muntelui. Când îi văzu pe Catherine și pe Larry, ghidul se opri.

— Bună dimineața, spuse el, surprins. Probabil că ați urcat pe partea estică.

— Da, spuse Larry, încordat.

Ghidul dădu îngrijorat din cap.

— Sunt nebuni. Trebuiau să vă spună că drumul acela este foarte periculos. Panta cealaltă este mult mai lină.

— Am să țin minte, spuse Larry.

Vorbea răgușit.

Emoția și exuberanța de până atunci dispăruseră complet, observă Catherine.

— Să plecăm naibii de aici, spuse Larry.

— Dar... abia am ajuns. S-a întâmplat ceva?

— Nu, se răsti el. Nu-mi plac scenele de grup.

Au pornit-o pe poteca opusă și tot timpul cât au coborât, Larry nu a scos un cuvânt. Parcă era cuprins de o furie înghețată, iar Catherine nu înțelegea de ce. Era convinsă că nu a spus și nu a făcut nimic să îl supere. Comportarea lui s-a schimbat brusc atunci când au apărut oamenii aceia. Deodată, Catherine ghici motivul și zâmbi. Precis a vrut să facă dragoste cu ea în norul acela! De aceea venea spre ea cu mâinile întinse. Și grupul acela de turiști i-a stricat planul. Răse veselă.

Îl privi pe Larry coborând în fața ei și se simți invadată de căldură. Îl voi răsplăti la hotel, promise în sinea ei.

Dar când s-au întors la căsuța lor și Catherine a încercat să-l îmbrățișeze, Larry i-a spus că este obosit.

Era trei dimineața și Catherine nu putea dormi. A fost o zi lungă și înspăimântătoare. Se gândea la poteca îngustă și la prăpastia de lângă ea, la podul nesigur pe care l-au trecut. Într-un târziu, adormi.

În dimineața următoare, Larry a mers din nou la recepție.

— Peșterile acelea de care mi-ați spus în prima zi... încep Larry.

— Ah, da, spuse funcționarul. Peșterile Perama. Sunt foarte pitorești. Foarte interesante. Ar fi păcat să nu le vedeți.

— Cred că trebuie să le văd, spuse Larry. Eu nu mă dau în vânt după peșteri, dar soția mea a auzit de ele și nu-mi dă pace. Îi plac astfel de lucruri.

— Sunt sigur că o să vă placă, domnule Douglas.

Vă sfătuiesc doar să luați un ghid.

— Am nevoie de ghid? întrebă Larry.

— Eu așa vă sfătuiesc. Au fost multe tragedii, s-au pierdut oameni. Continuă în șoaptă: nici până astăzi nu s-au găsit doi tineri care s-au pierdut.

— Dacă este atât de periculos, întrebă Larry, de ce le-au deschis pentru public?

— Numai cele noi sunt periculoase, explică funcționarul. Încă nu au fost explorate și nu au lumină electrică. Dar dacă aveți un ghid nu trebuie să vă faceți probleme.

— La ce oră se închid peșterile?

— La ora șase.

Larry o găsi pe Catherine afară, sub un oxya gigant — un fel de stejar. Citea.

— Cum este cartea? o întrebă.

— Abandonabilă.

Se așeză lângă ea.

— Recepționarul mi-a spus că sunt niște peșteri în apropiere.

Catherine îl privi surprinsă.

— Peșteri?

— Spune că sunt foarte renumite. Toți cei care sunt în luna de miere le vizitează. Îți pui o dorință când ești înăuntru și se îndeplinește. Vocea îi era plină de un entuziasm copilăresc. Ce zici?

Catherine ezită un moment, gândindu-se cât este de naiv Larry.

— Dacă tu vrei, acceptă ea.

— Grozav. Mergem după masa de prânz. Acum te las să citești. Trebuie să merg în sat să cumpăr câte ceva.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Mă întorc repede. Tu relaxează-te.

— Bine.

Îl urmări cu privirea.

În sat, Larry s-a oprit într-un magazin universal de unde a cumpărat o lanternă de buzunar, câteva baterii și un ghem de sfoară.

— Stați la hotel? întrebă vânzătorul.

— Nu. Sunt în trecere, în drum spre Atena.

— Eu aș fi mai atent, dacă aș fi în locul dumneavoastră, îl sfătui bărbatul.

Larry îl privi tăios.

— De ce?

— Vine furtuna. Plâng oile.

Larry s-a întors la hotel la ora trei. La ora patru pleca împreună cu Catherine spre peșteri. Se pornise un vânt furios și spre nord se adunau nori negri amenințători care acoperiseră soarele.

Peșterile Perama erau la treizeci de kilometri est de Ioannina. De-a lungul secolelor s-au ridicat aici stalagmite și stalactite, luând forme de animale, palate și bijuterii, făcând din aceste peșteri o importantă atracție turistică.

Când au ajuns Catherine și Larry era ora cinci, cu o oră înainte de închidere. Larry a cumpărat două bilete. Un ghid s-a apropiat de ei, oferindu-și serviciile.

— Numai cincizeci de drahme și veți avea cel mai bun serviciu.

— Nu am nevoie de ghid, spuse Larry, tăios.

— Ești sigur că nu ar trebui să luăm un ghid?

— Pentru ce? Nu facem decât să intrăm și să admirăm. Broșura asta o să ne spună tot ce dorim să știm.

— Bine, acceptă Catherine, dorind să îi facă pe plac.

Intrarea în peșteră era mai mare decât se așteptase, puternic luminată și plină de turiști. Pereții și bolta peșterii erau acoperite de sculpturi săpate în piatră: păsări, uriași, fiori, coroane.

— Este fantastic, exclamă Catherine. Citi în broșură. Nimeni nu știe ce vârstă au.

Vocea ei reverbera. Deasupra capetelor atârnavă stalactite. Un tunel săpat în stâncă ducea într-o încăpere mai mică, luminată de becuri. Aici erau sculpturi și mai imaginative, un fel de expoziție cu lucrările naturii. În capătul încăperii era o pancartă pe care scria cu roșu: *Pericol: nu intrați.*

Dincolo de aceasta, era intrarea într-o încăpere întunecată.

Indiferent, Larry se apropie și privi. Fără să îl observe Catherine, luă tăblița și o aruncă. Se întoarse lângă Catherine.

— Este umezeală, spuse ea. Mergem?

— Nu.

Era categoric. Catherine îl privi surprins.

— Sunt încă multe de văzut, se explică Larry. Funcționarul de la hotel mi-a spus că partea cea mai interesantă sunt peșterile noi. A spus că trebuie neapărat să le vedem..

— Unde sunt? întrebă Catherine.

— Acolo.

O luă de mână și se apropiară de intrarea întunecată.

— Nu putem merge acolo, spuse Catherine. Este întuneric.

Larry o încurajă.

— Nu-ți face probleme. Omul mi-a spus să iau o lanternă — scoase lanterna din buzunar — și, *voilà* — iat-o! exclamă el triumfător.

Aprinse lanterna și luminează tunelul întunecat. Catherine privi cercetător.

— Pare atât de lung! spuse ea, nesigur. Ești convins că nu este nici un pericol?

— Bineînțeles, o încurajă Larry. Vin și copii de școală aici.

Catherine ezita totuși, dorind parcă să rămână cu ceilalți turiști. Nu știa de ce; dar i se părea periculos.

— Bine, acceptă ea într-un târziu.

Au intrat amândoi în culoarul întunecat. Abia făcuseră câțiva pași și cercul de lumină de la intrarea încăperii era deja înghițit de întuneric. Tunelul pornea brusc spre stânga și apoi la fel de brusc spre dreapta. Erau singuri într-o lume primitivă, rece și atemporală. În raza lanternei, Catherine surprinse expresia de pe fața lui Larry — era din nou animat. Era la fel ca atunci când au urcat pe munte. Îl prinse strâns de mână.

În fața lor tunelul se bifurca. Tavanul era foarte jos și se despica în două direcții separate. Catherine se gândi la Theseus și la Minotaurul din peșteră, întrebându-se când vor da de ei. Deschise gura să îl roage pe Larry să se întoarcă, dar înainte de a articula cuvintele îl auzi spunând:

— Mergem la stânga.

Îl privi și, străduindu-se să vorbească normal, spuse:

— Dragul meu, nu crezi că ar trebui să ne înapoiem? Este târziu. Peșterile se închid.

— Sunt deschise până la ora nouă, spuse Larry. Vreau să descopăr o încăpere anume, abia descoperită. Cred că este fantastică.

Porni hotărât înainte. În urma lui, Catherine ezita, căutând cu disperare o scuză să se întoarcă. Dar la urma urmei, de ce să nu exploreze? Larry se simțea foarte bine. Dacă așa era el fericit, ea va trebui să devină cel mai mare... care era cuvântul?... da, speolog. Larry se opri și o așteptă.

— Nu vii? o întrebă el, nerăbdător.

Catherine se strădui să-i răspundă entuziast:

— Ba da. Așteaptă-mă.

Larry nu mai spuse nimic. Au pornit prin tunelul din stânga. Călcând cu grijă, simțind cum le fug pietrele de sub picioare. Larry băgă mâna în buzunar și Catherine auzi ceva căzând. Dar Larry nu s-a oprit. Mergea mai departe.

— Ai scăpat ceva? îl întrebă Catherine. Mi s-a părut că am auzit...

— Era o piatră. Să mergem mai repede.

Catherine înainta neștiind că în urma lor se desfășoară un ghem de sfoară. Tavanul peșterii era mai jos și mai umed. În sinea ei, Catherine se gândi îngrijorată — pare amenințător. Avea impresia că totul se închide în jurul lor.

— Nu cred că locul acesta ne iubește prea mult, spuse cu voce tare Catherine.

— Nu fi ridicolă, Cathy; este doar o peșteră.

— De ce crezi că suntem numai noi doi aici?

Larry ezită.

— Nu știu prea mulți oameni de noua descoperire.

Au continuat să meargă până când Catherine și-a pierdut simțul orientării.

Tunelul se îngusta din nou și stâncile pereților se rezeau ascuțite spre ei.

— Cât crezi că mai mergem? întrebă Catherine. Cred că suntem aproape de China.

— Nu mai este mult.

Când vorbeau, vocile lor răsunau înfundat. Era din ce în ce mai rece și mai umed. Catherine tremura. În raza lanternei se văzu o altă bifurcare a tunelului. În fața ei s-a oprit. Tunelul care mergea spre dreapta părea mai îngust.

— Ar fi trebuit să pună neon, constată Catherine. Sau poate că

am mers noi prea mult.

— Nu, spuse Larry. Sunt sigur că este aici la dreapta.

— Îmi este foarte frig, dragul meu. Hai să ne întoarcem.

— Aproape că am ajuns, Cathy. O strânse de mână. O să te încălzesc când ne întoarcem la hotel. Dar pe fața lui se citea ceva ciudat. Să-ți spun ceva — dacă nu găsim încăperea în două minute, ne întoarcem și plecăm acasă, da?

Catherine respiră ușurată.

— Da.

Au pornit pe tunelul din dreapta. Lumina lanternei desena imagini stranii pe peretele stâncos. Catherine privi înapoi — în spatele ei era un întuneric de nepătruns. Avea impresia că mica rază de lumină tăia întunericul și îi ținea prizonieri într-un cerc minuscul de lumină. Larry se opri brusc.

— La naiba! exclamă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că am intrat pe un tunel greșit.

— Hai să ne întoarcem.

— Stai să văd mai întâi. Rămâi aici.

Îl privi surprinsă.

— Unde pleci?

— Doar la câțiva pași. Vocea lui suna nenatural și încordat.

— Vin cu tine.

— Merg mai repede singur, Catherine. Vreau doar să verific la ultima bifurcație. Mă întorc în zece secunde. Larry părea nerăbdător.

— Bine, acceptă Catherine, neliniștită.

Îl privi pe Larry îndepărtându-se de ea, înghițit de întunericul de unde veniseră, înconjurat de nimbul de lumină, de parcă era un înger. După câteva momente, lumina dispăru și ea rămase în cel mai profund întuneric. Tremura numărând în gând secunde. Apoi minutele.

Larry nu s-a mai întors.

Catherine aștepta simțind întunericul din jurul ei ca pe o pânză malefică invizibilă. Strigă înfricoșată: „Larry!”, cu o voce plină de teamă. Eco-ul s-a stins la câțiva pași de ea, găuit de întuneric. Nimic nu trăia într-un asemenea loc și Catherine începu să simtă primele tentacule ale groazei. *Larry se va întoarce, își spunea. Trebuie să stai pe loc și să fii calmă.*

Minutele negre se scurgeau și Catherine începu să se gândească

la un accident îngrozitor. Poate că Larry a avut un accident, a alunecat sau l-a lovit o piatră. Poate că în acest moment el se afla la câțiva pași de ea, sângerând. Sau poate că s-a pierdut. Poate că i s-a terminat bateria la lanternă și era prins în capcana vreunui tunel la fel ca și ea.

Sentimentul că se sufocă deveni din ce în ce mai persistent. Se întoarse și începu să meargă nesigur în direcția de unde venise. Tunelul era îngust și dacă Larry era căzut, rănit și neajutorat, ea îl va găsi. Va ajunge repede la bifurcație. Pășea atent, iar de sub picioarele ei se desprindeau pietre. I se păru că aude ceva și se opri să asculte. Larry? Dar sunetul dispăru și ea porni din nou, dar îl auzi iar. Era un fel de fâșâit, ca atunci când derulezi o bandă de magnetofon. Era cineva aici!

Catherine strigă cu toată forța și apoi ascultă încordată cum ecoul vocii sale dispărea în întuneric. Îl auzi din nou! Foșnet. Venea de acolo. Se auzi mai tare, venea spre ea, ca o rafală de vânt. Era din ce în ce mai aproape. Deodată, din întuneric, se repezi spre ea; simți pe obraz ceva rece și alunecos, apoi în păr ceva ascuțit. Se simți sufocată de niște aripi care băteau nebunește, o oroare fără de nume care o ataca în întuneric.

Leșină.

Căzuse pe muchia ascuțită a unei pietre și această durere a readus-o la realitate. Pe obraz simțea ceva cald și lipicios; abia după câteva momente realizează că este sânge. Își aminti aripile și ghearele care au atacat-o în întuneric și începu să tremure.

În peșteră erau lilieci.

Catherine încercă să își amintească tot ce știa despre lilieci. A citit undeva că erau ca niște șoareci zburători și trăiau în colonii de câteva mii. Singura informație pe care a găsit-o în memorie era că mai existau și lilieci vampiri, dar o alungă repede. Se ridică greu cu palmele rănite de vârfurile ascuțite de stâncă.

Nu poți să stai așa, își spuse. Trebuie să faci ceva. Cu foarte multă greutate se târi încă un pas. Pierduse un pantof și rochia îi era sfâșiată, dar mâine Larry îi va cumpăra altele noi. Își imagină cum ei doi, râzând fericiți, intrau în magazinul din sat și cumpărau rochii frumoase. Trebuia să se gândească mereu la ziua de mâine, nu la coșmarul care o sufoca acum. Trebuia să meargă. Dar încotro să meargă? Dacă mergea pe un drum greșit și se adâncea în peșteră? Și totuși, nu trebuia să rămână pe loc. Încercă să ghicească cât timp a trecut de când au intrat în peșteră.

O oră, poate două. Nu avea de unde ști, leșinase. Sigur îi vor căuta oamenii. Dar dacă nu știau de ei? Nu erau înregistrați cei care intrau și ieșeau din peșteră. Putea să rămână aici îngropată de vie.

Își scoase și celălalt pantof și păși încet, cu grijă, băjbâind cu palmele rănite pe pereții tunelului. Cea mai lungă călătorie începe cu primul pas, se încurajă Catherine. Chinezii au spus asta și iată ce deștepți au fost. Ei au inventat artificiile și elicopterele și s-au ascuns în pământ și nu i-a găsit nimeni. Dacă merg, voi da de Larry și de turiștii care ne vor duce la hotel, vom bea o tărie și ne vom distra de toate aceste întâmplări. Nu trebuie decât să merg.

Se opri brusc. De departe se auzea din nou foșnetul acela înspăimântător, care se apropia de ea ca o fantomă înfiorătoare. Începu să tremure și să urle necontrolat. După câteva momente erau din nou pe ea sute, mișunau peste tot, lovind-o cu aripile reci și sufocând-o cu trupurile lor de coșmar.

Ultimul lucru pe care și-l aminti înainte de a-și pierde cunoștința, a fost să strige numele lui Larry.

Era întinsă pe piatra rece și umedă a peșterii. Avea ochii închiși, dar mintea îi era trează. Deodată se gândi — *Larry vrea să mă omoare*. Parcă de undeva din adâncurile subconștientului, cineva a adus la suprafață această idee. Într-o serie de imagini caleidoscopice, îl auzi pe Larry spunând — *iubesc pe altcineva... vreau să divorțez...* Larry se îndrepta spre ea, prin nori, pe vârful muntelui, cu mâinile întinse... își aminti cum privind în jos a spus, *va dura mult să ajungem jos*, iar Larry i-a spus, *nu durează mult...* apoi Larry spunea, *nu avem nevoie de ghid... cred că am pornit pe un drum greșit. Așteaptă aici... mă întorc în zece secunde...* Și apoi totul a fost un întuneric îngrozitor.

Larry nu a avut nici cea mai mică intenție să se întoarcă după ea. Împăcarea, luna de miere... totul a fost teatru, parte din planul de a o ucide. Tot timpul i-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a mai acordat o șansă, iar Larry tot timpul a plănuit să o ucidă. Și a reușit. Catherine știa că nu va mai ieși niciodată de aici. Era îngropată de vie în mormântul întunecos al groazei. Liliicii au plecat, dar le simțea mirosul îngrozitor și știa că se vor întoarce. Nu era convinsă că va mai rezista altui atac. Numai gândindu-se la ei, începu să tremure din nou. Cu un ultim efort de voință, Catherine încercă să respire.

Și apoi îl auzi din nou și știu că nu mai suportă. A început ca

un zumzet îndepărtat, apoi ca un val care se apropia de ea. A început să urle și urlatul ei s-a propagat în întuneric, venind spre ea din ce în ce mai tare. Deodată, în întunericul de nepătruns, apăru o luminiță și auzi voci care o strigau, apoi mâini care o trăgeau. Ar fi vrut să îi prevină că sunt lilieci acolo, dar nu reușea să se oprească — urla.

NOELLE ȘI CATHERINE

Atena: 1946

22

Stătea nemișcată, încremenită, să nu o găsească liliecii și asculta încordată să audă foșnetul aripilor.

O voce de bărbat spuse:

— Este un miracol că am găsit-o.

— O să-și revină?

Era vocea lui Larry.

O groază de nesuportat o invadează pe Catherine. Simțea că în trupul ei fiecare nerv strigă și o avertizează să fugă. Criminalul ei a venit. Gemu.

— Nu... și deschise ochii.

Se afla în pat în camera de hotel. Larry era la capătul patului, iar lângă el se afla un bărbat pe care nu-l cunoștea. Larry a făcut un pas spre ea.

— Catherine...

În acel moment ea s-a ferit:

— Nu mă atinge! Abia vorbea.

— Catherine! exclamă Larry trist.

— Luați-l de lângă mine, îl rugă Catherine pe necunoscut.

— Este în stare de șoc, spuse străinul. Poate că ar fi bine să așteptați în cealaltă cameră.

Larry o studie pe Catherine cu privirea golită de orice expresie.

— Sigur. Îi doresc binele.

Se întoarse și ieși. Străinul se apropie de ea. Era un bărbat mic de statură cu o față plăcută și zâmbet frumos. Vorbea englezește cu accent puternic.

— Sunt doctorul Kazomides. Ați trecut prin niște momente foarte grele, doamnă Douglas, dar vă asigur că vă veți reveni. Aveți

câteva contuzii și treceți prin starea de șoc, dar vă veți reveni în scurt timp. Bărbatul oftă. Ar trebui să închidă afurisitele alea de peșteri. Este al treilea accident anul acesta.

Catherine încercă să miște capul, dar o săgetă o durere violentă.

— Nu a fost un accident, spuse ea răgușit. A încercat să mă omoare.

Bărbatul o privi.

— Cine a încercat să vă omoare?

Avea gura uscată și abia putea articula cuvintele.

— So... soțul meu..

— Nu, spuse bărbatul.

Nu o credea. Catherine înghiți și încercă din nou:

— El... el m-a lăsat acolo să mor.

Omul dădu din cap.

— A fost un accident. O să vă dau un sedativ și când o să vă treziți vă veți simți mult mai bine.

O cuprinse o teamă îngrozitoare.

— Nu! îl rugă ea. Nu înțelegeți? N-o să mă trezesc niciodată. Luați-mă de aici. Vă rog!

Doctorul îi zâmbi încurajator.

— V-am spus că o să fie bine, doamnă Douglas. Aveți nevoie de un somn bun.

Deschise trusa medicală și căută o seringă. Catherine încercă să se ridice, dar aceeași săgeată dureroasă îi trecu prin cap și transpiră de durere. Căzu pe pernă neputincioasă.

— Nu trebuie să vă mișcați, o avertiză doctorul Kazonides. Ați trecut prin momente îngrozitoare. Umplu seringă și se întoarse spre ea. Vă rog să vă întoarceți. O să vă simțiți bine.

— N-o să mă mai trezesc, șopti Catherine. O să mă omoare în somn.

Doctorul o privi îngrijorat.

— Vă rog să vă întoarceți, doamnă Douglas.

Ea îl privea cu încâpățănare.

Cu blândețe, bărbatul o întoarse, îi ridică cămașa de noapte și ea simți înțepătura acului.

— Gata.

Catherine se rostogoli pe spate și șopti:

— Tocmai mi-ați semnat condamnarea la moarte, doctore. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Doamnă Douglas, spuse doctorul blând, știți cum v-am

găsit?

Catherine clătină din cap. Iar durere.

— Soțul dumneavoastră ne-a condus.

Ea îl privi neînțelegând ce-i spune.

— A greșit drumul și s-a pierdut, continuă bărbatul. Când a văzut că nu vă găsește s-a speriat. A anunțat poliția și imediat un grup a pornit în căutarea dumneavoastră.

Catherine tot nu înțelegea.

— Larry... a cerut ajutor?

— Era într-o stare groaznică. Se învinovăța pentru tot ce s-a întâmplat.

Catherine încerca să înțeleagă. Dacă Larry ar fi încercat să o omoare, nu ar fi anunțat echipa de salvare. Era într-o stare de confuzie totală. Doctorul o privea cu simpatie.

— Acum o să dormiți. Vin să vă văd mâine dimineață.

Ea a crezut că bărbatul pe care îl iubește este un criminal. Știa că trebuie să-i ceară iertare lui Larry. Simți greutatea pleoapelor și închise ochii.

Am să-i spun mai târziu, se gândi ea, după ce mă trezesc. El va înțelege și mă va ierta. Și totul va fi bine, așa cum a fost...

A trezit-o un zgomot ascuțit și a deschis ochii speriată. Ploaia torențială lovea furios în ferestrele camerei, fulgerele luminau camera ca un blitz. Vântul urla, biciuind ploaia, iar picăturile loveau acoperișul ca mii de bătăi de tobă. La fiecare secundă era un tunet urmat de o săgeată de lumină.

Tunetul a trezit-o pe Catherine. S-a ridicat cu greu și a privit ceasul de pe noptieră. Era amețită de sedativ și a trebuit să se concentreze pentru a vedea cadranul ceasului. Era trei dimineața. Era singură. Probabil că Larry era alături, îngrijorat de starea ei. Trebuia să-și ceară iertare. Se lăsă încet pe marginea patului și încercă să se ridice în picioare. Ameți. Se sprijini de marginea patului până când îi trecu amețeala. Apoi, nesigură, se îndreptă spre ușă, simțindu-și toți mușchii trupului încordați și zvâcnite dureroase în tâmples. Se sprijini de ușă, o deschise încet și intră în salon.

Larry nu era aici. Se vedea lumină de la bucătărie și Catherine se îndreptă într-acolo, strigând: „Larry!”, dar vocea îi fu acoperită de tunet. Înainte să strige din nou, văzu o siluetă de femeie. Larry vorbea: „Este periculos pentru tine...”. Vântul urla și acoperea

cuvintele.

„...trebuia să vin. Trebuia să fiu sigură că tu...”

„...ne vād împreună. Nimeni nu va... niciodată...”

„... ți-am spus că voi avea grijă...”

„... nu a mers bine. Ei nu pot...”

„...acum, în timp ce doarme”.

Catherine stătea paralizată. Parcă auzea sunete dispartate care pulsau cuvinte și fraze. Restul propoziției era acoperit de tunet.

„...trebuie să ne mișcăm repede, înainte ca ea...”

Spaima îngrozitoare s-a întors și a început să o sufoce. Coșmarul era real. El încerca să o omoare. Trebuia să fugă, înainte ca ei să o descopere și să o omoare. Încet, tremurând, porni înapoi spre cameră. Lovi o veioză, dar o prinse la timp. Tâmpilele îi zvâcneau încât i se părea că acoperă tunetul. Ajunse la ușa din față, o deschise și vântul aproape că i-o smulse din mână.

Păși în noapte, închizând ușa în urma ei. Într-o secundă, ploaia rece a învăluit-o și pentru prima dată și-a dat seama că este îmbrăcată doar în cămașă de noapte. Nu conta. Nu conta decât să scape de aici. Prin torențele de ploaie vedea în depărtare luminile clădirii vechi a hotelului. Ar putea merge acolo să ceară ajutor. Dar o vor crede? Iși aminti fața doctorului când i-a spus că Larry a încercat să o omoare. Nu, vor crede că este isterică și o vor da din nou în grija lui Larry. Trebuie să fugă de aici. Porni spre poteca abruptă care ducea în sat.

Ploaia transformase poteca într-un lut noroios, în care se afundau acum picioarele ei, care o încetinea și dându-i impresia că aleargă într-un coșmar, încercând în zadar să scape, în timp ce următorii erau foarte aproape. Aluneca și cădea, picioarele îi sângerau tăiate de colțuri de piatră. Se mișca mecanic, căzând la fiecare rafală de vânt, se ridica și pornea din nou spre sat. Nu mai simțea ploaia.

Poteca s-a deschis deodată spre o stradă pustie, la marginea satului. Continua să alerge, se împiedica, se ridica, precum un animal hăituit, îngrozită de zgomotele nopții și lamele tăioase de lumină care transformau cerul în infern.

Ajunse la marginea lacului și rămase împietrită, biciuită de ploaie. Apa calmă de până acum se transformase într-un ocean clocotitor, frământat de vântul demonic.

Catherine încerca să-și amintească ce face ea aici. Deodată își aminti. Trebuia să-l întâlnească pe Bill Fraser. El o aștepta în casa

aceea frumoasă unde trebuiau să se căsătorească. Dincolo de apă, Catherine văzu o lumină galbenă. Bill era acolo, o aștepta. Dar cum să ajungă la el? Privi în jur și văzu bărcile legate de pontoane, aruncate de colo-colo de valurile furioase.

Știa ce are de făcut. Urcă într-o barcă. Luptând să-și țină echilibrul, o desfăcu de ponton. Imediat barca se legănă veselă că este liberă. Catherine căzu din picioare. Reuși cu greu să se așeze și luă vâslele încercând să-și amintească cum le folosea Larry. Dar nu era Larry. Probabil că era Bill. Da, Bill vâslea. Se vor întâlni cu mama și tatăl lui. Valuri uriașe aruncau la întâmplare barca. I-au smuls vâslele din mână. Le-a privit disperată, dispărând în apă. Barca era purtată spre mijlocul lacului. Îi era frig, tremura spasmodic. Simți ceva rece la picioare. Privi în jos și văzu cum barca se umple cu apă. Începu să plângă pentru că își strica rochia de mireasă. I-a cumpărat-o Bill Fraser și va fi furios pe ea.

Era îmbrăcată în rochie de mireasă pentru că ea și Bill se aflau într-o biserică și un preot, care semăna cu tatăl lui Bill, îi întreba dacă are cineva ceva împotriva acestei căsătorii să vorbească acum sau... apoi se auzi o voce de femeie, *acum, în timp ce doarme*, și luminile s-au stins și Catherine era în peșteră împreună cu Larry. O femeie arunca apă peste ea, încercând să o înece. Căută cu disperare lumina galbenă de la casa lui Bill, dar dispăruse. Nu mai dorea să se însoare cu ea și ea nu mai avea pe nimeni pe lumea asta.

Țărnul era foarte departe, ascuns undeva de ploaia nebună, iar Catherine era singură în noaptea furtunoasă, în timp ce vântul sălbatic Meltemi o asurzea. Barca începu să se legene periculos. Un val uriaș se îndrepta spre ea. Dar Catherinei nu îi mai era frică. O căldură plăcută îi cuprinsese corpul și ploaia o mângâia ca o mantie de catifea moale. Își împreună mâinile la piept, ca un copil, și începu rugăciunea pe care o învățase când era mică.

„Și acum veghează-mi somnul... te rog, doamne, ai grijă de sufletul meu... dacă mor înainte să mă trezesc... în mâinile tale, doamne, îmi așez sufletul”. Și simțea o fericire minunată, pentru că de acum înainte totul va fi bine. Mergea acasă.

În acel moment un val uriaș a lovit barca și a întors-o spre adâncurile nemăsurate ale lacului.

PARTEA A TREIA

PROCESUL Atena: 1947

23

Cu cinci ore înainte de a începe procesul în care Noelle Page și Larry Douglas erau acuzați de crimă, Camera 33 din *Tribunalul Arsakion* din Atena era supraaglomerată. Clădirea Tribunalului era enormă, construită din dale de piatră cenușii și ocupa o latură întreagă a străzii Universității. Dintre cele treizeci de săli de ședință, numai trei erau rezervate proceselor de crimă: Camerele 21, 30 și 33. Pentru acest proces s-a ales Camera 33, pentru că era cea mai spațioasă. Pe coridoare se înghesuiau polițiști în uniforme și cămăși gri, care controlau la cele două intrări pe toți cei care intrau în această sală. Sandvișurile de la chioșcul improvisat pe culoar s-au vândut în primele cinci minute, iar în fața cabinei telefonice se formase un rând destul de mare.

Georgios Skouri, șeful Poliției, supraveghea personal toate sistemele de securitate ale clădirii. Peste tot erau ziarști și fotografi și Skouri avea grijă să se lase fotografiat de fiecare dată. Locurile din sala de ședință fuseseră o raritate. Timp de multe săptămâni, membrii Baroului au fost asaltați de prieteni și rude. Cei care lucrau la Tribunal și aveau dreptul la un loc l-au vândut în schimbul altor favoruri, sau chiar cu bani, cu mai mult de cinci sute de drahme biletul.

Sala era obișnuită. Se afla la etajul al doilea, era veche și fusese locul multor înfruntări legale de-a lungul anilor. Avea cam patruzeci de picioare lățime și trei sute de picioare lungime. Locurile erau împărțite în trei rânduri de scaune, la șase picioare depărtare.

În față era tribuna judecătorului, înaltă de șase picioare, pe care se afla o masă lustruită de mahon și scaune îmbrăcate în piele. Scaunul din mijloc, pentru președintele Completului, era puțin mai înalt.

În față acestei tribune se afla boxa martorilor, o platformă mai joasă cu o etajeră de lemn, pentru diverse hârtii. Pe ea se afla un crucifix de aur. Pe latura lungă a peretelui era boxa juraților, în care luaseră loc cei zece jurați. În stânga era boxa acuzaților. În fața ei era masa apărării și a procurorului.

Pereții camerei erau înnegriți, pe dușumea era linoleum, în contrast cu celelalte săli care aveau dușumeaua uzată. Zeci de becuri luminau încăperea, într-un colț era un sistem învechit de aer condiționat. O parte a sălii fusese rezervată agenților de presă — *Reuter, United Press International New Service, Shsin Hau Agency, France Press Agency* și *TASS*, erau numai câteva, dintre cele mai importante.

Procesul în sine era destul de senzațional, dar personalitățile implicate erau atât de renumite încât spectatorii nu știau unde să privească mai întâi. În primul rând de bănci se găsea Philippe Sorel, marele star care, se zvonea, a fost amantul Noellei Page. La intrarea în sală, Sorel a sfârâmat un aparat de fotografiat și a refuzat cu încăpățănare să facă declarații în presă. Acum stătea pe locul său, preocupat și tăcut, protejat de un zid invizibil. La un rând în spatele lui Sorel, se afla Armand Gautier. Înaltul director saturnian privea atent în jurul său, făcând parcă adnotări în gând pentru următorul său film. Lângă Gautier stătea Israel Katz, faimosul chirurg francez, erou al Rezistenței.

La două scaune de el, se afla William Fraser, asistent special al Președintelui Statelor Unite. Lângă Fraser era rezervat un scaun și un zvon a înfiorat asistența — trebuia să apară Constantin Demiris.

Oriunde își întorceau spectatorii privirea, descopereau o personalitate: un politician, un cântăreț, un sculptor renumit sau un romancier de talie internațională. Dar deși asistența era împresurată de celebrități, toată atenția era îndreptată spre actorii principali.

La un capăt al boxei acuzaților stătea Noelle Page, extraordinar de frumoasă, cu pielea ca mierea de albine, puțin mai palidă ca de obicei, îmbrăcată de parcă tocmai ieșise de la Madame Chanel. Avea un aer princiar, o ținută nobilă care dădeau o deosebită calitate dramei pe care o trăia Noelle. În același timp, atitudinea ei ascuțea sentimentele spectatorilor.

După cum s-a exprimat un cotidian american, *valul de emoție care se îndrepta spre Noelle Page dinspre mulțimea care venise să asiste la proces era atât de puternic, încât a devenit aproape o prezență fizică. Nu se trăiau sentimente de simpatie sau dușmănie, pur și simplu era un sentiment de așteptare. Femeia judecată pentru crimă era o superfemeie, o zeiță pe un pedestal de aur, care trona deasupra lor, iar oamenii își priveau idolul adus la nivelul lor și*

distrus. Sentimentul din această sală de tribunal probabil că semăna cu sentimentul din sufletul țăranilor care au văzut-o pe Maria Antoaneta îndreptându-se spre ghilotină.

Noelle Page însă nu era singurul actor principal. La celălalt capăt al boxei acuzaților se afla Larry Douglas, plin de o mânie care îl sufoca. Chipul frumos al bărbatului era palid, slăbise, dar aceasta nu făcuse decât să-i accentueze trăsăturile sculpturale și multe femei din sală ar fi vrut să îl îmbrățișeze și să-l consoleze. Din momentul în care a fost arestat, Larry Douglas a primit sute de scrisori de la femei din întreaga lume, zeci de cadouri și cereri în căsătorie.

Al treilea actor al acestei drame era Napoleon Chotas, o personalitate bine cunoscută în Grecia, la fel ca și Noelle Page. Napoleon Chotas era considerat drept cel mai mare avocat criminalist din lume. Apăruse clienți de la șefi de guvern prinși cu mâinile în banii statului, la criminali prinși cu dovezi de poliție și nu pierduse niciodată un caz major. Chotas era un bărbat mărunț, cu fața emaciată și acum stătea și-i privea pe spectatori, cu ochi de copoi. Când Chotas se adresa juraților, vorbea cu o voce ezitantă, încet și se exprima cu dificultate. Uneori trecea printr-o asemenea agonie, încât vreun jurat se trezea rostind cuvântul pe care Chotas îl căuta cu înfrigurare și atunci chipul lui Chotas se umplea de atât de multă recunoștință, încât toți jurații simțeau un val de căldură față de avocat. În afara sălii de tribunal, Chotas era un om închis, un vorbitor incisiv cu o dexteritate deosebită în mânăuirea limbii și a sintaxei. Vorbea curent șapte limbi străine și, atunci când programul încărcat îi permitea, dădea lecții de drept juriștilor din întreaga lume.

Așezat la masa apărării, la câțiva pași de Chotas, stătea Frederik Stavros, avocatul apărării pentru Larry Douglas. Experții au căzut de acord — Stavros era suficient de competent pentru cazuri de rutină, dar acum era în întregime depășit de dificultatea acestui caz.

Noelle Page și Larry Douglas au fost deja judecați de presă și mintea omului de rând i-a găsit vinovați. Nimeni nu s-a îndoit de vinovăția lor, nici măcar pentru o secundă. Cartoforii de profesie au pariat unu la treizeci pentru condamnarea lor.

Așadar, interesului stârnit de acest proces, i se adăuga și prezența celui mai mare avocat criminalist din Europa, care țesea magia împotriva legilor firii.

Când s-a anunțat public faptul că Chotas o va apăra pe Noelle Page, femeia care l-a trădat pe Constantin Demiris și l-a făcut ținta ridicolului public, vestea a stârnit furori. Nimeni nu a înțeles ce l-a apucat pe Chotas de a acceptat să îl înfrunte pe Constantin Demiris. Adevărul însă era mult mai interesant decât bizara veste care se răspândise cu iuțeala fulgerului.

Avocatul o apăra pe Noelle Page la cererea expresă a lui Constantin Demiris.

Cu trei luni înainte de începerea procesului, directorul închisorii în persoană venise în celula Noellei, la închisoarea *Saint Nikodemous*, să o anunțe că Demiris în persoană a cerut permisiunea să o viziteze. Noelle se întrebese când va primi vești de la Demiris. După ce a fost arestată, nu a primit nici un semn de viață de la el. A trăit într-o liniște amenințătoare.

Noelle trăise destul de mult cu Demiris, ca să știe cât de adânc îi este orgoliul și la ce profunzimi ajunge dorința lui de răzbunare pentru cea mai mărunță ofensă. Noelle l-a umilit cum nu a mai îndrăznit nimeni să o facă, iar el era suficient de puternic pentru a o face să plătească. Singura întrebare era: cum va proceda? Noelle era convinsă că Demiris nu se va cobori la lucruri mărunte, cum ar fi mituirea juraților. Nu, el nu va fi mulțumit decât dacă va țese o intrigă machiavelică, iar Noelle stătuse trează noapte de noapte, încercând să intuiască mintea lui Demiris, anulând plan după plan, căutând planul perfect. Era parcă un joc mental de șah cu Demiris, cu singura problemă mărunță că ea și Larry erau potârnichele și în joc erau viețile lor.

Era sigură că Demiris va dori să-i distrugă pe ea și pe Larry, dar Noelle cunoștea mai bine decât oricine subtilitatea minții lui Demiris și știa că era posibil ca el să dorească să distrugă acum doar pe unul dintre ei, iar pe celălalt să-l lase în viață ca să suporte consecințe de neimaginat. Dacă Demiris va aranja ca ei doi să fie executați, își va realiza răzbunarea, dar aceasta va fi prea rapidă și el nu va avea timp să o savureze. Noelle a examinat cu grijă toate posibilitățile, fiecare variantă a jocului și părea din ce în ce mai clar că Demiris îl va lăsa pe Larry să moară și o va ține pe ea în viață, pentru a o avea sub control fie în închisoare, fie acasă. Acesta era cu siguranță cel mai bun mod de a prelungi la infinit răzbunarea lui. Noelle va suferi agonia de a-l pierde pe bărbatul iubit, apoi va suferi cine știe ce alte agonii bine elaborate de

Demiris. Parte din plăcerea sadică din care Demiris va dori fără îndoială să guste va fi să o anunțe dinainte ce avea de gând să facă, pentru ca ea să simtă disperarea la adevărata ei valoare.

Așadar, pentru Noelle nu a fost o surpriză când directorul închisorii a anunțat-o că Demiris vrea să o vadă.

Noelle a ajuns prima. A fost însoțită în biroul directorului unde i s-a lăsat discret la îndemână o trusă de machiaj, pentru a se pregăti pentru vizita lui Constantin Demiris.

Nici nu s-a uitat la cosmetice, s-a dus direct la fereastră și a privit afară. Era primul contact cu lumea din afară, după trei luni, și însemna ceva mai mult decât privirile furișe pe care le-a aruncat în timpul călătoriei de la închisoarea *Sfântul Nikodemous*, la *Tribunalul Arsakion*, în ziua când a fost acuzată de crimă. Atunci fusese transportată cu o dubă cu gratii, a coborât la subsolul clădirii, a urcat într-un lift cu gratii, direct la etajul al doilea. Aici a avut loc audierea, s-a stabilit data procesului și a fost trimisă înapoi la închisoare.

Acum, Noelle stătea în fața ferestrei și privea strada aglomerată, bărbați, femei și copii se grăbeau spre casă, uniți de legăturile nevăzute ale familiei și pentru prima dată în viață, Noelle a simțit frica. Nu-și făcea iluzii în privința șanselor de a fi achitată. Citise ziarele și știa că acesta va fi mai mult decât un proces. Aceasta va fi o baie de sânge, în care ea și Larry vor fi jertfiți pentru a satisface conștiința rănită a unei societăți ultragiutate. Grecii o urau pentru că ea și-a bătut joc de sanctitatea căsătoriei, o invidiau pentru că era tânără, frumoasă și bogată și o disprețuiau pentru că a fost întotdeauna indiferentă la sentimentele lor.

În trecut, Noelle a sfidat viața, și-a bătut joc de timp de parcă ar fi fost etern; acum, se schimbaseră ceva în ea. Aproximativ iminentă a morții a făcut-o pe Noelle să simtă pentru prima dată cât de mult își dorea să trăiască. Avea în ea o spaimă, ca un cancer care creștea și dacă ar fi putut, ar fi făcut un târg pentru viața ei, chiar dacă era convinsă că Demiris ar fi făcut orice pentru a i-o transforma în iad. Dar se va ocupa de astfel de lucruri la momentul potrivit. Când va veni vremea, va găsi ea un mijloc de a-l păcăli pe Demiris.

Între timp însă, avea nevoie de ajutorul lui pentru a rămâne în viață. Avea un singur avantaj. Întotdeauna a luat în răs moartea, iar Demiris nu știa ce mult preț pune acum pe viață. Dacă ar fi bănuțit măcar, cu siguranță ar lăsa-o să moară. Noelle se întrebă

din nou ce pânză de păianjen a țesut el în jurul ei, în ultimele trei luni, dar în acel moment ușa biroului se deschise și, când se întoarse, îl văzu pe Constantin Demiris în pragul ușii. După o primă privire uluită, Noelle își dădu seama că nu mai avea de ce să se teamă.

Constantin Demiris îmbătrânise cu zece ani, în ultimele luni. Era tras la față și chinuit, hainele atârnavă neîngrijit pe el. Ochii, ochii lui i-au atras atenția. Erau ochii unui suflet care a trecut prin iad. Esența puterii lui Demiris, miezul vital al energiilor lui, toate dispăruseră. Părea că s-a stins lumina acestui suflet și tot ce a rămas în urmă era palid, lipsit de strălucire, nici nu amintea de strălucirea de odinioară. Stătea în cadrul ușii, o privea cu ochii îndurerați.

Pentru o fracțiune de secundă, Noelle se întrebă dacă nu cumva era un truc, parte a planului, dar nici un om de pe pământ nu putea fi un atât de bun actor. Noelle a fost aceea care a rupt tăcerea:

— Îmi pare rău, Costa,

Demiris dădu din cap, încet, de parcă pentru această mișcare i-ar fi trebuit un efort deosebit.

— Am vrut să te omor, spuse el, obosit, și ceea ce auzea Noelle era vocea unui bătrân. Am plănuit totul.

— De ce nu ai făcut-o?

Bărbatul răspunse liniștit:

— Pentru că tu m-ai omorât mai întâi. Niciodată nu am avut nevoie de nimeni și cred că nu am simțit niciodată durerea, până acum.

— Costa...

— Nu, lasă-mă să termin. Eu nu sunt omul care să iert cu ușurință ceva. Dacă aș putea, m-aș descurca fără tine, crede-mă că m-aș descurca. Dar nu pot. Nu mai suport. Te vreau înapoi, Noelle.

Noelle lupta frenetic să nu exteriorizeze ceea ce simțea în acele momente.

— Dar acest lucru nu mai depinde de mine, nu-i așa, Costa?

— Dacă te-aș elibera, ai veni înapoi la mine? Să rămâi?

Să rămână! Mii de imagini trecură fulgerător prin mintea Noellei. Nu-l va mai vedea niciodată pe Larry, nu-l va mai atinge, nu-l va mai săruta. Nu avea de ales, dar chiar dacă ar fi avut de ales, viața i se părea prea dulce. Atâta vreme cât era în viață, mai

avea o șansă. Îl privi pe Demiris.

— Da, Costa.

Demiris o privi cu multă căldură și emoție. Când îi vorbi din nou, vocea îi era răgușită.

— Mulțumesc. Vom uita trecutul. Se înviora pe măsură ce vorbea. Numai viitorul mai este important, îți voi angaja un avocat.

— Pe cine?

— Pe Napoleon Chotas.

Acela a fost momentul când Noelle a știut cu siguranță că a câștigat jocul de șah. Șah mat!

Acum, Napoleon Chotas stătea la masa avocaților și se gândea la bătălia care va avea loc în foarte scurt timp. Ar fi preferat ca procesul să se desfășoare la Ioannina, mai degrabă, decât la Atena, dar era imposibil, pentru că legea grecească impunea ca un proces să nu se desfășoare în locul unde s-a comis crima. Chotas nu avea nici cea mai mică îndoială în privința vinovăției Noellei Page, dar acesta nu era un lucru important, căci, pentru el, vinovăția sau inocența unui client era imaterială. Oricine avea dreptul la un proces corect și cinstit.

Și, totuși, procesul care trebuia să înceapă era unul neobișnuit. Pentru prima dată în viața sa de profesionist, Napoleon Chotas și-a permis să se implice emoțional cu un client. Era îndrăgostit de Noelle Page. A mers să o vadă, la cererea expresă a lui Constantin Demiris și, deși o cunoștea din presă, nu a fost deloc pregătit pentru persoana pe care a întâlnit-o. Noelle l-a primit de parcă era un oaspete venit într-o vizită de curtoazie. Nu arăta nici frică, nici nervozitate, și la început, Chotas a pus totul pe seama situației disperate în care se găsea. Noelle era cea mai fascinantă, cea mai frumoasă femeie pe care a întâlnit-o și, cu siguranță, cea mai inteligentă. Chotas se lăuda că este un bun cunoscător al femeilor și a recunoscut imediat în Noelle calitățile deosebite cu care era înzestrată. Pentru el era o adevărată bucurie să stea, pur și simplu, de vorbă cu ea. Au vorbit despre artă, lege, crimă, Noelle era plină de surprize. Chotas înțelegea perfect legătura Noellei cu un om de calibrul lui Constantin Demiris, dar faptul că s-a încurcat cu Larry Douglas, era pentru el o enigmă. Simțea că este mult deasupra lui Douglas și totuși, se gândea Chotas, probabil că există o alchimie obscură, care-i făcea pe oameni să se îndrăgostească de cei mai nepotrivii parteneri. Oameni de știință

străluciți s-au căsătorit cu blonde fără pic de minte, mari scriitori s-au căsătorit cu actrițe proaste, oameni politici inteligenți s-au căsătorit cu otrepe.

Chotas își aminti întâlnirea cu Demiris. Social, ei doi se cunoșteau de mulți ani, dar firma lui Chotas nu i-a făcut niciodată un serviciu lui Demiris. Demiris l-a rugat să îi facă o vizită la vila *Varkiza*. A intrat direct în subiect, fără alte introduceri. „După cum știi, i-a spus el, mă interesează foarte mult acest proces. Domnișoara Page este singura femeie din viața mea, pe care am iubit-o cu adevărat”.

Cei doi bărbați au discutat timp de șase ore, fiecare aspect al cazului, fiecare strategie. Au hotărât ca pentru Noelle să pledeze *Nevinovată*. Când Chotas s-a ridicat să plece, stabiliseră deja foarte multe lucruri. Pentru a o apăra pe Noelle, Chotas avea să primească de două ori onorariul obișnuit, iar firma lui avea să devină consultantul legal al lui Constantin Demiris, al imperiului său, al morilor de făcut milioane.

„Nu mă interesează cum o vei face, a concluzionat Demiris, ai grijă doar ca totul să meargă perfect”.

Chotas a acceptat târgul. Apoi, în mod ironic, s-a îndrăgostit de Noelle Page. Chotas rămăsese burlac, deși avea suficiente amante, iar acum, când a descoperise femeia cu care s-ar fi căsătorit bucuros, nu o putea atinge. Stătea în fața Noellei și o privea în boxa acuzaților: frumoasă și senină. Era îmbrăcată într-un costum simplu, negru, cu o bluză din dantelă albă și arăta ca o prințesă din poveste.

Noelle întoarse capul și îl văzu. Îi zâmbi cald. Îi zâmbi și el, dar mintea lui alerga, analiza toate posibilitățile muncii dificile pe care o avea el de făcut acum. Aprodul a anunțat Completul de Judecată și toată lumea s-a ridicat în picioare.

Doi judecători îmbrăcați în robe tradiționale au intrat și s-au așezat pe scaunele laterale. În urma lor a intrat al treilea judecător, Președintele Completului, și el s-a așezat pe scaunul din mijloc. Cu o voce cântată, acesta a spus:

— *I synethriassis archetai*.

Procesul începea.

Peter Demonides, procuror special din partea Statului, s-a ridicat emoționat în picioare și a făcut introducerea, prezentând cazul juraților. Demonides era un procuror abil, dar mai avusese procese împotriva lui Chotas și până acum — de multe ori — iar

rezultatul fusese în mod invariabil același. Bătrânul vulpoi nu se lăsa niciodată prins. Aproape la fiecare proces au fost aduși martori de necontestat, dar Chotas i-a anihilat pe toți. Îi învăluia, îi lăuda, dar în momentul în care termina cu ei, oamenii ajungeau să se contrazică singuri, iar mărturiile lor se transformau în speculații și speculațiile în fantezii. Chotas avea cea mai strălucită minte de avocat pe care a întâlnit-o Demonides vreodată și cele mai sănătoase cunoștințe de jurisprudență, dar nu în aceste lucruri stătea puterea lui. Puterea i-o dădea faptul că era un bun cunoscător al oamenilor. Un reporter l-a întrebat odată de unde a căpătat cunoștințele despre natura umană.

— Nu știi absolut nimic despre natura umană, a răspuns Chotas. Eu cunosc doar oamenii și atât.

Remarca aceasta a fost citată de nenumărate ori.

În plus, acest proces era pe măsura lui Chotas. Avea tot ce-i trebuia pentru ca Chotas să se desfășoare în fața juraților — strălucire, pasiune, crimă. De un singur lucru era sigur Demonides: Napoleon Chotas nu va permite sub nici o formă ca acest proces să nu fie câștigat de el. Demonides știa că are probe puternice împotriva acuzaților și chiar dacă Chotas ar putea vrăji jurații, nu îi va putea impresiona pe cei trei judecători. Cu acest sentiment hotărâtor a început procurorul prezentarea faptelor.

Cu lovituri de maestru, Demonides a conturat imaginea generală. Conform legii, reprezentantul celor zece jurați trebuia să fie avocat, așadar, Demonides și-a direcționat toate concluziile legale spre această persoană.

— Înainte ca acest proces să se termine, spuse Demonides, acuzarea va dovedi că acești doi oameni au conspirat împreună să o omoare cu sânge rece pe Catherine Douglas, pentru că ea le stătea în cale. Singura crimă a acestei nevinovate era că îl iubea pe soțul său și pentru acest lucru a fost ucisă. Cei doi acuzați erau la locul crimei. Ei erau singurii care aveau motive și atunci au găsit ocazia. Vom dovedi fără nici o urmă de îndoială că...

Demonides a continuat să vorbească concis, cu probe. Apoi a venit rândul avocatului apărării.

Spectatorii din sală l-au văzut pe Napoleon Chotas adunându-și cu stângăcie hârtiile și pregătindu-se pentru pledoarie. S-a apropiat încet de boxa juraților, ezitând, uimit parcă de locul în care se afla.

Privindu-l, William Fraser se minună de abilitatea acestui om.

Dacă nu ar fi petrecut o seară în compania lui Chotas, la o petrecere la Ambasada Britanică, și Fraser s-ar fi lăsat înșelat de atitudinea acestui om. Îi vedea pe jurați concentrându-se să înțeleagă cuvintele rostite de Napoleon Chotas.

— Femeia aceasta este judecată, spuse Chotas. Nu este o judecată pentru crimă. Nu s-a făcut nici o crimă. Dacă ar fi fost o crimă, sunt convins că strălucitul meu coleg ar fi adus ca evidență corpul victimei. Dar nu a făcut-o și noi presupunem că nu există un cadavru. Prin urmare, nu există crimă.

Se opri scărpinându-și chelia, apoi privi nedumerit, încercând parcă să-și amintească unde a rămas. Se lumină la față și continuă:

— Nu, domnilor, nu despre o crimă este vorba în acest proces. Clienta mea este judecată pentru că a încălcat o *altă* lege, o lege nescrisă care spune că nu trebuie să furi soțul unei alte femei. Presa a judecat-o deja și a găsit că este vinovată, publicul o consideră vinovată și acum toată lumea cere ca ea să fie pedepsită.

Chotas se opri și scoase o batistă mare albă, o privi un moment întrebându-se parcă de ce a ajuns acolo, își suflă nasul și o puse la loc în buzunar.

— Foarte bine. Dacă a încălcat o lege, să o pedepsim. Dar nu pentru crimă, domnilor. Nu pentru o crimă care nu s-a comis. Noelle Page este vinovată de a fi fost metresa unui... se opri încurcat... unui bărbat foarte important. Numele lui este secret, dar dacă vreți să îl cunoașteți îl veți găsi pe prima pagină a tuturor ziarelor.

Toată lumea începu să râdă admirativ.

Auguste Lanchon se întoarse în scaun și privi audiența cu ochi furioși. Cum de îndrăzneau să râdă de Noelle a lui! Demiris nu însemna nimic pentru ea, nimic. Singurul bărbat pe care ea îl venera era acela căruia i-a dăruit virginitatea. Proprietarul obez al magazinului din Marsilia nu reușise să ia legătura cu Noelle, dar plătitise patru sute de drahme prețioase unui om pentru a putea să o vadă pe frumoasa Noelle în fiecare zi. Când va fi achitată, el o va întâmpina și o va lua cu el.

— Acuzarea a spus că cei doi acuzați, domnișoara Page și domnul Lawrence Douglas, au ucis-o pe doamna Douglas, pentru ca ei doi să se poată căsători. Priviți-i!

Chotas se întoarse spre Noelle și toată lumea își îndreptă privirea în aceeași direcție.

— Sunt îndrăgostiți? Posibil. Dar asta înseamnă că sunt criminali? Nu. Dacă există victime în acest proces, le aveți în fața dumneavoastră. Eu am cercetat probele cu foarte multă atenție și m-am convins, și vă voi convinge și pe dumneavoastră, că acești doi oameni sunt nevinovați. Vă rog să îmi permiteți să spun explicit juraților că eu nu îl reprezint pe Lawrence Douglas. El are avocatul său, un om foarte priceput, de altfel. Dar acuzarea a spus despre cei din boxă că sunt conspiratori, că au complotat și au comis o crimă împreună. Dacă unul dintre ei este vinovat, amândoi sunt vinovați. Ei bine, eu vă spun acum că amândoi sunt nevinovați. Și nu mă va convinge de contrariu decât producerea corpului delict. Dar acesta nu există. Vocea lui Chotas se ridica din ce în ce mai furioasă. Totul este o speculație. Clienta mea nu știe mai mult decât dumneavoastră, dacă doamna Catherine Douglas este vie sau moartă. De unde să știe? Nici măcar nu a cunoscut-o. Imaginați-vă ce enormitate este să fii acuzat că ai omorât pe cineva pe care nu l-ai văzut niciodată. Sunt multe ipoteze în privința doamnei Douglas. Că a fost ucisă este una din aceste teorii. Dar *numai* una. Cea mai posibilă teorie ar fi aceea că ea a descoperit că soțul ei și domnișoara Page se iubeau și, simțindu-se *rănită* — nu înspăimântată, domnilor, — rănită, ea a fugit. Atât este de simplu totul pentru ca dumneavoastră să nu executați o femeie și un bărbat nevinovați.

Frederick Stavros, avocatul lui Larry Douglas, respiră ușurat. Coșmarul lui că Noelle Page va fi achitată, iar clientul lui va fi condamnat, s-a terminat. Dacă se întâmplă așa, devenea oaia neagră a baroului de avocați. Stavros a așteptat cu sufletul la gură o remarcă din partea lui Napoleon Chotas și iată că Chotas a făcut-o. Legându-i pe cei doi acuzați, apărarea Noellei devenea apărarea clientului său. Câștigarea acestui proces îi va schimba întreg viitorul lui Frederick Stavros, îi va da tot ce își dorea. Tânărul simți o caldă recunoștință față de bătrânul maestru. Stavros vedea cu satisfacție cum se agață jurații de fiecare cuvânt al lui Chotas.

— Aceasta nu este o femeie interesată de bunuri materiale, spuse Chotas, admirativ. De fapt, ea ar fi renunțat la tot fără nici o ezitare, pentru bărbatul pe care îl iubea. Dragii mei prieteni, nu-i așa că nu seamănă cu personajul rece care comite o crimă?

În timp ce Chotas continua, emoțiile juraților creșteau vizibil, ajungând până la Noelle cu înțelegere și simpatie. Încet și abil,

avocatul a construit portretul unei femei frumoase, amanta celui mai puternic și mai bogat bărbat din lume, care a revărsat asupra ei lux și privilegii, dar iată că această tânără s-a îndrăgostit de un tânăr pilot, fără bani, pe care l-a cunoscut doar de puțin timp.

Chotas cânta o partitură pe coardele emoționale ale juraților, provocându-le lacrimi, dar menținându-le atenția încordată. Când pledoaria s-a terminat, Chotas s-a întors stingher la masa lui și spectatorii abia s-au abținut să nu aplaude.

Larry Douglas stătea în boxa acuzaților ascultând cum îi apărea Chotas pe amândoi și era furios. Nu avea nevoie de cineva care să-l apere. El nu a făcut nimic, procesul acesta era o greșeală prostească și, dacă exista un vinovat, acesta era Noelle. A fost ideea ei. Larry o privi — frumoasă și senină. Dar nu mai simțea nici o dorință, doar amintirea unei pasiuni, o umbră de emoție și acum se minuna cum de și-a pus viața în pericol pentru această femeie. Apoi Larry își întoarse privirea spre colțul presei. O tânără reporteră atrăgătoare îl privea fix. Îi zâmbi și fata se luminează la față.

Peter Demonides examina un martor.

— Vreți să spuneți numele pentru înregistrare?

— Alexis Minos.

— Și ocupația?

— Avocat.

— Vă rog să-i priviți pe cei doi acuzați, domnule Minos, și să spuneți Curtii dacă i-ați mai văzut până acum.

— Da, domnule. Pe unul dintre ei.

— Pe care?

— Pe bărbat.

— Pe domnul Lawrence Douglas?

— Exact.

— Vreți să spuneți în ce circumstanțe l-ați văzut pe domnul Douglas?

— Acum șase luni a venit la mine la birou.

— A venit să vă consulte ca profesionist?

— Da.

— Cu alte cuvinte, v-a rugat să-i asigurați servicii de drept.

— Da.

— Și vreți să ne spuneți ce v-a rugat să faceți pentru el?

— M-a rugat să-l consiliesc în privința unui proces de divorț.

— V-a angajat pentru acest lucru?

— Nu. Mi-a spus în ce condiții dorea divorțul, iar eu i-am explicat că îi va fi imposibil să îl obțină în Grecia.

— Și care erau aceste condiții?

— Nu dorea publicitate, iar soția sa refuza să îi acorde divorțul.

— Cu alte cuvinte, el i-a cerut soției să divorțeze, iar ea l-a refuzat?

— Așa mi-a spus.

— Și dumneavoastră i-ați spus că nu îl puteți ajuta? I-ați spus că dacă soția lui nu va fi de acord va fi greu pentru el să obțină divorțul? Și că publicitatea nu putea fi evitată?

— Exact.

— Așadar, într-o stare disperată, acuzatul nu putea...

— Mă opun!

— Se acceptă.

— Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas se ridică, oftând, și se apropie de martor. Peter Demonides nu era îngrijorat. Minos era avocat și avea experiență, deci nu putea cădea în cursele lui Chotas.

— Sunteți avocat, domnule Minos.

— Sunt.

— Și unul excelent, sunt sigur. Sunt surprins că în profesiunea noastră nu ne-am întâlnit până acum. Firma mea se ocupă de multe domenii. Poate că i-ați întâlnit partenerii mei în probleme de litigii.

— Nu, nu mă ocup de litigii.

— Mă scuzați. Poate în probleme fiscale?

— Nu mă ocup de probleme fiscale.

— Oh! Chotas părea uimit și stânjenit, dând impresia că se face de râs. Polițe de asigurare?

— Nu.

Minos se distra acum de umilința marelui avocat. Peter Demonides începu să se îngrijoreze. De câte ori a văzut el această expresie pe chipurile martorilor pe care Napoleon Chotas se pregătea să îi sacrifice?

— Renunț, spuse Chotas, exasperat. Cu ce fel de probleme juridice vă ocupați?

— Divorțuri.

O privire vicleană apăru pe fața lui Chotas.

— Trebuia să-mi închipui că bunul meu prieten, domnul

Demonides, aduce aici un expert.

— Mulțumesc, domnule. Minos nu-și ascundea încântarea. Nu oricine avea ocazia să îl surclaseze pe Chotas. În mintea lui, Minos se și vedea, împăunându-se în fața prietenilor.

— Eu nu m-am ocupat niciodată de un caz de divorț, spuse Chotas, stânjenit, așadar, mă las în mâinile dumitale. Cred că sunteți un om foarte ocupat.

— Am suficient de multe procese!

— Suficient de multe! Era admirație în vocea lui Chotas.

— Uneori prea multe.

Peter Demonides privea fix dușumeaua, îngrozit de ce se întâmplă.

— Nu vreau să fiu indiscret, domnule Minos, dar ca o curiozitate profesională, câți clienți aveți pe an?

— Este destul de greu de spus.

— Ei, haideți, domnule Minos. Nu fiți modest. Estimați.

— Oh, presupun că vreo două sute. Cu aproximație.

— Două sute de divorțuri pe an! Numai munca de a le pregăti este enormă.

— Ei bine, nu sunt chiar două sute de divorțuri.

— Poftim? Chotas era acum uimit.

— Nu toate ajung divorțuri.

— Dar nu ați spus că vă ocupați de divorțuri?

— Ba da, dar... Minos șovăia.

— Dar ce? Întrebă Chotas uluit.

— Vreau să spun că nu toți oamenii ajung la divorț.

— Dar nu ați spus că de aceea vin să vă consulte?

— Ba da, dar unii dintre ei se răzgândesc.

Chotas dădu din cap, luminat.

— Ah! Adică se împacă.

— Exact, spuse Minos.

— Așadar, spuneți că... să zicem, zece procente nu mai ajung în instanță.

Minos se foi stânjenit.

— Procentul e mai mare.

— Cât de mare? Cincisprezece? Douăzeci?

— Aproape de patruzeci.

Napoleon Chotas îl privea uluit.

— Domnule Minos, ne spuneți că aproape jumătate din oamenii care vin la dumneavoastră se hotărăsc să nu mai divorțeze?

— Da.

Broboane de sudoare alunecau de pe fruntea lui Minos. Îl privi pe Peter Demonides, dar acesta studia concentrat o spărtură din podea.

— Ei bine, eu sunt convins că acest lucru nu se întâmplă din pricina calităților dumneavoastră profesionale.

— Desigur, se apără Minos. Vin uneori la mine după primul impuls. Un soț, o soție se ceartă și cred că vor să divorțeze, dar când li se explică, de cele mai multe ori se răzgândesc.

Minos se opri brusc, realizând importanța cuvintelor sale..

— Mulțumesc, spuse Chotas, cu blândețe. Mi-ați fost de mare ajutor.

Peter Demonides examina martorii.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Kasta. Irene Kasta.

— Doamnă sau domnișoară?

— Doamnă. Sunt văduvă.

— Cu ce vă ocupați, doamnă Kasta?

— Sunt menajeră.

— Unde lucrați?

— La vila unei familii bogate din Rafina.

— Este un sat lângă mare, nu? La o sută de kilometri nord de Atena?

— Da.

— Vă rog să îi priviți pe acuzați. I-ați mai văzut?

— Desigur. De multe ori.

— Ne spuneți în ce circumstanțe?

— Locuiau într-o casă de lângă vila unde lucrez eu. I-am văzut pe plajă. Erau dezbrăcați.

Asistența scoase un strigăt de surpriză. Demonides îl privi pe Chotas să vadă dacă are vreo obiecție, dar vulpoiul zâmbea visător. Acest zâmbet îl neliniști pe Demonides.

— Sunteți sigură că pe acești doi oameni i-ați văzut? Știți că ați jurat.

— Ei sunt.

— Când erau pe plajă erau prietenoși unul cu altul?

— Păi, nu se purtau chiar ca frate și soră.

Spectatorii izbucniră în râs.

— Mulțumesc, doamnă Kasta. Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas se ridică și se apropie prietenos de femeie.

— De câtă vreme lucrați la vila aceea, doamnă Kasta?

— De șapte ani.

— Șapte ani! Probabil că sunteți foarte bună.

— Cred și eu.

— Poate că o să-mi găsiți și mie o menajeră bună. Și eu m-am gândit să cumpăr o vilă pe plaja din Rafina. Problema mea este că am nevoie de multă liniște. Din câte îmi amintesc, vilele acelea sunt înghesuie una lângă alta.

— Oh, nu domnule. Fiecare vilă este înconjurată de un zid înalt.

— Bine. Și nu sunt înghesuie?

— Deloc, domnule. Sunt la o depărtare de cel puțin o sută de metri una de alta. Știu o vilă care este de vânzare. V-o pot recomanda pe sora mea.

— Mulțumesc, doamnă Kasta, este minunat. Poate că o sun chiar astăzi după-amiază.

— În timpul zilei lucrează. Vine acasă la șase.

— Cât este ora acum?

— Nu am ceas.

— Ah! Este un ceas acolo pe perete. Cât arată?

— Nu prea vād. Este departe.

— Cam cât credeți că este de departe?

— Aăăă, cam cincizeci de picioare.

— Douăzeci și trei, doamnă Kasta. Nu mai am întrebări.

Era a cincea zi de proces. Picioarul amputat al doctorului Israel Katz îi dădea dureri. În timp ce făcea o operație, doctorul stătea sprijinit pe un picior artificial ore în șir și nu simțea durerea. Dar aici, concentrându-se intens, nervii trimiteau mesaje de la piciorul care îi lipsea. Se foi neliniștit încercând să ușureze greutatea de pe coapse. De când a venit la Atena, a încercat să o vadă pe Noelle în fiecare zi, dar nu a reușit. A vorbit cu Napoleon Chotas, dar acesta i-a explicat că Noelle era prea neliniștită să primească vizite. Atunci l-a rugat să îi transmită Noellei că el se afla acolo să o ajute, dar nu era sigur că Noelle a primit mesajul. Venea la proces în fiecare zi cu speranța că Noelle îl va vedea, dar ea nu a privit nici măcar o singură dată spre sală.

Israel Katz îl datora viața și se simțea frustrat că acum nu o putea ajuta. Habar nu avea cum se va termina procesul. Chotas era bun. Dacă exista cineva în lumea aceasta care o putea elibera

pe Noelle, Chotas era acel om. Și, totuși, Israel Katz era neliniștit. Procesul era abia la început. Probabil că urmau multe surprize.

Un martor al acuzării depunea jurământul.

— Numele?

— Christian Barbet.

— Sunteți de naționalitate franceză, domnule Barbet?

— Da.

— Și unde locuiți?

— La Paris.

— Vreți să spuneți instanței cu ce vă ocupați?

— Am o agenție de detectivi particulari.

— Unde este agenția?

— Biroul central este la Paris.

— Cu ce fel de cazuri vă ocupați?

— Tot felul... evaziune fiscală, persoane dispărute, supravegherea soților sau soțiilor...

— Domnule Barbet, vreți să priviți în această sală și să spuneți dacă există vreun client de-al dumneavoastră?

— Da, domnule.

— Vreți să spuneți instanței cine este acea persoană?

— Doamna de acolo. Domnișoara Noelle Page.

Un murmur se ridică dintre spectatori.

— Adică, domnișoara Page v-a angajat să cercetați ceva pentru ea?

— Da, domnule.

— Vreți să spuneți exact ce?

— Da, domnule. O interesa un bărbat numit Larry Douglas. Dorea să îi spun tot ce aflu despre el.

— Este același Larry Douglas aflat acum în boxă?

— Da, domnule.

— Și domnișoara Page v-a plătit?

— Da, domnule.

— Vă rog să priviți aceste hârtii. Sunt extrasele notelor de bancă care v-au fost trimise?

— Exact.

— Spuneți-ne, domnule Barbet, cum v-ați descurcat să obțineți informații asupra domnului Douglas?

— A fost foarte greu, domnule. Eu eram în Franța și domnul Douglas în Anglia, iar mai târziu în Statele Unite și când Franța a

fost ocupată de germani...

— Poftim?

— Am spus, când Franța a fost ocupată...

— Un moment, vă rog. Vreau să fiu sigur că înțeleg bine ceea ce spuneți, domnule Barbet. Avocatul domnișoarei Page ne-a spus că domnișoara Page și Larry Douglas s-au întâlnit de puțin timp și s-au îndrăgostit. Acum dumneavoastră ne spuneți că aventura lor a început... acum cât timp?

— Cel puțin de acum șase ani.

Pandemonium.

Demonides aruncă o privire triumfătoare spre Chotas.

— Martorul este al dumneavoastră.

Chotas se frecă la ochi, se ridică și se apropie de martor.

— N-o să vă rețin mult, domnule Barbet. Cred că sunteți nerăbdător să vă întoarceți în Franța.

— Am tot timpul din lume, domnule.

Era obraznic.

— Mulțumesc. Iertați-mi interesul personal, dar aveți un costum foarte elegant, domnule Barbet.

— Mulțumesc, domnule.

— Lucrat la Paris?

— Da, domnule.

— Vă vine perfect. Eu nu prea am noroc la costume. Ați încercat și croitorii englezi? Se spune că și ei sunt foarte buni.

— Nu, domnule.

— Sunt sigur că ați fost în Anglia de multe ori.

— Nu.

— Niciodată?

— Nu, domnule.

— Ați fost vreodată în Statele Unite?

— Nu.

— Niciodată?

— Nu, domnule.

— Ați fost în sudul Pacificului?

— Nu, domnule.

— Atunci înseamnă că sunteți un detectiv fantastic, domnule Barbet. Jos pălăria. Rapoartele dumneavoastră au cuprins activitatea lui Larry Douglas în Anglia, Statele Unite și sudul Pacificului — și totuși dumneavoastră ne spuneți că nu ați vizitat niciodată aceste locuri. Nu putem decât să credem că sunteți

telepatic.

— Permiteți-mi să vă corectez, domnule. Nu era necesar ca eu să merg personal în aceste locuri. Am angajați și contracte cu agenții similare din Anglia și America.

— Ah, iertați-mi ignoranța. Sigur! Așadar, acei oameni au acoperit toată activitatea domnului Douglas?

— *Exactement.*

— Deci, adevărul este că dumneavoastră personal nu ați cunoscut deplasările domnului Larry Douglas.

— Nu, domnule.

— Așadar, informațiile sunt de la veriga a doua.

— Presupun că... într-un anume sens, da.

Chotas se întoarce spre jurați.

— Voi respinge această mărturie, domnule Președinte, pe motiv că informațiile nu sunt verificate.

Peter Demonides sări în picioare.

— Mă opun, domnule Președinte! Noelle Page l-a angajat pe domnul Barbet să obțină informații despre Larry Douglas. Aceasta nu înseamnă că sunt neverificate.

— Colegul meu a depus aceste rapoarte ca probă, spuse Chotas, calm. Sunt perfect de acord să le accept, dacă el îmi va aduce persoanele care l-au supravegheat direct pe domnul Douglas. Altfel, eu nu pot decât să presupun că supravegherea nu a avut loc și să resping mărturia.

Președintele completului se întoarce spre Demonides.

— Puteți aduce martorii?

— Este imposibil. Domnul Chotas știe că ar trebui săptămâni pentru a-i localiza!

Președintele se întoarce spre Chotas:

— Se acceptă argumentul.

Demonides examina.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— George Mousson.

— Cu ce vă ocupați?

— Sunt recepționar la *Palace Hotel* din Ioannina.

— Vă rog să-i priviți pe acuzați. I-ați mai văzut?

— Bărbatul a fost oaspete la hotelul nostru, în august.

— Adică, domnul Lawrence Douglas?

— Da, domnule.

- Era singur?
- Nu, domnule.
- Ne spuneți cu cine era?
- Cu soția sa.
- Catherine Douglas?
- Da, domnule.
- S-au înregistrat ca domnul și doamna Douglas?
- Da, domnule.
- Ați discutat vreodată cu domnul Douglas despre peșterile din Perama?
- Da, domnule.
- Ați abordat dumneavoastră subiectul sau domnul Douglas?
- Din câte îmi amintesc, el, domnule. Mi-a pus întrebări și mi-a spus că soția lui este nerăbdătoare să le vadă. Mi-a spus că îi plac peșterile. Mi s-a părut neobișnuit.
- De ce?
- Păi, femeile nu sunt interesate de asemenea lucruri.
- Dar cu doamna Douglas ați discutat despre peșteri?
- Nu, domnule. Numai cu domnul Douglas.
- Și ce i-ați spus?
- Îmi amintesc că l-am avertizat că peșterile sunt periculoase.
- Ați discutat și despre un ghid?
- Da, sunt convins că l-am sfătuit să ia un ghid. Recomand acest lucru tuturor oaspeților noștri.
- Nu mai am întrebări. Martorul este al dumneavoastră, domnule Chotas.
- De cât timp lucrați în industria hotelieră, domnule Mousson?
- De peste douăzeci de ani.
- Și înainte de asta, ați fost psihiatru?
- Eu? Nu, domnule.
- Poate psiholog?
- Nu, domnule.
- Oh. Atunci nu sunteți specialist în comportamentul femeilor?
- Poate că nu sunt psihiatru, dar în meseria mea înveți foarte multe lucruri despre femei.
- O cunoașteți pe Osa Johnson?
- Osa...? Nu.
- Este o renumită exploratoare. Ați auzit vreodată de Amelia Earhart?
- Nu, domnule.

— De Margaret Mead?

— Nu, domnule.

— Sunteți căsătorit, domnule Mousson?

— Acum, nu. Dar am fost căsătorit de trei ori și am ceva experiență cu femeile.

— Dimpotrivă, domnule Mousson. Eu cred că dacă ați fi fost expert, ați fi reușit măcar într-una din aceste căsnicii. Nu mai am întrebări.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Christopher Cocyannis.

— Ocupația?

— Sunt ghid la peșterile Perama.

— De cât timp sunteți ghid acolo?

— De zece ani.

— Merg afacerile?

— Foarte bine. În fiecare an vin mii de turiști.

— Vă rog să îl priviți pe bărbatul din boxă. L-ați văzut vreodată pe domnul Douglas?

— Da, domnule. A venit la peșteri în august.

— Sunteți sigur?

— Absolut.

— Sunt sigur că acest lucru ne uimește pe toți. Din mii de oameni care vin la peșteri, dumneavoastră vă amintiți unul?

— Nu puteam să-l uit, domnule.

— De ce, domnule Cocyannis?

— În primul rând, pentru că el a refuzat ghidul.

— Toți vizitatorii acceptă ghid?

— Germanii și francezii sunt țepoși, dar americanii acceptă toți.

Râsete.

— Înțeleg. Mai există și un alt motiv pentru care vi-l amintiți pe domnul Douglas?

— Sigur că da. Nu l-aș fi remarcat dacă atunci când i-am recomandat ghidul și m-a refuzat, femeia de lângă el nu s-ar fi alarmat. Dar după o oră, l-am văzut ieșind grăbit din peșteră, singur și tulburat și m-am gândit că poate femeia a avut un accident. L-am întrebat dacă doamna era bine și el m-a privit foarte ciudat și m-a întrebat „Care doamnă?” iar eu am spus: „Doamna cu care ați intrat în peșteră”. S-a albit la față și am avut impresia că vrea să mă lovească. Apoi a început să țipe, „Am

pierdut-o, am nevoie de ajutor”; și țipa ca un nebun.

— Dar nu a cerut ajutor înainte să-l întrebați de femeie?

— Nu a cerut.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am adunat toți ghizii și am început să căutăm. Un nebun a aruncat pancarta *Periculos*, pe care am pus-o la peșterile noi. Partea aceea nu este deschisă pentru public. Acolo am găsit-o cam după trei ore. Era într-o stare îngrozitoare.

— O ultimă întrebare. Vă rog să răspundeți cu multă atenție. Când domnul Douglas a ieșit din peșteră, arăta ca un om care caută ajutor sau v-a lăsat impresia că pleacă?

— Pleca.

— Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas a început foarte blând.

— Domnule Cocyannis, sunteți psihiatru?

— Nu, domnule, sunt ghid.

— Nici psiholog?

— Nu, domnule.

— Vă întreb pentru că în ultima săptămână au venit recepționeri de hotel care au pretins că sunt experți în psihologia umană, martori care au vederea scurtă, iar acum dumneavoastră priviți la un bărbat și spuneți că v-a atras atenția pentru că părea agitat și i-ați citit gândurile. Cum ați știut că el nu căuta ajutor, când ați vorbit cu el?

— Nu părea să aibă această atitudine.

— Și dumneavoastră vă amintiți atât de bine atitudinea lui?

— Da.

— Evident, aveți o memorie remarcabilă. Vă rog să priviți în jur. Ați mai văzut pe cineva din cei prezenți aici?

— Pe acuzat.

— Da. În afară de el? Gândiți-vă bine.

— Nu.

— Dacă ați fi văzut ați fi ținut minte?

— Absolut.

— Pe mine m-ați văzut înainte de ziua de astăzi?

— Nu, domnule.

— Vă rog să priviți această bucată de hârtie. Îmi spuneți și mie ce este?

— Este un bilet.

— Pentru ce?

— Pentru peșterile Perama.

— Ce dată are pe el?

— Luni, acum trei săptămâni.

— Da. Eu am cumpărat acest bilet și l-am folosit, domnule Cocyannis. Am fost cu un grup de cinci persoane. Dumneavoastră ați fost ghidul nostru. Nu mai am întrebări.

— Ocupația?

— Curier la *Palace Hotel* din Ioannina.

— Vă rog să o priviți pe acuzata din boxă. Ați mai văzut-o până acum?

— Da, domnule. În filme.

— Personal ați mai văzut-o?

— Da, domnule. A venit la hotel și m-a întrebat în ce cameră stă domnul Douglas. I-am spus să întrebe la recepție și mi-a răspuns că preferă să nu îi deranjeze. Iar eu i-am dat numărul bungaloului.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

— În prima zi din august. Ziua în care a venit Meltemi.

— Sunteți sigur că este aceeași femeie?

— Cum aș putea să o uit? Mi-a dat un bacșiș de două sute de drahme.

Procesul intra în a patra săptămână. Toată lumea era convinsă că Napoleon Chotas conducea cea mai bună apărare din câte existaseră vreodată. În ciuda acestui lucru, plasa vinovăției se strângea din ce în ce mai aproape.

Peter Demonides construia o imagine a doi amanți care doreau cu disperare să se căsătorească, iar Catherine Douglas le stătea în cale. Încet, zi după zi, Demonides demonstra complotul de crimă.

Avocatul lui Larry Douglas, Frederick Stavros, a abdicat bucuros, lăsându-se în seama lui Napoleon Chotas. Dar chiar și Stavros simțea că este nevoie de un miracol pentru ca ei să fie achitați. Stavros privea mereu scaunul gol din sala de ședințe și se întreba dacă Constantin Demiris își va face apariția. Dacă Noelle Page va fi condamnată, probabil că marele magnat nu va veni, pentru că aceasta însemna că el a fost înfrânt. Pe de altă parte, dacă magnatul știa că vor fi achitați, va veni cu siguranță. Scaunul neocupat devenea un simbol.

Dar scaunul rămânea gol.

Era vineri după-amiază, când, în sfârșit, procesul a luat o întorsătură explozivă.

— Numele dumneavoastră?

— Doctor Kazomides. John Kazomides.

— I-ați întâlnit vreodată pe domnul sau pe doamna Douglas, doctore?

— Da, domnule. Pe amândoi.

— În ce ocazie?

— Am primit un telefon să merg de urgență la peșterile Perama. Se pierduse o femeie și când a fost găsită era în stare de șoc.

— A fost rănită fizic?

— Da. Avea contuzii multiple, mâinile și obrajii zgâriați de roci ascuțite. A căzut și s-a lovit la cap. I-am făcut imediat o injecție cu morfină pentru a anihila durerea și le-am spus să o ducă la spitalul local.

— Și a fost dusă acolo?

— Nu, domnule.

— Vreji să spuneți de ce?

— La insistențele soțului ei, a fost dusă la bungaloul de la *Hotelul Palace*.

— Vi s-a părut neobișnuit, doctore?

— A spus că vrea să o îngrijească personal.

— Așadar, doamna Douglas a fost dusă la hotel. Ați însoțit-o?

— Da. Am insistat să merg și eu la hotel. Doream să fiu lângă ea când își venea în fire.

— Și erați prezent când și-a revenit?

— Da, domnule.

— V-a spus ceva doamna Douglas?

— Mi-a spus.

— Vreți să spuneți instanței ce v-a spus?

— Mi-a spus că soțul ei a încercat să o omoare.

Abia după cinci minute au reușit să potolească rumoarea din sală și numai după ce Președintele a amenințat cu evacuarea sălii. Napoleon Chotas s-a apropiat de boxa acuzaților și a vorbit cu Noelle Page. Pentru prima dată femeia părea neliniștită. Demonides își continua întrebările.

— Doctore, ați spus că doamna Douglas era în stare de șoc. După părerea dumneavoastră de profesionist, ea era lucidă când v-a spus că soțul ei a încercat să o omoare?

— Da, domnule. Îi făcusem deja un sedativ și era relativ calmă. Totuși, când i-am spus că îi voi mai face un sedativ a devenit extrem de agitată și m-a rugat să nu i-l fac.

Președintele Completului se aplecă și întrebă:

— V-a explicat de ce?

— Da, domnule Președinte. Mi-a spus că soțul ei o va omori în somn.

Președintele se rezemă în scaun, gânditor, apoi îi spuse lui Demonides:

— Puteți continua.

— Doctore, i-ați administrat și al doilea sedativ doamnei Douglas?

— Da.

— În timp ce era în patul ei din bungalou?

— Da.

— În ce mod i l-ați administrat?

— Injecție în coapsă.

— Și dormea când ați plecat?

— Da.

— Exista vreo posibilitate ca doamna Douglas să se trezească în următoarele ore, să se ridice din pat fără ajutor, să se îmbrace și să plece din casă fără a fi ajutată?

— În starea în care se afla? Nu. Era imposibil. Era foarte puternic sedată.

— Asta este tot, mulțumesc, doctore.

Jurații priveau spre Noelle Page și Larry Douglas cu fețe reci și neprietenoase. Orice străin ar fi intrat atunci în sală ar fi ghicit cum decurge procesul.

Ochii lui Bill Fraser străluceau de satisfacție. După mărturia doctorului Kazomides, nu mai era nici o îndoială că Larry Douglas și Noelle Page au ucis-o pe Catherine. Nimic nu mai putea face Napoleon Chotas pentru a șterge acest lucru din mințile juraților — imaginea unei femei înspăimântate, sedată și lipsită de apărare, implorându-l să nu o lase în mâinile ucigașilor.

Frederick Stavros a intrat în panică. Îl lăsase bucuros pe Napoleon Chotas să conducă apărarea, încrezător în faptul că acesta va obține achitarea clienței lui, prin urmare și a clientului său. Acum se simțea trădat. Totul se dezmembra. Mărturia doctorului a fost catastrofală și ca evidență juridică și ca impact emoțional. Stavros privea în jurul său. Un singur scaun rămânea

în mod misterios neocupat. Toată lumea preseii abia aștepta să raporteze ce se va întâmpla.

Un moment Stavros își imagina că sare în picioare și îl înfruntă pe doctor în mod strălucit. Clientul său va fi achitat și Stavros va fi erou. Era unica lui șansă. Era muchia dintre faimă și obscuritate. Dar Stavros nu reuși să se miște. Rămase paralizat, copleșitor spectru al eșecului. Îl privi pe Chotas. Ochii triști de pe fața vicleană îl studiau pe doctor, încercând să ia o hotărâre. Încet, Napoleon Chotas se ridică în picioare, în loc să se apropie de martor, vorbi juraților:

— Domnule Președinte, domnilor jurați, nu doresc să examinez martorul. Cu permisiunea Instanței, voi cere întrerupere pentru a discuta cu acuzarea.

Președintele se întoarse spre Procuror.

— Domnule Demonides?

— Nu am obiecțiuni, spuse Demonides, îngrijorat.

Nimeni nu se mișcă de la locul său, în sala de tribunal.

După treizeci de minute, Napoleon Chotas s-a întors singur în sala de tribunal. În momentul în care a intrat, toți cei din sală au simțit că s-a petrecut ceva important. Pe fața avocatului era un aer de mulțumire, se mișca iute ca și când șarada se terminase și nu trebuia să mai joace teatru. Se apropie de boxa acuzaților și o privi pe Noelle. Ea îl cercetă cu ochii violeți, neliniștiți. Un zâmbet înflori pe buzele avocatului și Noelle intui că el a rezolvat problema, a produs miracolul, în ciuda tuturor evidențelor. Justiția a triumfat, dar era Justiția lui Constantin Demiris. Larry Douglas privea pierdut la Chotas, cu teamă și speranță. Dacă a făcut ceva Chotas, a făcut pentru Noelle. Dar el?

Chotas i se adresă Noellei cu o voce neutră.

— Președintele Completului mi-a dat permisiunea să stăm de vorbă în biroul său. Se întoarse spre Frederick Stavros, care trăia un coșmar de nesiguranță. Dumneata și clientul dumitale aveți permisiunea să ne însoțiți, dacă doriți.

— Sigur, se repezi Stavros. Sări în picioare aruncând scaunul.

Două gărzi i-au însoțit în biroul Președintelui. După ce au plecat soldații, Chotas i s-a adresat lui Stavros.

— Ceea ce voi spune acum este pentru clienta mea. Totuși, pentru că sunt acuzați amândoi, am aranjat ca și clientul dumitale să se bucure de aceleași privilegii ca și clienta mea.

— Spune-mi! îi ceru Noelle.

Chotas începu să vorbească încet, alegându-și cuvintele.

— Am discutat cu judecătorii. Au fost foarte impresionati de cazul elaborat de procuror împotriva dumitale. Totuși... se opri delicat... am reușit să îi conving că nu vom servi justiția, pedepsindu-vă.

— Ce se va întâmpla? întrebă Stavros, febril.

Chotas vorbi din nou cu multă satisfacție:

— Dacă acuzații vor avea bunăvoința să pledeze „vinovat”, judecătorii vor fi de acord să îi condamne la cinci ani închisoare. Zâmbi. Din care patru ani cu suspendare. În realitate, vor mai avea de îndeplinit șase luni de închisoare. Se întoarse spre Larry. Pentru că dumneata ești american, domnule Douglas, vei fi deportat. Nu vei mai avea niciodată permisiunea de a te întoarce în Grecia.

Larry răsufală ușurat. Chotas se întoarse acum spre Noelle:

— Nu a fost ușor. Trebuie să spun că principatul motiv pentru blândețea instanței este interesul... ăăă... patronului dumneavoastră. Ei consideră că a suferit deja din pricina publicității nefavorabile și vor să încheie procesul.

— Înțeleg, spuse Noelle.

Napoleon Chotas ezită stânjenit.

— Există o condiție.

— Da?

— Veți preda pașaportul. Nu veți avea voie să părăsiți niciodată Grecia. Veți rămâne aici sub protecția prietenului dumneavoastră.

— Așadar, s-a rezolvat.

Constantin Demiris și-a ținut promisiunea. Nici un moment nu a crezut Noelle că instanța este blândă din pricina publicității neplăcute pe care a avut-o Demiris. Nu, el a trebuit să plătească un preț pentru libertatea ei, și Noelle era convinsă că a fost un preț mare. În schimb, Demiris o obținea pe ea și se asigura că ea nu îl va mai putea părăsi. Nu îl va mai vedea pe Larry. Se întoarse spre Larry și citi ușurarea de pe chipul lui. Va fi liber și numai acest lucru îl interesa acum. Nici un regret că o va pierde. Dar Noelle înțelegea, pentru că Larry era un alter ego al ei, amândoi aveau aceeași poftă nestăpânită de viață. Se înrudeau dincolo de muritori, dincolo de legile pe care nu ei le-au făcut și pe care nu le-au respectat. Noelle îi va simți foarte mult lipsa lui Larry. Odată cu el va pleca și o parte din ea. Dar acum ea știa cât de prețioasă era

viața și cât de îngrozită a fost că și-o va pierde. Puse în balanță, articolele târgului erau satisfăcătoare și ea le accepta cu recunoștință. Se întoarse spre Chotas:

— Este mulțumitor.

Chotas o privi și deodată ochii i se umplură de tristețe. Noelle înțelegea. El o iubea și a trebuit să-și folosească toată îndemânarea pentru a o salva pentru un alt bărbat. L-a încurajat în mod deliberat pe Chotas să se îndrăgostească de ea, pentru că avea nevoie de el. Și totul a mers bine.

— Cred că este absolut minunat, bălbăia Frederick Stavros. Absolut minunat.

— Pare o soluție mulțumitoare, spuse Larry. Singura problemă este că noi nu suntem vinovați. Noi nu am ucis-o pe Catherine.

Stavros se repezi furios la el:

— Cine dă doi bani pe faptul că sunteți sau nu vinovați? Vi se face cadou viața!

— Vreau să înțelegi, îi spuse Chotas lui Stavros că eu îmi sfătuiesc acum clienta *mea*. Clientul dumitale este liber să hotărască pentru el.

— Ce se întâmplă cu noi dacă nu acceptăm? întrebă Larry.

— Jurații vor... începu Stavros.

— Vreau să aud de la el, îl întrerupse Larry.

— Într-un proces, domnule Douglas, explică Chotas, cel mai important lucru nu este dacă ești sau nu vinovat, ci impresia de nevinovăție sau vinovăția. Nu există adevăr absolut, ci numai interpretarea adevărului. În cazul acesta, nu contează dacă ești inocent sau criminal, contează impresia juraților. Pentru aceasta vei fi condamnat.

Larry îl privi îndelung.

— Bine. Să terminăm odată.

După cincisprezece minute cei doi acuzați se aflau în fața judecătorilor. Napoleon Chotas stătea lângă Noelle Page, iar Frederick Stavros lângă Larry Douglas. Sala era cuprinsă de tensiune, pentru că se bănuiau evenimente dramatice. Dar când a început totul, toată lumea a fost luată prin surprindere. A vorbit Napoleon Chotas.

— Domnule Președinte, domnilor jurați, clienta mea dorește să schimbe pledoaria din *nevinovată* în *vinovată*.

Președintele Curții îl privea uluit.

Joacă perfect, se gândi Noelle, e normal. Vrea să merite fiecare bănuț dat de Demiris.

Președintele se consultă cu ceilalți judecători în șoaptă, apoi o privi pe Noelle și o întrebă:

— Vă schimbați afirmația pentru *vinovată*?

— Da, spuse Noelle, hotărâtă.

Frederick Stavros începu să vorbească repede, de parcă l-ar fi lăsat cineva în afara procedurii penale.

— Domnilor, clientul meu dorește să schimbe pledoaria din *nevinovat* în *vinovat*.

Președintele se întoarse spre Larry.

— Doriți să schimbați pledoaria pentru *vinovat*?

— Da.

Președintele îi studie pe cei doi acuzați.

— V-au spus avocații dumneavoastră, că în conformitate cu legile Greciei, pedeapsa pentru crimă cu premeditare este execuția?

— Da, domnule Președinte, spuse Noelle, limpede.

— Da, domnule, spuse și Larry.

Din nou judecătorii s-au consultat în șoaptă. Președintele i se adresă lui Demonides:

— Procuratura are vreo obiecțiune?

Demonides îl privi îndelung pe Chotas.

— Nici una.

— Foarte bine, spuse Președintele. Ceea ce înseamnă că această instanță nu poate decât să recunoască acceptarea vinovăției. Domnilor jurați, din pricina întorsăturii neașteptate, este rândul dumneavoastră. Procesul a ajuns la sfârșit. Curtea va da sentința. Vă mulțumim pentru cooperare. Curtea se retrage pentru două ore.

În secunda următoare, reporterii au început să fugă, călcându-se în picioare, spre telefoane, pentru a raporta știrile senzaționale.

După două ore, sala era din nou plină. Noelle privi pentru prima dată în sală. Toți o priveau și Noelle aproape că scăpă un râs văzându-le naivitatea. Ei erau oameni comuni, mase, ei credeau cu adevărat în Justiție, în egalitatea oamenilor, credeau că săracii au aceleași privilegii ca și bogații.

— Acuzații să se ridice și să se apropie de bară.

Noelle se ridică grațioasă, urmată de Chotas. Cu coada ochiului

il văzu pe Larry.

— A fost un proces lung și dificil. În cazurile capitale, când există motive serioase de îndoială în privința vinovăției, Curtea este întotdeauna tentată să lase această îndoială să atârne în favoarea acuzaților. Faptul că acuzarea nu a avut corpus delicti, era un punct foarte important în favoarea acuzaților. Sunt sigur că avocații apărării cunosc legile Greciei și știu că nu s-a dat niciodată pedeapsa cu moartea într-un caz de crimă în care nu a existat dovada evidentă a acestei crime.

Un ușor sentiment de neliniște începea să o tulbure pe Noelle. Președintele continuă.

— Din aceste motive, colegii mei și cu mine am fost sincer surprinși când acuzații și-au schimbat declarațiile pentru *vinovăție*, în mijlocul procesului.

Sentimentul era acum în stomacul Noellei și creștea, ajungea la gât, nu mai putea respira. Larry privea uluit, neștiind ce se întâmplă.

— Apreciez agoniile prin care au trecut sufletele acuzaților până să hotărască mărturisirea vinovăției. Cu toate acestea, muștrările de conștiință nu pot fi circumstanțe atenuante într-o crimă care s-a produs cu sânge rece împotriva unei femei lipsite de apărare.

În acel moment, Noelle a realizat fulgerător că s-a lăsat păcălită. Demiris a construit această șaradă, acel sentiment fals de liniște. A pus la cale acest joc și a prins-o în cursă. Știa cât îi era ei de frică de moarte și a făcut-o să sperie, ea l-a crezut și el a lovit. Demiris dorea să se răzbune acum, nu mai târziu. Ea ar fi putut fi salvată. Chotas știa precis că nu poate fi condamnată la moarte, dacă nu există cadavrul. Nu a avut nici o înțelegere cu judecătorii. Tot timpul, Chotas a condus-o spre moarte. Întoarse privirea spre el. O privea cu tristețe infinită. O iubea și a ucis-o, și dacă ar fi trebuit să o ia de la capăt, ar fi făcut la fel, pentru că el era bărbatul lui Demiris, așa cum ea era femeia lui Demiris, și nici unul dintre ei nu avea nici o putere.

Președintele vorbea:

— ...de aceea, conform puterii cu care sunt investit de stat și în acord cu legile, pronunț că sentința celor doi acuzați, Noelle Page și Lawrence Douglas, va fi executarea în fața plutonului de execuție... Sentința va fi îndeplinită în nouăzeci de zile, începând de astăzi.

Noelle nu mai vedea, nu mai auzea. Ceva o făcea să întoarcă privirea. Scaunul neocupat nu mai era gol. Constantin Demiris era acolo. Era proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum elegant. Ochii măslinii străluceau de viață. Nici un semn al bărbatului înfrânt care a venit să o vadă în închisoare, pentru că acel bărbat nu a existat niciodată.

Constantin Demiris a venit să o vadă pe Noelle în momentul înfrângerii, să savureze frica ei. Ochii lui negri erau încleștați în ochii ei și, pentru o fracțiune de secundă, Noelle a văzut în ei o satisfacție malefică. Și mai era ceva. Poate regret, dar — a dispărut așa cum a apărut.

Jocul de șah se terminase.

Larry asculta ultimele cuvinte într-un șoc total, nevenindu-i să creadă.

— Stați puțin! urlă el. Nu am omorât-o eu! Este o înscenare!

Se apropiară de el doi soldați și unul îi puse cătușele.

— Nu! urla Larry. Ascultați-mă! Nu am omorât-o eu! Se zvârcolea, dar cei doi soldați l-au scos afară din sală.

Noelle simți o mână pe mâna ei. O gardiană aștepta să o scoată din sală.

— Sunteți așteptată, domnișoară Page.

Ca la teatru. *Sunteți așteptată, domnișoară Page.* Numai că de data aceasta, cortina va cădea și nu se va mai ridica. Înțelegerea acestui lucru o izbi pe Noelle. Era ultima dată când se mai afla printre oameni. Spectacolul de rămas bun, se desfășura în această murdară sală de tribunal. *Ei bine, sfidă ea, cel puțin am avut asistență selectă.* Privi pentru ultima oară în jur. Îl văzu pe Armand Gautier, pentru prima dată scos din cinismul său.

Philippe Sorel, cu fața șifonată, se străduia să o încurajeze, dar nu reușea.

Israel Katz, cu ochii închiși, mișcând buzele ca într-o rugăciune tăcută. Noelle își aminti cum l-a salvat chiar de sub nasul Gestapoului. Câtă frică i-a fost atunci? Dar nu era nici pe departe ca groaza pe care o simțea ea acum.

Auguste Lanchon, vânzătorul. Nu-și amintea exact numele, dar își amintea ochii de porcină.

Un bărbat înalt, atrăgător, cu părul alb, care părea american, stătea drept și o privea, parcă dorind să îi spună ceva. Noelle nu

știa cine este.

Gardiana o trăgea de mână acum.

— Veniți, domnișoară Page...

Frederick Stavros era paralizat. Nu numai că a fost martorul unei înscenări făcute cu sânge rece, dar a participat la ea. Putea merge la Președintele instanței să îi spună ce s-a întâmplat, ce a promis Chotas. Dar îl vor crede oare? Va cântări cuvântul lui în balanță împotriva lui Napoleon Chotas? Nu mai conta. După aceasta, va fi terminat ca avocat. Nu-l va mai angaja nimeni. Cineva vorbea lângă el. Era Chotas:

— Dacă ești liber mâine, vrei să luăm masa împreună, Frederick? îmi face plăcere să îi cunosc pe partenerii mei. Cred că te așteaptă un viitor promițător.

Stavros îl vedea pe Președinte ieșind din sală. Acum era momentul să vorbească, să spună ce s-a întâmplat. Se întoarse spre Chotas, încă îngrozit de ce a făcut bărbatul acesta și se auzi spunând:

— Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule. La ce oră...?

Conform legilor Greciei, execuțiile aveau loc pe o mică insulă, numită Ageana, la o oră de portul Pireu. O barcă specială transporta prizonierii pe insulă. Închisoarea Ageana se afla în partea de nord a insulei, ascunsă privirilor bărcilor de agrement. Nimeni nu se apropia de ea decât cu hârtii oficiale.

Era ora patru, sâmbătă dimineața. Execuția Noellei era programată pentru ora șase dimineața.

I s-a adus rochia ei preferată, roșu bordo, și o pereche de pantofi roșii. Lenjeria toată era din mătase și dantelă. Demiris i-a trimis coaforul. Parcă o pregătea pentru o petrecere.

Rațional, Noelle știa că nu va fi o revenire de ultim moment, că trupul ei va fi violat de gloanțe și sângele ei va uda pământul. Și totuși, emoțional, spera într-un miracol venit de la Constantin Demiris. Nici măcar nu era un miracol — era doar un telefon, un cuvânt. Dacă o va salva, ea îl va răsplăti. Va face orice. Dacă ar putea să îl vadă, să îi spună că îi va fi devotată pentru tot restul vieții. Dar știa că nu are rost. Dacă Demiris venea la ea, da. Dar dacă ea trebuia să îl implore, nu.

Mai erau două ore.

Larry Douglas era într-o altă parte a închisorii. După ce a fost condamnat, a primit scrisori de la toate femeile din lume.

Dacă ar fi știut, probabil că s-ar fi bucurat. Dar acum se afla într-o zonă crepusculară și nimic nu ajungea la el. În primele zile pe insulă a avut o stare violentă, a urlat zi și noapte că este nevinovat, cerând un alt proces. Doctorul închisorii i-a prescris în cele din urmă tranchilizante.

Cu zece minute înainte de ora cinci, gardianul l-a găsit pe Larry liniștit și pierdut. A trebuit să-i strige de două ori numele, înainte ca Larry să înțeleagă că au venit după el. S-a ridicat cu mișcări letargice.

L-au scos pe coridor, patru gardieni l-au înconjurat și procesiunea a pornit. Aerul dimineții era tăios. Larry s-a înfiorat. Încă mai era lună plină și stele. Își aminti diminețile din sudul Pacificului. Auzi în depărtare marea. Încercă să își amintească în ce misiuni a fost. Oamenii l-au dus lângă un stâlp și i-au legat mâinile la spate.

Nu mai avea pic de furie, doar un fel de amorțală. Știa că nu trebuie să adoarmă pentru că el trebuia să conducă misiunea. Își ridică privirea și văzu în fața lui oameni îmbrăcați în uniformă. Aveau puștile îndreptate spre el. Îl vor ataca din toate direcțiile, îl vor separa de escadron pentru că se temeau de el. Poate că se așteptau ca el să fie furios. Va face un luping.

Trase de mâner spre stânga. Începu să urce. Plonjă în jos ca un înger al răzbunării. Apăsă pe trăgaci și în momentul acela, o durere îi sfâșie trupul. Și alta. Și alta. Simțea cum îi sfârtecă carnea. *Dumnezeule, de unde au venit?... A fost un pilot mai bun decât mine... Oare cine este?...*

Începu să se învârtă în spațiu și apoi totul se întunecă — întuneric și tăcere.

Noelle era coafată, în celulă, când se auzi tunetul.

— Va ploua? întrebă ea.

Coaforul o privi ciudat și văzu că ea nu a înțeles ce reprezenta tunetul acela.

— Nu, spuse el liniștit, va fi o zi frumoasă.

Atunci Noelle a înțeles.

Și atunci a venit rândul ei.

Cu treizeci de minute înainte de execuție, Noelle a auzit pași apropiindu-se de celulă. Inima începu să îi bată involuntar. A fost sigură că Demiris va veni să o vadă. Știa că nu a fost niciodată mai frumoasă și poate când o va vedea... poate... în cadrul ușii apăru gardianul însoțit de o călugăriță cu o trusă medicală. Noelle îl căută din privire pe Demiris. Nu mai era nimeni în spatele lor. Îi bătea inima și frica începea să se ridice în valuri, încând speranța.

— Nu este încă timpul, nu? întrebă Noelle.

Gardianul o privi, stânjenit.

— Nu, domnișoară Page. Sora a venit să vă dea un calmant.

— Dar nu vreau...

— O să vă scutească de...

Atunci Noelle înțelese. Frica se întoarse agonizant sfâșiindu-i stomacul. Acceptă și gardianul plecă, încuind ușa în urma lui.

Călugărița își începu treaba, dar Noelle nu simțea nimic.

Era cu tatăl ei și îl auzea, *priviți-o, și un străin își dă seama că are sânge regesc*. Oamenii se înghesuiau să o ia în brațe. Lângă ea se afla acum un preot.

— Vrei să-i faci mărturisiri lui Dumnezeu, copila mea? Dar ea clătină din cap, nerăbdătoare, pentru că tatăl ei vorbea și ea voia să îl audă.

Te-ai născut prințesă și acesta este regatul tău. Când vei crește mare, te vei căsători cu un prinț frumos și vei trăi într-un palat mare.

Mergea pe un coridor lung, înconjurată de niște oameni, cineva deschise o ușă și se trezi în curte. Tatăl ei o ținea la fereastră și ea vedea catargele vapoarelor.

Oamenii au dus-o lângă un stâlp și au legat-o de talie. Tatăl ei spunea, *vezi vapoarele acelea, prințesă? Aceea este flota ta. Într-o zi, ele te vor duce în locuri magice*. Și el o ținea strâns la piept și ea se simțea în siguranță. Nu-și amintea de ce, dar el s-a înfuriat, însă pe urmă totul a fost bine și el a iubit-o și când l-a privit, fața lui era în ceață și ea nu-și mai amintea cum arată el. Nu-și amintea fața tatălui ei.

Se umplu de o tristețe nemărginită, de parcă pierduse ceva prețios și știa că trebuie să și-l amintească pentru că altfel va muri. Începu să se concentreze, da — înainte de a vedea chipul iubit, a auzit un tunet și mii de cuțite i-au sfâșiat trupul și mintea ei a început să strige: *Nu! Nu încă, lăsați-mă să văd chipul tatălui meu!*

Dar îl pierdu pentru totdeauna în întuneric.

EPILOG

Bărbatul și femeia mergeau prin cimitir cu fețele ascunse de umbra grațioșilor chiparoși care încadrau poteca. Apoi au ieșit în soarele dogoritor de amiază.

Sora Theresa spuse:

— Aș dori să vă spun din nou cât vă suntem de recunoscătoare pentru generozitatea dumneavoastră. Nu știu ce ne-am fi făcut fără dumneavoastră.

Constantin Demiris respinse vorbele cu un gest al mâinii.

— *Arkayto*, spuse el. Pentru nimic, soră.

Dar sora Theresa știa că fără salvatorul lor, mănăstirea s-ar fi închis cu mulți ani în urmă. Cu siguranță, acum a fost un semn al Cerului că ele au putut să-l răsplătească în oarecare măsură. Un triumf. Îi mulțumi din nou sfântului Dionysios pentru că le-a ajutat să o salveze pe prietena americană a lui Demiris din apele lacului în noaptea aceea îngrozitoare cu furtună. Este adevărat, s-a întâmplat ceva cu mintea acelei femei, era ca un copil, dar vor avea grijă de ea. Domnul Demiris i-a cerut surorii Theresa să o țină pe femeie aici, la adăpost de lumea exterioară, pentru tot restul vieții. Este un om atât de bun.

Au ajuns la capătul cimitirului. O potecă ducea de aici spre o stâncă unde se afla acum femeia, care privea oglinda limpede, de smarald, a lacului.

— Iat-o, spuse sora Theresa. Vă las singuri. *Hayretay*.

Demiris o privi pe sora Theresa plecând, apoi se întoarse spre femeie.

— Bună dimineața, spuse el blând.

Femeia se întoarse încet și îl privi. Ochii ei erau inexpressivi, nu dădea nici un semn de recunoaștere.

— Ți-am adus ceva, spuse Constantin Demiris.

Scoase din buzunar o cutie de bijuterii și i-o întinse. Îi ridică șovăitoare capacul și înăuntru, pe catifea, văzu cuibărită o pasăre miniaturală din aur, cu ochii de rubin și aripile întinse să zboare. Demiris văzu cum femeia-copil luă bijuteria și o ridică. Soarele își reflecta raze aurii în aurul bijuteriei. Ea o întoarse pe toate părțile, încântată de curcubeul strălucitor.

— Nu te voi mai vedea niciodată, spuse Demiris, dar nu trebuie să te îngrijezi. Nimeni nu îți va mai face rău. Oamenii cei răi au murit.

În timp ce el vorbea, chipul femeii se întoarse spre el și, pentru o secundă cât o veșnicie, lui i s-a părut că vede în ochii ei o rază de inteligență, o rază de bucurie, dar în secunda următoare aceasta a dispărut și în locul ei a apărut privirea inertă. Poate a fost o iluzie, un truc al razelor reflectate din aripile păsării.

În timp ce se îndepărta încet, spre poarta uriașă a mănăstirii, se gândi la acest lucru. La poartă îl aștepta mașina care avea să îl ducă la Atena.

Chicago
Londra
Paris
Atena
Ioannina
Los Angeles

SFÂRȘIT